

Giới thiệu Tiểu Yêu Thê

Editor: ÓcCá, meoOmNhom

Converter: lacmaitrang

Thể loại: Huyền Áo, Ngôn Tình

Văn Kiều là đứa trẻ đáng thương, không chỉ mồ côi cha mẹ từ nhỏ mà thân thể lại yếu nhược đủ bệnh. Ngày cấp kê, nàng trở thành bán yêu và được ban hôn cho Thất hoàng tử đương triều.

Trong mắt mọi người, nàng vốn là một đứa nhỏ tội nghiệp, dù trở thành bán yêu nhưng lại cực kì yếu ớt.

Không ai hay biết tiểu đáng thương Văn Kiều sau khi gả cho Thất hoàng tử, nàng thoát khỏi vận mệnh luôn bị kẻ khác ức hiếp!

Về sau, Văn Kiều phát hiện, mặc kệ phu thê bọn họ đi đến địa giới nào, thân phận phía sau của phu quân nàng đều là nhân vật phản diện Đại Ma Vương.

Nội dung: Ngọt, sáng văn, huyền huyền, phương Đông

Nhân vật chính: Văn Kiều (a Xúc), Ninh Ngộ Châu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tứ hôn

Trời tờ mờ sáng, nha hoàn Liên Nguyệt liền bận rộn làm việc.

Dáng người Liên Nguyệt nhỏ gầy, sức lực cũng không lớn, được cái tay chân lanh lẹ, lại là người chịu khó, sắp xếp xử lý trên dưới Cấp Thủy viện ngăn nắp gọn gàng, hầu hạ Tam tiểu thư Văn Kiều ở Cấp Thủy viện cũng đặc biệt cẩn thận dễ bụng.

Đặt thau đồng đựng nước nóng lên kê, Liên Nguyệt vừa tiến vào nội thất, nhìn thấy người trong phòng đã thức dậy, đang tựa ở đầu giường nhỏ giọng ho khan.

Liên Nguyệt vội vàng đi tới, vỗ nhẹ vào lưng chủ tử, thấy nàng ho đến gấp lưng, đau lòng không thôi, nói khẽ: "Tiểu thư, thuốc của người đã trễ ba ngày rồi, một lát nữa sẽ đến Dược đường hỏi thúc bọn họ." Nói đến đây, Liên Nguyệt khẽ nhủ thầm, trong lòng cũng không biết mình có thể lấy được thuốc hay không, nhưng dù sao nàng vẫn không thể nhìn tiểu thư nhà mình bị bệnh tra tấn đau đớn mỗi ngày.

Con ho giống như lấy hết toàn bộ khí lực của nàng, thật vất vả mới ngừng lại, Văn Kiều mệt mỏi dựa vào nha hoàn, hơi thở yếu ớt.

"Tiểu thư..." Liên Nguyệt lo lắng nhìn nàng.

"Không sao."

Nghe thấy giọng nói suy yếu vô lực của chủ tử, Liên Nguyệt muốn nói lại thôi, nhưng nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, đến cùng vẫn không nói gì. Văn Kiều là Văn gia đích tôn nữ, cũng là đích tôn nữ duy nhất. Vốn nên là kim tôn ngọc quý, sống trong sự mong đợi của gia tộc, lại bởi vì trời sinh cơ thể yếu ớt, mặc dù có tư chất ngút trời, nhưng gân mạch sinh ra còn yếu hơn cả người thường mà bị kiềm chế, không thể thừa nhận quá nhiều nguyên khí thiên địa, ở con đường tu luyện luôn chậm hơn người khác, chính là so với bên trên thì không đủ, mà so với bên dưới thì có thừa.

Liên Nguyệt vô cùng thương tiếc tiểu thư nhà mình, mỗi khi nhìn nàng vất vả tu luyện Văn gia võ học, lại bị cơ thể yếu ớt kiềm chế, không hề biết bị Văn gia khinh thị xem nhẹ, thỉnh thoảng còn sẽ bị vài hạ nhân tham lam cất xén phần thuốc, liền không nhận được nghỉ, nếu như năm đó trong đợt yêu thú bạo động phu thê Đại lão gia không chết thì tốt biết bao, ít ra ở Văn gia tiểu thư còn có chỗ dựa, mà không phải sống như một người bình thường trong suốt mờ nhạt giữa rất nhiều con cháu Văn gia.

Văn Kiều hoàn toàn không biết đến những suy nghĩ của nha hoàn mình, sau khi được nha hoàn hầu hạ rửa mặt, nàng ngồi vào bàn dùng đồ ăn sáng.

Đồ ăn sáng là cháo trắng.

Cháo trắng nấu nhuyễn, mịn màng thơm tho, mặc dù không phải gạo linh, nhưng mùi vị cũng không tệ, kết hợp với dưa cải muối đã được Liên Nguyệt tỉ mỉ ướp gia vị tỉ mỉ, thanh mát ngon miệng, tuy Văn Kiều không đói bụng, cũng ăn hơn nửa chén.

Nhưng thật ra Liên Nguyệt lại thấy tiểu thư nhà mình ăn quá ít, trong nội viện có tiểu thư tu võ nào mà không ăn mấy chén cơm một bữa, so với người

thường thì người tu luyện tiêu hao nhiều tinh lực hơn, phải ăn cơm để bù lại, dù mỗi ngày tiểu thư chỉ tu luyện nửa ngày, cũng là tu luyện nha.

Dùng xong đồ ăn sáng, Văn Kiều ngồi trong phòng khách, đọc tiếp cuốn "Thánh Vũ đại lục du ký" hôm qua đang đọc dở.

Liên Nguyệt nhanh nhẹn dọn dẹp phòng, rồi đi ra ngoài.

Sau nửa canh giờ, Liên Nguyệt quay lại, nàng cũng không nói đến chuyện lúc nãy đi hỏi thuốc, Văn Kiều cũng không hỏi, có hỏi hay không thì kết quả đều như thế.

Trong tay Liên Nguyệt cầm một cành hoa phượng đỏ, tầng lớp cánh hoa, đỏ tươi rực rỡ, đặt ở trên bàn, trông rất đẹp mắt. Liên Nguyệt hỏi: "Tiểu thư, có đẹp không?"

Văn Kiều nhìn thoáng qua, giọng nói vẫn lạnh lùng, "Đẹp."

Mặc dù nghe không ra bất cứ sự khen ngợi nào, nhưng Liên Nguyệt vẫn rất cao hứng, vui mừng nói: "Hôm nay là ngày tiểu thư cập kê, nô tỳ biết Văn gia sẽ không tổ chức lễ cập kê cho tiểu thư, có thể bọn họ đều đã quên, nhưng nô tỳ sẽ không quên! Vừa rồi nô tỳ đi ngang qua Thường Xuân Viên, nô tỳ liền lên ngắt một hoa đem về, làm lễ vật cập kê cho tiểu thư nhà chúng ta..."

Tay Văn Kiều lật sách hơi khựng lại, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng xưa nay lộ vẻ ngơ ngác.

Nếu như ngay cả nàng đều quên, thì trên thế giới này còn có ai sẽ nhớ ra tiểu thư nhà nàng đã cập kê?

Đông Lăng Quốc xem nặng võ thuật coi nhẹ văn chương, cũng không coi trọng tập tục truyền thống, nhưng đại đa số thế gia có mặt mũi nếu xem trọng con cháu, nên có tập tục thì vẫn sẽ tổ chức kỷ lưỡng, như thế cũng tỏ ra sự coi trọng đối với con cháu, đồng thời khoe ra người con ưu tú của nhà mình cho mọi người thấy. Đáng tiếc Văn Kiều không có trong nhóm con cháu ưu tú của Văn gia.

Liên Nguyệt thở dài, mặc dù tiểu thư nhà nàng sinh ra cao quý, nhưng vì đều mất đi phụ mẫu, trời sinh yếu ớt, có thể trưởng thành lớn như vậy đã không dễ dàng, không cách nào đòi hỏi càng nhiều thứ khác.

Đang lúc Liên Nguyệt tưởng rằng hôm nay cùng trước kia không có gì khác biệt, sẽ bình bình đạm đạm trôi qua, một sự kiện lại xảy ra tại Văn gia đủ để thay đổi cả cuộc đời chủ tớ hai nàng.

Quốc vương Đông Lăng - Thành Hạo đế tứ hôn cho Thất hoàng tử và Tam tiểu thư Văn Kiều của Văn gia. Sau khi Văn gia tiếp xong thánh chỉ, tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi và kinh ngạc.

Khi đương gia Nhị phu nhân Liễu thị đi đến Cấp Thủy viện, nhìn thấy một thiếu nữ gầy yếu đang ngồi dưới hiên đọc sách. Nàng dựa vào cột hành lang, mái tóc đen nhánh mềm mại làm nổi bật lên gương mặt tuyết trắng trong suốt càng lộ ra vẻ yếu ớt lạnh lùng. Nàng mặc chiếc váy màu xanh nhạt hơi cũ, trên người không đeo bất kì trang sức gì, như một gốc trúc xanh, đơn giản sạch sẽ, cầm một quyển sách trên tay, cặp mắt yên tĩnh, trong trẻo nhàn nhã, vô cùng xinh đẹp.

Thình thoảng lúc ho nhẹ, thân thể gầy yếu hơi run lên, càng tỏ ra nàng cực kỳ mỏng manh yếu đuối, khiến người thương tiếc không thôi.

Liên Nguyệt nhìn thấy Nhị phu nhân, đi tới hành lễ, kinh ngạc hỏi: "Sao Nhị phu nhân lại tới đây?"

Nhị phu nhân có chút ngượng ngập. Bà là một người bận rộn, trông coi toàn bộ công việc trong phủ, làm sao có thời gian quan tâm tới một người vô hình của Văn gia. Lý lẽ tuy là vậy, nhưng bị một tiểu nha đầu hỏi thẳng, ít nhiều gì trong lòng Nhị phu nhân cũng có chút không được tự nhiên.

Văn Kiều chậm rãi đứng lên, cặp mắt trong suốt sâu thẳm nhìn Nhị phu nhân. Cặp mắt kia trong trẻo không gợn sóng, đen nhánh sáng rực, mặc dù xinh đẹp, nhưng quá lạnh lùng, Nhị phu nhân cảm thấy không được tự nhiên khi bị nàng nhìn, trên mặt cười nói: "A Xúc, chúc mừng, Hoàng Thượng đã tứ hôn cho con và Thất hoàng tử, thánh chỉ tứ hôn vừa tới Văn gia."

Nhữ danh của Văn Kiều là A Xúc, do đại lão gia Văn gia đã qua đời đặt cho con gái duy nhất của mình.

Liên Nguyệt giật mình, "Thật sao? Là Thất hoàng tử?"

Nhị phu nhân gật đầu, thấy Văn Kiều vẫn tỏ ra lạnh lùng, không biết vui hay buồn, giống như không có gì trên thế gian này có thể dao động lòng nàng. Nhị phu nhân thở than, tuy nói mọi người đều biết Thất hoàng tử Ninh Ngô Châu là một phế vật tu luyện, thanh danh kém hơn so với Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử kỳ tài ngút trời, nhưng lại rất được Thành Hạo Đế yêu thương, muốn cái gì có cái đó, so với Văn Kiều yếu ớt nhiều bệnh, Thất hoàng tử may mắn hơn.

Cho dù mọi người không hiểu tại sao Thành Hạo Đế lại chọn Văn Kiều làm vợ Thất hoàng tử, nhưng cũng không dám bàn tán này nọ.

Sau khi nói cho các nàng biết việc này, Nhị phu nhân cũng không ở lại, nhanh chóng rời đi.

Khi Liên Nguyệt tiêu hóa xong sự việc tứ hôn này, quay sang nhìn vào gương mặt tuyết trắng của tiểu thư nhà mình, trong lòng có chút đau buồn.

Thánh Vũ đại lục lấy võ làm chính, tu võ phổ biến rộng rãi khắp nơi, tuy Đông Lăng chỉ là một nước nhỏ ở phía đông Thánh Vũ đại lục, nhưng cũng ảnh hưởng nếp sống của đại lục, người trần hấp thụ nguyên khí trời đất, rèn luyện thân thể, mong đợi một ngày có thể phi thăng thượng giới, thoát khỏi cơ thể người phàm, đạt được chi thể thần tiên.

Văn gia là thế gia có tiếng lâu năm ở nước Đông Lăng, nghe nói tổ tiên đã từng xuất hiện một người đại tài tìm ra con đường tu đạo, phi thăng lên thiên giới, lưu lại cho con cháu không chỉ có vô số tài nguyên tu luyện, còn khiến Văn gia nguyên là xuất thân bình dân trở thành thế gia đại tộc có địa vị không thấp ở Đông Lăng Quốc.

Con cháu đời sau Văn gia cũng rất không chịu thua kém, ít có dòng chính đệ tử nào mà không có căn nguyên linh lực, tất cả đều đi theo con đường tu võ. Tuy nói cơ thể Văn Kiều yếu đuối nhiều bệnh, vào lúc kiểm tra tư chất năm tuổi, lại đo ra tư chất căn nguyên linh lực thượng thừa, mấy năm nay cố gắng chăm chỉ tu luyện, mặc dù tiến bộ không nhiều, thế nhưng so với những người bình thường không thể tu luyện thì tốt hơn nhiều.

Đề một người tu võ thành thân với người bình thường, còn không phải là công khai sỉ nhục hay sao?

Thất hoàng tử được Thành Hạo Đế yêu thương thì có ích lợi gì, còn không phải là một phế vật? Một người không thể tu luyện, chống chọi với trời cũng chỉ có trăm năm tuổi thọ, làm sao có thể so với người tu võ?

Nhị phu nhân rời đi không lâu sau, thì có người đem thuốc đưa tới Cấp Thủy viện. Liên Nguyệt nhìn thấy bình bạch ngọc quen thuộc, mở ra ngửi ngửi, ngạc nhiên nói: "Là linh dược hoàn xuân đan!"

Văn Kiều mang bệnh từ trong bụng mẹ, các loại thuốc bình thường không có nhiều tác dụng lớn đối với nàng, linh dược vẫn là loại tốt nhất. Nhưng linh dược rất khó tìm, tuy Văn gia có gốc gác vững chắc, cũng không thể vì một đứa con gái không có cống hiến gì cho gia tộc mà vài ba ngày cung cấp linh dược để chữa bệnh, đa số đều là hoàn xuân đan thông thường.

Liên Nguyệt vô cùng cao hứng, vừa vội vã tranh thủ rót nước cho tiểu thư nhà mình uống thuốc, vừa thờ dãi nói: "Hoá ra hôn sự này còn có chỗ tốt như thế, thật sự là quá tốt."

Giống như vừa rồi ghét bỏ Thất hoàng tử không thể tu luyện không phải là nàng vậy đó.

Sau khi Văn Kiều uống xong hoàn xuân đan, thì cảm thấy một dòng nước ấm tàn ra trong gân mạch, con đau đớn lúc nào cũng gặm cắn trong xương cũng giảm đi rất nhiều.

Quả nhiên thuốc viên thông thường không thể so sánh với linh dược.

Liên Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt của nàng tốt hơn, trong lòng cũng cao hứng, thầm nghĩ, coi như Thất hoàng tử là một phế vật cũng được, chỉ cần để tiểu thư nhà nàng có thể dùng thêm một ít linh dược, giảm bớt đi con đau bệnh tật trên người, để tiểu thư sống được lâu hơn chút, cái gì nàng cũng không cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phế vật tu luyện

Không bao lâu sau, toàn bộ người trong hoàng thành Đông Lăng Quốc đều biết chuyện Thành Hạo Đế tứ hôn Tam tiểu thư cho Thất hoàng tử, lập tức gây nên chấn động.

Thất hoàng tử Ninh Ngô Châu là tiểu nhi tử Thành Hạo Đế thương yêu nhất, trong lòng Thành Hạo Đế địa vị của Tam hoàng tử Ninh Triết Châu và Ngũ hoàng tử Ninh Bình Châu có tư chất thượng thừa đều phải xếp phía sau vị hoàng tử này. Đáng tiếc Thất hoàng tử là một phế vật tu luyện.

Nghe nói lúc Thất hoàng tử sinh ra đời, thân trúng kỳ độc, mặc dù giữ được mạng sống, nhưng căn nguyên linh lực lại bị tổn hại, đến nỗi không cách nào tu luyện. Không cách nào tu luyện, chẳng khác gì người thường, tuổi thọ chẳng những ngắn ngủi, ở một thế giới phổ biến tu võ, người mạnh làm vua, càng khiến cho người khác xem thường, còn không bằng sinh ra ở nhà người bình thường mà hạnh phúc hơn.

Về phần Tam tiểu thư, lúc đầu người hoàng thành nghe xong, cũng không có ấn tượng gì, cho đến khi nghĩ tới một câu chuyện cũ ở mười mấy năm trước, mới nhớ lại thì ra Văn gia vẫn còn một vị Tam tiểu thư.

Tam tiểu thư là đích nữ duy nhất của đích tôn Văn Bá Thanh Văn gia, đáng tiếc tại mười mấy năm trước trong đợt yêu thú bạo động phu thê Văn Bá Thanh đã hi sinh. Lúc ấy phu nhân của Văn Bá Thanh đang mang thai, bị yêu thú tập kích khiến cho sinh non, trong lúc cứu vợ con Văn Bá Thanh cũng qua đời, chỉ để lại một nữ nhi yếu đuối nhiều bệnh.

Đáng tiếc nghe nói mặc dù tư chất Tam tiểu thư không tệ, lại bởi vì thân thể, cho dù cố gắng tu luyện, tương lai cũng không có cách tiến xa, ngược lại thậm chí có thể sẽ bị chết trẻ trong quá trình tu luyện, sống không quá hai mươi tuổi.

Ở Đông Lăng Quốc, tất cả đều phải trải qua được sự chẩn bệnh.

Một người bị định trước sống không quá hai mươi thì thật đáng thương. Thành Hạo Đế đột nhiên từ hôn cho hai người, quả thực khiến cho người ta nghĩ không ra.

Một người là phế vật tu luyện, một người yếu đuối nhiều bệnh, mặc dù nghe rất xứng đôi, nhưng Thành Hạo Đế yêu thương Thất hoàng tử như vậy, làm sao nỡ lòng tìm cho hắn một người sống không thọ, còn là một thê tử không giúp ích được gì nữa? Thật là kỳ quái!

Bên ngoài có rất nhiều suy đoán đối với hôn sự này, trên dưới nhà họ Văn cũng vô cùng buồn bực. Phải biết, Văn gia cùng Hoàng tộc Ninh thị đã có hôn ước từ sớm, Tam hoàng tử Ninh Triết Châu là vị hôn phu của Tứ tiểu thư Văn Mị, bọn họ đợi tới khi tu luyện đến cảnh giới nguyên minh, hai người liền kết đôi song tu, cùng nhau theo đuổi con đường tu đạo vô tận.

Chưa từng nghĩ đến Thành Hạo Đế lại từ hôn con gái Văn gia cho hoàng tử.

Tại Lệ Thủy viện của tam phòng. Văn gia Tam phu nhân Miêu thị nghe được tin tức bên ngoài, hàng chân mày tinh xảo nhíu lại, nói với nha hoàn tâm phúc Triều Vân: "Xem ra phúc phận của vị tiểu thư đích tôn bệnh tật này không cạn, nhiều năm qua đều bị xem nhẹ như vậy, lại còn có thể nhận được một mối hôn sự tốt đến thế kia."

Triều Vân cười nói: "Nếu nói là mối hôn sự tốt, thì việc hôn sự của nhị phòng Tứ tiểu thư và Tam hoàng tử mới khiến người ta khen ngợi."

Sắc mặt tam phu nhân Miêu thị trầm xuống, cảm giác như xương nắc tại cổ họng. Văn gia có bốn phòng hết thảy, phu thê đích tôn Văn Bá Thanh đã chết, bây giờ gia chủ Văn gia chính là nhị phòng Văn Trọng Thanh.

Trong lòng Miêu thị, nếu như chuyện năm đó không xảy ra, thân thể Văn Kiều cũng không vì sinh non mà bị tổn hại, chỉ sợ việc hôn sự với Tam hoàng tử cũng sẽ không đến phiên nhị phòng Tứ tiểu thư Văn Mị.

Miêu thị tự nhận bọn họ và tam phòng đều là con vợ cả Văn gia, nhị phòng Văn Trọng Thanh có thể trở thành gia chủ Văn gia, quản lý Văn gia, vì cái gì tam phòng không được? Thậm chí đối với Miêu thị, căn bản tư chất của Văn Trọng Thanh còn kém hơn so với phu quân Văn Thúc Thanh của bà, người đời xem trọng kẻ mạnh, lẽ ra gia chủ phải là người mạnh nhất mới đúng.

Miêu thị hoàn toàn không phục nhị phòng tiếp quản Văn gia to lớn này.

Triều Vân đương nhiên hiểu rất rõ khúc mắc của chủ tử mình.

Năm đó Văn Bá Thanh là một nhân vật có đáng đáp dụng mạo tuyệt đỉnh cỡ nào, từ khi ông kế thừa Văn gia, từ trên xuống dưới Văn gia đều thật lòng tin phục. Sau khi ông chết đi, nhị phòng Văn Trọng Thanh trở thành gia chủ, tam phòng luôn luôn không phục, cũng đang âm thầm mưu tính, cảm thấy Văn gia nên thuộc về tam phòng mới đúng.

Tam phòng lập thế nhất định phải đoạt được Văn gia!

Bởi vì nhớ tới chuyện cũ, Miêu thị liền cảm thấy bức bối khó chịu, thì thấy Văn Nhân trở về từ diễn võ trường.

Văn Nhân là tam phòng đích nữ, xếp hạng năm trong Văn gia, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng tư chất không tệ, cũng hết sức chăm chỉ tu luyện. Tuy vậy so với Văn Mị vẫn kém hơn một chút, thế cho nên những năm này Văn Mị liên tục đè ép trên đầu nàng, trong lòng nàng hoàn toàn không vui.

Hôm nay tại diễn võ trường, Văn Nhân lại thua cho Văn Mị, tâm tình thực sự khó chịu, trước mặt người khác còn miễn cưỡng vui cười, quay về chỗ của mẫu thân, nụ cười trên mặt nàng liền không còn.

"Nhân nhi về rồi." Trên mặt Tam phu nhân lộ ra nụ cười yêu thương, trước mặt hai đứa con, bà là một mẫu thân cưng chiều con cái. Văn Nhân ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, tiếp nhận chung trà Triều Vân dâng lên, hỏi: "Nương, vừa rồi con nghe nói Hoàng Thượng từ hôn Văn Kiều cho Thất hoàng tử, thật vậy sao?"

"Thánh chỉ đã hạ, làm sao là giả được?"

Văn Nhân không hiểu, "Không phải Văn Mị đã có hôn ước với Tam hoàng tử à? Sao Hoàng Thượng lại đột nhiên từ hôn cho Thất hoàng tử?"

Nói đến đây, nàng không thể che giấu được vẻ ghen ghét hiện lên trên mặt.

Văn Nhân luôn ghen tỵ với Văn Mị. Ghen ghét nàng là nữ nhi của gia chủ Văn gia, cũng ghen ghét thiên phú căn nguyên linh lực của nàng tốt hơn mình, càng ghen ghét nàng ta có một vị hôn phu ưu tú. Nếu mà so sánh, một người luôn luôn vô hình như Văn Kiều, ngược lại không có gì đáng chú ý, lại không cần phải nói bây giờ còn bị Thành Hạo Đế từ hôn cho một phế vật.

Dù cho Thành Hạo Đế yêu thương phế vật kia thì có ích lợi gì? Còn không phải chỉ là một người bình thường. Địa vị của hoàng tộc Ninh thị tại nước Đông Lăng cực cao, bởi vì các đời Ninh thị trấn giữ sức mạnh lão tổ cường hãn, là người tu võ đứng đầu của nước Đông Lăng, không có thể gia đại tộc nào dám trêu chọc, Hoàng tộc có nhiều kiêng kỵ phòng bị đối với thực lực mạnh mẽ.

Chính Thành Hạo Đế thúc đẩy hôn sự của Tam hoàng tử Ninh Triết Châu và Văn Mị, tuy có ý mượn sức Văn gia, nhưng cũng bởi vì Văn Mị là nữ nhi

gia chủ Văn gia, lại vào lúc năm tuổi lộ ra thiên phú cực cao, là căn nguyên linh lực thiên phẩm, thuộc hệ thủy.

Nước là nguồn gốc của vạn vật, nhẹ nhàng chính trực, người thuộc hệ thủy dù có bất kì cấp bậc căn nguyên linh lực gì, cũng là đối tượng song tu tốt nhất.

Hôn sự của Tam hoàng tử và Văn Mị còn có thể nói là một sự kết hợp của quyền lợi, còn Văn Kiều và Thất hoàng tử thì sao?

Đã có một nữ nhi của Văn gia có hôn ước với Hoàng tộc Ninh thị, lại thêm một người nữa cũng không dùng được gì, không phù hợp với yêu cầu lợi ích của thế gia và Hoàng tộc. Nếu Thành Hạo Đế muốn tìm một tộc vợ mạnh mẽ bảo hộ hoàng tử được yêu thương nhất, thì nên tìm thân phận cao hơn, tốt hơn năng ta mới phải, Văn Kiều thật sự là một sự lựa chọn thấp nhất.

Chuyện này không phải chỉ có Văn Nhân không nghĩ ra, những người khác cũng nghĩ không ra.

Miêu thị nhìn thấy vẻ mặt uất ức của nữ nhi, vội vàng ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng ám giọng nói: "Con ta không cần suy nghĩ nhiều, bất quá Văn Mị chỉ y vào là nữ nhi gia chủ, nếu cha con trở thành gia chủ Văn gia..."

Hai mắt Văn Nhân sáng lên, rồi rất nhanh đã thu lại thần sắc trong mắt.

Nàng luôn biết dự định của phụ mẫu, nàng ghen ghét không cam lòng, dĩ nhiên là vô cùng ủng hộ. Chỉ là bây giờ bên ngoài Văn Mị rất có danh tiếng, hôn sự của Tam hoàng tử và Văn Mị cũng vững chắc, nàng đương nhiên sẽ không biểu hiện quá rõ ràng.

Đối với hôn sự đột nhiên xuất hiện, mặc kệ bên ngoài suy đoán như thế nào, phản ứng của Văn Kiều đều rất bình thản. Có lẽ nàng đã quen bị Văn gia xem nhẹ, cũng quen với thân thế ốm đau này, cho dù có tư chất ngút trời, nhưng tu luyện cũng không có nhiều tiến b, tu luyện mười mấy năm nay, chỉ bất quá mới bước vào cảnh giới sơ cấp.

Tuy nói Thất hoàng tử là phế vật tu luyện, nhưng dù sao so với nàng bị đám Được sư nhận định là người chết yếu có khả năng sống không quá hai mươi tuổi thì tốt hơn không phải sao? Nói cho cùng, vẫn là Thất hoàng tử bị thua thiệt.

Cho nên, lúc Văn Kiều nghe được tin tứ hôn, mới bình thản như vậy.

Chạng vạng tối, viện trước lại đưa một mớ vật dùng hàng ngày tới, Liên Nguyệt vừa kiểm tra, vừa cao hứng.

Ban cho việc hôn sự này rõ là quá tốt mà.

Còn chưa gặp được Thất hoàng tử, Liên Nguyệt đã có ấn tượng rất tốt đối với hắn rồi, tạm thời xem như tiểu thư nhà nàng đã có chỗ dựa, có thể vượt qua cuộc sống thoải mái ở Văn gia.

Liên Nguyệt đem chăn mền mới trải lên giường, nói: "Tiểu thư, vừa rồi viện trước đưa tới chăn ngọc tằm quý giá, loại này sờ vào vừa mềm vừa ấm, đêm nay người nhất định sẽ có một giấc ngủ ngon."

Văn Kiều ngồi đọc sách dưới đèn, chỉ ừ một tiếng mà không ngừng đầu lên.

Trải tốt ra giường, Liên Nguyệt đi lấy nước ấm, hầu hạ Văn Kiều rửa mặt nghỉ ngơi.

Văn Kiều thay bộ áo màu trắng non rộng rãi, nói với tì nữ siêng năng: "Người cũng nghỉ ngơi đi, không cần canh đêm"

Liên Nguyệt đáp dạ, nhìn tiểu thư nhà mình nằm ngủ, xác nhận nàng sẽ không thức dậy đọc sách lúc nửa đêm, mới quay người rời đi, ra giường nhỏ bên ngoài nằm ngủ.

Chất lượng giấc ngủ của Văn Kiều luôn không tốt, bởi vì sự đau đớn như găm cấn vào xương trong gân mạch, khiến nàng ít khi thật sự ngủ được.

Bất quá nàng không muốn từ chối ý tốt của Liên Nguyệt, mỗi khi vào lúc này, cho dù không ngủ được nàng cũng nằm trên giường, yên tĩnh nhìn vào bóng tối trong màn giường, đếm những cánh hoa màu xanh ngọc thêu rải rác trên bức màn xanh nhạt.

Ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ. Gió đêm yên tĩnh lùa vào hất lên màn giường, Văn Kiều quay đầu, nhìn thấy ánh trăng mờ mịt trên đầu cành cây bên ngoài.

Vô số ban đêm, nàng đều an tĩnh nhìn chăm chăm vào ánh trăng sáng ngoài cửa sổ như vậy, nhìn nó từ trăng khuyết đến trăng tròn, ánh trăng tròn khuyết, giống như đời người quanh co.

Vậy mà hôm nay, trăng tròn trên bầu trời dường như nhiễm phải màu đỏ máu bất thường. Chẳng biết lúc nào, toàn bộ thế giới đều bị màu đỏ máu che kín, loang ra khắp nơi.

Người nằm trên giường vẫn yên tĩnh nhìn xem, đau đớn trên thân thể khiến nàng thấy mặt trăng trên bầu trời biến thành màu đỏ yêu dị, lại không biết máu nhuộm hai mắt mình thành màu đỏ, nhìn thế giới xuyên qua đôi mắt này, nên biến thành màu đỏ yêu dị.

"A..."

Nàng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, các lỗ chân lông trên cơ thể tiết ra từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, nhanh chóng thấm ướt cả tấm chăn ngọc tằm mềm mại ấm áp bên dưới, trong mền càng trở nên lạnh lẽo.

Trong đêm đen yên tĩnh, ở phòng ngủ Cấp Thủy viện của Văn gia, cơ thể gầy yếu nằm trên giường đang lặng lẽ xảy ra biến đổi.

Trên giường nhỏ bên ngoài, nha hoàn Liên Nguyệt trở mình, không hề hay biết mà vẫn tiếp tục giấc ngủ say sưa, hoàn toàn không phát hiện ở bên trong phòng, vị tiểu thư quan trọng nhất của nàng đang trải qua một sự thay đổi thống khổ đáng sợ nhất trong cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nửa người nửa yêu

Sáng sớm, Liên Nguyệt mở cửa đi vào, vừa tính gọi Văn Kiều thức dậy, đột nhiên phát hiện trên giường không có ai, chăn nệm lạnh ngắt.

Liên Nguyệt hơi sững sốt, lại nghĩ chắc lúc sớm nàng đang làm đồ ăn sáng ở phòng bếp thì tiểu thư nhà mình đã thức dậy, chuyện này trước kia cũng từng xảy ra, liền đi ra ngoài tìm kiếm.

Mặc dù Cấp Thủy Viện không rộng lớn, nhưng trên dưới đều được dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ, tuy vẫn có chút cũ kỹ rách nát, địa vị của Văn Kiều ở Văn Gia không cao, những năm này cũng không ai quan tâm, tự nhiên không có người đến sửa chữa.

Hoa cỏ và cây cối trong sân càng được tự do sinh trưởng, hôm nay lại đặc biệt tươi tốt.

Liên Nguyệt xuyên qua sân nhỏ, bước ra cửa thủy hoa, đi vào một khu rừng trúc. Cấp Thủy Viện nằm ở hướng đông Văn phủ, bên cạnh một dãy rừng trúc, rừng trúc này chỉ là rừng trúc bình thường, vắng vẻ tĩnh mịch. Xuyên qua tầng tầng lớp lớp trúc, rốt cục ở tại chỗ sâu trong rừng Liên Nguyệt đã tìm được người.

Sâu trong rừng trúc, một thiếu nữ mặc áo ngủ màu trắng non đứng dưới ánh nắng sớm, cơn gió xuyên qua cánh rừng thổi bay tà áo nàng, phác họa dáng người suy nhược, gầy gò yếu ớt, dường như muốn cuốn đi theo gió.

Liên Nguyệt vội vàng chạy tới, gấp gáp hỏi: "Tiểu thư, sao người lại tới nơi này? Sáng sớm nhiều sương, lỡ như người lại bệnh thì phải làm sao bây giờ?"

Nói xong, liền giữ chặt tay nàng, phát hiện bàn tay lạnh buốt như băng, Liên Nguyệt sợ run cả người, vừa tức vừa vội, "Người ra đây bao lâu rồi? Sao không mặc thêm áo vào?"

Văn Kiều không nói chuyện, rũ mắt xuống, mặc cho nha hoàn vội vàng đưa nàng trở về Cấp Thủy viện.

Sau khi quay lại Cấp Thủy viện, Liên Nguyệt nhanh chóng đi lấy nước ấm hầu hạ nàng rửa mặt, thay ra bộ quần áo ngủ mỏng manh trên người.

Tuy nói lễ giáo Đông Lăng Quốc cũng không nghiêm khắc, nhưng một cô nương trẻ tuổi chỉ mặc áo ngủ đi lang thang ra ngoài, ít nhiều gì cũng có chút không phù hợp, may mắn bình thường rừng trúc kia không có mấy người đi tới, nếu không thì đã bị trách mắng.

Nửa tiếng sau, Văn Kiều đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ ấm áp, nàng ngồi co ro trên ghế bành rộng, cầm ly nước ấm chậm rãi mà uống, mí mắt hơi rũ xuống, làn mi dày và dài che đi con ngươi đen nhánh trong trẻo lạnh lùng.

Liên Nguyệt mang quần áo vừa thay ra ngoài, chột nhìn thoáng qua cỏ cây um tùm trong sân, nháy nháy mắt.

Lúc bụng đồ ăn sáng vào, Liên Nguyệt nói: "Tiểu thư, hôm nay hoa cỏ và cây cối trong viện rất tươi tốt, ngay cả cây đào già cũng đã nở hoa."

Văn Kiều bình tĩnh ngồi ở nơi đó, chậm rãi ăn cháo, không có lên tiếng.

Liên Nguyệt chỉ là người bình thường, không hiểu được việc tu luyện, ngoại trừ phát hiện trong vòng một đêm hoa và cây cối trong viện trưởng thành tươi tốt hơn, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, cảm khái vài câu liền thôi.

Sau khi dùng xong đồ ăn sáng, Liên Nguyệt nghĩ Văn Kiều sẽ giống như trước, tìm một chỗ ngồi xuống đọc sách, ai ngờ nàng lại đứng dậy trở về phòng.

"Ta nằm nghỉ một lát." Văn Kiều dặn dò, "Không có việc gì thì đừng vào."

Liên Nguyệt đáp dạ, cho là hôm nay nàng thức dậy quá sớm, không đủ tinh thần nên cần phải ngủ bù, cho nên không có đi quấy rầy.

Đồng thời cũng không cho phép những người khác tới làm phiền.

Khi Văn Nhân dẫn theo vài vị tiểu thư con thứ Văn gia đi tới, đã bị Liên Nguyệt ngăn ở bên ngoài. Tại Văn gia, Văn Nhân có tiếng thấu hiểu lòng người, yêu thương huynh đệ tỷ muội, là một người lương thiện biết thông cảm cho hạ nhân, mặc dù tức giận cảm thấy nha hoàn này to gan, nhưng ngoài mặt cũng không làm khó dễ.

"Chẳng lẽ Tam tỷ lại ngã bệnh?" Văn Nhân tỏ ra lo lắng, "Ta nghe nói xưa nay thân thể Tam tỷ yếu ớt, vài ba ngày thì bị bệnh, số lần đi diễn võ trường trong một tháng cũng không nhiều, lâu rồi ta không gặp Tam tỷ, vừa lúc hôm nay được nghỉ, nên muốn tới gặp nàng."

Mặc dù Liên Nguyệt có hơi e ngại những người tu võ, bất quá trong lòng có một loại kiên trì ngoan cố, chỉ cần chuyện liên quan đến tiểu thư nhà nàng, có lấy tính mệnh đi đánh cược nàng cũng không chịu nhượng bộ.

Giống như vào lúc này.

Mặc dù trên dưới Văn gia đều nói Ngũ tiểu thư hiền lương, nhưng trước kia cũng không thấy nàng ta đến Cấp Thủy viện một lần, hôm nay đặc biệt đến đây, không cần nghĩ cũng biết nguyên nhân, bất quá là bởi vì thánh chỉ tứ hôn đột ngột của Thành Hạo Đế thôi.

Liên Nguyệt hiểu rất rõ ràng, tự nhiên không nguyện ý để người cả trăm năm không thèm đến Cấp Thủy viện đi vào quấy rầy tiểu thư nhà nàng nghỉ ngơi.

"Tôi hôm qua tiểu thư ngủ không được ngon, hiện tại vẫn còn đang ngủ." Nói xong, nàng lộ ra vẻ u sầu, "Hôm qua thuốc của tiểu thư mới được đưa tới, bởi vì không kịp uống thuốc đúng lúc, nên lại bệnh mấy ngày nay."

Văn Nhân nghe thấy thì vui trong lòng.

Nhị phu nhân là quản gia Văn phủ, nếu là lúc trước, hạ nhân cất xén phần thuốc của một tiểu thư không được yêu thương thì cũng thôi đi. Nhưng bây giờ Văn Kiều có hôn ước với Thất hoàng tử, tự nhiên thân phận đã không tầm thường. Chẳng phải nói hạ nhân dám cất xén chính là do Nhị phu nhân quản lý không nghiêm? Như vậy thanh danh của nhị phòng cũng bị ảnh hưởng.

Trong lòng Văn Nhân xoay chuyển tới lui, trên mặt lại tha thiết căn dặn: "Nếu Tam tỷ thức dậy, hãy nói với tỷ ấy, ngày khác ta sẽ trở lại thăm tỷ."

"Nô tỳ đã biết."

Văn Nhân nhìn thoáng qua Cấp Thủy viện cũ kỹ, chỉ có hoa và cây cối trong viện là tràn trề sức sống, thăm nghĩ mặc dù căn nguyên linh lực ở nơi này không nhiều, nhưng hoa cỏ sinh trưởng tươi tốt hơn những nơi khác.

Trong phòng, Văn Kiều cũng không phải thật sự nằm ngủ.

Nàng ngồi thiền trên giường, đối với tất cả động tĩnh trong viện đều nghe rõ ràng, phảng phất giống như vang lên bên tai.

Nàng mở to mắt, một tia sáng lướt qua con ngươi đen nhánh, đưa mắt nhìn hoa cỏ và cây cối sinh trưởng tươi tốt ngoài cửa sổ, đột nhiên vươn tay.

Suy nghĩ khẽ động, một gốc mầm non cao gần một tấc xuất hiện trong lòng bàn tay trắng nõn, rễ cây xanh nhạt, trên thân chỉ có hai mảnh lá cây xanh biếc, yếu đuối mong manh. Văn Kiều nhìn chăm chăm mầm non nhỏ bé mọc trong lòng bàn tay mình, không khỏi suy nghĩ.

Tối hôm qua nàng cứ tưởng mình nhìn thấy mặt trăng màu máu, đau nhức găm cắn trong xương, lúc đó nàng cho rằng bản thân không thể chịu nổi nữa, thì căn nguyên linh lực trời đất đột nhiên đại biến, cuộn cuộn vào cơ thể, trong lúc vô tình không hề hay biết thì thân thể của nàng đã nhận lấy một sự thoát thai đổi cốt.

Gân cốt người phàm lặng lẽ chuyển hóa, trở thành yêu cốt.

Còn là nửa người nửa yêu.

Trong lòng Văn Kiều có hơi kinh hoàng, bất quá cũng nhanh chóng ổn định.

Mặc dù không biết tại sao cơ thể của nàng lại có loại biến đổi này, nhưng từ những ký ức vụn vặt xuất hiện trong đầu cho biết, tối hôm qua nàng đã thức tỉnh trở thành một nửa yêu, nhận được phần ký ức không trọn vẹn thuộc về nửa yêu này.

Đại khái bởi vì thân thể của nàng thực sự quá yếu, cho dù thành công thức tỉnh thành nửa yêu, nhưng những gì được thừa hưởng cũng rất ít ỏi không đáng kể.

Bởi vì như vậy, ngay cả mình được thừa hưởng yêu cốt loại nào nàng cũng không biết, càng không biết gốc mầm non nhỏ bé trong lòng bàn tay là gì.

Văn Kiều cảm thấy, nàng cần thêm ít thời gian để sắp xếp lại sự việc đã xảy ra trên người mình. Bởi vì thân thể không khỏe, thời gian tu luyện không nhiều, cho nên đại đa số thời điểm, nàng thích ngồi trong phòng yên tĩnh đọc sách hơn, nàng đều đã đọc sơ qua đủ các loại sách, từ thiên văn địa lý cho đến du ký và công pháp võ thuật đơn giản, dù chưa từng đi xa nhà, cũng biết không ít kiến thức.

Theo nàng biết, thế gian này quả thật có người được kế thừa huyết mạch thần kỳ, dù chỉ là một chút huyết mạch, nếu huyết mạch có thể thức tỉnh, thì vô cùng có lợi cho việc tu luyện.

Hiển nhiên tình huống ở tối hôm qua, chính là huyết mạch của nàng bỗng nhiên thức tỉnh. Mà huyết mạch này là một loại yêu thần dị.

Phụ mẫu của nàng đều là người phạm, cũng chưa từng nghe nói trên người con cháu Văn gia có loại huyết mạch thần kỳ gì, chỉ có thể tìm hiểu phía bên nhà mẹ nàng thôi.

Mẹ của Văn Kiều họ Mẫn, tên Mẫn Tố Dịch.

Mẫn Tố Dịch là cô nhi, bởi vì thiên phú xuất chúng, được Văn gia thu dưỡng từ nhỏ, là thanh mai trúc mã với Văn Bá Thanh, hai người này sinh tình cảm, nên hợp lễ đã kết thành phu thê. So với Văn gia, bên phía mẹ nàng càng khó tìm hiểu, nghe nói ngay cả bản thân mẹ nàng còn không biết thân thế của chính mình.

Văn Kiều tạm thời chỉ có thể từ bỏ.

Nàng nhìn chăm chăm mầm non nhỏ trong lòng bàn tay một hồi lâu, vừa mới nghĩ nghĩ, mầm non nhỏ trong lòng bàn tay nàng đã biến mất.

Tiếp theo nàng lại cảm thấy tình trạng của cơ thể mình, không khỏi cười khổ. Cho dù đã thức tỉnh thành nửa yêu, nàng vẫn mang một thân ốm đau như xưa, không thể làm được gì, thân thể nửa yêu cũng không có cách chữa khỏi bệnh của nàng.

Văn Kiều khẽ thở dài, rất nhanh đã bỏ đi sự thất lạc trong lòng, có được là nhờ sự may mắn của ta, không được là do số mệnh của ta, trên thế gian này có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu.

Tâm tình Văn Kiều rất vững vàng, sau khi bỏ qua việc nghi hoặc liên quan tới huyết mạch, liền thử tìm tòi năng lực sau khi mình thức tỉnh.

Nghiên cứu từ ban ngày cho đến chạng vạng tối, nếu không phải Liên Nguyệt lo lắng nàng không ăn không uống sẽ ảnh hưởng thân thể, đoán chừng nàng vẫn còn nghiên cứu thêm nữa.

Cho dù chỉ mới nghiên cứu một chút, lại để nàng phát hiện một vài điểm khác biệt. Ví như nàng có thể cảm giác được cảm xúc của thực vật chung quanh, mặc dù bọn chúng không có linh trí, nhưng từ những phản ứng bên trong mà biết được nhu cầu của chúng nó.

Như vậy vài ngày trôi qua, Văn Kiều trải qua vài lần thử nghiệm, dần dần nàng đã nắm vững lực lượng sau khi thức tỉnh. Nói một cách đơn giản, chính là có thể câu thông cùng thực vật, hiểu rõ bọn chúng cần gì, biết được thông tin của chúng, loại kỹ năng này là thích hợp nhất để dùng bồi dưỡng linh thực (thực vật có linh khí), nếu nàng trở thành Bồi Linh sư, chắc chắn sẽ lập công lớn.

Liên Nguyệt ngồi xổm trong viện, nhìn xem hoa cỏ cây cối trong viện sinh trưởng càng ngày càng tốt mà rầu rĩ. "Sao dạo này lớn nhanh quá vậy? Đừng có dẫn tới côn trùng mới được."

Mặc dù lo lắng, Liên Nguyệt vẫn đi lấy cuốc và cây kéo tới, nhổ bỏ cỏ dại, cắt tỉa sửa sang lại những cành lá tươi tốt, còn hái vài nhánh hoa nở rộ xinh đẹp cắm vào bình bạch ngọc trên bàn.

Văn Kiều liếc nhìn nha hoàn đang bận rộn, lặng lẽ hấp thu một ít tinh khí từ cây cỏ phát ra. Quả nhiên, hoa cỏ cây cối đã không còn sinh trưởng tươi tốt một cách quý dị như vậy nữa.

Mặc dù hoa cỏ cây cối trong Cấp Thủy viện chỉ là những loại bình thường, nhưng chỉ cần thực vật có sinh mệnh, đều sẽ ẩn chứa sức sống, bởi vì có Văn Kiều mà bọn chúng sinh trưởng tốt, tự nhiên cũng sẽ phát ra tinh khí cho Văn Kiều. Có thể nói là cùng nhau hỗ trợ tồn tại.

Đây chỉ là những loại bình thường, nếu là linh thực, không biết tinh khí phát ra sẽ như thế nào. Văn Kiều nghĩ như vậy, liền quyết định hôm nào đi kiểm một ít linh thực về trồng thử xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đăng cấp tu luyện và thiết lập

1. Đăng cấp tu luyện:

Hạ giới: Cảnh giới Nhập Nguyên - Cảnh giới Nguyên Vũ - Cảnh giới Nguyên Minh - Cảnh giới Nguyên Võ - Cảnh giới Nguyên Linh - cảnh giới Nguyên Tông - cảnh giới Nguyên Đế - cảnh giới Nguyên Thánh.

Mỗi một cảnh giới phân ra ba giai đoạn: Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ

2. Đẳng cấp linh đan, linh phù, linh khí, linh trận:

Có cấp Thánh - cấp Vương - cấp Thiên - cấp Địa - cấp Huyền - cấp Hoàng. Mỗi cấp phân bốn loại: cực phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm.

Ngoài ra trên linh phù là Bảo phù cũng có phân loại giống bên trên.

Và trên linh khí là Bảo khí cũng có phân loại giống bên trên.

3. Đẳng cấp linh thảo:

Cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn, cấp năm, cấp sáu, cấp bảy, cấp tám, cấp chín.

Cao hơn cấp chín là Tiên thảo, Thần thảo là cao nhất.

4. Đẳng cấp yêu thú:

Cấp một đến cấp chín là yêu thú sơ cấp, sau đó là cấp Vương, cấp Đế, cấp Thánh, cấp Đế hóa hình.

5. Tư chất căn nguyên linh lực:

Từ cao xuống thấp: Cực phẩm, Thiên phẩm, Địa phẩm, Huyền phẩm, Hoàng Phẩm.

PS: 1/Nếu cần về sau sẽ bổ sung. 2/Nếu có BUG cũng về sau sửa đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lăng Hư Các

Trong mấy ngày liên tiếp, đều có người mang đồ tới cho Cấp Thủy viện.

Cấp Thủy viện ngày trước có vẻ cũ kỹ rách nát bây giờ rực rỡ hẳn lên, toàn bộ đồ dùng bài trí trong nhà hơn mười năm cũng được thay đổi mới, ngay cả nguyên liệu đồ nấu ăn cũng được đưa đến phòng bếp nhỏ của Cấp Thủy viện mỗi ngày.

Liên Nguyệt hài lòng nhất chính là nguyên liệu nấu ăn ở phòng bếp nhỏ, rốt cục mỗi ngày nàng không cần phải đi tới phòng bếp chính lấy đồ ăn nữa rồi, có lấy được cũng không ra gì.

Tất nhiên Liên Nguyệt biết nguyên nhân Văn gia làm như thế, bất quá nàng cũng không ngốc đem lợi ích đẩy ra ngoài.

Trong thời gian đó, Nhị phu nhân cũng tới thăm hỏi Văn Kiều, muốn xem trong Cấp Thủy viện còn thiếu thứ gì nữa không, coi như bổ sung lại những gì trước kia bị hạ nhân cất xén.

Liên Nguyệt lấy lý do tiểu thư nhà mình đang nghỉ ngơi mà đuổi đi Nhị phu nhân, đồ vật để lại, người thì không cần vào.

Nhị phu nhân cũng không phải là không gặp không được, người Văn gia đều biết, cứ vài ba ngày Văn Kiều sẽ bị bệnh, có đôi khi phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng, lỡ như bà cứ xông vào, ngược lại khiến nàng bệnh nặng hơn thì sao?

Lo lắng của Nhị phu nhân cũng là lo lắng của Văn gia, thậm chí là của mọi người.

Tam tiểu thư có tiếng chính là một con ma bệnh có thể sẽ chết trẻ bất cứ lúc nào, không cần thiết vì nàng mà đắc tội Thành Hạo Đế.

Mặc kệ người bên ngoài lo lắng thế nào, Cấp Thủy viện vẫn luôn yên tĩnh, là một trong những nhân vật chính được ban hôn, Văn Kiều vẫn trải qua một cuộc sống yên tĩnh nhân nhả không tranh quyền thế, một lòng miệt mài nghiên cứu huyết mạch nửa yêu vừa thức tỉnh.

Sau khi hiểu rõ lực lượng huyết mạch nửa yêu, thế là Văn Kiều "lãnh bệnh", cuối cùng cũng đi ra ngoài.

"Tiểu thư, người muốn đi đâu vậy?"

Văn Kiều nói: "Đi viện trước, xem có linh thực hay không."

Liên Nguyệt vô cùng kinh ngạc, bất quá cũng không nói nhiều, cầm rô đi theo Văn Kiều ra Cấp Thủy viện.

Văn Kiều dẫn theo nha hoàn đến Uẩn Linh Đường Văn gia.

Trông coi Uẩn Linh Đường chính là Lục trưởng lão Văn gia, lúc nhìn thấy Văn Kiều, không khỏi có chút kinh ngạc.

Ngày xưa ở Văn gia, Văn Kiều không hề được chú ý tới, thậm chí có thể nói là một tiểu cô nương đáng thương không được coi trọng, cho đến khi mấy ngày trước Thành Hạo Đế tử hôn cho nàng và Thất hoàng tử, mới để người ngoài nhớ tới Văn gia còn có một người như vậy.

Hôm nay đúng là hiếm khi được nhìn thấy nàng, người đứng chỗ đó vẫn là một bộ dáng ốm yếu tái nhợt, thanh tú động lòng người, giống như cành liễu mềm yếu, khiến người ta thực sự lo lắng.

Thật đáng tiếc cho một dung mạo xinh đẹp.

Văn Kiều che miệng ho khan vài tiếng, nói rõ ý muốn đến đây với Lục trưởng lão.

Đông Lăng Quốc nằm ở một góc của Thánh Vũ đại lục, căn nguyên linh lực mỏng manh, linh được và linh thực càng ít ỏi, bất quá gốc gác Văn gia thâm hậu, muốn kiếm linh thực phổ thông không phải linh được vẫn là có thể.

Quả nhiên, Lục trưởng lão xác nhận nói: "Chỉ muốn linh thực phổ thông, không phải linh thảo?"

Văn Kiều đáp dạ, nhỏ giọng nói: "Ta muốn trồng ít linh thực."

Sau khi Lục trưởng lão nghe xong, không khỏi nghĩ đến thân thể không tốt của nàng, thời gian tu luyện không nhiều, trồng một ít linh thực phổ thông để giết thời gian cũng không tệ.

Lục trưởng lão lập tức phái một tiểu đệ từ làm việc vặt đưa nàng đến vườn linh thảo của Văn gia.

Vườn linh thảo không lớn, chỉ khoảng một mẫu vuông, xung quanh dùng bụi gai bố trí ngũ hành trận vây lại, bên cạnh còn có một Sur Hồ thú canh giữ, đại đa số linh thảo trong vườn đều là cấp thấp, cũng không lâu năm, những loại cấp cao lâu năm cũng sẽ không trồng nơi này.

Văn Kiều nhìn sơ qua bụi gai dùng để bày trận trước tiên, đây là một loại bụi gai có thân màu đỏ, tên là gai hồng cặn, cứng rắn như sắt, nếu dùng làm vũ khí cũng không tệ.

"Đây đều là linh thực phổ thông, không có tác dụng lớn gì, Tam tiểu thư, người muốn lấy bao nhiêu?" Tiểu đệ từ sai vật chỉ vào một bụi linh thực sinh trưởng bên cạnh bụi gai hỏi.

Nói là không có tác dụng gì, kì thực có thể mang theo linh khí sinh trưởng, đã là một loại cây cỏ phi thường, tự nhiên sẽ có tác dụng khác.

Văn Kiều chọn năm cây, đều là những linh thực không có tên, có thể trong mắt người tu luyện, chúng bất quá chỉ là một ít cỏ dại.

Liên Nguyệt dùng cái xẻng đào cả đất và gốc rễ mang đi.

Tiểu đệ từ sai vật thấy hành động của Liên Nguyệt, không nhịn được nói: "Đất trồng linh thảo trong viện này đều là Linh Thổ, là loại thích hợp nhất cho linh thực sinh trưởng, bên ngoài mua không được đâu..."

Liên Nguyệt kinh ngạc hỏi: "Đất dùng trồng cỏ mà cũng phải mua sao?"

"Cỏ gì? Đây là linh thực, cần Linh Thổ có linh khí mới có thể sinh trưởng." Tiểu đệ từ phản bác, cảm thấy Liên Nguyệt thật sự không có kiến thức, quả nhiên là người phạm không có căn nguyên linh lực.

Đương nhiên, tiểu đệ từ chỉ dám cảm râm trong lòng, chứ không dám nói thẳng trước mặt Văn Kiều.

Sau khi trở về Cấp Thủy viện, Liên Nguyệt nhỏ giọng nói với Văn Kiều: "Tiểu thư, không ngờ hôn sự giữa người và Thất hoàng tử có ảnh hưởng lớn như thế, vừa rồi rõ ràng tiểu đệ từ ở vườn linh thảo rất khó chịu với ta, nhìn thấy bộ dáng ta không có kiến thức, còn phải chịu đựng không dám nói. Nếu là trước kia, chắc đã không nhịn được mà đuổi ta đi từ sớm rồi."

Nói xong, nàng thở ngắn than dài, cảm thấy mặc dù Thất hoàng tử không thể tu luyện, lại có tác dụng kính sợ như vậy, thật đúng sinh ra đã là người thắng.

Văn Kiều sờ sờ đầu của tiểu nha hoàn, nhìn nha đầu này tuy có khí lực lớn, kỳ thật vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng luôn biết tự tạo ưu thế cho mình.

Văn Kiều kêu Liên Nguyệt mang năm cái chậu hoa tới, trồng năm cây linh thực vào, tưới cho chúng nó chút nước, đặt trên bệ cửa sổ trước phòng nàng.

"Tiểu thư, người muốn đem bọn chúng làm thành cây cảnh sao? Những cây linh thực này còn không đẹp bằng hoa trong viện chúng ta nữa." Liên Nguyệt nói.

Văn Kiều không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

Hiếm khi Văn Kiều đi ra khỏi Cấp Thủy viện, còn mang vài loại linh thực không có được hiệu gì về trồng, việc này nhanh chóng truyền khắp Văn gia, đồng thời cũng truyền ra bên ngoài.

Mọi người đều cảm thấy sở thích của vị Tam tiểu thư này rất là kỳ quái.

Ngày hôm đó, Văn gia nhận được một tấm thiệp mời.

Kèm với thiệp mời còn có thư mời của Lăng Hư Các, ngày mai sẽ có một buổi đấu giá long trọng tại Lăng Hư Các.

Văn Nhân và đám đệ tử trẻ tuổi Văn gia trùng hợp nhìn thấy thị vệ bung thiệp mời cùng thư mời đi tới, không khỏi hỏi: "Đây là gì?"

"Là thư mời tham gia buổi đấu giá ở Lăng Hư Các."

Văn Nhân mừng rỡ, "Do ai đưa tới?"

"Là Thất hoàng tử."

Văn Nhân tròn mắt hốc mồm, "Thất hoàng tử? Người xác định? Chẳng lẽ là đưa cho Tam tỷ?"

Thị vệ đáp dạ.

Đội đến khi thị vệ bung thư mời đi hướng tới Cấp Thủy viện, vẻ mặt của tất cả đệ tử Văn gia đều khó mà tin nổi, Thất hoàng tử không phải là phế vật tu luyện sao? Làm cách nào mà hắn lấy được thư mời Lăng Hư Các?

Lăng Hư Các trải rộng trên Thánh Vũ đại lục, bối cảnh hùng hậu, cứ nửa năm chỉ nhánh các nơi sẽ tổ chức một lần hội đấu giá.

Bởi vì địa vị Lăng Hư Các đặc thù, nên cũng không dễ dàng lấy được thư mời, hay thật ra thư mời này là Thất hoàng tử hỏi xin từ Thành Hạo Đế? Bằng không một phế vật tu luyện như hắn căn bản không thể nào lấy được.

Không nghĩ tới Thất hoàng tử đem thư mời buổi đấu giá ở Lăng Hư Các trực tiếp đưa tới cho Văn Kiều, có thể thấy được Thất hoàng tử cực kỳ coi trọng vị hôn thê này.

Thần sắc người Văn gia đều khác nhau, không hẹn mà cùng nhau nghĩ kỹ về hôn sự của Văn Kiều và Thất hoàng tử.

Bên trong Cấp Thủy viện, Văn Kiều nhìn thấy thư mời của Lăng Hư Các, cũng có chút ngoài ý muốn.

Liên Nguyệt sợ hãi không thôi, "Tiểu thư, người muốn đi không? Thất hoàng tử đem thư mời cho người, không phải là muốn tại Lăng Hư Các gặp mặt người một lần hay sao?"

Lại nói tiếp, Thành Hạo Đế đột nhiên tứ hôn, hai vị hôn phu hôn thê còn chưa được gặp mặt nhau, trong tình trạng chỉ nghe tên không thấy mặt. Liên Nguyệt còn tưởng rằng phải thật lâu sau mới có thể gặp được Thất hoàng tử, nào biết lại nhanh như vậy.

Văn Kiều nói: "Tất nhiên là đi."

Liên Nguyệt nghe xong, vội vội vã vã đi chuẩn bị quần áo cho tiểu thư nhà mình ngày mai ra ngoài, nhất định phải để lại một ấn tượng tốt cho Thất hoàng tử, với lại cảm tạ nhờ phúc của Thất hoàng tử mà mấy ngày nay đạt được điều tốt.

Đêm đó, Văn Kiều đứng trước cửa sổ, nhìn năm cái chậu trên bệ cửa sổ.

Năm cây linh thực trồng trong chậu hoa, có lẽ vì vừa đặt vào chậu mới, nên lá cây có hơi khô héo.

Văn Kiều thử truyền một ít linh lực cho chúng nó, và dùng tâm cảm thụ tâm tình của bọn chúng, từ trong tin tức nhận trở về từ bọn chúng mà biết được tên, trạng thái sinh trưởng, sinh lực và số lượng thảo mộc tinh khí ẩn chứa...

Rất nhanh, với tốc độ không thể tưởng tượng năm cây linh thực sinh trưởng một cách nhanh chóng, trước khi rễ của chúng phá vỡ chậu hoa, căn nguyên linh lực ít ỏi bên trong cơ thể Văn Kiều đã bị tiêu hao sạch sẽ, sắc mặt tái nhợt trong suốt, trên trán chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Nàng yếu ớt ngồi dựa vào ghế bên cửa sổ, ngón tay giật giật vô lực, hấp thu thảo mộc tinh khí từ năm cây linh thực đưa trở lại.

Linh lực ẩn chứa trong thảo mộc tinh khí có thể làm dịu gân mạch, từ từ xua tan đi sự khó chịu của việc tiêu hao căn nguyên linh lực, cũng làm dịu đi cơn đau trong gân mạch, mặc dù tác dụng không lớn, nhưng cũng khiến nàng run lên, phảng phất giống như uống được linh dược.

Thì ra thảo mộc tinh khí còn có thể hòa hoãn cơn đau nhức gặm cắn trong gân mạch.

Sắc mặt Văn Kiều tốt hơn một chút, nhìn xem năm cây linh thực sinh trưởng tươi tốt, thoáng hé môi cười.

Buổi trưa hôm sau, Văn Kiều dẫn theo Liên Nguyệt, ngồi trong xe yêu thú mà Văn gia sắp xếp.

Kéo xe chính là một yêu thú cấp thấp, tính cách ôn thuận, thích hợp sử dụng cho việc đi lại trong thành.

Người tu luyện có sức khỏe cường tráng, chỉ cần không phải đi xa nhà, rất ít người trong thành sẽ dùng phương tiện giao thông, chỉ có người yếu ớt nhiều bệnh như Văn Kiều mới cần chuẩn bị xe khi ra ngoài.

Nửa tháng trước Văn gia đã nhận được một tấm thư mời của Lăng Hư Các.

Do Văn Trọng Thanh dẫn đầu, mang theo một số thế hệ trẻ tuổi đệ tử của Văn gia đi Lăng Hư Các.

Văn Nhân nhìn thoáng qua xe yêu thú rồi đi phía trước, trông mắt trầm xuống.

Những đệ tử Văn gia khác đều biết Thất hoàng tử đưa thư mời Lăng Hư Các cho vị hôn thê, ít nhiều gì cũng có chút hâm mộ, vốn cho rằng hẳn chỉ là một phế vật hoàng tử dựa vào sự yêu thương của Thành Hạo Đế, không có bản lĩnh gì, nhưng ngay cả thư mời của Lăng Hư Các cũng có thể tùy ý đưa cho vị hôn thê, đúng là có bản lĩnh, mặc dù bản lĩnh này là dựa vào sự yêu thương của Thành Hạo Đế.

"A Mị, sao Tam hoàng tử không đưa thư mời Lăng Hư Các cho người vậy?"

Đột nhiên Văn Nhân quay qua hỏi Văn Mị, hai người đều là dòng chính Văn gia, tuổi tác xấp xỉ, mặc kệ khi tu luyện hay đi lại, bình thường đều sẽ ở bên nhau. Vì thế nên thường bị mọi người lấy ra so sánh.

Văn Mị liếc nhìn nàng ta, gương mặt xinh đẹp quyến rũ không có biểu cảm gì, lạnh nhạt nói: "Tam hoàng tử đang bế quan tu luyện."

Văn Nhân cười nhẹ, tiếp tục nói: "Không nghĩ tới Thất hoàng tử lại thật để ý Tam tỷ này của chúng ta, a Mị, người nghĩ sao?"

"Rất tốt." Văn Mị nhìn nàng một cách kỳ quái, ánh mắt kia tựa như đang nói, đây là chuyện của người khác, có quan hệ gì với nàng chứ?

Văn Nhân không nói được gì.

Văn Mị và Văn Nhân của Văn gia, có tiếng là hai vị mỹ nhân, lúc này hai người đi cùng nhau, Văn Mị xinh đẹp quyến rũ, Văn Nhân thanh lịch tao nhã, mỗi người mỗi vẻ, dù là đi đến nơi nào, cũng có không ít thanh niên tu võ để ý tới bọn họ.

*

Xe yêu thú của Văn gia lặng lẽ đi tới trước cửa Lăng Hư Các.

Đều có người hầu của Lăng Hư Các đưa xe kéo đến chỗ riêng biệt.

Liên Nguyệt vịn tiểu thư nhà mình xuống xe, lấy thư mời đưa cho một thị nữ của Lăng Hư Các, thị nữ xem xong liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào thân thiết, âm giọng nói nhỏ: "Mời quý khách đi theo ta."

Lăng Hư Các có năm lầu, lầu một chính là đại sảnh rộng rãi sang trọng, chính giữa có một cái bàn cao, các loại đan phù khí trận được bày bên trên bàn, mặc dù đẳng cấp không cao, số lượng không nhiều, nhưng Đông Lăng Quốc có căn nguyên linh lực mỏng manh, thì những vật đó đã hết sức trân quý.

Văn Kiều không nhìn lâu, dẫn theo nha hoàn lên lầu ba.

Buổi đầu giá hôm nay được tổ chức tại lầu ba.

Thị nữ dẫn đường đi đến trước một căn phòng, gõ cửa.

Lập tức có một thị vệ Hoàng tộc vóc người cao to mở cửa ra, nhìn thấy Văn Kiều, liền cung kính thi lễ.

Thị nữ không dám nhìn nhiều vào trong phòng, chỉ cung kính đứng ở cạnh cửa.

Liên Nguyệt có chút khần trương, cũng không dám thờ mạnh, đi theo sát tiểu thư nhà nàng.

Nét mặt Văn Kiều không hề thay đổi, bình tĩnh ổn định, nhấc chân bước vào trong phòng.

Căn phòng khá lớn, trang trí bên trong hết sức xa hoa, có đầy đủ bàn giường và bình phong, bên ngoài là một bức tường thủy tinh phản quang, trong suốt mỏng manh, có thể nhìn thấy được bàn cao đặt ở bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nhìn thấy được tình hình trong phòng.

Có một nam tử trẻ tuổi ngồi trên ghế dài nhỏ khắc hoa làm từ linh mộc được đặt dựa vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Vị hôn phu

Văn Kiều nhìn về phía nam tử ngồi trên chiếc ghế dài.

Hắn khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, quần áo lộng lẫy, phong thái cao quý, tướng mạo thật tốt, mặt như quan ngọc, mày kiếm mắt sáng, bộ dáng tươi cười, thân thiết ôn hòa, vừa gặp đã khiến người khác nảy sinh hảo cảm.

Đây là một nam tử tuấn mỹ vô song, trên người mang khí phách Hoàng tộc.

Mặc dù Văn Kiều cực ít khi ra ngoài, cũng từng nghe nói đến Thất hoàng tử Đông Lăng Quốc. Đồn rằng hắn là một mỹ nam tử hiếm có của Hoàng tộc Ninh thị, mặc dù không thể tu luyện, nhưng khí độ rất tốt, Thành Hạo Đế vô cùng yêu thương, bất cứ ai gặp qua hắn, đều cảm thấy tiếc nuối cho căn nguyên linh lực của hắn bị hủy, nếu không nói không chừng sẽ có một vị thiên tài tu võ tái xuất trong Hoàng tộc Ninh thị.

Thất hoàng tử Ninh Ngô Châu đứng lên khỏi ghế, ôn tồn nói: "Văn tiểu thư, lần đầu gặp mặt, tại hạ Ninh Ngô Châu."

Văn Kiều đáp lễ lại, thu hồi suy nghĩ trong lòng, khẽ nói: "Bái kiến Thất hoàng tử điện hạ."

Cặp mắt sáng trong ôn nhuận của Thất hoàng tử thoáng lướt qua gương mặt tái nhợt của nàng, giọng nói càng dịu dàng hơn, "Văn tiểu thư không cần đa lễ, mời ngồi."

Trong phòng không có nhiều người, ngoại trừ gã thị vệ không rõ tu vi thì chỉ có một tên nội thị trẻ tuổi, trắng trẻo sạch sẽ, sau khi dâng trà, liền cùng thị vệ rời khỏi phòng, đồng thời dẫn luôn Liên Nguyệt vẫn còn ngơ ngác ra ngoài.

Bỗng chốc chỉ còn lại mỗi Văn Kiều và Thất hoàng tử trong căn phòng lớn.

Ninh Ngô Châu đưa chén trà vẫn đang bốc khói cho nàng, nhẹ nhàng nói: "Văn tiểu thư nếm thử xem, đây là linh trà xanh thạch học." (Thạch học: tên một loại dược)

Văn Kiều nhấp một hớp, nước trà mát lạnh, vừa vào miệng thì hơi ấm, mang theo chút vị đắng, sau đó có vị ngọt, cơ thể nàng vốn vì khí huyết không đủ dẫn đến âm hàn giờ bỗng ấm áp hơn, một ít linh lực bên trong kinh mạch chuyển động, làm dịu đi kinh mạch yếu ớt khô cạn.

Đây là linh trà.

Còn là linh trà có phẩm cấp cao.

Văn Kiều không khỏi ngược mắt nhìn nam tử ngồi đối diện, liền chạm vào một đôi mắt sáng trong sạch sẽ, gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, ôn nhã như gió xuân nhẹ nhàng thổi ngang qua cành liễu, khiến người khác bất giác thả lỏng tâm tình.

Đột nhiên Ninh Ngô Châu nói: "Nghe nói thân thể nàng không tốt, chỉ có thể dùng đồ vật có linh lực."

Văn Kiều thần nhiên nói: "Linh lực ở Đông Lăng Quốc mỏng manh, đồ vật mang linh khí cũng rất ít, nên sử dụng các vị thuốc nấu ăn bình thường vẫn được." Chỉ là vẫn sẽ đau, nhưng nàng đã quen rồi.

Nghe nàng nói, Ninh Ngô Châu lộ ra vẻ đau lòng.

"Về sau có ta rồi." Ninh Ngô Châu thương tiếc nhìn nàng.

Văn Kiều cảm giác có chút cổ quái, cảm thấy vị hôn phu này là lạ, nàng đặt chén trà xuống, nghiêm mặt hỏi: "Thất hoàng tử điện hạ, ta không hiểu một chuyện, có thể nhờ ngài giải thích hay không?"

Ninh Ngô Châu mang theo ý cười khẽ nói: "Văn tiểu thư muốn hỏi chuyện tứ hôn?"

Văn Kiều đáp ừ.

Ninh Ngô Châu lại rót cho nàng chén trà, sau khi chăm chú nhìn nàng uống hết, mới nói: "Kỳ thật việc hôn sự này là do Văn Bá Thanh định ra."

Nét mặt bình tĩnh của Văn Kiều rốt cục cũng lộ mấy phần kinh ngạc, nàng từng nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ sẽ là do phụ mẫu đã qua đời định ra.

"Năm đó lúc yêu thú phát động, Văn Bá Thanh trùng hợp cứu được mạng của ta, trước khi ông chết, từng có ước định với phụ hoàng, đợi đến lúc nàng cập kê, phụ hoàng sẽ tứ hôn cho chúng ta."

Mặc dù chỉ vài câu nói, Văn Kiều nhanh chóng bắt lấy trọng điểm.

Năm đó lúc yêu thú phát động cha nàng trùng hợp cứu mạng Thất hoàng tử, Thành Hạo Đế vì báo ân, liền đem Thất hoàng tử bồi thường cho nàng. Bên trong cũng là thấy phụ mẫu nàng đều hy sinh, nàng thì yếu ớt bệnh tật, nên có ý muốn che chở, đem nàng và hoàng thất buộc vào một chỗ, chính là biện pháp tốt nhất.

Chẳng trách mấy năm qua, mặc dù Văn gia đích tôn không có trường bối, nhưng không ai dám khi dễ nàng, ngoại trừ cất xén một ít vật dụng thường ngày và mấy vị thuốc, cũng không có bạc đãi nàng, nếu không dựa vào cái gì Văn gia phải tốn kém nuôi một con ma bệnh không có chút công hiến gì, cho dù phụ mẫu có để lại đồ vật, phần lớn đều đưa cho người khác trong Văn gia sở hữu, có thể khiến cả đời họ phú quý.

Về phần vì sao những năm này không có truyền ra chuyện hôn ước, đoán chừng là sợ nàng còn chưa trưởng thành đã chết yếu. Đương nhiên, trong này có lẽ còn có tư tâm của Thành Hạo Đế, không nguyên ý để tiểu nhi tử yêu thương nhất cưới một cô nương ốm yếu, mà cô nương này còn sống không lâu, vị trí thế tử bị chiếm uống phỉ, làm phụ thân sao có thể vui được?

Không bằng coi như không biết, âm thầm che chở là xong.

Chỉ trong chớp lát, Văn Kiều đã hiểu hết đầu đuôi câu chuyện và các loại suy nghĩ tính toán, nét mặt thoáng thả lỏng.

Ninh Ngô Châu vẫn luôn nhìn nàng, tiếp tục nói: "Nàng đã cập kê, tất nhiên nên thực hiện hôn ước, ta liền kêu phụ hoàng tử hôn cho chúng ta." Ngừng một chút, hần áy náy hỏi, "Văn tiểu thư, không biết việc hôn sự này, nàng có ý kiến gì không?"

Văn Kiều nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không có vấn đề gì."

Những ngày gần đây, Cấp Thủy viện nhờ phúc của hần được không ít chỗ tốt, địa vị ở Văn gia vô hình nâng cao rất nhiều, Văn Kiều cảm thấy việc hôn sự này vẫn rất tốt --- Liên Nguyệt gần như ước gì đem Thất hoàng tử cúng bái.

Ninh Ngô Châu lộ ra một chút kinh ngạc, dường như không nghĩ tới nàng lại phản ứng bình thản như vậy.

Hình như vị hôn thê của hần rất khác biệt với những cô nương bên ngoài.

Liền nghe Văn Kiều tiếp tục nói: "Kỳ thật, nói ra điện hạ mới là thiệt thòi, ngài chắc đã nghe nói qua, đám Được sư kết luận ta sống không qua hai mươi tuổi, sợ rằng lúc đó ta sẽ liên lụy ngài."

Mặc dù Thất hoàng tử không thể tu luyện, nhưng Hoàng tộc Ninh thị có nhiều được vật quý giá, muốn kéo dài tuổi thọ của một người bình thường thì dễ như trở bàn tay, so với nàng dù có dùng bao nhiêu được vật quý giá cũng sống không qua hai mươi tuổi, Thất hoàng tử quả là thua thiệt.

Ninh Ngô Châu run lên, nghiêm túc nói: "Ta sẽ không để cho nàng chết!"

Văn Kiều liếc nhìn hần, cũng chẳng nói gì.

Ninh Ngô Châu chỉ nói một lần, không có dây dưa việc này nữa, nhanh chóng nói sang chuyện khác, bàn về hôn kỳ.

Tuy nói bình thường người tu luyện đều kết hôn sinh con trẻ, nếu cặp đôi chọn lựa con đường song tu, tất nhiên tu vi của cả hai càng cao càng tốt, song tu là cách tốn ít mà đạt nhiều hiệu quả. Nhưng bọn họ một người là không thể tu luyện, một người yếu ớt bệnh tật sống không hơn hai mươi, tự nhiên là tuân theo phong tục người thường, thành hôn càng sớm càng tốt.

Văn Kiều hiểu rõ ý hần, đã biết nguyên nhân của hôn sự này, lại nghe Thất hoàng tử nói, đương nhiên nàng không phản đối.

Nói cho cùng, việc hôn sự này không liên quan đến tình yêu nam nữ, chỉ là một loại che chở mà thôi.

Ninh Ngô Châu hỏi: "Nàng cảm thấy tháng sau thế nào?"

Văn Kiều: "...Có gấp gáp quá không?"

"Không hề." Thất hoàng tử trấn tĩnh nói, "Năm tháng sau, Lân Đài Liệp cốc mở ra, đây là sự kiện trọng đại ba năm một lần của Đông Lăng Quốc, đến lúc đó tất cả nhân tài Đông Lăng tụ họp, chẳng lẽ nàng không muốn tham dự?"

Một lần nữa Văn Kiều lại bị vị hoàng tử này làm kinh sợ, "Ta?"

Ninh Ngô Châu gật đầu, gương mặt tuấn mỹ nho nhã không hề có chút ý nói đùa nào.

Văn Kiều nhìn hần hồi lâu, nhắc nhở: "Thất hoàng tử điện hạ, ngài hần phải biết, tu vi của ta chỉ mới ở cảnh giới nhập nguyên trung kỳ."

Cảnh giới nhập nguyên miễn cưỡng tương đương với vừa bước vào tu võ, một con yêu thú cấp thấp đều có thể tùy ý nghiền ép, chút tu vi ấy đi Lân Đài Liệp cốc, khác nào tự làm mình. Văn Kiều không phải người mơ tưởng xa vời, có thể sống nàng sẽ không đi chịu chết.

"Ta biết, việc này ta sẽ sắp xếp." Ninh Ngô Châu lộ ra ý cười nhìn nàng, "Nàng muốn đi không?"

Đương nhiên muốn!

Cho dù thân thể yếu ớt, nàng cũng có một lòng tu võ.

Là một người tu luyện, ai không muốn hướng tới cảnh giới chí cao vô thượng, trở thành một người mạnh có thể khiến cho long trời lở đất, thoát khỏi ràng

buộc của thân xác phạm tục, đạt được thành tựu to lớn, phi thăng thượng giới.

Dù nàng chưa nói, Ninh Ngô Châu đã nhìn ra tâm tư của nàng.

Trong mắt hắn hiện ra vẻ thương tiếc, giọng nói càng dịu dàng, giống như sợ lớn tiếng một chút sẽ làm nàng giật mình, "Văn tiểu thư không cần phải lo lắng đến sự an toàn, ta đã dám dẫn nàng đi, tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng, nàng chỉ cần nghỉ ngơi tu luyện thân thể là được."

Văn Kiều kinh ngạc nhìn hắn, không biết một người bình thường như hắn lấy đâu ra tự tin như thế, chẳng lẽ là Thành Hạo Đế?

Không chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, Ninh Ngô Châu lại bắt đầu nói đến việc thành thân của bọn họ.

Mặc dù Văn Kiều không phải người ngu xuẩn, nhưng từ nhỏ chỉ ở một góc của Văn gia, không qua lại nhiều với các cùng huynh đệ tỷ muội, người vẫn xem như đơn thuần, làm sao có thể là đối thủ của một hoàng tử trong cung, bị hắn dẫn dắt dòng suy nghĩ mấy lần, chỉ có thể theo hắn mà bắt đầu thương lượng thủ tục thành thân.

Đến khi Văn Kiều kịp phản ứng lại, thì ngay cả sinh lễ đều đã sắp xếp xong, chỉ chờ nàng gật đầu, ngày mai liền có thể đưa tới.

Văn Kiều: "... " Luôn cảm thấy có chỗ không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lễ vật tặng vị hôn thê

Trong lúc hai người đang thương lượng việc hôn sự, ở phía ngoài buổi đấu giá tiến hành vô cùng náo nhiệt.

Văn Kiều ngẩng đầu nhìn xem, vách tường thủy tinh trong suốt, có thể xem thấy tình hình trên bàn cao ở chính giữa rất rõ ràng.

Một nữ tử xinh đẹp có tu vi cảnh giới nguyên minh đang đứng cạnh bàn,, thân hình nõ nang thướt tha, xinh đẹp quyến rũ, thanh âm mềm mại, khi giới thiệu những vật phẩm đấu giá, vô cùng thu hút, dễ dàng khiến mọi người muốn mua ngay lập tức. Lúc này nàng đang giới thiệu một viên ngọc hình trăng khuyết mang linh khí phòng ngự, nghe nói nó có thể đỡ được một đòn của người tu luyện cảnh giới nguyên vũ.

Viên ngọc phòng ngự hình trăng khuyết này khiến mọi người vô cùng phấn khích, rất nhiều người tu luyện ở buổi đấu giá xông xáo ra giá, giá cao không hạ.

Văn Kiều không có hứng thú với buổi đấu giá, chỉ nhìn một chút lại thôi.

Lúc sắp nói xong, Ninh Ngô Châu lấy ra danh sách buổi đấu giá hôm nay đưa cho nàng, giọng nói ấm áp: "Nàng thích cái nào?"

Trên danh sách liệt kê những đồ vật được đấu giá trong hôm nay ở Lăng Hư Các, linh đan, phù, khí, trận, thảo đều có, ba vật hiếm có cuối cùng thì dễ trông, cũng chưa được bày ra.

Văn Kiều lắc đầu, vô cùng thật thà nói: "Ta không có đồng tình." (Đồng tình: giá trị tiền bạc)

Ninh Ngô Châu không nhịn được cười, "Ta có, nàng thích gì cứ nói."

Đây là muốn tặng cho nàng? Văn Kiều chớp chớp mắt, chậm rãi bụng chén trà uống, trầm nghĩ cho dù hắn có thì một người thường không thể tu luyện có thể có bao nhiêu? Đoán chừng đều là Thành Hạo Đế cho hắn.

Ninh Ngô Châu dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của nàng, lại cười nói, "Nàng là vị hôn thê của ta."

Vị hôn phu tặng đồ cho vị hôn thê, không phải chuyện hiển nhiên sao?

Văn Kiều cảm thấy hắn nói rất có lý, nhưng nàng nhìn một lát, vẫn lắc đầu.

Đồ vật bán đấu giá tại Lăng Hư Các tất nhiên đều tốt, cũng rất đắt, nhưng đối với nàng mà nói, không mấy khi sử dụng, tu vi của nàng còn thật sự quá thấp, những vật kia cho nàng thì rất uổng phí.

Tuy bị cự tuyệt thẳng thừng, Ninh Ngô Châu cũng không tức giận, dịu dàng ấm áp nhìn nàng, chỉ cần nàng có hứng thú, liền lập tức lấy tặng cho nàng.

Hai người ngồi xem một hồi, Văn Kiều vẫn không thấy được loại nào mình muốn.

Khi đến lượt ba món quý hiếm cuối cùng.

Nữ chủ trì cảnh giới nguyên minh của buổi đấu giá bùng tới một cái khay ngọc, bên trên khay ngọc là một viên hình bầu dục lớn cỡ ngón tay cái, có màu ô kim, ánh sáng kim loại nhàn nhạt, đặt trên khay ngọc phát ra khí kim loại lạnh lẽo càng càng nổi bật hơn.

Văn Kiều vốn đang ngồi thẳng không khỏi hơi nghiêng người về phía trước.

Ninh Ngô Châu có chút hiểu ra, chuyển ánh mắt từ vẻ mặt chăm chú của nàng sang vật có hình dáng như một hạt giống được đặt trên khay bạch ngọc kia.

"Đây là hạt giống linh thảo từ thời thượng cổ để lại, trải qua Giám Linh sư của chúng ta giám định, đây là một thượng cổ linh thảo hạt giống cấp bảy, đáng tiếc không thể xác định được chủng loại hay công dụng của nó, nếu có vị khách nào ở đây thấy hứng thú, thì giá khởi điểm là một đồng tinh."

Nữ chủ trì vừa mới nói xong, liền có người nhanh chóng kêu giá.

Nhưng lần kêu giá này không sôi nổi như mấy vật phẩm được đấu giá trước đó, người ở chỗ này đều không phải ngốc, tuy nói viên hạt giống này là thượng cổ linh thảo, còn là cấp bảy, xác thực vô cùng trân quý. Nhưng đừng quên, hiện tại nó chỉ là một hạt giống, có thể gây trồng hay không còn chưa biết.

Lăng Hư Các cũng là một nơi đặc biệt, đồ vật quý hiếm trong mỗi buổi đấu giá đều không hẳn thật sự trân quý, mà là kỳ lạ, càng thần kỳ khó hiểu càng dễ đến cuối cùng, nhìn xem có người nào phân biệt được hay không.

Nghe nói trước kia hành động này của Lăng Hư Các từng gây ra một chuyện cười, khi đó đấu giá vật quý hiếm nhìn giống như một tảng bảo đồ thần bí khó lường, khiến cho mọi người tranh nhau, cuối cùng có một gia tộc nào đó dùng giá cao mua được. Kết quả, khi gia tộc đó giải được tảng bảo đồ, không nghĩ tới tìm ra lại là một hang ổ của yêu thú cấp vương, tổn thất nặng nề, gây ra trò cười.

Đương nhiên, cũng có người sáng mắt biết nhìn hàng, những lúc như thế thì tất cả mọi người đều vui vẻ.

Trên đời này không ít người muốn nhặt được chỗ tốt, thường thường Lăng Hư Các cũng lợi dụng tâm tính này của người phàm, đem vài món đồ vật quý hiếm kêu giá cực cao.

Giống như bây giờ, viên hạt giống linh thảo cấp bảy này mà Lăng Hư Các cũng lấy ra đấu giá, đã có tiếng là thượng cổ linh thảo, hiển nhiên khiến cho mọi người coi trọng.

Nhưng lại không thể cam đoan cuối cùng nó có thể gây trồng thành công hay không, cho dù sau khi gây trồng thành công, lại phải đợi thêm bao nhiêu năm mới để nó trưởng thành mà lấy đi làm thuốc.

Văn Kiều vẫn chăm chú nhìn viên hạt giống kia.

"Nàng thích sao?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Văn Kiều nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Ninh Ngô Châu nhớ tới lời đồn đại bên ngoài trước đó, Văn Gia Tam tiểu thư thích chơi trò trồng linh thực, liền đã hiểu ra.

Cuối cùng có người dùng một nghìn đồng tinh mua đi viên hạt giống linh thảo cấp bảy không biết tên này.

Ở Đông Lăng Quốc, một nghìn đồng tinh có thể xem như là một cái giá cao, bất quá trong mắt thế gia đại tộc cũng chưa là gì, thậm chí còn rẻ hơn một số linh khí phòng ngự được đấu giá trước đó.

Quả nhiên, loại đồ vật có giá trị nhưng không thể xác nhận, với mọi người có cũng được mà không có cũng không sao.

Người ở Lăng Hư các cũng không thêm đề ý, tiếp tục đấu giá đồ vật kế tiếp.

Văn Kiều lại cảm chén trà uống tiếp, đề xuống cảm giác thất lạc trong lòng.

Thật sự nàng rất muốn rất muốn viên hạt giống lúc nãy, vả lại trời sinh huyết mạch nửa yêu trong cơ thể đối với thực vật luôn có loại cảm giác quen thuộc thân thiết, khi nàng nhìn thấy viên hạt giống kia, cảm giác rất muốn cầm vào trong tay.

Nhưng không được đến nàng cũng không đề ý.

Cùng lắm thì đêm nay trở về lại đi gầy vò năm bồn linh thực trên bệ cửa sổ kia, nên đổi chậu hoa cho chúng rồi.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, hai người đã nhất trí về hôn kỳ.

Ninh Ngô Châu đưa Văn Kiều rời đi.

Liên Nguyệt theo sát sau lưng bọn họ, len lén liếc nhìn Thất hoàng tử đang đi bên cạnh tiểu thư nhà nàng, cũng chính là vị hôn phu của tiểu thư.

Ninh Ngô Châu đưa vị hôn thê lên xe yêu thú dừng bên ngoài Lăng Hư Các.

Hắn ngừng đầu nhìn vị hôn thê đang ngồi trong xe nói: "Văn tiểu thư, chờ ta trở về báo cáo với phụ hoàng, liền đưa sính lễ đến Văn gia."

Nghe hắn nói, Liên Nguyệt cùng thị vệ và nội thị đang đứng chờ bên cạnh đầu giạt mình.

Sính lễ? Sính lễ gì?

Văn Kiều khẽ gạt đầu, trước đó đã bàn xong, cho dù có cảm thấy điều gì đó không đúng, nàng cũng không tiếp tục phản đối.

Ninh Ngô Châu cười với nàng, hai mắt sáng trong như bầu trời đầy sao, vô cùng xinh đẹp, Văn Kiều cảm giác trước mắt mình trở nên sáng ngời.

Sau đó thấy Ninh Ngô Châu đưa một hộp bạch ngọc cho nàng, nghe hắn nhẹ nhàng nói: "Hôm nay tốn không ít thời gian của nàng, đây là lễ gặp mặt, trên đường nhớ cẩn thận."

Văn Kiều liếc nhìn hộp bạch ngọc, yên lặng nhận lấy, "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn, nàng là vị hôn thê của ta, nên như thế."

Khi nhìn vào gương mặt hòa nhã ấm áp, khiến người khác rất có hảo cảm kia, Văn Kiều thực sự không biết nên nói gì, chỉ đành phải ừ một tiếng.

Liên Nguyệt ở bên cạnh cảm thấy thực sự lo lắng.

Cô gia tương lai không chỉ có dáng dấp tốt, tính tình cũng tốt, còn biết tặng đồ cho tiểu thư, thật sự không thể nào tốt hơn. Nhưng có phải tiểu thư phản ứng quá lạnh nhạt rồi không? Tuy nói nguyên nhân bởi vì thân thể, rất ít qua lại với người bên ngoài, khiến nàng trở thành một người cô độc ít nói, nhưng đối với vị hôn phu của mình, cũng nên nói thêm hai câu dễ nghe mới đúng.

Việc Ninh Ngô Châu đưa Văn Kiều lên xe, còn tặng một hộp bạch ngọc cho nàng, đúng lúc để người nhà họ Văn đi ra từ Lăng Hư Các nhìn thấy rõ ràng.

Lần này Văn Trọng Thanh mang theo thế hệ trẻ tuổi đệ tử Văn gia ra ngoài trải nghiệm, Văn gia cũng đấu giá được vài món đồ vật, cả Văn Mị và Văn Nhân đều có, hai vị cô nương hết sức cao hứng.

Nhưng mà không nghĩ tới, vừa ra Lăng Hư Các, liền nhìn thấy Thất hoàng tử không thể tu luyện trong truyền thuyết tặng quà cho vị hôn thê của hắn.

Thật tâm mà nói...bỏ qua sự thiếu hụt là không cách nào tu luyện, nhân phẩm bộ dáng của Thất hoàng tử đều rất nổi bật, trên đời này ít có nam tử nào bằng. Được một nam tử tuần mỹ ôn nhu như vậy quan tâm đối đãi, cho dù là nữ tử chỉ lo tu luyện, trong lòng cũng có chút hâm mộ.

Đáng tiếc Thất hoàng tử là một phế vật, không thể tu luyện.

Trong lòng Văn Nhân lại cảm khái, ánh mắt nhìn Văn Kiều không khỏi nhiều hơn mấy phần đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bàn bạc hôn sự

Trở lại Cấp Thủy viện, Liên Nguyệt vẫn luôn nhẫn nhịn suốt đoạn đường đi cuối cùng không nhịn được nữa nói ra.

"Tiểu thư, Thất hoàng tử thật là một người tốt, quả nhiên giống như lời đồn đãi, dung mạo tuyệt thế, trên đời này ít có nam tử nào bằng. Nghe nói ngay cả Tam hoàng tử khi so sánh với hắn cũng bị mất mặt, nếu không phải Thất hoàng tử không thể tu luyện..."

Nói đến đây, Liên Nguyệt cẩn thận nhìn thoáng qua Văn Kiều, lo lắng trong lòng nàng khó chịu.

Mấy ngày này, Liên Nguyệt cũng cảm giác được thái độ của Văn gia đối với Cấp Thủy viện thay đổi. Đương nhiên những người một lòng theo đuổi con đường tu tiên sẽ không để ý đến một việc hôn sự, cũng không ham muốn những sự vật của thế tục, nhưng trên thế gian này có rất nhiều người không biết tiến thủ, tư chất tu hành kém cỏi, đam mê hưởng lạc, quan trọng hơn chính là chỉ biết coi trọng lợi ích trước mắt.

Rõ ràng bọn họ biết từ việc hôn sự này Văn Kiều sẽ không thiếu nguồn tài nguyên tu luyện, cũng không có người dám bắt nạt, nếu vậy chính là không nề mặt Ninh thị. Nhưng trừ mấy điều đó ra thì còn có gì? Chỉ cần người có một chút lòng theo đuổi ai lại nguyện ý mong muốn ở bên cạnh một người phàm không thể tu luyện mấy chục năm ngắn ngủi?

Văn Kiều liếc nhìn nàng nói: "Thất hoàng tử rất tốt."

Liên Nguyệt liền buông lỏng tâm tình, cười nói: "Lúc trước nô tỳ nhìn thoáng qua, cảm thấy hần thực sự rất tốt. Đúng rồi, hần còn tặng quà cho tiểu thư nữa, là cái gì vậy?"

Văn Kiều ôm hộp bạch ngọc trong lòng đi vào phòng, ngồi vào ghế gần bên cửa sổ mở hộp ra.

Liên Nguyệt nghiêng đầu tò mò nhìn qua, thất vọng nói: "Đây là cái gì? Nhìn như hạt giống thực vật."

"Hạt giống linh thảo cấp bảy." Văn Kiều nói, khoe miệng hơi cong, tâm tình vô cùng tốt.

Liên Nguyệt gãi đầu, không rõ sao tiểu thư vui mừng như vậy, chỉ là một hạt giống thôi mà? Nếu là một gốc cây linh thảo cấp bảy thì mới nên cao hứng. Thất hoàng tử cũng quái lạ, tặng cho tiểu thư một hạt giống, không phải là bởi vì nghe được tin đồn nên cho rằng tiểu thư nhà nàng rất thích trồng cỏ đó chứ?

Nghĩ tới đây, Liên Nguyệt không nhịn được nhìn về phía mấy bồn linh thực trên bệ cửa sổ, phát hiện bọn chúng vẫn sinh trưởng xanh um tươi tốt, tràn đầy sức sống, nếu nói đó là cỏ dại thì ai mà tin?

Nếu không phải tự tiểu thư nhà mình trồng, Liên Nguyệt cũng cảm thấy tiểu thư có sở thích trồng cỏ dại quái gở.

Văn Kiều yêu thích vuốt ve thường thức viên hạt giống không buông tay, phân phó: "Tìm cho ta một chậu hoa."

Liên Nguyệt đáp dạ, vội vội vàng vàng đi tìm chậu hoa.

Sau khi đem chậu hoa tới, Liên Nguyệt nghĩ nghĩ hỏi: "Tiểu thư, có cần lấy một ít linh thổ trong vườn linh thảo không?"

Văn Kiều lắc đầu, "Không cần."

Tiếp đến phân phó Liên Nguyệt đem năm bồn linh thực chuyển ra dưới góc tường ngoài cửa sổ, rễ của chúng đã gần chọc bể chậu hoa vậy thì trực tiếp trồng xuống chỗ đất sát chân tường đi, để bọn chúng có thể tự do sinh trưởng.

Liên Nguyệt vừa làm vừa nhìn sân viện, nói nhỏ: "Gần đây cây cỏ hoa lá trong viện của chúng ta thật tươi tốt, bên trong Thường Xuân Viên cũng không được vậy đâu, không lẽ phong thủy của Cấp Thủy viện thay đổi tốt hơn rồi?"

Văn Kiều ngồi một bên, từ từ lấp đất vào chậu hoa, nghe như thế, liếc nhìn ra sân.

Với người phạm mà nói, phong thủy giống như một thứ hư vô huyền diệu khó giải thích được, nhưng đối với người tu tiên thì rất là bình thường, cái gọi là phong thủy, chính là liên quan đến Ngũ Hành, tập hợp linh khí thiên địa, tăng hay giảm phải xem ở sự phân bố Ngũ Hành.

Vị trí của Cấp Thủy viện vô cùng nghiêng lệch, không tốt không xấu, tất nhiên cũng không nhiều linh khí.

Bất quá mỗi ngày lúc nàng dùng linh khí mỏng manh trong cơ thể thúc đẩy năm chậu linh thực sinh trưởng, có một ít linh khí thoát ra ngoài, cây cối bình thường vì hấp thụ được nên sinh trưởng dồi dào, mặc dù đã phản hồi về một chút thảo mộc tinh khí cho nàng, nhưng vẫn tươi tốt vô cùng.

Chôn xong hạt giống linh thảo cấp bảy vào đất, Văn Kiều tưới một ít nước và đặt nó lên bệ cửa sổ.

Liên Nguyệt cũng trông trông xem đám linh thực, thấy Văn Kiều ngồi bên cửa sổ chăm chú nhìn chậu hoa trên bệ cửa sổ không khỏi lắc đầu, cũng không biết có gì đáng xem.

Trời tối, Văn Kiều mở cửa sổ ra.

Đêm nay lại là đêm trăng tròn, bầu trời tối đen, trăng tròn nhô cao, ánh trăng sáng như dòng nước chảy xuống.

Văn Kiều ngồi xếp bằng, ngâm mình dưới ánh trăng, tu luyện cả nửa đêm, sau khi cơ thể hấp thụ được ít linh khí, mới cẩn thận truyền từng chút từng chút linh khí vào hạt giống bên trong chậu hoa.

Trời sinh kinh mạch của nàng yếu ớt mỏng manh hơn những người tu luyện khác, mỗi lần đều hấp thụ không được nhiều linh khí, nếu quá nhiều nhẹ thì kinh mạch căng đau, nặng thì kinh mạch đứt đoạn. Những năm này nàng đã tính ra được giới hạn, chỉ cần không vượt qua giới hạn kia, mặc dù kinh mạch căng đau nhưng sẽ không nứt ra chảy máu.

Như thế, linh khí có thể hấp thụ không nhiều, tu vi cũng không thể tăng lên, vẫn luôn ở cảnh giới nhập nguyên trung kỳ, giống như một phế vật.

Mãi đến khi đã hao tổn hết linh khí trong cơ thể, mà hạt giống trong chậu hoa vẫn không có động tĩnh.

Văn Kiều cũng không nghĩ gì, hạt giống này có sức sống hết sức dồi dào, muốn thúc đẩy cho nó trưởng thành nảy mầm cần rất nhiều linh khí, với tình trạng cơ thể của nàng hiện tại, không cách nào cung cấp đủ linh khí cần thiết cho nó mọc rễ nảy mầm.

Hạt giống không thể trưởng thành mọc rễ này mầm, tất nhiên cũng không cách nào phản hồi thảo mộc tinh khí cho nàng, chỉ cho không nhận, thân thể Văn Kiều vốn đã vô cùng suy yếu nên có chút chịu không nổi.

Lau mồ hôi lạnh, Văn Kiều cố gắng tiếp tục ngồi thiền, cho đến khi linh khí trong cơ thể tràn đầy lần nữa thì trời cũng gần sáng.

Văn Kiều thay ra y phục trên người, mệt mỏi rũ rùi leo lên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, Văn Kiều nghĩ lần sau không thể chỉ lo cho hạt giống này, còn phải thúc đẩy những thực vật khác sinh trưởng, hấp thụ một ít tinh khí thảo mộc để dưỡng cơ thể mới được.

Giống như chỉ ngủ một chút, Văn Kiều liền bị Liên Nguyệt đánh thức.

"Chuyện gì?" Nàng khàn khàn hỏi, sắc mặt có chút tái xanh, hơi thở mong manh.

Liên Nguyệt lo lắng nhìn nàng, tưởng nàng lại sinh bệnh, trong lòng hơi hoảng sợ, nói khẽ: "Người của hoàng cung đến, nói muốn bàn bạc hôn kỳ của người và Thất hoàng tử, gia chủ mời người đi ra."

Văn Kiều ồ một tiếng, hàng lông mi dài cong cong khẽ run, cặp mắt xinh đẹp sạch sẽ mở ra, vươn tay cho nha hoàn bên giường, "Hầu hạ ta thay y phục."

Liên Nguyệt dìu nàng đứng dậy, hầu hạ nàng thay bộ y phục sạch sẽ đã được chuẩn bị sẵn từ trước.

Ăn mặc thỏa đáng, Văn Kiều uống chén trà nóng, tinh thần tốt hơn rất nhiều mới cất bước đi đến phòng khách.

Trong phòng khách, phu thê Văn Trọng Thanh đang ngồi cùng người mà hoàng tộc Ninh thị phái tới, thương lượng hôn sự giữa hai nhà.

Lần bàn bạc hôn sự này, hoàng tộc Ninh thị phái tới một vị trưởng lão có tu vi cảnh giới nguyên linh. Bình thường hắn ở trong tộc Ninh thị, chỉ chuyên tâm tu luyện rất hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác.

Vốn là Văn Trọng Thanh nghĩ, Ninh thị cho dù coi trọng việc hôn sự này cũng chỉ có Thành Hạo Đế coi trọng, bất quá là phái một vị trưởng bối Ninh thị ngang tầm Thành Hạo Đế tới đây, không nghĩ tới sẽ phái một nguyên linh trưởng lão của tộc Ninh thị.

Tu vi của Văn Trọng Thanh chỉ ở cảnh giới nguyên minh, trước mặt một nguyên linh tiền bối, liền sinh ra vài phần kính sợ.

Trong lúc nhất thời, Văn Trọng Thanh cũng không hiểu cách nhìn của Ninh thị đối với việc hôn sự này.

Khi Văn Kiều ra tới, hai nhà đã định xong hôn kỳ, chỉ chờ hỏi lại người trong cuộc.

"A Xúc tới rồi." Văn Trọng Thanh lạnh nhạt nói, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng.

Ngày xưa chỉ là một đứa cháu gái bình thường như người vô hình, không nghĩ tới sẽ được Ninh thị coi trọng như vậy, nếu không phải biết rõ Văn Kiều chỉ là một đứa nhóc đáng thương sống không quá hai mươi, hắn sẽ nghĩ có phải Ninh thị lại có âm mưu gì hay không.

Ngược lại Nhị phu nhân rất nhiệt tình, đợi Văn Kiều đi đến trước mặt, liền nắm tay của nàng, hướng người Ninh thị giới thiệu: "Đây là Văn Gia Tam cô nương Văn Kiều của chúng tôi. A Xúc, vị này chính là Ninh Hóa Nguyên, Ninh tiền bối."

Văn Kiều nhìn không ra tu vi của Ninh Hóa Nguyên, nhưng từ phản ứng của phu thê Văn Trọng Thanh và uy nghiêm cùng phong thái, có thể biết tu vi của hắn nhất định không thấp, ngay cả Văn Trọng Thanh là gia chủ Văn gia cũng phải ân cần.

Nàng tiến lên cung kính thi lễ.

Ninh Hóa Nguyên là một trung niên mỹ nam tử có gương mặt sạch sẽ, bộ râu trên mặt cũng được tỉa gọn gàng, một đôi mắt sáng và trầm tĩnh có thần, vẻ mặt hiền lành, ôn hòa nói: "Văn tam tiểu thư không cần đa lễ, hôm nay ta tới là để bàn về hôn kỳ của Ngô Châu và cô nương."

Văn Kiều đáp dạ, ngoan ngoãn ngồi một bên lắng nghe, nét mặt cũng không ngưng ngừng.

Ninh Hóa Nguyên quan sát Văn Kiều, mặt mày xinh đẹp, tư thế dịu dàng, đúng là một mỹ nhân hiếm có. Nhưng gầy yếu như cành liễu, hơi thở yếu ớt, tu vi miễn cưỡng chỉ mới ở cảnh giới nhập nguyên trung kỳ, trong mắt hắn người tu luyện có tu vi bậc này thực sự không đáng nhắc tới.

Năm đó phu thê Văn Bá Thanh là nhân vật lợi hại vô song cỡ nào, làm sao nghĩ tới nữ nhi duy nhất của họ lại là một ma bệnh, con đường tu hành đứt đoạn.

Đáng tiếc...

Trong lòng Ninh Hóa Nguyên âm thầm đáng tiếc, nhưng trên mặt không hề lộ ra, hỏi ý Văn Kiều: "Tam tiểu thư thấy hôn kỳ định ở tháng sau có được không?"

Thế giới của người tu tiên và người phàm rất khác biệt, kẻ mạnh làm vua, lễ giáo cũng không nghiêm khắc, nhiều lúc còn không coi trọng nghi thức xã giao, bình thường trong việc kết thân đều coi trọng người tình ta nguyện, hay có ích cho việc tu tiên mới kết duyên. Tuy nói hôn sự của Văn Kiều và Thất hoàng tử không liên quan đến việc tu luyện, nhưng thân ở giới tu tiên, cũng sẽ không đặt nặng quá nhiều lễ nghi phiền phức, hôn sự này cũng sẽ hỏi ý kiến của người trong cuộc.

Văn Kiều bình tĩnh nói: "Văn bối không ý kiến."

Sau khi nghe xong, Ninh Hóa Nguyên và phu thê Văn Trọng Thanh đều vui vẻ, hiển nhiên là vô cùng cao hứng.

Văn Kiều tiếp tục ngồi yên lặng, lắng nghe bọn họ thương nghị việc hôn lễ, thỉnh thoảng che miệng khẽ ho khan.

Nghe nàng ho, Ninh Hóa Nguyên nhìn qua nói: "Biết được thân thể của Tam tiểu thư không thoải mái, không nên quá cố gắng."

Trong lòng phu thê Văn Trọng Thanh bất an.

Đứa cháu gái này yếu ớt nhiều bệnh, thậm chí có khả năng không sống tới hai mươi, kỳ thật bọn họ đều rất bất ngờ khi nàng có thể sống đến tuổi cập kê. Hiện tại đã kết thân với hoàng tộc Ninh thị, bọn họ thật không hi vọng còn chưa gả qua nàng đã chết, đến lúc đó chẳng phải làm mất mặt Ninh thị?

Văn Kiều kiểm xuống con ngựa trong cỏ, nhẹ giọng nói: "Đa tạ Ninh tiên bối quan tâm, văn bối không sao."

Sau đó khi Ninh Hóa Nguyên bàn bạc với phu thê Văn Trọng Thanh, mặc kệ bọn họ hỏi nàng điều gì, Văn Kiều đều khéo léo biểu hiện không có ý kiến, các trưởng bối an bài đều tốt.

Việc hôn sự được thương lượng xong, Ninh Hóa Nguyên liền cáo từ rời đi.

Phu thê Văn Trọng Thanh cùng Văn Kiều tiễn hán ra ngoài.

Sau khi Ninh Hóa Nguyên rời đi, phu thê Văn Trọng Thanh quay đầu nhìn Văn Kiều đứng yên bên cạnh, muốn nói gì đó, nhưng phát hiện chẳng có gì để nói, chỉ căn dặn nàng nghỉ ngơi thật tốt rồi để nàng quay về Cấp Thủy viện.

Trở lại Cấp Thủy viện, Văn Kiều dùng một viên hoàn xuân đan từ Liên Nguyệt đưa tới, nằm ở trên giường, tranh thủ hấp thụ một chút tinh hoa thảo mộc từ linh thực dưới gốc tường, sắc mặt mới khá hơn nhiều.

Sau đó chỉ còn chờ đến hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lời ai oán

Có lẽ vì đã định ra hôn kỳ, những ngày tiếp theo Thất hoàng tử không còn kiêng dè gì, liên tiếp sai người tặng đồ cho vị hôn thê.

Các loại ăn, dùng và đan dược này nọ, khiến người ngoài vô cùng hâm mộ.

Lúc mới bắt đầu đệ tử Văn gia còn kinh ngạc, đến cuối cùng là chết lặng, đặc biệt khi ra cửa, nghe được người bên ngoài từ phố lớn ngõ nhỏ đều nói Thất hoàng tử thích Văn gia Tam tiểu thư cỡ nào, một tháng hôn kỳ cũng không chờ nổi, vội vã sai người đưa các loại đồ vật linh khí đến để lấy lòng Tam tiểu thư, bọn họ chỉ biết ngây ra.

Kỳ thật ngay cả bọn họ đều cảm thấy Thất hoàng tử là thật sự rất thích Văn gia Tam cô nương của bọn họ, nếu không làm sao không tiếc đưa nhiều linh đan, linh dược và đồ vật linh khí đến như vậy?

Tuy nói Thất hoàng tử chỉ là một người phàm, không có nhiều tài nguyên tu tiên như vậy, nhưng Thành Hạo Đế có nha.

Hoàng tộc Ninh thị ở Đông Lăng Quốc có tiếng giàu nứt vách, Thành Hạo Đế lại yêu thương Thất hoàng tử như vậy, Thất hoàng tử muốn gì mà không được, chỉ có một ít vật liệu tu tiên thì tùy ý hán lấy tặng người đi.

Đột nhiên rất nhiều người đều hâm mộ Văn Kiều, cho dù Thất hoàng tử là một phàm nhân không thể tu luyện, nhưng có tầm lòng này và vô số vật liệu tu tiên kia đã đủ để bù lại.

Tại sao bọn họ lại không gặp được một vị hôn phu rộng rãi như vậy?

Liên Nguyệt bưng một bình linh trà đi đến, nói với Văn Kiều đang ngồi đọc sách bên cửa sổ: "Tiểu thư, Thất hoàng tử vừa sai người đưa bình linh trà tới,

nghe nói linh trà có thể trừ lạnh, ngày thường người hãy uống nhiều một chút."

Văn Kiều chuyển ánh mắt từ trang sách sang bình linh trà trong tay Liên Nguyệt, không nói gì chỉ để nàng đi pha trà.

Sau khi linh trà được pha xong, một hương thơm thanh nhã lan ra khắp phòng, trong không khí phảng phất như có linh khí chuyển động, khiến tinh thần người ta phấn chấn.

Văn Kiều nhấp một ngụm, nếm ra đây là linh trà nàng đã uống ở Lăng Hư Các, hương vị giống như đúc.

Sau khi uống hết một chén trà, toàn thân Văn Kiều đều ấm áp, linh lực mỏng manh tới lui trong kinh mạch, cả người đều thoải mái dễ chịu.

Lúc này, đột nhiên một tiếng cười vang lên trong Cấp Thủy viện.

"Hương vị vô cùng thanh nhã, dường như là một loại linh trà."

Văn Kiều ngược mắt lên, nhìn thấy vài vị cô nương Văn gia đi tới, dẫn đầu là Văn Mị và Văn Nhân, hai người này chính là mỹ nhân Văn thị, mặc kệ đến nơi nào đều sẽ đi cùng nhau, trở thành tiêu điểm của thế hệ trẻ tuổi Văn thị.

Văn Kiều và Tứ tiểu thư Văn Mị, Ngũ tiểu thư Văn Nhân đều sinh ra cùng năm, Văn Mị lớn hơn Văn Nhân một tháng, cuối năm nay cặp kê.

Mặc dù ba cô nương cùng tuổi, tiếc là bởi vì thân thể của Văn Kiều nên rất ít khi qua lại với hai đường muội này, tình cảm cũng không sâu đậm. Phải nói Văn Kiều đều xa cách với tất cả mọi người Văn gia, đa số thời gian nàng đều đau bệnh nằm trên giường ở Cấp Thủy viện, những người khác thì cố gắng tu luyện tại diễn võ trường, hiếm khi lui tới, nên tình cảm cũng nhạt nhẽo.

Mặc dù tình cảm không sâu, nhưng đến cùng vẫn là tỷ muội cùng tộc, bây giờ Văn Kiều sắp xuất giá, cũng không biết nàng có thể sống bao nhiêu năm tuổi, Văn Nhân liền đề nghị tới thăm Văn Kiều một chút, những cô nương khác cũng không phản đối nên đã kết bạn cùng nhau tới.

Văn Kiều ngồi ở chỗ đó nói với mấy vị tỷ muội: "Các người cứ ngồi tự nhiên."

Sắc mặt nàng nhợt nhạt, thanh âm lại lạnh lùng, những cô nương này chưa được trải đời nhiều, da mặt không đủ dày, nên đều có chút ngượng ngùng tìm chỗ ngồi xuống.

Liên Nguyệt lại đi pha trà.

Hương trà lưu động trong không khí, Văn Mị uống một ngụm liền giật mình.

"Trà ngon." Văn Nhân hết sức ngạc nhiên, nói ra: "Đây là linh trà do Thất hoàng tử tặng?"

Cấp Thủy viện làm sao có thể có linh trà phẩm chất cỡ này được, nghĩ lại mấy ngày nay Thất hoàng tử đều sai người tặng đồ qua, liền biết nhất định là Thất hoàng tử đưa tới.

Văn Kiều ngược mắt liếc nhìn nàng, nhàn nhạt đáp ừ.

"Thất hoàng tử đối với tỷ thật tốt." Văn Nhân tỏ ra hâm mộ, quay đầu nhìn Văn Mị, cười hỏi: "A Mị, Tam hoàng tử và người đã đính hôn cũng có nhiều năm, hẳn từng tặng người cái gì chưa?"

Văn Mị nhíu mày.

Tam hoàng tử lớn hơn Văn Mị mười tuổi, lúc bọn họ đính hôn, Tam hoàng tử đã là một thiếu niên mà Văn Mị vẫn chỉ là một đứa bé, cặp hôn phu hôn thê này dù gặp mặt nhau cũng không có gì để nói. Sau khi Văn Mị lớn lên, Tam hoàng tử lại thường xuyên đi ra ngoài lịch luyện hoặc bế quan, bọn họ tiếp xúc với nhau không nhiều, càng không cần phải nói Tam hoàng tử tặng vật gì cho vị hôn thê nhỏ hơn hẳn mười tuổi.

Thật là không có.

Nếu mà so sánh, Thất hoàng tử đối với Văn Kiều quá là nhiệt tình.

Nhưng cũng không thể nói Tam hoàng tử chuyên tâm tu tiên là không hứng thú đến chuyện nam nữ, vậy chẳng phải Thất hoàng tử là một phé vật, không có việc gì làm, mới có thời gian đi lấy lòng vị hôn thê sao?

Người ở đây đều thông suốt, rất nhanh hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Văn Nhân, mặc kệ Văn Mị trả lời thế nào đều sẽ đắc tội người khác.

Văn Nhân chăm chú nhìn Văn Mị, giống như hết sức tò mò.

Văn Mị dứt khoát không đáp trả, chỉ ngồi yên uống trà.

Những cô nương ở đây chỉ là vật làm nền cho hai vị mỹ nhân Văn gia, tất nhiên sẽ không tùy tiện nói chuyện, miễn cho mịch lòng bất cứ ai.

Nụ cười trên mặt Văn Nhân từ từ cứng đờ.

Nàng vừa cười vừa nói tiếp: "Các người đều có hôn ước với Ninh thị, a Xúc là người sau vượt người trước, sắp sửa thành thân, còn người a Mị? Các người đính hôn nhiều năm rồi, vậy khi nào thì thành thân?"

Văn Mị thân nhiên nói: "Không vội, phụ thân nói chờ chúng ta tu luyện tới cảnh giới nguyên minh lại tính cũng không muộn, Tam hoàng tử sẽ thông cảm."

Văn Nhân cảm thấy ghen ghét, bây giờ tu vi của Tam hoàng tử đã là cảnh giới nguyên minh sơ kỳ, lần này chờ hắn xuất quan không chừng sẽ có đột phá.

Văn Nhân quyết định không để ý tới nàng ta nữa, nói với Văn Kiều: "A Xúc, chúc mừng người, không nghĩ tới trong số đám tỷ muội người lại là người thành thân sớm nhất, sau khi xuất giá, tỷ muội chúng ta muốn gặp người sẽ rất khó khăn."

Văn Kiều chậm rãi uống trà, nói: "Cho dù ta không gả, muốn gặp cũng rất khó khăn."

Về mặt Văn Nhân cứng đờ, đây là châm chọc bình thường các nàng không thèm tới Cấp Thủy viện gặp nàng ta sao?

Nàng cười khan, coi như không nghe thấy, lại nói tiếp: "Nghe nói trong khoảng thời gian này, Thất hoàng tử tặng rất nhiều thứ cho người, hẳn thật biết quan tâm, sau khi người gả đi nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc."

Chỉ tiếc là một con ma bệnh chết sớm, dù Thất hoàng tử có nhiều tài nguyên tu tiên hơn nữa, cũng không dùng được cho nàng.

Văn Kiều gật đầu lần nữa, "Ừ, quả thực rất tốt, chỗ hắn có vô số đồ vật linh khí, muốn dùng liền dùng, không cần kiêng dè."

Văn Nhân: "... Hôm nay không trò chuyện nổi nữa.

Nói thêm vài câu với Văn Kiều, trong lòng Văn Nhân vô cùng mệt mỏi, cảm thấy vị Tam tiểu thư này không biết nói chuyện.

Sau khi Văn Kiều được sinh ra, thời gian nằm trên giường dưỡng bệnh còn dài hơn thời gian tu luyện, trước kia bọn họ gặp nhau ở diễn võ trường cũng sẽ bắt chuyện, thỉnh thoảng nói mấy câu, nhưng mỗi lần nói chuyện với nàng ta, luôn cảm thấy cách nói chuyện thẳng thắn đến chói tai, nhưng cũng rất có đạo lý nên không thể bắt bẻ được gì, lâu dần liền không ai muốn nói chuyện với nàng ta nữa.

Nếu mà so sánh, Văn Mị rất biết tự mình hiểu lấy, không tham gia vào mà ngồi một bên uống trà, thấy các nàng trò chuyện đủ rồi, coi như đạt được mục đích tới thăm hôm nay, liền cáo từ rời đi.

Văn Nhân đành phải đứng dậy.

"A Xúc, sau này có cần trợ giúp gì, cứ việc trở về, Văn gia vĩnh viễn là nhà mẹ đẻ của người." Văn Nhân điềm đạm nói.

Văn Kiều ồ một tiếng, không nói gì.

Những người khác luôn cảm thấy lời này có gì đó không đúng, dường như không phải là lời mà Văn Nhân, một cô nương tam phòng nên nói nha?

Sau khi các nàng rời đi, Liên Nguyệt vừa dọn dẹp chén trà vừa nói với Văn Kiều: "Ngũ tiểu thư thật không biết nói chuyện, tiểu thư phản bác rất đúng!"

Văn Kiều nâng chén trà: "Ta đâu có phản bác."

Liên Nguyệt bị ghen hòng, xem như không nghe thấy, nói tiếp: "Từ trên xuống dưới nhà họ Văn đều nói Ngũ tiểu thư là người lương thiện, có chuyện gì cứ đi cầu, nàng ta nhất định sẽ hỗ trợ. Nhưng một cô nương tam phòng như nàng ta, nhiệt tâm vậy để làm gì? Văn gia cũng không phải để nàng ta làm chủ đi? Coi như nàng ta muốn làm, cũng phải tu luyện tới cảnh giới nguyên vũ mới được..."

Văn Kiều uống xong trà, liền trở về phòng tiếp tục tu luyện.

Những ngày gần đây, nàng luôn cố gắng truyền linh lực cho hạt giống bên trong chậu hoa, nhưng viên hạt giống kia vẫn không hề có động tĩnh gì, cũng không biết lúc nào có thể mọc rễ nảy mầm.

Mỗi lần linh lực trong cơ thể nàng tiêu hao sạch sẽ, kinh mạch sẽ nhói đau, bất quá chờ sau khi ba mươi sáu kinh mạch chứa đựng đầy đủ linh lực thì sẽ được nâng cao. Mặc dù không nhiều, nhưng là một kết quả đáng mừng, góp gió thành bão, sớm muộn có một ngày nàng có thể phá vỡ ranh giới trung kỳ tiến vào hậu kỳ.

Tại Thánh Vũ đại lục, trên thân mỗi người tu tiên đều có ba mươi sáu kinh mạch để tích lũy linh khí thiên địa.

Nhưng kinh mạch trong cơ thể Văn Kiều so với người tu võ bình thường, giống như một cái bình lủng đáy, hấp thụ bao nhiêu linh khí đều không đủ, linh khí rất dễ dàng phát tán ra ngoài, không cách nào giữ lại, đây chính là vì sao Văn Kiều không có căn nguyên linh lực cao cấp, cũng là nguyên nhân khiến tốc độ tu luyện bị chậm chạp.

Gần đây Văn Kiều phát hiện, tinh hoa thảo mộc không những có thể làm dịu sự yếu ớt của kinh mạch, hơn nữa còn có thể tiến vào kinh mạch chuyển hóa thành linh lực tích trữ bên trong đó, khiến nó không bị phát tán.

Điều này khiến nàng vô cùng mừng rỡ.

Mặc dù cơ thể nửa người nửa yêu không thể giúp nàng khôi phục như người bình thường, nhưng ít nhất làm nàng thuận lợi hấp thụ khí tinh hoa thảo mộc, tìm được con đường tu tiên riêng để trở thành người mạnh.

Nàng có một loại dự cảm, huyết mạch nửa yêu trên người nàng không chỉ có tác dụng như thế, hẳn là còn cách dùng khác.

Văn Kiều hạ quyết tâm, tiếp tục cố gắng tu luyện.

Cho đến một ngày trước khi xuất giá, Văn Kiều rốt cục đột phá cảnh giới nhập nguyên trung kỳ, bước vào cảnh giới nhập nguyên hậu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đại hôn

Sáng sớm, Văn Kiều bị Liên Nguyệt đánh thức, một đám người vây quanh nàng, trang điểm cho nàng.

Hạ nhân trong Cấp Thủy viện rất ít, ngoại trừ thiếp thân nha hoàn là Liên Nguyệt ra, chỉ có bầu ngực già phụ trách làm công việc nặng, bởi vì trời sinh tính cách Văn Kiều chỉ thích yên tĩnh, những vú già này ngoại trừ quét dọn bên ngoài, cũng không thể xuất hiện trước mặt chủ nhân, có thể nói đây là nơi thanh tịnh nhất trong Văn gia.

Nhị phu nhân sợ Cấp Thủy viện chuẩn bị không kịp, hôm đó đặc biệt đưa tới vài người hỗ trợ.

Se mặt, búi tóc, trang điểm, mặc áo cưới... Tất cả đều được tiến hành đầu ra đấy.

Văn Kiều mặc bộ áo cưới nặng nề ngồi trên giường, trong lòng ôm một pháp khí hình gậy như ý, chờ giờ lành đến.

"Tiểu thư, người đói không?" Liên Nguyệt hỏi.

Hi nương đứng bên cạnh nói: "Tam tiểu thư ráng nhịn một chút, trước khi ra cửa tốt nhất đừng nên ăn nhiều, để tránh bất tiện."

Liên Nguyệt không vui, "Thân thể tiểu thư không tốt, sao có thể để người bị đói? Nếu Thất hoàng tử biết, cũng sẽ đau lòng."

Hi nương nghe vậy khước miệng giật giật, nhưng cũng không phủ nhận lời nói của Liên Nguyệt, dựa vào hành động của Thất hoàng tử trong một tháng qua có thể thấy được, hẳn cực kì đề ý vị hôn thê này.

Cuối cùng Liên Nguyệt bưng tới một chén cháo linh nấu với bách hợp để Văn Kiều ăn dần bụng.

Hi nương yên lặng tránh qua một bên, nhắm mắt làm ngơ, quy củ gì chứ, trước mặt những người tu tiên này chẳng thể dùng được.

Chỉ là hôn lễ hôm nay, cũng không phải là đại điển song tu, mà theo cách thức của người phàm tổ chức một hôn lễ phổ thông, chủ yếu là ăn mừng. Hi nương đã được dặn dò, tự nhiên muốn tuân theo quy củ, nhưng tân nương từ không muốn thì bà có thể làm sao?

Mấy vị phu nhân Văn gia tới, nhìn thấy Văn Kiều mặc giá y đang ngồi ăn cháo, tất cả đều im lặng. (Giá y: áo cưới)

Hi nương cười ngượng ngùng, hổ thẹn với sự dạn dỏ của chủ nhân, thực sự không biết nói gì.

May mắn người tu tiên không câu nệ tiểu tiết, Nhị phu nhân và mấy vị khác cũng không tức giận, chỉ ngồi sang một bên trò chuyện với Văn Kiều, nói một ít điều cần chú ý trong hôn lễ, cũng như quy củ và sự tình vụn vặt của hoàng tộc Ninh thị, để Văn Kiều hiểu được rõ ràng, tránh việc gả đi mà cái gì cũng không biết.

Nhưng điều này vốn nên do mẫu thân của nàng nói với nàng, đáng tiếc đích phòng không còn vị trưởng bối nào, Nhị phu nhân đành phải nhận làm việc này, hôm nay nhân cơ hội nói một chút.

Ăn xong cháo bách hợp, Liên Nguyệt sửa soạn lại cho Văn Kiều.

Giới tu tiên khác với giới người phàm, cho dù nữ tử thế gia cũng rất ít khi tô son điểm phấn, bọn họ hấp thụ linh khí thiên địa để dưỡng cơ thể, trời sinh đoan trang, tuy dễ mặt mộc cũng mỹ lệ xuất trần hơn so với những nữ tử người phàm tí mĩ ăn mặc, chỉ có ở những trường hợp đặc biệt mới trang điểm, khiến mình càng tỏa sáng hơn.

Hôm nay Văn Kiều cũng trang điểm, son phấn tí mĩ tinh tế che đi màu da trắng bệch trở nên hồng hào trắng mịn, trên người mặc bộ giá y màu đỏ thêu chim phượng hoàng tinh xảo, dung mạo xuất chúng, tất cả mọi người trong phòng đều ngẩn ra.

Cho đến khi khăn trùm đầu được phủ xuống che đi gương mặt kia, mọi người mới lấy lại tinh thần.

Bọn họ đều từng nghe qua danh tiếng của hai vị mỹ nhân Văn thị, nghe nói họ là những cô nương xuất sắc nhất thuộc thế hệ này của Văn gia, dung mạo xuất chúng, trời sinh tư chất kì diệu. Nhưng sau khi nhìn thấy Tam tiểu thư, bọn họ mới hiểu được, so với hai vị mỹ nhân Văn thị có danh tiếng bên ngoài thì Tam tiểu thư Văn gia không có tiếng tăm mới càng không tầm thường, chỉ vì hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác nên mọi người mới không biết tới.

Giờ lành đến, âm thanh khua chiêng gõ trống vang lên bên ngoài.

Mấy vị phu nhân Văn gia cùng đi theo vội vàng đứng dậy, Nhị phu nhân nói: "Thất hoàng tử sẽ tới đón tân nương tử ngay thôi, mau chóng chuẩn bị kỹ càng."

Cấp Thủy viện lại trở nên bận rộn.

Thất hoàng tử Ninh Ngô Châu cười một con yêu mã cao lớn đến Văn phủ đón dâu. (Yêu mã: loại ngựa thuộc dòng yêu thú)

Hắn xoay người xuống ngựa, nhanh chóng đi vào Văn gia, trên người mặc bộ trường bào tân lang quân màu đỏ thếp vàng, thân cao như ngọc, tuấn tú sạch sẽ, một đường đi tới, rực rỡ chói mắt, cả căn phòng sáng hẳn lên.

Người người nhao nhao tán thưởng, trong lòng tiếc nuối, nam tử xuất sắc như thế vậy mà không thể tu tiên.

Cho dù có đẹp đẽ, khí phách có xuất chúng thì trăm năm sau cũng chỉ là một bộ xương trắng dưới đất vàng mà thôi.

Ninh Ngô Châu đi vào Cấp Thủy viện, nhìn thấy tân nương tử đang ngồi ngay ngắn bên trong, bước tới trước, trên mặt lộ ra nụ cười ảm áp nhẹ nhàng.

Ninh Ngô Châu chấp tay chào mấy vị phu nhân Văn gia đứng bên cạnh, liền tiến lên bế lấy tân nương tử của hắn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Văn Kiều cũng bị hành động của Ninh Ngô Châu làm bất ngờ.

Tiếp đến liền nghe thấy giọng nói dịu dàng của nam tử đang bế nàng vang lên bên tai: "Đừng sợ, ta tới đón nàng."

Văn Kiều muốn nói gì đó, nhưng tiếng chiêng trống chung quanh quá ồn, cuối cùng đành phải thuận theo hành động của hắn.

Người trong lòng rất nhẹ, Ninh Ngô Châu bế rất thoải mái, cũng không thấy mệt mỏi, lịch sự nói với Nhị phu nhân bọn họ: "Thân thể Tam tiểu thư không tốt, ta bế nàng ra ngoài là được."

Các vị phu nhân: "..."

Dù không tốt cũng là người tu tiên, thế nào cũng khá hơn so với một phế vật không thể tu luyện chứ nhỉ?

Mọi người im lặng nhìn Ninh Ngô Châu bế tân nương tử ra khỏi Cấp Thủy viện, sau đó đi đến đại sảnh bái biệt người nhà tân nương tử.

Mặc dù lấy quy cách người phạm làm hôn lễ, nhưng phần lớn trưởng bối Văn gia đều vô cùng nể mặt tham dự.

Văn Trọng Thanh dẫn đầu trưởng bối Văn gia đợi ở đại sảnh.

Ninh Ngô Châu dắt tân nương tử theo đến bái biệt người nhà mẹ đẻ.

Văn Trọng Thanh không có tình cảm gì với cháu gái này, thậm chí có thể nói là xa lạ, hiện tại nàng xuất giá tự nhiên cũng không có cảm giác không nỡ, chỉ theo thường lệ nói vài câu đưa tiễn, căn dặn đôi phu thê về sau phải đồng tâm hiệp lực, hòa thuận này nọ.

Những trưởng bối Văn gia khác cũng giống vậy.

Sau khi bái biệt trưởng bối, Ninh Ngô Châu tự mình bế tân nương tử vào kiệu hoa, sau đó hắn cũng xoay người lên yêu mã, đội ngũ đón dâu tung bừng náo nhiệt rời đi Văn phủ.

Nhìn theo bọn họ rời đi, người của Văn gia không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Đội ngũ đón dâu dạo một vòng quanh hoàng thành, cuối cùng tiến vào phủ Thất hoàng tử bên cạnh hoàng cung.

Sau khi Thất hoàng tử thành niên liền xuất cung xây phủ, Thành Hạo Đế vì an toàn của tiểu nhi tử, không chỉ xây phủ Thất hoàng tử ở bên cạnh hoàng cung, mà còn phái những đệ tử của hoàng tộc Ninh thị đã được bồi dưỡng tỉ mỉ đến làm thị vệ, bảo vệ phủ Thất hoàng tử giống như thùng sắt.

Thành Hạo Đế đã đến phủ Thất hoàng tử từ sớm, vì muốn đích thân chủ trì hôn lễ cho tiểu nhi tử.

Những trưởng bối khác của Ninh thị cũng có mặt.

Bởi vì Ninh thị coi trọng, tất nhiên mấy thế gia khác cũng đặc biệt nể tình, không chỉ tặng lễ mà người cũng đến dự, đứng ở ngoài xem hôn lễ tổ chức theo cách thức người phàm này.

"Thì ra hôn lễ của giới người phàm là như vậy, càng rườm rà khác biệt với đại điển song tu của người tu tiên chúng ta." Thiếu nữ trắng trẻo dễ thương mặc váy lụa màu xanh lục ngọc nhiên, giọng nói ngây thơ: "Ngũ ca, phụ hoàng thật thương yêu Thất ca, cứ để mặc hắn chơi đùa."

Ngũ hoàng tử Ninh Bình Châu lạnh nhạt nói: "Phụ hoàng tự có lý do của người."

Thiếu nữ đảo hai mắt vòng vòng, nhỏ giọng nói: "Phụ hoàng lại chiều hắn, còn không phải chỉ là một phế vật, đến nỗi còn thành thân sớm, ngay cả hôn lễ cũng làm theo người phàm. Bọn hắn một phế vật, một ma bệnh quả thật xứng đôi."

"Chớ nói bậy." Tuy Ninh Bình Châu khiển trách, nhưng trong giọng nói lại không có ý trách cứ.

Thiếu nữ thè lưỡi, bộ dáng ngây thơ đáng yêu.

Sau khi phu thê bái đường xong, Văn Kiều được đưa vào tân phòng.

Khăn hi trùm đầu được một bàn tay thon dài như ngọc vén lên.

Văn Kiều ngẩng đầu, nhìn thấy nam tử mặc trường bào màu đỏ thếp vàng, tóc buộc kim quan, vẫn là gương mặt tuấn mỹ giống một tháng trước, âm áp ôn nhu, khiến người khác vô cùng có hảo cảm.

Ninh Ngô Châu nhìn nàng một hồi, âm giọng nói: "Ta còn phải ra ngoài tiễn đưa phụ hoàng và mọi người, nàng hãy ngồi đây, nếu đói thì cứ ăn vài thứ."

Văn Kiều đáp dạ, vẻ mặt không thay đổi, cũng không tỏ ra khấn trương.

Ninh Ngô Châu lại nhìn nàng thêm một chút mới quay người rời đi.

Ninh Ngô Châu rời đi không lâu, có vài thị nữ tiến vào hầu hạ Văn Kiều rửa mặt thay y phục, tháo mũ phượng nặng nề trên đầu xuống, mái tóc dài đen nhánh được búi lên và xuyên bằng một cây trâm bạch ngọc, sau đó thay bộ y phục bằng lụa mềm mại, rồi hầu hạ nàng rửa mặt.

Liên Nguyệt ngồi ngốc đứng im một chỗ, nhìn xem động tác được huấn luyện nghiêm chỉnh của những thị nữ hoàng tộc mà có chút tự ti.

Lúc này liên nghe Văn Kiều hỏi: "Liên Nguyệt, chậu hoa đâu?"

Liên Nguyệt tỉnh táo lại, vội vàng đáp: "Ồ bên ngoài, tiểu thư muốn đem vào đây sao?"

Văn Kiều đáp ừ.

Bọn thị nữ đang bưng những món ăn nóng hổi đi vào hiếu kì nhìn thoáng qua, đến khi nhìn thấy Liên Nguyệt ôm một chậu hoa gốm sứ thô ráp, bên trong chỉ chứa đất đi vào, không khỏi có hơi ghen ghét.

Đột nhiên ôm chậu hoa vào đây làm gì?

Văn Kiều ngồi trước bàn ăn, không để ý đến ánh mắt của những thị nữ, sau khi nhận lấy chậu hoa, ngón tay trắng nõn mềm mại sờ lên thành chậu hoa, rồi để nó bên cạnh trên bàn, nhận đĩa từ thị nữ đưa tới, Văn Kiều chậm rãi dùng cơm.

Những món ăn linh thực tinh xảo ngon miệng bày cùng chậu hoa thô ráp ở trên bàn, giống như sự so sánh giữa cuộc sống phú quý cảm tú xa hoa và nông gia gạch đen ngồi đất, vô cùng bất mắt.

Chẳng lẽ vì gả cho Thất hoàng tử nên vị Thất hoàng tử phi này cam chịu lạc hậu, học theo phong cách của người phàm?

Chỉ có Liên Nguyệt biết tiểu thư nhà mình xem hạt giống bên trong chậu hoa như bảo bối, mặc dù nó vẫn luôn không nảy mầm, nhưng đây là của Thất hoàng tử tặng, tiểu thư nhà nàng rất xem trọng.

Dường như nghe được lời Liên Nguyệt vô ý thức nói ra, người hầu phủ Thất hoàng tử mới hiểu rõ, hoá ra thứ đồ vật xấu xí này là Thất hoàng tử của bọn họ tặng.

Bọn thị nữ đã biết nên không còn dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chậu hoa nữa mà ngược lại càng trân trọng nó hơn.

Sau khi Ninh Ngô Châu tiễn hết khách xong quay về, đón hắn chính là tân nương tử vừa mới tắm xong, cả người nàng trắng trong sạch sẽ, trong lòng còn ôm một chậu hoa thô ráp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đêm tân hôn

Ninh Ngô Châu lấy lại bình tĩnh, đi vào phòng tân hôn.

Bởi vì tổ chức hôn lễ theo phong tục người phàm, toàn bộ phủ Thất Hoàng tử đều giăng đèn kết hoa, vui mừng hôn hờ, phòng tân hôn cũng được treo lụa đỏ, đỏ đến chói mắt, đối với người tu tiên, nhiều màu đỏ như vậy là cực kỳ thô tục, không biết thẩm mỹ.

Nhưng bởi vì cô nương đứng trong màu đỏ rực thô tục này thật sự quá xinh đẹp, ngược lại khiến không khí trở nên thanh nhã hơn, toàn bộ gian phòng cũng được nâng cao thêm vài phần giá trị thưởng thức.

Thấy Ninh Ngô Châu trở về, bọn thị nữ trong phòng vội vàng tiến lên hành lễ, sau đó vô cùng ăn ý rời đi, thuận tiện kéo theo Liên Nguyệt đang đứng ngây ngốc đi ra ngoài.

Kỳ thật Liên Nguyệt không muốn rời đi, nhưng không thể chống lại...Những thị nữ kia đều là người tu võ, dễ dàng mang theo nàng như cầm một cọng giá ra ngoài.

Không có những người khác, trong phòng vốn đang chật chội thoáng chốc trở nên rộng rãi.

Văn Kiều ôm chậu hoa, vẫn luôn nhìn Ninh Ngô Châu, không lên tiếng.

Ninh Ngô Châu cũng nhìn nàng, quan sát cô nương vừa tắm xong lộ ra khuôn mặt trắng nõn hồng hào, sạch sẽ thoải mái, hần ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Trong chậu hoa trồng gì vậy?"

"Hạt giống linh thảo cấp bảy, của ngài tặng ta" Văn Kiều trả lời, hỏi "Ta muốn đặt nó trong phòng, ngài thấy được không?"

"Tất nhiên là được." Ninh Ngô Châu mỉm cười, đôi mắt dịu dàng như một dòng nước xuân, khiến lòng người ấm áp, "Về sau chúng ta chính là phu thê, vinh nhục cùng hưởng, nàng muốn làm gì cũng được, không cần hỏi ý ta."

Gương mặt trong trẻo lạnh lùng của Văn Kiều hòa hoãn rất nhiều, nghĩ nghĩ, nói một tiếng cảm ơn.

"Vì sao phải nói cảm ơn?" Ninh Ngô Châu khó hiểu, cảm thấy nàng vô cùng khách khí.

Văn Kiều nghiêm túc nói: "Ngài là một người tốt, cảm ơn."

Nếu không phải người tốt, làm sao đã biết rõ thân thể nàng không tốt, tuổi thọ có hạn, còn để Thành Hạo Đế tử hôn cho bọn họ, giống trống khua chiêng tặng lễ vật cho nàng, phàm là thứ nàng cần đều đưa đến trước mặt nàng. Tuy mọi người đều nói Thất Hoàng tử yêu thích nàng, nên mới dễ tâm như vậy, nhưng Văn Kiều lại cảm thấy, Thất Hoàng tử là một người trọng tình trọng nghĩa, bởi vì năm đó phụ thân nàng đã cứu hắn, hắn liền không oán không hối mà che chở nàng.

Kỳ thật việc hôn sự này không cần phải thực hiện, nếu như Ninh thị không nói, ai sẽ biết đâu? Ngay cả Văn Gia đối với việc hôn sự này cũng ngờ nghệch, có thể thấy năm đó trước khi cha nàng qua đời, cũng không tiết lộ với người Văn Gia.

Kết hôn cùng Thất Hoàng tử với nàng mà nói lợi nhiều hơn hại, nhưng đối với Thất Hoàng tử giống như không có ích gì, ngược lại còn bị liên lụy.

"Người tốt sao?" Ninh Ngô Châu cười cười, nụ cười dịu dàng như gió xuân có thêm vài phần ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

Không chờ Văn Kiều hiểu rõ, Ninh Ngô Châu ôn nhu nói: "Hôm nay bận rộn cả ngày, nàng thấy mệt chưa? Hay là đi nghỉ ngơi trước."

Văn Kiều muốn ừ nhưng lại nghĩ đến gì đó, nhịn không được nhìn hắn.

Khi cặp mắt trong trẻo kia nhìn thẳng vào hắn, giống như có thể nhìn thấu ý đồ xấu xa trong lòng, gương mặt tuấn mỹ của Ninh Ngô Châu hơi hơi đỏ lên, lại ho nhẹ một tiếng, đi vào phòng trong rửa mặt tắm rửa.

Thừa dịp Thất Hoàng tử không ở đây, Văn Kiều ngồi lên giường la hán trong phòng tân hôn, hai chân xếp bằng, đem chậu hoa để bên cạnh, bắt đầu tu luyện.

Văn Kiều vẫn như bình thường truyền một ít linh lực cho hạt giống linh thảo trong chậu hoa, vốn nghĩ rằng cũng giống như một tháng qua nó sẽ không có bất cứ động tĩnh gì. Nhưng không bao lâu, sau khi nàng truyền linh lực, nàng nhận thấy được một cảm giác lạ lẫm, ngứa tho, vui mừng, còn rất hiếu kỳ đối với thể giới.

Văn Kiều hơi khựng lại nhưng không có dừng, mà tiếp tục truyền thêm linh lực.

Cho đến khi linh lực trong cơ thể tiêu hao hết, sắc mặt của nàng càng tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi đầm đìa, kinh mạch đau đớn, toàn thân cũng không thoải mái. Nhưng cảm giác không thoải mái này lại bị niềm vui sướng trong lòng đè xuống.

Văn Kiều mừng rỡ nhìn xem chậu hoa.

Vốn chỉ là bùn đất nâu đen, giờ xuất hiện một mầm non nho nhỏ xanh nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được nó.

Hạt giống linh thảo cấp bảy rốt cục nảy mầm.

Ngay lúc nó nảy mầm, những thông tin về hạt giống linh thảo cấp bảy đồng thời cũng truyền đến cho nàng, khiến nàng biết rõ về nó, không ngờ lại là hoa đường nhan đã tuyệt tích trong giới tu tiên từ rất lâu về trước.

Hoa đường nhan, có thể dùng để luyện đan Đường Nhan, cũng có thể dùng trực tiếp, là một loại linh thảo khiến cho tất cả nữ tử tu tiên điên cuồng.

Hiện nay Thánh Vũ đại lục tất nhiên cũng có đan Đường Nhan, nhưng sau khi hoa đường nhan tuyệt tích, đan luyện đan Sư đã trải qua vô số thí nghiệm, dùng nguyên liệu khác thay thế để luyện chế, chỉ có hiệu quả bình thường, thậm chí sau khi sử dụng sẽ có một chút khuyết điểm, hiệu quả đường nhan còn kém hơn đan luyện được từ hoa đường nhan.

Tuy nhiên Văn Kiều cảm giác có thể mình sẽ không cần dùng đường nhan, nhưng hoa đường nhan cấp bảy đã tuyệt tích là linh thảo có linh khí hưng thịnh, vẫn khiến nàng vô cùng vui mừng, cũng không thấy thất vọng đối với nó.

Ngắm nhìn mầm non nho nhỏ trong chậu hoa một lúc, Văn Kiều nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, bắt đầu ngồi xuống khôi phục linh khí.

Ngồi lần này không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Đến khi kinh mạch trong cơ thể Văn Kiều lại tràn đầy linh lực, bóng đêm ngoài cửa sổ càng thâm.

Văn Kiều mở mắt ra, liền nhìn thấy nam tử đang ngồi gần đó, hấn mặc bộ trường bào màu xanh nhạt thêu chỉ vàng, mái tóc đen dài xoã xuống, làm nổi bật lên gương mặt tuấn tú phi phàm.

Hắn yên tĩnh ngồi ở kia, cặp mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng mở to mắt, liền lộ ra nụ cười dịu dàng.

Dù xưa nay Văn Kiều luôn bình tĩnh, cũng có hơi sững sờ.

Tuy nói tu vi của nàng không cao, không có kinh nghiệm gì, nhưng người sống sờ sờ và không quen thuộc ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm nàng, vậy mà nàng không hề hay biết, Văn Kiều cũng không cho rằng lúc mình tu luyện đã chuyên tâm quá mức.

Thiếu nữ vừa mới cập kê tuổi còn quá nhỏ, gương mặt vẫn giữ sự bầu bĩnh của trẻ em, mặc áo ngủ ngồi ở kia, xinh xắn lại non nớt, khiến người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Trong lòng Ninh Ngô Châu mềm nhũn, thấy nàng nhìn mình không nói lời nào, mỉm cười nói: "Đã đến canh tư, nàng muốn đi ngủ chưa?"

Văn Kiều gật đầu, chậm rãi đứng lên từ giường la hán.

Ninh Ngô Châu đứng dậy, vô cùng tự nhiên tiến đến trước đỡ nàng.

Đầu ngón tay Văn Kiều khẽ run, nhìn vào cặp mắt dịu dàng ôn hòa của hắn nói không nên lời cự tuyệt, nhẹ giọng hỏi: "Sao ngài còn chưa ngủ?"

"Ta thấy nàng ngồi đây tu luyện, nên muốn nhìn xem. "

Về mặt Văn Kiều hơi khựng, nhin không được lại nhìn hắn.

Thất Hoàng tử vốn cũng có căn nguyên linh lực rất tốt, nếu hắn có thể tu luyện, thành tựu hôm nay chắc chắn sẽ không thua kém so với Tam hoàng tử Ninh Triết Châu, đáng tiếc khi sinh ra thân trúng kỳ độc, hư hao căn nguyên linh lực, từ nay về sau chỉ có thể làm người bình phàm, cắt đứt con đường tu tiên, thật là đáng tiếc.

Nếu như vốn đã là người phàm cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác hắn sinh ra ở Đông Lăng Quốc, những người chung quanh đều là người tu tiên, chỉ một mình hắn là phế vật không thể tu luyện, trong lòng hắn có thể cam lòng?

Nhìn xem người khác tu luyện, truy cầu con đường tu tiên vô tận, trong lòng không khó chịu?

Từ khuôn mặt tuấn mỹ nhã nhặn của hắn Văn Kiều không thể nhìn ra được gì, nếu nghĩ theo cách người bình thường, sẽ cảm thấy khó chịu đi.

"Ta không khó chịu. " Ninh Ngô Châu nói.

Văn Kiều kinh ngạc nhìn hắn.

Ninh Ngô Châu dịu dàng ngồi lên giường, cười nói: "Suy nghĩ của nàng đều hiện hết trên mặt, rất dễ nhìn ra. "

Văn Kiều thiếu chút không nhịn được muốn sờ sờ mặt của mình, chưa từng có người nói với nàng như vậy.

Ninh Ngô Châu thuận tay đặt bồn linh thảo lên bệ cửa sổ bên cạnh, tiếp tục nói: "Ta cũng không khó chịu, nàng muốn tu luyện cứ tu luyện, ta sẽ không ngăn cản, nếu như nàng cần tài nguyên tu luyện gì, cứ nói với ta. Chúng ta đã là phu thê, tất nhiên ta sẽ không ngăn cản nàng tu tiên. "

Văn Kiều lại kinh ngạc nhìn hắn.

Ninh Ngô Châu mỉm cười, "Ta gọi nàng là a Xúc được không? "

"A... được. " Nàng cũng sờ nói.

"A Xúc, đêm đã khuya, nên đi ngủ" Ninh Ngô Châu vẫn ôn hòa nói "Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, cũng không thể cứ thế trôi qua, mà thân thể của nàng cũng chịu không nổi. "

Gương mặt vốn tái nhợt của Văn Kiều có chút ửng đỏ, nhìn thoáng qua chiếc giường phủ tấm mền đỏ thêu hình loan phượng, đột nhiên cảm thấy hơi khản trương.

Nàng hồi hộp nằm lên giường, hồi hộp nhìn Ninh Ngô Châu buông rèm che, giữ nguyên áo nằm xuống bên cạnh nàng.

Lần đầu tiên trong đời, nàng nằm chung giường với người khác, có thể thoáng cảm nhận được hơi thở của người kia, tay chân nàng căng cứng, không biết nên để đâu cho tốt.

"Ngủ đi. " Ninh Ngô Châu nói.

Văn Kiều nhỏ giọng đáp dạ, nhắm mắt lại.

Không biết trong phòng đốt hương liệu gì, thanh đậm dễ chịu, cũng không chán ngấy, Văn Kiều cứ nghĩ mình sẽ không ngủ được, mà chỉ lo chú ý người xa lạ bên cạnh. Nào biết khi ngủ được mùi hương thanh đậm kia, nàng chậm rãi chìm vào giấc ngủ say.

Trước lúc ngủ, trong đầu nàng nghĩ, Thất Hoàng tử thật là một người tốt, ngày mai phải hỏi xem linh hương đốt trong phòng chính là loại nào.

Cho đến khi hô hấp của nàng đều đặn, Ninh Ngô Châu nghiêng đầu nhìn thoáng qua thiếu nữ ngoan ngoãn nằm co mình bên cạnh.

Hắn nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp còn mang theo vẻ non nớt của nàng, im lặng mỉm cười.

Có chút nhỏ, vẫn còn hơi sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: “Ninh Ngô Châu là cái thứ gì?”

Trong lúc ngủ mê, cổ họng bỗng nhiên thấy ngứa, không thể khò khé mà ho khan.

Văn Kiều cũng giống ngày thường, bị ho tỉnh.

Nàng cuộn người, che miệng ho, thân hình gầy yếu chôn trong mền vì ho khan mà run lên, tiếng ho vang lên từng đợt.

Thân thể nàng vì ho khan mà càng rung đến lợi hại, một bàn tay đặt lên lưng nàng, vỗ về nhẹ nhàng.

Con ho dần dần giảm đi, Văn Kiều mở to hai mắt, lông mi dài rậm run rẩy như hai cánh bướm, nàng quay đầu nhìn về phía người vỗ lưng cho mình, vẻ mặt có chút ngơ ngác, giống như còn chưa thanh tỉnh.

"Khá hơn chút nào không?"

Nàng cũng sờ gật đầu, người vẫn ngây ngốc.

Nam tử khoác trên người bộ trường bào màu xanh nhạt, vạt áo trước ngực hơi mở rộng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và nửa hình xăm chữ phiến trên lồng ngực, tóc dài đen nhánh mềm mại xoã ở trước ngực, vài sợi nằm trong vạt áo, làm nổi bật lên làn da trắng nõn như ngọc. (Hình xăm chữ phiến: 片 - hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác)

Khuôn mặt tuấn mỹ vui vẻ ấm áp, như con gió sớm nhẹ nhàng, xoa dịu lòng người.

"Sáng sớm tốt lành A Xúc, muốn thức dậy chưa?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Văn Kiều gạt nhẹ đầu, nhớ tới ngày hôm qua nàng đã kết hôn, gả cho Thất Hoàng tử Đông Lăng Quốc, nơi đây đã không phải là Cấp Thủy Viện ở Văn Gia.

Ninh Ngô Châu cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, vô cùng ôn nhu, cảm giác này không giống như hân đối với mọi người.

Sau khi Văn Kiều nhìn hân hồi lâu, ngồi ở trên giường, đem ngón tay giấu trong tay áo rộng thùng thình, nhỏ giọng hỏi: "Có thể kêu Liên Nguyệt đi vào không? "

Ninh Ngô Châu cười ra tiếng, đứng dậy đi ra sau tấm bình phong thay y phục, sau đó ra ngoài gọi người.

Một lúc sau, Liên Nguyệt cùng mấy thị nữ tiến vào, hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục.

Khi đã ăn mặc chỉnh tề xong, Văn Kiều được thị nữ dẫn đến phòng khách dùng bữa, liền thấy Ninh Ngô Châu đã ngồi ở đó.

Trên bàn bày đầy linh thực, đều là dùng nguyên liệu nấu ăn ẩn chứa linh lực chế biến, không chỉ có linh lực phong phú, hương vị còn rất ngon, nguyên liệu nấu ăn bình thường không thể nào so sánh được.

Ninh Ngô Châu kêu nàng ngồi xuống, đem một chén cháo từ linh đặt tới trước mặt nàng, cũng gấp một cái bánh bao bí đỏ để vào trong đĩa phía trước.

"Ăn đi, xem thử có hợp khẩu vị hay không." Hân âm giọng nói, giọng điệu đặc biệt ôn nhu.

Tất nhiên là hợp.

Một bàn đồ ăn này được đầu bếp dùng đa dạng cách nấu, ngay cả gia chủ của Văn Gia to lớn cũng không thể hưởng dụng xa xỉ như vậy, có thể thấy được Ninh thị giàu có cỡ nào, ngay cả một hoàng tử không thể tu luyện cũng xa xỉ như vậy.

Đương nhiên, theo Văn Kiều suy đoán, hân là vì Thành Hạo Đế thương yêu hân, nên có thứ tốt gì cũng đưa đến phủ Thất Hoàng tử.

Văn Kiều ăn không nhiều lắm, thấy no liền ngừng đĩa.

Ninh Ngô Châu hỏi: "Không hợp khẩu vị sao?"

"Không phải, ăn rất ngon, chỉ là sức ăn của ta không lớn." Văn Kiều giải thích, trong lòng vô cùng cảm tạ sự quan tâm của hân, bất quá nàng cảm thấy, giống như hân hận không thể lập tức đem nàng nuôi thành bộ dáng trắng trẻo mập mạp ngay vậy đó.

Lúc nghĩ như vậy, quả nhiên thấy nam nhân ngồi bên cạnh lộ ra vẻ tiếc nuối, thương xót nói: "Nàng ăn quá ít, những món linh thực này tính chất rất ôn hòa, ăn nhiều sẽ có ích với cơ thể."

Văn Kiều đáp dạ, cam đoan lần sau sẽ cố gắng hơn.

Ninh Ngô Châu bị bộ dáng nghiêm túc của nàng làm cho buồn cười, muốn nói gì đó, thấy nàng ngoan ngoãn ngồi im nhìn mình, cuối cùng chỉ đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ lên bờ lưng gây gò yếu ớt của nàng.

Sau khi dùng xong đồ ăn sáng, bọn họ liền vào cung bái kiến quốc quân của Đông Lăng Quốc, Thành Hạo Đế, và tộc nhân Ninh thị.

Tuy nhiên phủ Thất Hoàng tử cách hoàng cung chỉ có vài bước, nhưng đám người hầu vẫn chuẩn bị xe yêu thú, Thất Hoàng tử dìu Văn Kiều lên xe, hai người ngồi xe yêu thú tiến vào hoàng cung, thẳng đến trước Tử Hoàn Điện mới xuống xe.

Bên trong Tử Hoàn Điện, Thành Hạo Đế và người của tộc Ninh thị đều có mặt, khoảng chừng hai mươi người, đều là dòng chính Ninh thị.

Văn Kiều nhìn thoáng qua, không thấy được Ninh Hóa Nguyên, người đi Văn Gia thương nghị hôn kỳ ngày đó.

Trong lòng nàng nhanh chóng suy nghĩ, đoán chừng xuất hiện ở nơi đây hôm nay chỉ có người tộc Ninh thị, đều là cùng bối phận với Thành Hạo Đế và đồng lứa với Ninh Ngô Châu. Tuy nói Thành Hạo Đế coi trọng việc hôn sự này, muốn tăng thể diện cho tiểu nhi tử, nhưng suy cho cùng Ninh Ngô Châu không thể tu tiên, Ninh thị có xem trọng cũng có mức độ, hôm nay nhiều người trong điện như vậy, cũng là vì nể mặt Thành Hạo Đế mới đến.

Ninh Ngô Châu dẫn Văn Kiều đi đến trước mặt Thành Hạo Đế, hành lễ với ông.

Thành Hạo Đế là một nam nhân có gương mặt nghiêm nghị, khí chất oai phong, tu vi sâu không lường được, không hề giống với Ninh Ngô Châu, ngược lại nếu so sánh thì Ngũ hoàng tử Ninh Bình Châu đứng bên cạnh càng giống Thành Hạo Đế.

Thành Hạo Đế vui mừng cho Văn Kiều lễ gặp mặt, nói: "Về sau các con phải vui vẻ hòa thuận, như vậy ta liền cao hứng. "

"Cám ơn phụ hoàng, chúng con nhớ rõ. " Ninh Ngô Châu mỉm cười nói.

Văn Kiều cũng nói tạ ơn.

Sau đó bái kiến những người của tộc Ninh thị khác cùng bói phận với Thành Hạo Đế, tiếp theo là đồng lứa với Ninh Ngô Châu.

Người Ninh thị cũng rất hòa nhã với Văn Kiều, tuy thái độ lạnh nhạt, ít nhất là khách khí, không làm nằng nặt mặt.

Một thiếu nữ mặc bộ váy màu xanh nhạt, ngây thơ đáng yêu tiến lên, cười dịu dàng nói: "Thất tẩu, ta là Ninh Dao Châu, xếp hạng thứ chín, Thất tẩu có thể gọi ta là A Cửu. Thất tẩu thật xinh đẹp, ta cùng Thất tẩu mới quen nhưng cảm thấy đã thân, về sau ta có thể đến phủ Thất ca tìm tẩu chơi không? "

Văn Kiều mở to mắt, nhìn về phía Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu mỉm cười nói: "Hay là thôi đi, thân thể A Xúc không khoẻ, không giống như người khác. "

Không giống thế nào?

Sau khi người Ninh thị có mặt ở đây nghe xong, lớn tuổi thì không có phản ứng gì, tuổi nhỏ thì nhin không được vụng trộm cười.

Ninh Ngô Châu luôn là như vậy, không nề mặt ai bao giờ.

Nét mặt cửu công chúa Ninh Dao Châu cứng lại, không chờ nàng ta nói thêm gì, Ninh Ngô Châu đã dắt Văn Kiều đi bái kiến người kế tiếp, không hề cho nàng mặt mũi, khiến nàng ta tức giận đến đỏ mặt, bĩu môi.

Sau khi bái kiến người của tộc Ninh thị xong, Ninh Ngô Châu liền đưa Văn Kiều trở về phủ, tất cả người tộc Ninh thị cũng vội vàng rời đi.

Ninh Dao Châu theo huynh trưởng Ninh Bình Châu đi Ninh thị diễn võ trường, tức giận nói: "Ninh Ngô Châu là cái thứ gì chứ? Chỉ là một phế vật tu luyện, nếu không phải phụ hoàng yêu thương hần, hần nghĩ hần có thể đứng vững ở Ninh thị?"

Nét mặt Ninh Bình Châu nhàn nhạt, cũng không tiếp lời.

Những người Ninh thị tụ tập ở Từ Hoàn Điện hôm nay, không phải ai cũng là con cái của Thành Hạo Đế, theo quy củ của tộc Ninh thị, tất cả đệ tử dòng chính đều xếp cùng vai vế với người thân của hoàng đế, tôn làm hoàng tử và công chúa, hưởng chung tài nguyên với dòng chính Ninh thị.

Ninh Bình Châu và Ninh Dao Châu là huynh muội ruột thịt, bất quá bọn họ cũng không phải là con của Thành Hạo Đế, mà là con của huynh đệ Thành Hạo Đế.

Bọn họ gọi Thành Hạo Đế là phụ hoàng, nhưng biết rõ đây không phải là phụ thân của bọn họ, tuy kính trọng tu vi của ông, nhưng sẽ không yêu ai yêu cả đường đi, kính trọng luôn phế vật tu luyện Thất Hoàng tử.

Ninh Ngô Châu chỉ là một phế vật không thể tu luyện, dựa vào cái gì chiếm dụng tài nguyên tu luyện của Ninh thị? Không chỉ như thế, còn đem nhiều đồ vật trân quý của tộc Ninh thị bọn họ đưa cho một người ngoài, xem như quà tặng tình nhân.

Đây cũng là điều Ninh Dao Châu không vui nhất.

Linh khí Đông Lăng Quốc mỏng manh, tài nguyên tu luyện cũng khan hiếm, trong mắt người tu tiên ở Đông Lăng Quốc, Ninh thị xác thực là nhà giàu nứt vách, nhưng ra khỏi Đông Lăng Quốc thì không tính là gì. Trong số đệ tử Ninh thị ngoại trừ Tam hoàng tử Ninh Triết Châu và Ngũ hoàng tử Ninh Bình Châu có thể sử dụng thỏa sức ra, những người tu tiên khác cũng không có tài nguyên phong phú như mọi người nghĩ, còn phải tự mình cố gắng tranh thủ mới có thể nhận được tài nguyên cung cấp cho bọn họ tu tiên.

Cho nên Ninh Ngô Châu đem tài nguyên tu luyện của tộc Ninh thị uống phí đưa cho một người ngoài không có ích gì với tộc, làm sao Ninh Dao Châu vui cho được?

Đây không chỉ là suy nghĩ của Ninh Dao Châu, cũng là suy nghĩ của rất nhiều người trong tộc Ninh thị.

Bất quá bởi vì có Thành Hạo Đế, cho dù không phục, cũng không dám biểu hiện thẳng ra giống Ninh Dao Châu.

Lúc gần đến diễn võ trường, Ninh Bình Châu đột nhiên nói: "Nửa tháng sau Lân Đài Liệp cốc sẽ mở ra, nghe nói Ninh Ngô Châu cũng đi."

Ninh Dao Châu giật mình, hoài nghi hỏi: "Huynh chắc chắn chứ? Một phế vật như hần đến đó làm gì?"

"Không biết, ta nghe phụ hoàng nói đến lúc đó sẽ an bài tiềm lân vệ bảo hộ hần tiến vào Lân Đài Liệp cốc." Hiếm khi Ninh Bình Châu khuyên răn muội muội, "A Cửu, kỳ thật muội không cần đặc biệt nhắm vào hần, Ninh Ngô Châu không thể tu tiên, cho dù có nhiều thiên tài địa bảo hơn thì chỉ ngắn ngủi trăm năm hần cũng sẽ chết. Huống chi với tính tình huênh hoang đó của hần, sớm muộn sẽ có một ngày gieo gió gặt bão, để xem sau trăm năm hần sẽ ra sao."

Làm sao Ninh Dao Châu không biết đạo lý này, nhưng người này ở ngay trước mắt, ngay cả việc tồn tại đã là một sai lầm, khiến nàng không thể nhin được.

Luôn cả Văn Kiều đã gả cho Ninh Ngô Châu, nàng cũng không thích.

Hôm nay gặp quá nhiều người, Văn Kiều không nhớ được bao nhiêu, sau khi trở về càng đã quên sạch hết.

Trở lại phủ Thất hoàng tử, đuổi hết thị nữ ra ngoài, Văn Kiều bưng chậu hoa bên bệ cửa sổ lên, nhìn xem mầm hoa đường nhân vừa mọc lên bên trong.

Ninh Ngô Châu không ở đây, lúc trở về có quân sự trong phủ kiểm hấn.

Thấy không có việc gì, Văn Kiều liền bắt đầu tu luyện, vừa hấp thụ linh lực vừa thúc đẩy mầm hoa đường nhân sinh trưởng.

Theo sự vận chuyển linh lực, hoa đường nhân chậm rãi cao lên thêm một tấc, nở ra hai phiến lá non nõn mảnh mai, thân hoa mềm mại dễ gãy, hơi hơi giống với gốc mầm non nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vậy thì rất tức cười

Văn Kiều mở lòng bàn tay ra, suy nghĩ khẽ động, một gốc mầm non nhỏ cao gần một tấc liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Vì chứng thực mầm non nhỏ trong lòng bàn tay không phải cùng chủng loại với hoa đường nhân, Văn Kiều đưa bàn tay có mầm non nhỏ đến gần bên chậu hoa đường nhân để quan sát, đạt được kết luận: linh thảo vừa nảy mầm đều có mấy phần giống nhau, còn lại không hề giống.

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Kém chút nghĩ rằng mình là gốc hoa đường nhân, vậy thì rất tức cười.

Mặc dù Văn Kiều hiếm khi bước ra khỏi nhà, nhưng cũng biết không có chuyện hoa đường nhân tu luyện thành người, có thể ở tiên giới có loại khả năng này, nhưng Thánh Vũ đại lục là không có. Mà hoa đường nhân ngoại trừ dùng để đường nhân, không còn tác dụng khác nữa, tóm lại nửa người nửa yêu như nàng sẽ không vô dụng như thế đâu nhỉ?

Trải qua mấy ngày này tìm tòi thí nghiệm, Văn Kiều đã hiểu rõ, mầm non nhỏ trong lòng bàn tay có sự liên kết với mạch đập hơi thở nửa yêu của nàng, nàng có thể thúc đẩy cỏ cây hoa lá sinh trưởng, hấp thụ thảo mộc tinh khí từ thực vật phản hồi để rèn luyện bản thân, cũng nhờ vào bản lĩnh của huyết mạch nửa yêu đã thức tỉnh.

Đây là điều người tu tiên bình thường không cách nào làm được.

Chỉ ít nàng chưa hề chưa nghe nói qua có người tu tiên nào có thể truyền linh lực cho thực vật có linh khí, thúc đẩy bọn chúng sinh trưởng nảy mầm, ngay cả người tu tiên có linh lực thuộc hệ mộc, cũng không thể làm được, loại chuyện này quả thực khiến người sợ hãi.

Nhưng nàng, thân có huyết mạch thần dị có thể.

Bây giờ Văn Kiều đã hiểu, huyết mạch của mình có bản lĩnh này, có được khả năng thúc đẩy linh thảo sinh trưởng.

Có thể thúc đẩy linh thảo sinh trưởng mang ý nghĩa gì?

Theo bản năng Văn Kiều cảm giác được nguy hiểm, cũng không dám tự tiện bại lộ bản lĩnh huyết mạch nửa yêu của mình.

Cây cỏ thuần chất mặc dù không có linh khí, nhưng cũng là một loại thực vật sinh trưởng tự nhiên giữa thiên địa, vô cùng tinh khiết ôn hòa, hấp thụ tu luyện, hiệu quả cũng không chênh lệch so với loại có linh khí, thậm chí có thể bồi bổ cơ thể yếu ớt này cho nàng, giảm bớt một chút sự tra tấn của bệnh tật.

Văn Kiều biết huyết mạch nửa yêu trên người mình có rất kỳ quặc, nên nàng không dám tùy tiện lộ ra, ngay cả khi thúc đẩy thực vật sinh trưởng để hấp thụ thảo mộc tinh khí cũng vô cùng cẩn thận.

Thẳng đến giờ lên đèn, Ninh Ngô Châu mới trở về.

Hắn đi vào phòng ngủ, liền nhìn thấy Văn Kiều đang ngồi trên giường đọc sách, ánh mắt nhu hòa dịu dàng.

Văn Kiều để sách xuống, chậm rãi đứng lên, nghĩ nghĩ, nhẹ giọng hỏi: "Người trở về rồi, dùng bữa chưa?"

"Vẫn chưa."

Văn Kiều liền để thị nữ đứng hầu ngoài cửa đi chuẩn bị bữa tối.

Phu thê bọn họ, một người không cách nào tu tiên, một người tu vi mới chỉ ở cảnh giới nhập nguyên, cả hai đều không có tịch cốc, nên vẫn ăn một ngày ba bữa giống người bình thường. (Tịch cốc: ý nói người tu tiên bỏ ăn cơm để chuyên tâm tu luyện)

Lúc bữa tối được bung lên, Ninh Ngô Châu kêu Văn Kiều ngồi xuống dùng thêm một chút cùng hắn, thuận tiện trò chuyện.

Ninh Ngô Châu nói với Văn Kiều, mười ngày sau, bọn họ sẽ chuẩn đi đến Lân Đài Liệp cốc, hôm nay quân sự tới kiểm hấn là vì bàn việc đi Lân Đài Liệp cốc, mấy ngày kế tiếp, hấn sẽ tương đối bận rộn.

Hắn vô cùng áy náy, vì chính mình không thể ở bên nàng.

Văn Kiều hơi nghiêng đầu, không hiểu nhìn hắn, "Tự ta một mình không có chuyện gì, ta cũng không cần người bên cạnh."

Động tác gấp đũa của Ninh Ngô Châu hơi khựng lại, cảm giác không biết phải làm sao, quả nhiên vẫn là một đứa bé. Nét mặt vẫn dịu dàng nhu hòa, cười nói: "Chúng ta vừa thành thân, ta là phu quân lại để tiểu thê từ trong phủ, một mình đi làm việc, như ở giới người phạm, nhất định sẽ bị trách móc."

"Đông Lăng Quốc không phải giới người phạm, ta không đề ý." Văn Kiều nghiêm trang nói.

Hôm nay không trò chuyện nổi nữa rồi.

Ninh Ngô Châu bỗng nhiên bật cười, sửa lại chủ đề, dặn dò: "Mấy ngày nay ta không ở trong phủ, mặc kệ là ai đến, nàng không cần đề ý, giao cho quân sự bên ngoài ứng phó là được."

Văn Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Dùng xong bữa tối, phu thê hai người ngồi uống trà trong phòng khách.

Trà là linh trà, hương thơm tỏa ra bốn phía, linh khí ôn hòa, rất thích hợp cho dưỡng sinh, mặc kệ là người tu tiên hay người phạm, đều có thể sử dụng.

Văn Kiều uống vào trà nóng, thăm nghĩ Thành Hạo Đế thật rất chiều chuộng Thất hoàng tử, chi phí ăn mặc trong phủ Thất hoàng tử đều là tốt nhất, đều là đồ vật có linh khí phong phú.

Ninh Ngô Châu nhìn thấy chậu hoa trên bệ cửa sổ, phát hiện hạt giống linh thảo cấp bảy bên trong chậu hoa đã mọc cao hơn cả tấc, không khỏi kinh ngạc, "Thì ra đã nảy mầm."

"Đúng vậy." Văn Kiều nghiêm trang nói, "Kỳ thật mấy ngày trước đã mọc ra cái mầm nhỏ, không nghĩ tới cao nhanh như vậy."

Ninh Ngô Châu bưng chậu hoa tới nhìn một chút, hôm qua không có nhìn kỹ, ngược lại không phát hiện đã nảy mầm, hôm nay nhìn lại, linh thảo cấp bảy này trưởng thành có chút quá nhanh, tựa như được rót linh lực, thúc đẩy sinh trưởng.

Hắn nhìn thoáng qua Văn Kiều.

Đối diện với tiểu cô nương im lặng điềm đạm ngồi ở nơi đó, bộ dáng ngoan ngoãn khéo léo nhìn như vô hại.

Cuối cùng, Ninh Ngô Châu nói ra: "Phát triển rất tốt."

Khóe miệng Văn Kiều hơi vênh, mặc dù sắc mặt vẫn nhàn nhạt, nhưng trong giọng nói nhiều hơn mấy phần vui vẻ: "Đây chính là linh thảo cấp bảy mà, ta sẽ chăm sóc thật cẩn thận." Ngừng một chút, nàng đột nhiên hỏi, "Điện hạ, người biết đây là linh thảo gì sao?"

"Phu quân!" Ninh Ngô Châu nói.

Văn Kiều ngẩn ngơ, sau khi kịp phản ứng, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, có chút khó mà mở miệng.

Ninh Ngô Châu lại kiên trì, "Chúng ta đã thành thân, nàng không cần gọi ta là điện hạ, có thể gọi tên của ta, hoặc là phu quân."

Mặc kệ là tên hay phu quân, nàng đều không gọi được.

Nhưng nhìn nam nhân ôn nhu lại quan tâm kia, đối với một số việc thì rất kiên trì, tuyệt đối sẽ không nhượng bộ chút nào.

Cuối cùng, Văn Kiều nhỏ giọng kêu một tiếng "Phu quân".

Sắc mặt Ninh Ngô Châu càng trở nên ôn hòa, ánh mắt nhìn nàng cũng dịu dàng thắm thiết, ôn nhu nói: "Nếu ta không nhìn lầm, nó hẳn là hoa đường nhạn."

Văn Kiều hơi trừng to mắt, "Người biết ư?"

Trong lòng Ninh Ngô Châu khẽ động, suy nghĩ đến ý tứ trong lời nói của nàng, trên mặt lại không thể hiện gì mà nói: "Người của Lăng Hư Các cho biết, lấy được hạt giống linh thảo từ một di tích thượng cổ, hoa dưỡng nhan là thượng cổ linh thảo cấp bảy, về sau mới dần dần tuyệt tích, bây giờ các luyện đan sư mặc dù có thể luyện ra đan dưỡng nhan, nhưng trong số linh thảo sử dụng không có hoa dưỡng nhan, mà là dùng vật liệu tương tự khác thay thế, đan dưỡng nhan luyện ra đều có tí vết, không có hiệu quả tốt bằng đan dưỡng nhan được luyện ra từ hoa dưỡng nhan."

Hắn cầm chậu hoa nhìn một hồi, nói tiếp: "Gốc hoa dưỡng nhan này, mặc dù vừa nảy mầm, nhưng nàng hãy nhìn trên hai cánh lá đều có năm đường gân ngân bạch, phù hợp với điều kiện của hoa dưỡng nhan, vì..."

Văn Kiều hai mắt trừng trừng, nghe hắn chậm rãi mà nói một hồi, ấn tượng đối với Thất hoàng tử hoàn toàn bị lật đổ.

Văn Kiều cũng là từ hoa dưỡng nhan phản hồi tin tức mới biết được thông tin về nó, Ninh Ngô Châu chỉ quan sát, liền có thể kết luận, có thể thấy được ngày thường hắn tiếp xúc không ít kiến thức về giới tu tiên. Gặp gì biết nấy, mặc dù Ninh Ngô Châu không cách nào tu tiên, nhưng hiểu biết của hắn đối với giới tu tiên không ít hơn so với người bình thường, thậm chí rất nhiều người tu tiên tự xưng xuất thân là danh môn chính phái tri thức hiểu biết đã từng đọc qua còn chưa phong phú bằng hắn.

Càng quan trọng hơn là, hoa dưỡng nhan cũng không phải loại thông thường mà ai cũng có thể biết đến, càng không thể nói ra rõ ràng như vậy.

Đột nhiên Văn Kiều cảm thấy Thất hoàng tử trở nên thần bí khó lường.

Sau khi biết linh thảo bên trong chậu hoa là hoa dưỡng nhan, thái độ của Ninh Ngô Châu đối với nó vẫn như cũ, không bởi vì nó là hoa dưỡng nhan trân quý mà cẩn thận từng li từng tí, giống như chỉ xem nó như một loại linh thảo tùy ý là có thể nhìn thấy ở trong vườn, bởi vì do Văn Kiều nuôi trồng, nên mới chú ý hơn thôi.

Nếu không phải xem tiền tài như cặn bã, thì chính là hoa dưỡng nhan còn không đáng để trong lòng hắn phải coi trọng.

Mặc kệ là loại nào, thái độ biểu hiện của Ninh Ngô Châu khiến Văn Kiều nhìn không thấu, chỉ có thể tạm thời để ở trong lòng, quyết định sau này tiếp tục quan sát.

Mấy ngày sau đó, quả nhiên như Ninh Ngô Châu nói, mỗi ngày trời chưa sáng hắn liền ra ngoài, thẳng đến giờ lên đèn mới trở về.

Bận rộn liên tiếp nhiều ngày như thế, cuối cùng Ninh Ngô Châu mới rảnh rỗi.

Văn Kiều không biết hắn đang bận chuyện gì, cũng không hỏi tới, vẫn yên tĩnh trải qua thời gian tu tiên không tranh quyền thế.

Vì không để người khác hoài nghi, khi nàng thúc đẩy hoa dưỡng nhan sinh trưởng, không có làm quá mức, sau mỗi lần thúc đẩy sinh trưởng đều sẽ thừa cơ hấp thụ đi thảo mộc tinh khí mà nó phản hồi, làm hoa dưỡng nhan không đến mức dài một tấc một ngày, như thế cũng quá gây chú ý.

Tuy là vậy, bọn thị nữ vẫn cảm thấy hoa dưỡng nhan này mọc rất tươi tốt, không hổ là do Thất hoàng tử tặng. Cũng may các nàng không biết đây là hoa dưỡng nhan cấp bảy, nếu không sẽ không còn đơn giản như vậy.

Đông Lăng Quốc hoàng vu, trong mắt người tu tiên tại Thánh Vũ đại lục, hiển nhiên chính là một biên giới đất cằn sỏi đá, không người biết được nơi này đang có một gốc hoa dưỡng nhan sinh trưởng, phù Thất hoàng tử cũng là chỗ che chở tốt nhất.

Trong thời gian đó, Cửu công chúa Ninh Dao Châu từng tới cửa thăm hỏi một lần.

Văn Kiều rất nghe lời Ninh Ngô Châu, không có gặp nàng, mà để quân sự bên ngoài ngăn lại, chỉ lo chuyện tâm tu tiên.

Thời gian thoáng một cái đã qua, rất nhanh liền đến thời gian xuất phát Lâm Đài Liệp cốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xuất phát đến núi Lâm Đài

Trên đồng hoang mênh mông vô bờ, mấy chục chiếc xe được yêu thú kéo chạy băng băng như gió.

Sau xe yêu thú là mấy ngàn người tu tiên đang cười trên lưng thú tật phong, bốn vó lao nhanh tạo thành từng trận bụi mịt mù, người tu tiên trên lưng yêu thú vững như bàn thạch, không bị gió thổi chung quanh quấy nhiễu.

"Khụ khụ khụ..."

Trong đoàn xe yêu thú, thỉnh thoảng truyền ra từng đợt tiếng ho yếu ớt, tiêu tán rất nhanh trong tiếng gió gào thét.

Nhưng người tu tiên tai thính mắt tinh, mặc dù tiếng gió rít gào chung quanh, vẫn có thể nghe được rõ ràng tiếng ho phiêu tán trong gió kia.

Đứt quãng, như thanh âm của một người bệnh lâu ngày cố kìm chế rồi lại không ngừng ho ra máu, khiến người ta không thể không để ý.

"Không có sao chứ?"

Ninh Ngô Châu vỗ nhẹ lên lưng người trong ngực, cảm giác được tấm lưng gầy yếu bởi vì ho khan mà căng cứng, không khỏi hơi nhúu mày.

Lần ho này tựa hồ có chút lợi hại, nàng dùng khăn che miệng, ho lần cuối cùng, lại phun ra một ngụm máu, từng tia sắc tím trộn với màu máu đỏ, thấm trên chiếc khăn trắng, vô cùng bắt mắt.

Văn Kiều mặt mũi dựa vào ngực hắn, ngũ tạng lục phủ giống như lửa thiêu, cùng với sự đau đớn giống như kim đâm vào gân mạch đã tiêu hao tất cả tinh lực của nàng, khiến nàng không chú ý tới tư thế lúc này.

"Há mồm" Ninh Ngô Châu nói.

Văn Kiều hé miệng, một viên linh đan được nuốt vào, linh đan vào miệng là tan ngay, hóa thành nước linh dược theo yết hầu chảy xuống, một luồng linh khí ôn hòa bao phủ lên ngũ tạng lục phủ đau đớn, cả người căng chặt liền nói lỏng.

Sau khi thả lỏng, tinh thần càng trở nên mờ mịt.

Ninh Ngô Châu vỗ nàng, nói khẽ: "Ngủ đi, có ta đây."

Giọng nói ôn nhu ấm áp như một cánh liễu phất nhẹ qua gió xuân, thổi nước trong ao xuân thủy gọn sóng, lại khiến người bất tri bất giác buông lỏng thần kinh căng cứng.

Văn Kiều dựa vào lòng hắn ngủ thật say.

Chỉ là có thể thân thể thực sự không thoải mái, cho dù đang ngủ, lông mày của nàng vẫn nhíu chặt.

Ninh Ngô Châu cúi đầu dò xét người trong ngực, ánh mắt chậm rãi lướt qua gương mặt xinh đẹp của nàng, có lẽ lúc trước đã phát tác qua một lần, gương mặt trắng bệch có chút xanh mét, thân thể gầy yếu dựa vào lòng hắn, vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối, tựa như không cảm nhận được một chút cân nặng nào, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt đến nỗi làm người ta không nghe thấy được.

Nhìn một lát, Ninh Ngô Châu nhẹ nhàng rút ra khăn tay nhuộm máu trong tay nàng, mở ra nhìn, sau đó đặt ngón tay lên cổ tay của nàng, bắt mạch cho nàng.

Hắn rũ mắt, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng buông cổ tay nàng xuống.

Cách đó không xa trong một xe yêu thú khác, Ngũ hoàng tử Ninh Bình Châu đang yên tĩnh ngồi thiền.

Cho dù là đi trên đường, rất nhiều người tu tiên cũng sẽ không buông lỏng mình, xem đây như một loại phương thức tu tiên, tranh thủ thời gian ngồi thiền tu luyện.

Cửu công chúa Ninh Dao Châu và Ninh Bình Châu đi chung một chiếc xe.

Trong một ngày này, thỉnh thoảng nghe được tiếng ho khan truyền đến từ trong xe yêu thú cách đó không xa, Ninh Dao Châu hơi nhếch miệng.

"Nếu đã là bệnh lao vì sao không lo ở lại trong thành làm người rảnh rỗi sung sướng, cùng đi theo làm cái gì?" Ninh Dao Châu thực sự xem không hiểu hành vi của cặp phu thê kia, cũng vô cùng khinh thường, "Vốn cho là lần này chỉ có một phế vật không thể tu tiên đi theo, không nghĩ tới còn phải mang thêm một người bệnh lao, đến lúc đó còn không phải do chúng ta bảo hộ?"

Ninh Bình Châu mở mắt ra, lạnh nhạt nói: "Tiềm lân vệ sẽ bảo vệ bọn hắn."

"Tiềm lân vệ lợi hại hơn nữa cũng có hạn, đừng quên Lân Đài Liệp cốc là địa phương nào!"

Lân Đài Liệp cốc là một bí cảnh nằm ở tây bắc núi Lân Đài thuộc Đông Lăng Quốc, không biết nguồn gốc, cách mỗi ba năm vào giữa tháng năm, khi sương mù bao phủ toàn bộ núi Lân Đài, Lân Đài Liệp cốc sẽ xuất hiện một ánh hào quang, bí cảnh Lân Đài Liệp cốc cũng mở ra trong thời gian là một tháng, sau một tháng, sương mù ở núi Lân Đài tan đi, Lân Đài Liệp cốc sẽ đóng lại.

Bây giờ Lân Đài Liệp cốc do hoàng tộc Ninh thị và mấy đại thế gia Đông Lăng Quốc nắm giữ, trở thành nơi người tu tiên trẻ tuổi của Đông Lăng Quốc lịch luyện, tất cả những người có tuổi không hơn hai mươi lăm, mặc kệ tu vi bao nhiêu, đều có thể đi vào.

Trải qua nhiều năm như vậy, Lân Đài Liệp cốc đã bị người tu tiên ở Đông Lăng Quốc dò xét vô số lần, nhưng vì mỗi ba năm bí cảnh Lân Đài Liệp cốc

mới xuất hiện, nên cũng đủ thời gian cho họ nghỉ ngơi lấy lại sức, tài nguyên coi như miễn cưỡng đầy đủ, tất cả thế lực ở Đông Lăng Quốc coi nơi này như một chỗ cho các đệ tử trẻ tuổi của gia tộc lịch luyện.

Bởi vì mỗi ba năm cảnh vật chung quanh Lâm Đài Liệp cốc sẽ biến đổi, lại không theo bất kỳ quy luật gì, tính nguy hiểm trong đó không thể nào biết được, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể gặp được yêu thú cấp năm sáu, đối với những người tu tiên trẻ tuổi mà nói, rất dễ mất mạng.

Thần sắc Ninh Bình Châu hồ hững, chính Ninh Ngô Châu muốn đi, Thành Hạo Đế cũng cho phép, hẳn sẽ gặp chuyện gì đều không quan hệ tới họ.

Nhưng Ninh Dao Châu không tốt tính như huynh trưởng, vẫn vô cùng tức giận bất bình, cảm thấy Ninh Ngô Châu rất biết kiếm chuyện, nếu đã là một phế vật không thể tu tiên, hẳn nên biết tự mình hiểu lấy, ngoan ngoãn ở hoàng thành không tốt sao? Không có chút bản lĩnh, còn muốn phái tiếm lân vệ do Ninh thị tì mi bồi dưỡng đi theo đặc biệt bảo hộ hai phu thê kia, đơn giản chính là muốn kiếm chuyện mà.

Tiếng ho trong không khí dần dần biến mất, một hồi lâu cũng không tiếp tục vang lên.

Ninh Dao Châu lại không nhịn được nói: "Vừa rồi giống như ho rất nặng, hay không phải ho chết rồi chứ?"

"Đừng nói nhảm!" Ninh Bình Châu không nhẹ không nặng trách cứ, nói sang chuyện khác, "Nghe nói lần này tam ca cũng sẽ đi Lâm Đài Liệp cốc."

Ninh Dao Châu kinh ngạc hỏi: "Huynh ấy xuất quan rồi? Lúc trước khi đi sao không thấy huynh ấy?"

"Tam ca không xuất phát cùng lúc với chúng ta, sau khi xuất quan mới trực tiếp đi tới."

Nói đến Tam hoàng tử Ninh Triết Châu, nét mặt hồ hững của Ninh Bình Châu rốt cục dao động, Ninh Dao Châu cũng trở nên nghiêm túc.

Tam hoàng tử Ninh Triết Châu là thế hệ người tu tiên trẻ tuổi có thiên phú cao nhất ở trong Ninh thị, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh, năm nay Lâm Đài Liệp cốc mở ra, chính là do hắn dẫn đầu đệ tử Ninh thị đi lịch luyện.

Mặc dù Ngũ hoàng tử Ninh Bình Châu có thiên phú cũng không tệ, nhưng vẫn bị Tam hoàng tử đè ép một bậc, tuy nói bọn họ đều là đệ tử Ninh thị, nhưng sự cạnh tranh trong gia tộc cũng vô cùng kịch liệt, Ninh Bình Châu luôn xem Tam hoàng tử là mục tiêu cần vượt qua.

Lần này vốn là Ninh Bình Châu dẫn đầu đệ tử Ninh thị đi lịch luyện, không ngờ vừa lúc Ninh Triết Châu xuất quan, Thành Hạo Đế liền quyết định để Ninh Triết Châu dẫn đội, Ninh Dao Châu lập tức vô cùng không vui.

Cho đến ban đêm lúc hạ trại nghỉ ngơi, nhìn thấy một trong hai vị mỹ nhân Văn thị, Văn Mị, Ninh Dao Châu mím môi, sắc mặt có chút âm u không rõ.

Văn Mị là vị hôn thê của Ninh Triết Châu, nghe nói tương lai hai người sẽ kết thành một cặp song tu, có lợi rất nhiều cho con đường tu tiên.

Văn Nhân đi tới, cười nói: "A Cửu, lần này là Ngũ hoàng tử điện hạ dẫn đội sao?"

Đúng là hết chuyện để nói, Ninh Dao Châu tức giận, giọng điệu cũng trở nên cứng nhắc, "Không biết, có thể là tam ca."

Văn Nhân kinh ngạc, trong lòng cảm thấy ghen ghét, "Thì ra là Tam hoàng tử điện hạ, ngài ấy đã xuất quan?"

"Đúng vậy."

"Không biết tu vi hiện tại của ngài ấy thế nào? Lúc trước ngài ấy..."

Ninh Dao Châu đánh gãy lời nàng ta, miễn cưỡng hỏi: "Người chính là đặc biệt tới tìm ta để hỏi về tam ca?"

Sao Văn Nhân không nhìn ra vị tiểu công chúa Ninh thị này đang tức giận, nàng còn muốn tạo quan hệ tốt với Ninh Dao Châu, tất nhiên không muốn chọc tức nàng ta, vội nói: "Không phải, ta là đến tìm người, thuận tiện muốn đi thăm Tam tỷ của ta, hôm nay hình như ta nghe được nàng ho rất nặng."

Ninh Dao Châu hừ lạnh, mặc kệ là Ninh Triết Châu hay là Ninh Ngô Châu, nàng đều không thích. Tỷ muội Văn thị cũng giống như vậy, dính líu quan hệ với bọn họ, tất nhiên nàng cũng không thích.

Lúc này phát tay áo liền bỏ đi.

Văn Nhân không biết ai chọc vị tiểu công chúa Ninh thị này, nhưng không muốn cùng nàng xa lạ, vì thế không đi tìm Văn Kiều nữa, mà đuổi theo Ninh Dao Châu, hết sức đồ dành, mới để cho tiểu công chúa vui vẻ trở lại.

Khi Văn Kiều tỉnh lại, đã là ban đêm, đoàn người đều đã hạ trại nghỉ ngơi.

Nàng nhìn xem chung quanh, phát hiện mình ngủ trong lều vải, bên dưới lót một tấm thảm mềm mại, cả người nằm trong đệm giường ấm áp, không hề cảm nhận được sự lạnh lẽo của đồng hoang ban đêm.

Ninh Ngô Châu ngồi nghiêng ở một bên, đang lật xem một quyển sách cầm trong tay, khi nàng tỉnh lại, hẳn là người đầu tiên phát hiện.

"Đói bụng không?" Ninh Ngô Châu hỏi, rót một chén trà linh dược đưa tới bên mũi nàng.

Văn Kiều vừa tỉnh lại, người còn có chút mơ màng, cứ mơ hồ như vậy mà uống xong chén thuốc trà hần dứt.

Lúc tỉnh táo, mặt hơi đỏ lên, giãy dụa ngồi dậy, đang muốn nói gì đó, lại thấy Ninh Ngô Châu bưng một tô linh cháo vẫn còn ấm trong hộp cơm ra, cho nàng ăn lót dạ.

"Nàng đã ngủ hơn nửa ngày, ăn trước một ít đồ, đợi chút nữa hãy ngủ tiếp." Ninh Ngô Châu nói, đặt tô cháo lên bàn trà nhỏ, lấy muỗng đưa cho nàng.

Tuy rất đói bụng, nhưng nàng không có khẩu vị, lại nhìn thấy bộ dáng của Ninh Ngô Châu, liền miễn cưỡng đáp dạ, ngồi yên lặng húp cháo.

Lần này đi đến Lân Đài Liệp cốc, Văn Kiều không mang nha hoàn tri kỷ Liên Nguyệt theo, dù sao Liên Nguyệt chỉ là một người phạm, không bằng ở lại trong phủ Thất hoàng tử cho an toàn. Vì vậy hiện tại không có nha hoàn hầu hạ, chuyện gì đều phải cần mình tự làm, may mắn Ninh Ngô Châu vẫn luôn chiều cố nàng, chỉ là được hần chăm sóc quá nhiều, nàng có chút xấu hổ.

Ninh Ngô Châu chăm chú nhìn nàng, mở miệng nói: "Thân thể của nàng..."

"Trời sinh kinh mạch yếu ớt, ngũ tạng lục phủ nhiễm phải hỏa độc." Văn Kiều bình tĩnh nói, những điều này cũng là do đám Dược sư chẩn ra.

Ninh Ngô Châu nghĩ, vết máu trên khăn, màu máu đỏ có chút sặc tím xác thực giống như là một loại hỏa độc ăn mòn nào đó, nhưng...

Văn Kiều không thấy ngon miệng, sau khi miễn cưỡng ăn một chút, liền đặt muỗng xuống.

Ninh Ngô Châu lại đưa chén linh trà tới cho nàng thông cổ, nói ra: "Nếu nàng vẫn khó chịu, thì hãy ngủ tiếp đi."

Văn Kiều thực sự không có tinh thần, mỗi lần hỏa độc phát tác, đều sẽ hao hết số lượng sinh khí ít ỏi trong cơ thể nàng, nàng chỉ có thể mệt mỏi nằm ở trên giường suốt ngày, như một phế nhân không thể làm gì, càng không cần phải nói đến tu luyện.

Rất nhanh, nàng lại ngủ thiếp đi.

Ninh Ngô Châu ngồi một bên trông coi nàng, chăm chú nhìn vào gương mặt tái nhợt của nàng, như có điều suy nghĩ.

Hôm sau khi trời chưa sáng, đa số đoàn người lại tiếp tục xuất phát.

Trong lúc mơ màng, Văn Kiều cảm giác được có người ôm nàng vào xe, rất nhiều người thấy cảnh này, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong mắt đều lộ ra ý tứ rất rõ ràng.

Ninh Ngô Châu không quan tâm những người khác nghĩ như thế nào, sau khi cũng tiến vào trong xe yêu thú, liền buông xuống rèm, che chắn tất cả ánh mắt phía ngoài.

Tầm lân vệ mặc áo giáp đen hộ ở hai bên xe yêu thú.

Văn Kiều ngủ rất say, mơ hồ cảm giác được mình bị người di chuyển, nhưng nàng thực sự không cách nào mở mắt, chỉ có thể mặc kệ đối phương, rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ say.

Cứ ngủ tỉnh ngủ tỉnh như thế, đến lúc Văn Kiều thật vất vả mới khôi phục tinh thần, đoàn người đều đã đến núi Lân Đài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Túi không gian trữ vật

Sương trắng kéo dài bao phủ cả núi Lân Đài, phảng phất như một tấm bình phong thiên nhiên, ngăn cách Đông Lăng Quốc và bên ngoài.

Mỗi ba năm Lân Đài Liệp cốc sẽ mở ra một lần, là một sự kiện quan trọng ở Đông Lăng Quốc, tất cả thế hệ trẻ tuổi người tu tiên trong Đông Lăng Quốc, mặc kệ tu vi cao bao nhiêu, đều sẽ tập trung tại nơi đây, tiến vào Lân Đài Liệp cốc lịch luyện.

Nửa tháng trước khi Lân Đài Liệp cốc sắp mở ra, người tu tiên ở các nơi Đông Lăng Quốc đã lục đục ngo ngoe đi đến dưới chân núi Lân Đài, toàn bộ chân núi Lân Đài, đã biến thành nơi dừng chân của người tu tiên, hình thành một cỗ khí thế thuộc về người tu tiên, khiến yêu thú trên núi kinh sợ, không dám tùy tiện xuống núi.

Ngày hôm đó, người tu tiên đang đóng tại chân núi đột nhiên cảm giác được mặt đất chấn động, từ đằng xa xa mà tới.

"Nhìn kia, là người của hoàng tộc Ninh thị và hoàng thành tứ đại gia tộc tới." Có người kêu lên.

Mấy ngàn con thú tật phong mệnh môn cuộn cuộn lao đến, chỉ chớp lát sau liền đến chân núi Lâm Đài.

Màn xe mở ra, Văn Kiều nhìn thấy sương mù dày đặc trắng cả bầu trời.

Sương trắng bao phủ toàn bộ núi Lâm Đài, từ chân núi lên dãy núi đều hoàn toàn mờ hồ, không nhìn thấy đỉnh cuối cùng, không biết ẩn giấu nguy hiểm gì, không có người tu tiên nào dám mạo hiểm lên núi tại lúc này. Dưới chân núi là rải rác vô số người tu tiên, những người này đều là đệ tử trẻ tuổi do thể lực gia tộc ở các thành trong Đông Lăng Quốc phải tới lịch luyện.

Sau khi đến nơi, hoàng tộc Ninh thị và tứ đại gia tộc bắt đầu đóng quân nghiêm chỉnh huấn luyện, chờ đợi Lâm Đài Liệp cốc mở ra.

"Muốn vào lều vải nghỉ ngơi hay không?" Ninh Ngô Châu hỏi, lo lắng mà nhìn nàng.

Lần này đột nhiên phát bệnh, để Ninh Ngô Châu có chút lo lắng, đôi đôi nàng giống như búp bê lưu ly yếu ớt vậy đó.

Văn Kiều cười với hắn, nói: "Không cần lo lắng, hiện tại ta không có việc gì." So với nằm vui trong lều vải vắng lặng nghỉ ngơi, nàng tình nguyện chờ ở bên ngoài, nhìn xem thêm hoàn cảnh chung quanh.

Đã lớn như vậy, lần đầu tiên nàng đi xa nhà, mà còn là Lâm Đài Liệp cốc, khiến nàng có chút kích động.

Ninh Ngô Châu sao không nhìn ra tâm tình của nàng bây giờ, cũng không thúc giục, lấy ra một viên linh đan nuốt vào trong miệng cho nàng.

Văn Kiều vô ý thức há mồm nuốt vào.

Mấy ngày nay nàng mê man, đều là Ninh Ngô Châu do chăm sóc, nuốt thuốc nuốt nước, để nàng quen với sự chăm sóc của hắn. Chưa nói đến việc Ninh Ngô Châu luôn không nói lời nào liền thích nuốt linh đan cho nàng, cơ hồ khiến nàng hoài nghi, có phải hắn mang cả dược sư luyện linh đan của Ninh thị tới luôn hay không, mới có thể cứ tự nhiên nuốt đan như nuốt kẹo đường đậu cho nàng vậy.

Đoán chừng không có người tu tiên nào có thể giống như nàng, xa xỉ đến nỗi ăn linh đan như ăn đường đậu.

Văn Kiều đứng tại bên ngoài lều nhìn hồi lâu, thẳng đến màn đêm buông xuống, mới trở về lều vải nghỉ ngơi.

Buổi trưa ngày mai, Lâm Đài Liệp cốc sẽ mở ra.

Văn Kiều ngồi trên tấm thảm mềm mại, ánh mắt nhìn về phía gối dựa, Ninh Ngô Châu tựa như một người phú quý nhàn hạ ung dung đang ngồi đọc sách, so sánh với những người tu tiên vô cùng nghiêm túc đang chờ xuất phát chung quanh, hắn thoải mái đến nỗi giống như tới đây chỉ để du ngoạn, cũng khiến người ta đặc biệt nhìn không quen.

May mắn hắn cũng biết cử chỉ này của mình sẽ gây ra phiền toái, nên không xuất hiện ở trước mặt người khác.

Do dự một lát, Văn Kiều vẫn là hỏi: "Ngày mai, ta thật có thể theo các người cùng nhau tiến vào Lâm Đài Liệp cốc sao?"

Ninh Ngô Châu ngẩng đầu, cặp mắt ôn nhuận nhu hòa nhìn nàng, âm giọng nói: "Đây là tất nhiên, đã tới rồi, nếu không đi vào, chẳng phải rất đáng tiếc?"

"Thế nhưng..." Văn Kiều trầm giọng nói, "Tu vi của ta rất thấp, còn chưa từng chiến đấu qua." Chỉ chưa nói thẳng mình thực sự là một kẻ cận kề yếu ớt, đi vào chỉ có gây cản trở.

Ninh Ngô Châu không khỏi cười, "Có tiềm lực ẩn ở đây, nàng không cần làm gì cả, bọn hắn sẽ tự động bảo vệ cho nàng."

Văn Kiều nghe được có chút kỳ lạ, vì cái gì không phải bảo vệ bọn họ, mà chỉ là bảo hộ nàng?

Từ lúc ở hoàng thành xuất phát, rốt cục Văn Kiều cũng nhìn thấy được tiềm lực ẩn trong truyền thuyết, họ đều mặc áo giáp màu đen, đứng ở nơi đó, khí thế hiên ngang, tu vi của bọn họ đều trên cảnh giới nguyên minh, mà thủ lĩnh dẫn đầu tiềm lực ẩn ——Tiềm Thú, tu vi càng sâu xa khó lường.

Nghe nói tiềm lực ẩn là hoàng tộc hộ vệ được Ninh thị hoàng tộc tử mĩ bồi dưỡng, chỉ nghe lời quốc quân Đông Lăng Quốc. Lần này tiềm lực ẩn có thể đi theo đến, tất nhiên cũng là Thành Hạo Đế an bài, vì bảo hộ tiểu nhi tử không sức chiến đấu.

Có lẽ là Ninh Ngô Châu quá ung dung, để Văn Kiều không tự chủ được cũng tin tưởng hắn hơn.

Kỳ thật trong nội tâm nàng có chút xoắn xuýt, biết rõ mình là cái vương vùi, nhưng vì thái độ của Ninh Ngô Châu quá mức tự nhiên chắc chắn, nên đã tin tưởng hắn, đi theo đến đây.

Nàng cũng không phải lo lắng cho tánh mạng của mình, mà là không muốn trở thành vương vùi, liên lụy đến người khác.

Ninh Ngô Châu khép lại quyển sách đang cầm, đột nhiên nắm chặt tay nàng, cảm nhận được ngón tay mềm mại không xương lạnh ngắt, hấn dề vào lòng bàn tay mình chà xát, tựa như muốn xoa ấm đôi tay lạnh lẽo của nàng.

Lúc ngẩng đầu, phát hiện gương mặt tái nhợt của cô nương bị hấn xoa tay ửng lên ánh đỏ nhàn nhạt.

Cho dù như thế, nàng vẫn là ngoan ngoãn ngồi đó, không có phản kháng, đáng yêu đến khiến trong lòng người khác muốn nhũn ra.

Âm thanh của Ninh Ngô Châu càng ôn nhu, trấn an nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải giữ vững tinh thần."

Văn Kiều gật đầu, "Ta biết, không biết trong Lâm Đài Liệp cốc có nguy hiểm gì, xác thực cần nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mới có tinh thần."

Ninh Ngô Châu run lên, muốn nói mình không phải có ý này, nhưng nhìn nàng ngoan ngoãn nằm xuống, đành nuốt xuống lời giải thích đã đến bên miệng, khoe môi mang ý cười, vui vẻ nằm xuống bên cạnh nàng, cùng nàng nghỉ ngơi.

So với cặp phu thê ngủ đứng giờ này, những nơi khác dưới chân núi Lâm Đài lại hoàn toàn náo nhiệt.

Chỗ lều trại của Văn gia, Văn Mị ngồi trước mặt phụ thân nàng, lắng nghe phụ thân dạy bảo.

"Nghe nói lần này tiến vào Lâm Đài Liệp cốc, bên Ninh thị là từ Tam hoàng tử dẫn đầu." Văn Trọng Thanh nhìn nữ nhi như hoa như ngọc trước mặt, dặn dò, "Đến lúc đó nếu như gặp phải nguy hiểm không thể dự đoán, thì hãy đi tìm đệ tử Ninh thị cùng nhau hành động, không cần thiết phải cật lực, người chỉ có còn sống mới có thể truy cầu thứ mình muốn."

Văn Mị khẽ gật đầu, "Con đã biết, xin phụ thân yên tâm."

Văn Trọng Thanh yên tâm đôi chút, sau đó lại thở dài, "Nghe nói lần này Ninh thị Thất hoàng tử cùng A Xúc cũng tiến vào Lâm Đài Liệp cốc, hoàng đế đã phái một đội tiếm lân vệ đi theo hộ tống, cũng không biết sẽ như thế nào, đến lúc đó nếu gặp được, tại hoàn cảnh không thương tổn đến mình, có thể giúp một tay thì hãy giúp."

Mỗi lần Lâm Đài Liệp cốc mở ra, hoàn cảnh bên trong sẽ có biến hóa, đôi khi gió êm sóng lặng, không nguy hiểm gì, đôi khi nguy cơ trùng trùng, mười người tu tiên thì chỉ có một người còn sống. Lần này Lâm Đài Liệp cốc mở ra, bọn họ cũng không có cách nào dự đoán tính nguy hiểm của nó, chỉ có thể sớm căn dặn đệ tử nhà mình, cẩn thận là hơn.

Đương nhiên, nếu như thực sự nguy hiểm, không cần vì hai người không biết lượng sức mà đưa bản thân vào nguy hiểm.

Văn Mị hơi nhíu mày, vẫn gật đầu đáp ứng.

Một bên khác, Văn Thúc Thanh cũng đang căn dặn nữ nhi.

"Đến lúc đó con hãy theo sát Tứ cô nương, tuyệt đối đừng để mất dấu, nếu Tứ cô nương có hành động gì khác thường, con cứ việc ra tay, tuyệt không thể để nhị phòng được nổi bật."

Hai mắt Văn Nhân lóe sáng, nghiêm túc nói: "Cha, người yên tâm đi, con đã biết."

Lều trại Ninh thị.

Ninh Dao Châu vén lều vải đi vào, nhìn thấy huynh trưởng đang ngồi thiền, hỏi: "Ngũ ca, vẫn chưa thấy tam ca đến, chẳng lẽ hấn đuổi không kịp?"

Ninh Bình Châu mở mắt ra, bình tĩnh nói: "Đoán chừng là bị gì đó khiến cho chậm trễ."

"Nếu là hấn không đến kịp mới tốt." Ninh Dao Châu có chút hờ hững nói, nghĩ đến cái gì, hỏi: "Ngũ ca, ca nói xem lần này bên trong Lâm Đài Liệp cốc lại biến thành dạng gì? Sẽ nguy hiểm sao?"

"Đi vào liền biết."

Ninh Dao Châu chắc một tiếng, cảm thấy huynh trưởng thật không thú vị, không chịu đoán cùng nàng.

Ở những nơi khác, sự trưởng của mỗi thế lực cũng đều căn dặn đệ tử về việc ngày mai tiến vào Lâm Đài Liệp cốc, một mảnh bận rộn.

Khi tia nắng ban mai xé mở màn đêm, người tu tiên dưới chân núi Lâm Đài nhao nhao thức dậy.

Lúc Văn Kiều tỉnh lại, phát hiện thời gian đã không còn sớm.

Ninh Ngô Châu vẫn ngồi bên cạnh, phảng phất như đang đợi nàng thức dậy.

Nàng có chút xấu hổ, tranh thủ thời gian ngồi dậy, rửa mặt, sau đó dọn gần ăn một chút thức ăn được đặt trong hộp cơm do đầu bếp phủ Thất hoàng tử đã chuẩn bị từ sớm.

Trên hộp cơm khắc dấu hiệu trận pháp giữ ẩm đơn giản, rất thuận tiện dùng để đựng đồ ăn, có thể bảo quản mười ngày nửa tháng mà không bị hư, lúc xuất phát, thị nữ trong phủ đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn thức uống cho bọn họ, sợ rằng trên đường không tiện nấu cơm, khiến hai người họ đói bụng.

Sau khi ăn cơm xong, Thất hoàng tử lấy một cái túi ra treo bên hông nàng.

Trên mặt Văn Kiều lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng cảm giác được linh khí phát ra từ cái túi này, là một cái túi trữ vật, là túi không gian trữ vật mà người tu tiên dùng để cất vật dụng hay đeo theo bên người, không gian tuy không lớn, lại là thứ đồ mà những người tu tiên ở Thánh Vũ đại lục thường dùng nhất.

Ninh Ngô Châu nói: "Bên trong có một ít đồng tinh và linh đan, linh khí."

Văn Kiều yên lặng liếc nhìn hắn, tâm tình phức tạp, nói một tiếng cảm ơn.

"Không cần cảm ơn, nếu như không thoải mái, liền ăn một viên linh đan, không cần tiết kiệm, ăn hết thì nói với ta."

Văn Kiều không biết phải nói gì, từ xưa tới giờ chưa từng có ai đối tốt với nàng như vậy, để nàng trong lúc nhất thời có chút luống cuống, không biết phải phản ứng ra sao.

May mắn Ninh Ngô Châu là một người tốt, biết nàng không quen, không nói gì nữa, chỉ sờ sờ đầu của nàng, nắm tay nàng cùng đi ra lều vải.

Bên ngoài lều, ngoại trừ những người ở lại canh giữ, tất cả những người khác đều đã tập trung đến lối vào Lâm Đài Liệp cốc, chờ đợi Lâm Đài Liệp cốc mở ra.

Lúc Ninh Ngô Châu dẫn theo Văn Kiều tới, cũng không gây nên chú ý.

Ngược lại là Thành Hạo Đế đang đợi ở đó chú ý tới bọn họ, hướng bọn họ ngoắc tay.

Ninh Ngô Châu dẫn theo Văn Kiều đi đến bên cạnh Thành Hạo Đế, lúc này rốt cục mới khiến những người tu tiên ở đây chú ý, các loại ánh mắt rơi xuống trên thân hai người, Thành Hạo Đế và Ninh Ngô Châu đều lạnh nhạt, không hề bị ảnh hưởng.

Văn Kiều chỉ nghiêm mặt, cũng không vì vậy mà thay đổi.

Vì e ngại uy thế của Thành Hạo Đế, người tu tiên ở đây nhìn thấy phu thê Ninh Ngô Châu, đều không dám nói lời châm chọc, về phần họ nghĩ như thế nào, thì không biết được.

Sắp đến giữa trưa, cuối cùng Tam hoàng tử Ninh Triết Châu cũng đến núi Lâm Đài.

Ninh Triết Châu hoàn toàn là một thanh niên anh tuấn, khuôn mặt có hơi nghiêm nghị, trên người không lộ khí thế, giống với Thành Hạo Đế đến bảy phần.

"Phụ hoàng, con đã đến rồi." Ninh Triết Châu tiến lên thỉnh tội.

Thành Hạo Đế lại cười nói: "Không trễ, Triết Châu đến rất đúng lúc." Sau khi thăm dò qua tu vi của Ninh Triết Châu, Thành Hạo Đế càng cao hứng, "Không tệ, đã là cảnh giới nguyên vũ."

Hai mươi lăm tuổi đạt được cảnh giới nguyên vũ, ở Đông Lăng Quốc quả đúng là một nhân vật thiên tài, tất cả người tu tiên ở đây nghe được đều xôn xao bàn luận.

Ninh Triết Châu cũng không tỏ ra ngạo mạn, vẫn là bộ dáng không kiêu không gấp.

Người của các thế lực khác hâm mộ lại ghen ghét, thầm than đệ tử trong hoàng tộc Ninh thị quả nhiên thiên phú thật tốt, đời đời đều có thiên tài, chẳng trách có thể trở thành hoàng tộc Đông Lăng Quốc.

Văn Mị và Văn Nhân cũng nhìn Ninh Triết Châu.

Trong mắt Văn Mị có sự mừng rỡ nhiều hơn sự ngưng ngù của thiếu nữ.

Trong lòng Văn Nhân cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu như Ninh Triết Châu là vị hôn phu của nàng, nàng nhất định sẽ cực kì cao hứng, nhưng hết lần này tới lần khác không phải...

Chương 16: Canh lục dương thất vị huyền âm

Đến giữa trưa, sương mù trên núi Lân Đài bắt đầu chuyển động.

Núi Lân Đài hiện ra một dãy hào quang, sau đó không lâu hào quang càng lúc càng rực sáng, xua tan đi màn sương trắng.

Khi sương trắng giữa sườn núi Lân Đài tản ra, liền xuất hiện một lối đi không biết thông tới nơi nào, những người tu tiên đứng chờ trước Lân Đài Liệp Cốc mơ hồ có thể nhìn thấy núi rừng xanh miết ở cuối con đường, còn có thể thấy được bóng dáng yêu thú thấp thoáng giữa rừng núi.

Tất cả người tu tiên ở đây đều cảm thấy thấp thỏm.

Mỗi lần Lân Đài Liệp Cốc mở ra cảnh vật bên trong đều sẽ biến đổi, nguy hiểm vô cùng, chỉ có thể tùy vào vận may của họ. Nhưng cho dù nguy hiểm, cũng không có người nguyện ý bỏ qua cơ hội rèn luyện khó được này, càng hy vọng có thể tìm thấy càng nhiều tài nguyên hơn ở bên trong Lân Đài Liệp Cốc.

"Lân Đài Liệp Cốc đã mở, các vị đi vào thôi, hết thầy hãy cẩn thận."

Là chủ trì lần lịch luyện này ở Lân Đài Liệp Cốc, Thành Hạo Đế cất cao giọng nói.

Tam hoàng tử Ninh Triết Châu dẫn đầu nhóm đệ tử Ninh thị tiến vào đầu tiên, theo sát phía sau là đệ tử của tứ đại thế gia Đông Lăng Quốc gồm Văn, Triệu, Tôn, Trịnh, tiếp theo mới là thế gia đệ tử bình thường khác ở Đông Lăng Quốc....

"Đi thôi."

Ninh Ngộ Châu kéo tay Văn Kiều, dưới sự bảo hộ của năm mươi tièm lân vệ, đi vào Lân Đài Liệp Cốc.

Thành Hạo Đế và trưởng bối của gia tộc khác đứng nhìn xem bọn họ đi vào.

Vừa tiến vào Lân Đài Liệp Cốc, một cỗ linh khí dày đặc đập vào mặt, làm cho toàn thân người ta thoải mái, lỗ chân lông cũng giãn ra, khiến họ chỉ muốn trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống tu luyện.

Bất quá nghĩ đến bên trong Lân Đài Liệp Cốc có rất nhiều tài nguyên, đám người tu tiên cũng đành nhẫn xuống xúc động này.

Sau khi tiến vào Lân Đài Liệp Cốc, tất cả người tu tiên chia nhóm theo gia tộc, tìm một hướng riêng rời đi.

Ninh Triết Châu quay đầu nhìn về phía phụ thân Ninh Ngộ Châu và tièm lân vệ đằng sau, khẽ gật đầu, liền dẫn Ninh thị đệ tử rời đi, không đi chung cùng bọn họ. Hành động này của Ninh Triết Châu khiến cho đệ tử gia tộc khác có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy nhóm tièm lân vệ khí thế bu rục bên cạnh Ninh Ngộ Châu, không khỏi hiểu rõ.

Bọn họ đến Lân Đài Liệp Cốc là vì lịch luyện, tìm kiếm tài nguyên, không phải đến du ngoạn, Ninh Triết Châu không muốn đi cùng hai phụ thân kia tự nhiên cũng có thể lý giải. Vừa nhìn là biết hai phụ thân đó đến để đi chơi rồi.

Lúc Văn thị đệ tử đi ngang qua, Văn Mị nhìn thoáng qua Văn Kiều được tièm lân vệ bảo hộ ở bên trong, liền theo mọi người rời đi.

Văn Kiều không để ý đến ánh mắt của người chung quanh, chỉ lo ngắm nhìn ngọn núi xanh miết ở xa xa.

Nàng vô cùng tò mò với Lân Đài Liệp Cốc, cảm thấy mắt nhìn cũng không đủ, tự nhiên sẽ không thêm để ý đến ánh mắt của người khác.

Để Văn Kiều vui mừng nhất chính là linh khí bên trong Lân Đài Liệp Cốc dày đặc hơn thế giới bên ngoài, cũng nhiều linh thảo, chỉ là cảm giác của nàng có hạn, tuy vài loại linh thảo này không được lâu năm, phẩm cấp cũng không cao, nhưng thảo mộc tinh khí so với thực vật bình thường càng dồi dào hơn, bao bọc chung quanh nàng, khiến cơ thể nặng nề của nàng trở nên nhẹ nhõm.

Văn Kiều vô cùng ưa thích chỗ này.

Ninh Ngộ Châu cũng không dành đường với mấy người tu tiên khác, khi đa số người tu tiên đã rời đi, bọn họ tùy tiện chọn một phương hướng không người để đi.

Cây cối chung quanh rậm rạp, thỉnh thoảng có thể thấy được một số yêu thú cấp thấp chạy ngang, giữa đám cây cỏ, ngẫu nhiên sẽ có vài cộng linh thảo không lâu năm.

"Ta có thể đào chúng chứ?" Văn Kiều nhìn không được hỏi.

Ninh Ngộ Châu cười nói: "Nếu nàng thích thì tất nhiên có thể."

Văn Kiều mừng rỡ ừ một tiếng, lấy ra một cái xẻng ngọc nhỏ từ trong túi trữ vật, đào cả đất lẫn gốc linh thảo lên, bỏ vào trong một hộp ngọc, dự định sau khi trở về sẽ tìm chậu hoa trồng vào.

Sau khi Văn Kiều liên tiếp đào vài gốc linh thảo, ngẩng đầu nhìn Ninh Ngô Châu đang đứng một bên, còn có tiếm lân vệ bảo vệ chung quanh, hơi có chút thẹn thùng, bèn thu dọn đồ vật, nói: "Để mọi người đợi lâu. "

Ninh Ngô Châu lấy khăn tay ra, chùi sạch bùn đất dính trên ngón tay nàng, âm giọng nói: " Không cần gấp gáp, chúng ta có thể từ từ đi, còn rất nhiều thời gian. "

Ninh Ngô Châu nói từ từ đi, thật đúng là vô cùng từ từ.

Bọn họ tựa như những người quý tộc của giới người phạm mạng theo hộ vệ lên núi săn bắt, tùy ý ngắm nhìn, gặp được yêu thú liền cho tiếm lân vệ bên người ra tay đánh bắt, sau đó thu vào nhẫn trữ vật để làm nguyên liệu nấu ăn.

Bất tri bất giác, bọn họ đã cách rất xa những người tu tiên phía trước, chung quanh ngoài trừ bọn họ ra, đã không có dấu hiệu của bất cứ ai.

Bởi vì nơi đây là bên ngoài chi địa, đằng trước còn có một nhóm người tu tiên mở đường, nên có rất nhiều yêu thú đều bị dọa chạy, trên đường đi vô cùng yên tĩnh, một ít yêu thú gặp được đều là không có tính nguy hiểm, Văn Kiều cũng cảm giác không nguy hiểm gì.

Chạng vạng tối, bọn họ còn chưa đi ra khỏi ngọn núi, liền cắm trại trong núi nghỉ ngơi.

Tiếm lân vệ vô cùng tài giỏi, rất nhanh đã kiếm được một chỗ an toàn để hạ trại, ở chung quanh bố trí xuống cạm bẫy, dựng tốt lều vải, nhóm lửa nướng thịt yêu thú.

Văn Kiều ngồi trên một cái ghế gỗ được tiếm lân vệ gọt rất tốt, thì nhìn thấy tiếm lân vệ đưa một cái lò đan cho Ninh Ngô Châu.

Ngay lúc nàng suy nghĩ không biết hẳn lấy cái lò đan làm gì, tiếp theo thấy tiếm lân vệ bên cạnh lấy ra tấm phù hỏa điểm cấp thấp nhét vào dưới lò đan, một ngọn lửa màu cam xuất hiện, Ninh Ngô Châu vận động lò đan, làm nó nóng hơn.

Trong đầu Văn Kiều mang đầy nghi vấn.

Ninh Ngô Châu cười cười với nàng, cũng không giải thích gì.

Tiếp theo liền thấy tiếm lân vệ đưa một đồng nguyên liệu nấu ăn đã xử lý tốt tới, đều là bộ phận tinh hoa được lấy ra từ những con yêu thú săn được lúc này, Ninh Ngô Châu đem chúng bỏ vào lò đan, sau khi đổ nước vào, rồi đậy nắp lò đan lại.

Về mặt Văn Kiều trở nên vô cùng cổ quái.

Nàng rốt cục đã hiểu, Ninh Ngô Châu đang dùng lò đan để nấu canh.

Phù hỏa điểm là phù cấp hoàng, cấp phù thấp nhất, lực sát thương tương đương bằng không, dùng để thiêu đốt là thích hợp nhất, như hiện tại, trực tiếp dùng nó như củi đốt nấu ăn rất thuận tiện, sức nóng của nó cao hơn so với củi lửa bình thường, mà lại không có khói, còn khiến đồ ăn nóng nhanh hơn.

Không đến nửa canh giờ, Văn Kiều đã ngửi được một mùi hương thơm phức.

Trên mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào lò đan, không nghĩ tới lại có thể nấu canh như vậy. Lần đầu tiên nàng mới biết, có người dùng lò đan để làm đồ ăn, hơn nữa hiệu quả cũng không tệ lắm.

Lúc này, Ninh Ngô Châu mở nắp lên, bỏ thêm một ít mầm non của linh thảo vào trong.

Văn Kiều nhận ra đây là số linh thảo nàng đã hái hôm nay, những mầm non của linh thảo kia trực tiếp trở thành nguyên liệu nấu canh.

Một lúc lâu sau, canh trong lò đan rốt cục đã nấu xong.

Ninh Ngô Châu mở nắp lên, múc ra một chén canh, đem tới trước mặt Văn Kiều, nói: "Thử xem ăn được không. "

Thực sự ăn rất ngon, hương vị của canh vô cùng ngon, tỏa ra chung quanh, Văn Kiều lo lắng mùi hương sẽ dụ tới những con yêu thú.

Văn Kiều liếc nhìn hân, không có bất kỳ ý kiến, cầm muống, từ từ chậm rãi uống.

Canh rất thơm, vừa uống một hớp, liền cảm giác được một cỗ hương vị vô cùng tươi mát.

Đây là món canh ngon nhất mà Văn Kiều từng ăn, trong lúc nhất thời đều ngơ ngẩn.

" Dễ uống sao? " Ninh Ngô Châu hỏi.

Văn Kiều gật đầu, chân thành nói: " Uống rất ngon, ngài cũng uống đi. " Nàng phát hiện tất cả nguyên liệu nấu ăn chỉ nấu ra được một chén canh, lập tức

muốn chia cho hần một nửa, không thể chỉ ăn một mình.

Như thế, tất cả tinh hoa đều ở trong chén canh này.

Ninh Ngô Châu cười cười, " Đây là canh lục dương thất vị huyền âm, nguyên liệu có tinh hoa của sáu loại yêu thú và mầm non của bảy loại linh dược để chế biến, người bị trúng hỏa độc dùng để bồi bổ thân thể là thích hợp nhất. "

Sau khi Văn Kiều nghe xong, làm sao không biết đây là canh đặc biệt nấu vì nàng, tâm tình liền có chút phức tạp.

Nguyên lai lúc trước ở trong núi, những yêu thú mà tiếm lân vệ săn giết đều là đã đặc biệt chọn lựa, phù hợp với điều kiện của canh lục dương thất vị huyền âm, khi nàng đào linh thảo, Ninh Ngô Châu cũng chọn hái một ít mầm non linh thảo có thể làm thuốc, chính là để nấu canh lục dương thất vị huyền âm này, mà tất cả những cái đó đều là vì nàng.

Lúc này, Văn Kiều có một suy nghĩ, lần này Ninh Ngô Châu quyết định đến Lân Đài Liệp Cốc, có lẽ là vì nàng. chủng loại yêu thú và linh thảo ở Lân Đài Liệp Cốc phong phú hơn so với thế giới bên ngoài, ở chỗ này, có thể nhanh chóng tìm được các loại cần thiết.

Dùng xong bữa tối, Văn Kiều và Ninh Ngô Châu đi vào lều nghỉ ngơi, tiếm lân vệ ở bên ngoài bảo vệ.

Văn Kiều nhìn chằm chằm vào Ninh Ngô Châu đang xem sách, muốn nói lại thôi.

Ninh Ngô Châu để quyển sách trên tay xuống, thấy nàng nhìn mình chằm chằm, liền kéo tay nàng đặt trong lòng bàn tay mình vuốt ve, lại cười nói: " A Xúc có gì muốn hỏi sao? "

Văn Kiều từ một tiếng, hỏi khẽ: " Sao ngài biết dùng lò đan chế biến canh thuốc vậy? "

Lúc trước ăn canh nàng chỉ cảm thấy mỹ vị của canh rất dễ uống, đến khi uống xong chén canh, toàn thân nàng đều ấm áp, con đau trong kinh mạch cũng giảm đi nhiều, hiệu quả tốt hơn linh đan, lại có nhều hơn vài thứ so với linh đan, rất khó xác định. Nhưng không thể nghi ngờ, canh đó xác thực rất có lợi cho thân thể của nàng.

Văn Kiều rất nhanh liền hiểu rõ, canh lục dương thất vị huyền âm là Ninh Ngô Châu chế biến căn cứ theo yêu cầu của thân thể nàng.

Một người phạm như hần sao hiểu được những thứ này?

Ninh Ngô Châu cười nói: " Mặc dù ta không thể tu luyện, nhưng không phải cái gì cũng không hiểu, đồ vật của giới tu tiên, ta nghĩ biết là sẽ biết, đọc lướt qua không ít, thấy nhiều cũng có thể hiểu một chút. Ta nói rồi, ta sẽ không để cho nàng chết, nàng hãy tin tưởng ta. "

Văn Kiều không nói.

Lần đầu tiên nghe thấy lời đó, nàng không để ở trong lòng, hiện tại lại nghe hần nói như vậy, trong lòng liền nổi lên một loại cảm giác kỳ quái.

Kỳ thật khi quyết định cùng hần đến Lân Đài Liệp Cốc, nàng đã không còn để ý đến sinh tử của mình nữa.

Từ nhỏ nàng biết rõ, chính mình sống không lâu, từ khiến mình không thêm nghĩ đến nữa, nhưng theo từng ngày từng ngày lớn lên, từng ngày từng ngày cảm giác được thân thể của mình suy yếu, thời gian đối với nàng mà nói, bất quá là cho qua thời gian. Đây cũng là vì sao nàng đối với việc hôn sự này không có phản đối, dù sao rất nhanh sẽ chết, lấy hay không lấy chồng có quan hệ gì đâu? Nếu Ninh Ngô Châu muốn kết hôn, vậy gả cho hần thôi.

Cùng hần đến Lân Đài Liệp Cốc, cũng là ôm loại tâm tình này, không có nguy hiểm cũng không sao, nếu là gặp được nguy hiểm, cuối cùng chết ở Lân Đài Liệp Cốc, cũng không có vấn đề gì, nàng sẽ không đi oán hận, ngược lại hết sức cao hứng vì trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, rốt cục có thể đi ra hoàng thành, đi ra nhìn xem bên ngoài.

Đây là tất cả suy nghĩ của Văn Kiều.

Nhưng bây giờ nàng mới biết được, ở trong lúc sinh hoạt nàng luôn ôm ý nghĩ sẽ chết sớm, thì bên người có một người không muốn nàng chết.

" Cảm ơn. "

Văn Kiều nhìn hần nói, trong nội tâm âm thầm đặt xuống một quyết định, nàng cũng phải nỗ lực mà sống, không thể phụ lòng cố gắng của hần.

Khóe môi Ninh Ngô Châu hơi cong, tất nhiên là nhìn ra được ý nghĩ của nàng, không khỏi trầm than một tiếng.

Thật là một đứa bé—— mềm lòng lại đơn thuần.

Hần cười nói: " Không cần nói cảm ơn ta, nàng là thê tử của ta, tất cả đây đều là ta nên làm. "

Văn Kiều cũng mỉm cười, nụ cười này khiến đôi má lộ ra một cái nho nhỏ má lúm đồng tiền, thậm chí còn có một viên răng khểnh như ẩn như hiện, cả người trở nên mềm mại xinh xắn, đâu còn vẻ lạnh lùng trầm mặc ít nói của ngày thường.

Ninh Ngô Châu lặng yên rũ xuống mí mắt, nhìn xuống rung động trong lòng, không có làm ra hành động gì không đúng.

Tiểu thê tử của hần thật sự là quá đáng yêu..... Lại để hần thiếu chút nữa cầm giữ không được!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tranh thủ thời gian quản chặt phu quân nhà nàng

Tất cả âm thanh đều yên tĩnh.

Văn Kiều ngồi thiền trong lều vải, vô số linh lực ở Lân Đài Liệp chậm rãi chuyển động về hướng thân thể nàng, bên trong linh lực xen lẫn một ít thảo mộc tinh khí, với tốc độ vô cùng chậm rãi cùng linh khí tiến vào kinh mạch, tư dưỡng ngũ tạng lục phủ của nàng.

Lân Đài Liệp cốc đầy đủ linh khí, linh thảo cũng rất nhiều, không cần Văn Kiều đặc biệt thúc đẩy sinh trưởng, liền có thể sinh ra thảo mộc tinh hoa vô cùng thuần khiết tẩm bổ cho nàng.

Đương nhiên, vì không muốn gây chú ý, tốc độ Văn Kiều hấp thụ cực chậm.

Kỳ thật thảo mộc tinh khí cùng linh khí không khác nhau lắm, nếu người tu tiên không có cảm giác đặc biệt, sẽ không cách nào phát hiện ra sự khác nhau giữa hai loại. Chỉ cần Văn Kiều không thúc đẩy linh thực sinh trưởng giống như lúc ở trong phủ, khiến bọn chúng phát triển dị thường, đương nhiên sẽ không gây cho người ngoài chú ý, càng sẽ không để cho người ta biết nàng đang hấp thụ thảo mộc tinh khí từ linh thảo trong núi này.

Bất quá bây giờ đang ở bên ngoài, Văn Kiều vẫn quyết định cẩn thận một chút, lúc hấp thụ cẩn thận từng chút một.

Trời tờ mờ sáng, Văn Kiều mở to mắt.

Mặc dù một đêm không ngủ, nhưng tinh thần nàng vô cùng tốt.

Đối với người tu tiên mà nói, có thể dùng ngồi thiền để thay thế giấc ngủ, mấy ngày không ngủ cũng sẽ không sao, hấp thụ linh lực đối người tu tiên thật ra là một sự hưởng thụ.

Có lẽ là tối hôm qua uống chén canh lục dương thất vị huyền âm kia có hiệu dụng, cộng thêm ngâm mình trong thảo mộc tinh khí của núi cả đêm, Văn Kiều cảm thấy toàn thân đều ấm áp, thân thể bình thường luôn cảm thấy rã rời vô lực bỗng có một cỗ khí lực trước nay chưa từng có, nàng cảm thấy mình lại leo núi một ngày nữa cũng không vấn đề gì.

Tâm tình Văn Kiều vui sướng, lúc nhìn thấy Ninh Ngô Châu ngồi cách đó không xa đang nhìn nàng, khoe miệng hơi cong lên lộ ra lúm đồng tiền, nói câu chào buổi sáng.

Ninh Ngô Châu nói: "Nàng ngồi thiền cả buổi tối, thời gian còn sớm, muốn nghỉ một lát hay không?"

"Không cần, hiện tại ta rất tốt."

Ninh Ngô Châu dò xét nàng, phát hiện tinh thần của nàng quả thật không tệ, liền không nói gì.

Ngược lại là Văn Kiều nhìn hần hỏi: "Tối hôm qua ngài không ngủ?"

"Có chợp mắt nghỉ ngơi một lát." Ninh Ngô Châu mỉm cười nói, cũng coi như thay đổi cách thừa nhận, tối hôm qua mình ở đây nhìn nàng ngồi thiền cả đêm.

Văn Kiều khẽ nhủ mày, nghiêm túc nói: "Ngài là người bình thường, cần phải nghỉ ngơi, không được chủ quan, để tránh sau này làm hỏng thân thể."

Ninh Ngô Châu không nghĩ tới sẽ bị tiểu thê tử răn dạy, có chút muốn cười, nhưng nhìn vẻ mặt nàng đoan chính, đáng vẻ tuyệt không cho hần tùy hứng hàm hồ, thái độ liền nghiêm túc, bảo đảm nói: "Ta biết, lần sau sẽ không."

Văn Kiều thần sắc hơi hòa hoãn, quyết định về sau sẽ chú ý hần hơn, nhắc nhở hần nghỉ ngơi.

Vốn là một người bình thường có tuổi thọ ngắn ngủi, cũng không thể tùy hứng làm việc và nghỉ ngơi, tránh khỏi sớm già yếu, mất nhiều hơn được.

Ninh Ngô Châu sao không phát hiện thái độ của nàng biến hóa, hần là người nhạy cảm, chỉ nghĩ một chút liền hiểu ngay vì sao nàng thay đổi như thế, đối với sự thay đổi này tự nhiên là vô cùng vui mừng, mỉm cười nghĩ, quả nhiên là một cô nương đơn thuần, về sau lỡ bị người khác lừa thì làm sao bây giờ nha.

Quả nhiên đem nàng tới bên cạnh mình từ sớm là đúng.

Tiếp đó sau khi hai phu thê rửa mặt, lại ăn đồ ăn sáng, liền nhỏ trại xuất phát.

Có lẽ là bởi vì còn tại bên ngoài Lâm Đài Liệp cốc, nên gặp yêu thú đẳng cấp không cao, tối hôm qua cũng hoàn toàn yên bình, không gặp được nguy hiểm gì.

Hôm nay bọn họ vẫn là vừa đi vừa thu thập linh thảo, săn yêu thú, bước đi vô cùng nhẹ nhõm.

Tiền lân vệ ra tay không nhiều, bình thường nếu có yêu thú không có mắt đụng vào, lúc đó họ mới cần ra tay, phần lớn thời gian chỉ lựa chọn những chủng loại yêu thú cần thiết cho canh lục dương thất vị huyền âm, sẽ không săn giết bừa bãi.

Lại qua một ngày, đợi sắc trời bắt đầu tối, liền kiếm chỗ hạ trại nghỉ ngơi, Ninh Ngô Châu vẫn tiếp tục dùng lò đan nấu canh.

"Giai đoạn hiện nay, trước tiên trị hỏa độc trong cơ thể nàng, đợi sau khi giải hết hỏa độc, sẽ giải quyết vấn đề kinh mạch yếu ớt." Ninh Ngô Châu một bên nấu canh, một bên nói, "Hỏa độc trong cơ thể nàng chưa biết độc tính, hỏa độc đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ, nếu muốn hoàn toàn chữa trị, cần có linh đan đẳng cấp tương đối cao, trước mắt ở Đông Lăng Quốc không thể nào cung cấp các loại cấp linh dược, chỉ có thể dùng dược mạch từ từ trị liệu trước..."

Văn Kiều giật mình nhìn hắc, nghe được hơi sùng sốt.

Tối hôm qua nàng đã biết phu quân không thể tu tiên này của mình không đơn giản, không nghĩ tới hỏa độc mà ngay cả rất nhiều dược sư của Đông Lăng Quốc kết luận không thể trị cũng có thể nói đến rõ ràng rành mạch, thậm chí giống như chỉ cần có vật liệu đầy đủ, hắc nhất định có tự tin có thể trị khỏi.

Sau khi canh lục dương huyền âm nấu xong, Ninh Ngô Châu bung đến trước mặt nàng, để nàng nhanh uống, nếu không để nguội uống không ngon nữa.

Kỳ thật nguội uống cũng rất ngon, cảm giác chỉ sẽ hơi kém một chút, nhưng Ninh Ngô Châu theo đuổi sự hoàn mỹ, tất nhiên không thể chịu được. Văn Kiều cùng hắc thành thân hơn nửa tháng, coi như cũng thăm dò hiểu rõ một ít tính tình của hắc, là một người đòi hỏi sự hoàn mỹ.

Chẳng lẽ người càng dịu dàng quan tâm, về mặt khác lại càng bướng bỉnh?

Văn Kiều nghe lời uống canh.

Ngay tại lúc nàng vừa uống hết, nơi xa bỗng vang lên âm thanh ầm ầm chấn động, khiến chiếc bàn nhỏ rung rinh, Ninh Ngô Châu lấy tay giữ lại cái chén, mắt nhìn ra phía ngoài.

Lúc này sắc trời đã tối, chung quanh bóng đen lay động.

Sớm có tiền lân vệ tới dò xét tình huống, một hồi tiền lân vệ trở về, bẩm báo nói: "Điện hạ, phía trước xuất hiện một con Thiết Giáp Thú cấp ba."

Yêu thú cấp ba tương đương với người có tu vi cảnh giới nguyên vũ, nhưng yêu thú có thể xác to lớn, so sánh với người tu tiên, yêu thú lợi hại hơn một chút, chỉ là yêu thú không có trí tuệ và kỹ xảo như người tu tiên, lại hơi thua một bậc. Thiết Giáp Thú có vảy như giáp sắt, đao thương bất nhập, lực phòng ngự cường đại, bình thường người có cảnh giới nguyên minh mà đối đầu với chúng sẽ không chiếm được lợi ích.

Chấn động kéo dài một hồi lâu mới dừng lại.

Hai người tiền lân vệ khiêng một con Thiết Giáp Thú trở về, bọn hắc tách rời Thiết Giáp Thú hết sức nhuần nhuyễn, chia đều da thịt xương ra từng bộ phận xong rồi đem cắt kỹ, bỏ vào trong túi trữ vật.

Yêu thú đối với người tu tiên mà nói, là đồ tốt hiếm có, giống như vảy giáp trên thân Thiết Giáp Thú cấp ba này có thể luyện chế khôi giáp phòng ngự, thủ huyết có thể dùng chế phù mực, thịt có thể xào nấu thành đồ ăn, người tu tiên ăn vào có thể gia tăng nội lực, cả đầu Thiết Giáp Thú khi bán ở bên ngoài cũng được giá tốt.

Tiền lân vệ thủ lĩnh —— Tiền Thủ đi tuần tra chung quanh, đạt được một kết luận: "Hắc là đệ tử của các gia tộc phía trước lúc lịch luyện khiến cho yêu thú trốn tránh bỏ chạy, nên mới chạy trốn tới nơi đây."

Yêu thú đều có chỗ ẩn nấp của mình, sẽ rất ít rời đi, trừ phi là thiên tai phát sinh, hoặc bị xua đuổi, hiện tại hắc là tình huống thứ hai.

Ninh Ngô Châu khẽ gật đầu, tỏ ra đã biết.

Nhưng mà, bắt đầu từ hôm sau, bọn họ liên tiếp gặp được yêu thú, cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn, thậm chí cấp năm.

Cấp năm yêu thú tương đương người tu tiên có cảnh giới nguyên vũ, tu vi tương đương với Tam hoàng tử Ninh Triết Châu, đối với những người tiến vào Lâm Đài Liệp cốc mà nói, đã là uy hiếp cực lớn, hơi chút không cẩn thận sẽ mất mạng tại nơi đây.

Một con cấp năm yêu thú từ sâu trong rừng cây lao ra.

"Điện hạ, phu nhân, cẩn thận!"

Tiêm Thủ canh giữ bên người Ninh Ngô Châu và Văn Kiều, chỉ huy chiến đấu, "Tiêm lân vệ kết trận!"

Lấy hai mươi người lập thành trận, tiêm lân vệ kết trận nghênh địch, xông lên ngăn lại yêu thú, tiếp theo tạo thành vây trận cùng sát trận, thất chết yêu thú bị vây trong trận.

Tiêm lân vệ tu vi đều trên cảnh giới nguyên minh, thậm chí có hai người đã đột phá cảnh giới nguyên vũ, chỉ có Tiêm Thủ tu vi không rõ.

Bên trong năm mươi tiêm lân vệ này, tiêm lân vệ có tu vi nguyên minh cảnh giới chiếm đa số, lúc chiến đấu bọn hắn sẽ kết thành trận pháp, không chỉ có kỷ luật nghiêm minh, lại vô cùng ăn ý, thu phóng tự nhiên, giống như kết hợp với sức mạnh của mọi người, đánh đâu thắng đó, đối phó cấp năm yêu thú là hoàn toàn nhẹ nhàng.

Văn Kiều nhìn thấy quá trình tiêm lân vệ chém giết cấp năm yêu thú, không khỏi có chút mất mớ thần mê.

Nàng rút cuộc hiểu rõ vì sao Thành Hạo Đế sẽ yên lòng như thế để tiêm lân vệ hộ tống Ninh Ngô Châu, tiêm lân vệ quả nhiên không tầm thường.

Ninh Ngô Châu lạnh nhạt đứng đó, từ đầu đến cuối đều hoàn toàn trấn định.

Văn Kiều nhìn xem tiêm lân vệ, lại nhìn xem Ninh Ngô Châu, như có điều suy nghĩ.

Sau khi Tiêm Thủ kiểm tra xong con yêu thú cấp năm bị giết chết, báo cáo: "Chủ nhân, trên thân của yêu thú này có mùi của linh dược."

Mặc dù hương vị rất nhạt, nhưng Tiêm Thủ tỉ mỉ phát hiện trong máu có một chút mảnh khóc.

Ninh Ngô Châu hơi nheo lại mắt, "Người cảm thấy chúng nó là bị người đuổi chạy tới?"

Tiêm Thủ gật đầu, chăm chú phân tích, "Thuộc hạ cho rằng, mấy ngày nay yêu thú xuất hiện cũng có thể là bị người xua tới, hiện nay còn không thể xác định là người nào gây nên, mục đích vì sao, là nhằm vào tất cả người tu tiên tiến vào Lâm Đài Liệp cốc, hay chúng ta."

Ninh Ngô Châu cười lên, giọng nói hoàn toàn ôn hòa, "Tiếp tục đi tới phía trước liền có thể biết."

Tiêm Thủ đáp dạ, cũng không bởi vì Lâm Đài Liệp cốc đột nhiên trở nên nguy hiểm mà khuyên hắn rời đi, nghiêm túc thi hành mệnh lệnh, căn dặn tiêm lân vệ cất kỹ con yêu thú cấp năm kia rồi tiếp tục đi tiếp.

Văn Kiều đi bên cạnh Ninh Ngô Châu, một bên cảnh giác chung quanh, một bên chú ý phụ quân người phạm nhà nàng.

Sau khi tiến vào Lâm Đài Liệp cốc, mỗi đêm trời tối nàng đều sẽ uống một chén canh lục dương thất vị huyền âm, lúc ngủ ngồi thiền lặng lẽ hấp thụ thảo mộc tinh khí chung quanh, khiến cho tinh thần của nàng càng ngày càng tốt, tu vi dường như cũng có dấu hiệu đột phá.

Lúc lại có yêu thú tập kích, đầu tiên Văn Kiều tranh thủ thời gian kéo phụ quân nhà nàng tránh sang một chỗ an toàn.

Ninh Ngô Châu cười nhẹ nhìn nàng, tiểu cô nương tự mình đảm nhiệm làm người bảo vệ che chở hắn.

Bỏ ra năm ngày thời gian, rốt cục bọn họ cũng vượt qua ngọn núi kia, đi đến mặt sau núi.

Mặt sau núi là đồng bằng vô cùng rộng lớn, cuối đồng bằng được ẩn giấu bên trong sương mù trắng xóa, thấy không rõ tình huống nơi đó như thế nào, có cái gì nguy hiểm.

Lúc đi vào đồng bằng, bọn họ phát hiện một thi thể, bị ném bỏ giữa bụi cỏ cao lớn rậm rạp.

Sau khi tiêm lân vệ tra xét, phát hiện thi thể này là đệ tử của một gia tộc cấp thấp nhất, nguyên nhân cái chết là đỉnh đầu bị đánh nát, thủ pháp hoàn toàn gọn gàng linh hoạt, một phát mất mạng.

Đương nhiên, cũng có thể là kẻ giết người thực lực cao hơn, mới có thể lưu loát giết người như vậy.

Sắc mặt Văn Kiều có chút khó coi, đây là từ khi nàng lớn như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy người chết. Mặc dù nàng biết con đường tu tiên nguy cơ trùng trùng, nhiều loại khảo nghiệm tới liên tục, chỉ không cẩn thận một chút liền sẽ bỏ mạng, kết thúc con đường thông thiên, nhưng xưa chỉ là nghe nói, cho đến giờ phút này mới thật sự ý thức được rõ ràng giới tu tiên nguy hiểm như thế.

Ninh Ngô Châu nhìn một chút, nói ra: "Điều tra túi trữ vật của hắn."

Tiêm lân vệ kiểm tra, rất nhanh đã tìm thấy túi trữ vật trên thi thể.

Sau khi chủ nhân của túi trữ vật đã chết, dấu ấn lưu lại phía trên cũng biến mất, tiêm lân vệ dễ dàng mở ra túi trữ vật, đổ hết đồ vật bên trong ra.

Đồ vật rất ít, linh tã linh tinh, vài tờ phù hoàng cấp thấp, một bình đan tỳ khí cấp hoàng, vài cái đồng châu cùng hai thanh kiếm sắt, ngoài ra không có những vật khác, có thể thấy được đệ tử của tiểu gia tộc này có xuất thân không lớn.

Ninh Ngô Châu nhìn những vật kia như có điều suy nghĩ, sau đó để tiêm lân vệ xử lý, tiếp tục tiến về phía trước.

Văn Kiều ngẩng đầu nhìn hần một chút, luôn cảm thấy hình như phu quân nhà nàng đã phát hiện được gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không phải cố ý!

Kế tiếp, bọn họ lại gặp được thêm vài thi thể, tiêm lân vệ ~ đã kiểm tra, đều là một phát mất mạng, túi trữ vật vẫn còn nguyên vẹn trên người, chưa hề bị động qua.

Điều này liên loại khả năng bị yêu thú tập kích và giết người đoạt bảo.

Văn Kiều nhạy cảm phát giác được lần lịch luyện này ở Lâm Đài Liệp Cốc cũng không đơn giản, khả năng có một thế lực không rõ ràng đang can thiệp phá hoại.

Nàng nhìn Ninh Ngô Châu và tiêm lân vệ, không khỏi nghĩ, lần này đệ tử các gia tộc tiến vào Lâm Đài Liệp Cốc lịch luyện, không biết là nội bộ người tu tiên ở Đông Lăng Quốc tranh đấu, hay thế lực bên ngoài ra tay, mục đích lại vì cái gì.

Mà nhìn xem những người tu tiên này bị một phát mất mạng, liền biết thực lực người ra tay không thấp, còn có chút tâm ngoan thủ lạt.

Sau khi thuận lợi xuyên qua đồng bằng, bọn họ đến địa phương đối diện đồng bằng bị sương trắng bao phủ.

Ở khoảng cách gần nhìn xem, phát hiện sương trắng kia kỳ thật không hề giống loại bao phủ tại núi Lâm Đài... Sương này chỉ mỏng bằng một nửa, ít nhất có thể mơ hồ nhìn thấy hoàn cảnh chung quanh.

Tiêm Thú trước tiên phái hai tiêm lân vệ đi vào tìm hiểu, bọn họ đi được cũng không xa, rất nhanh đã trở lại, bẩm báo nói: "Điện hạ, tầm nhìn bên trong là mười trượng, trước mắt không phát hiện có chỗ kỳ lạ gì." (1 trượng = 10 mét)

Ninh Ngô Châu ừ một tiếng, nắm tay Văn Kiều bước đi vào.

Tiêm lân vệ bảo hộ hai bên bọn họ, cùng đi theo vào trong sương trắng.

Vừa tiến vào sương trắng, một luồng hơi lạnh khó hiểu xông thẳng vào người, khiến người ta không khỏi rét run.

Văn Kiều sờ lên cánh tay, phát hiện sương trắng này như là một loại băng sương, tràn ngập hơi lạnh như băng, như tiêm lân vệ đã nói, tầm nhìn đúng là hai bên mười trượng, cây cối chung quanh sinh trưởng thưa thớt, bùn đất ướt át, cỏ dại um tùm, hơi nước đầy đặc, khi dẫm lên liền phát ra âm thanh xì xì.

Rất nhanh, cả người đều bị một lớp băng sương mỏng bao phủ, toàn thân rét lạnh.

Ninh Ngô Châu lấy một viên linh đan nuốt vào miệng nàng, bản thân cũng uống một viên.

Sau khi Văn Kiều nuốt xuống, cảm thấy thân thể từ từ ấm lại, rốt cuộc không còn bị băng sương chung quanh ảnh hưởng chút nào.

Không chỉ có là bọn họ, tất cả tiêm lân vệ cũng như thế, đều dùng viên linh đan, có linh đan hộ thể, ảnh hưởng của băng sương chung quanh đối với bọn họ giảm xuống, đã không đáng kể.

Văn Kiều nhìn không được lại nhìn thoáng qua phu quân bình tĩnh tự nhiên nhà nàng, xem ra lần này tiến vào Lâm Đài Liệp Cốc, bọn họ chuẩn bị xác thực rất đầy đủ, loại linh đan gì cũng đều có, lúc ứng đối tình huống bất ngờ, không có luống cuống tay chân.

"Ôp ôp—— ôp ôp——"

Đột nhiên, sâu ở bên trong sương trắng truyền đến thanh âm ôp ôp, trong không gian yên tĩnh đặc biệt chói tai.

Thanh âm kia không biết từ chỗ nào vang lên, phảng phất bốn phương tám hướng đều có, tiêm lân vệ nhanh chóng kết trận, vây Văn Kiều hai người vào giữa.

XIU....XIU... CHÍU...U...U! Tiếng xé gió thấp thoáng, tiêm lân vệ kết trận ngăn địch, chỉ nghe được thanh âm kinh sợ vang lên.

Một tay Văn Kiều cầm lấy thanh kiếm, tay kia nắm phu quân nàng, mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, rất nhanh liền chứng kiến một khối băng phóng ra, mang theo hơi lạnh, sau khi bị tiêm lân vệ đánh rơi trên mặt đất, chỉ chốc lát đã hóa thành sương mù, dung hợp vào băng sương chung quanh.

Thanh âm ộp ộp ộp ộp càng ngày càng nhiều, từng khối băng lần lượt đánh tới.

Khối băng ào ào, liên tục không ngừng, số lượng nhiều vô cùng, nếu không có tiềm lân vệ lần lượt kết trận, dùng trận ngăn địch, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ bị khối băng đập thành những lỗ máu.

Văn Kiều quan sát một hồi, phát hiện hoàn cảnh nơi này đối với bọn họ rất bất lợi, nguyên nhân chính là băng sương chung quanh có thể liên tục cung cấp năng lượng cho khối băng, chỉ cần còn băng sương, sẽ tạo ra không ít khối băng.

" Hòa công! " Ninh Ngô Châu nói.

Tiềm lân vệ dùng hai mươi người làm thành một nhóm, chia ra hai trận, bên ngoài điều khiển bên trong công. Nghe được Ninh Ngô Châu nói, hai mươi tiềm lân vệ bên ngoài lập tức lấy ra một xấp hỏa phù, đem hỏa phù kích hoạt, sau đó phóng phù ra ngoài.

Hỏa phù đầy trời hóa thành một con Hỏa long, gầm thét bay đi, không chỉ có căn nướn khối băng, đồng thời cũng đốt cháy băng sương chung quanh, bắt đầu từ giữa bọn họ, băng sương chậm rãi tan đi, thời gian từ từ trôi qua có thể nhìn thấy tình huống ngoài trăm trượng.

Ánh mắt Văn Kiều ngưng lại, nhìn thấy cách đó không xa trên một cái cây bị đóng băng, có rất nhiều con ếch trắng, mỗi lần chúng ộp ộp chung quanh liền sẽ ngưng tụ thành mấy chục khối băng, đánh về hướng bọn họ.

" Là Băng Lệ Oa cấp ba. " Ninh Ngô Châu hiểu ra nói.

Xem ra bọn họ đã xông vào địa bàn của Băng Lệ Oa.

Văn Kiều nhìn nhìn, phát hiện Băng Lệ Oa này rất đúng với tên, dưới mắt bọn nó có hai vết sâu, giống như dấu vết của nước mắt, không nhìn kỹ còn tưởng đang khóc, vô cùng có cá tính.

Hỏa là khắc tinh của Băng Lệ Oa, dưới sự tấn công của số lớn hỏa phù, Băng Lệ Oa nhao nhao tháo chạy, tiềm lân vệ thừa cơ sẵn bắt được không ít Băng Lệ Oa. Băng Lệ Oa này ưa thích quần công, nếu người tu tiên gặp được chúng, không có chút bản lĩnh sẽ trở thành vong hồn chết dưới khối băng của chúng, bất quá thịt của Băng Lệ Oa đặc biệt mềm mại ngon miệng, là mỹ vị hiếm có, nếu đã gặp được, đương nhiên tiềm lân vệ sẽ không bỏ qua.

Nơi này là địa bàn của Băng Lệ Oa, tràn ngập băng sương, thị giác bị khống chế, vô ý sẽ lâm vào nơi tập trung của Băng Lệ Oa và đập thành lỗ máu.

Tiềm lân vệ rất giàu có, không ít các loại phù, căn bản không cần ra tay, cũng đã công phá sự quần công của Băng Lệ Oa, sau đó ngược lại đến phiên Băng Lệ Oa xui xẻo, trở thành chiến lợi phẩm và lương thực dự trữ cho tiềm lân vệ.

Lúc tiềm lân vệ bận rộn, Văn Kiều cũng vô cùng hứng thú mà nghiên cứu Băng Lệ Oa, nằng nề Tiềm Thú bắt vài con Băng Lệ Oa tới.

Tiềm Thú kinh ngạc nhìn nàng, rồi nhìn Ninh Ngô Châu, thấy Ninh Ngô Châu gật đầu, liền để tiềm lân vệ đang bắt Băng Lệ Oa phía trước đem mấy con Băng Lệ Oa tới.

" Ngươi hãy đứng qua một bên, đừng tới đây. " Văn Kiều dặn dò Ninh Ngô Châu, rất lo lắng phu quân không thể tu luyện nhà mình sẽ bị thương.

Ninh Ngô Châu mỉm cười nói ừ, rất nghe lời thối lui đến bên người Tiềm Thú, cười dịu dàng mà nhìn nàng dùng Băng Lệ Oa để tập luyện.

Cấp ba Băng Lệ Oa tương đương với cảnh giới nguyên vũ, công kích là khối băng, sức chiến đấu của một Băng Lệ Oa cũng không mạnh, nhưng với số lượng lớn thì rất mạnh, mỗi lần phóng hàng vạn khối băng trở lên, quần công khiến người ta thật sự không chịu nổi.

Bất quá nếu chỉ là vài con, đúng là đối tượng tốt để tập luyện, rất thích hợp với Văn Kiều.

Mới đầu Băng Lệ Oa phóng băng tới, Văn Kiều vung về sử dụng kiếm ngăn cản công kích của Băng Lệ Oa, kiếm pháp rời rạc, nếu không phải nàng né nhanh, thiếu chút nữa đã bị khối băng đâm trúng ngực, bất quá vẫn có vài khối băng chém qua cánh tay nàng, làm rách tay áo, lộ ra miệng vết thương chảy máu bên trong.

Nụ cười trên mặt Ninh Ngô Châu hơi giảm, nhìn chăm chăm vào miệng vết thương bị khối băng cắt trúng trên cánh tay nàng.

Sau mấy lần cực kỳ nguy hiểm, Văn Kiều rốt cục nắm giữ được kiếm pháp, có thể lưu loát ngăn trở khối băng, thân thể của nàng nhẹ như yển, vòng eo mềm mại, khi di chuyển đã dễ dàng tránh khỏi công kích của Băng Lệ Oa một cách nhanh chóng.

Văn Kiều chuyển động trong băng sương, hướng tới những con Băng Lệ Oa đang phóng băng, một kiếm phiến hồng, chém chết chúng nó.

Tiềm Thú lại thả hơn mười con Băng Lệ Oa tới đây.

Văn Kiều tiếp tục chiến đấu.

Tiềm Thú canh giữ hộ vệ bên người Ninh Ngô Châu, đồng thời cảnh giác chung quanh, cũng quan sát Văn Kiều, phát hiện mới đầu kiếm pháp của tiểu cô nương luôn vô lực, không có sức sát thương, đồng thời cũng không có kinh nghiệm căn địch, luống cuống tay chân một hồi, cho đến lúc sau khi thấy máu, kiếm pháp trở nên sắc bén, rốt cục đã ra dáng hơn một chút.

Kỹ thuật võ công Văn Kiều sử dụng là Văn Gia « tổ nữ phiên hồng kiếm », thuộc cấp huyền, là một loại kiếm thuật mà nữ tử Văn thị luyện tập, đây là bộ kiếm thuật rất nổi tiếng, mềm mại như nước, cứng rắn như băng, đến nhanh như gió, một kiếm động trời.

Chém xuống một kiếm, ngàn mũi kiếm quang, mấy chục khối băng ngay lập tức bẻ nát, Băng Lệ Oa từ giữa không trung ngã trên mặt đất, chia thành hai khúc.

Trên mặt đất có khoảng trăm mảnh thi thể của Băng Lệ Oa, đều là một xác hai khúc, máu chảy trên đất, có chút máu tanh bạo lực.

Tiêm Thủ lặng yên nghĩ lại trước kia từng chứng kiến nữ tử Văn thị, phát hiện nữ tử Văn thị sử dụng « tổ nữ phiên hồng kiếm » tựa hồ không có máu tanh như vậy, lúc chiến đấu với địch đều cho địch nhân toàn thân, mà không phải chết không toàn thân như hiện tại.

Cho đến khi kinh mạch Văn Kiều sắp cạn kiệt linh lực, Băng Lệ Oa chung quanh đã bị tàn sát không còn, Văn Kiều vận dụng kiếm pháp « tổ nữ phiên hồng kiếm » được thập phần hòa hợp thành thạo, lực sát thương có phần không tầm thường.

Sau khi Văn Kiều thu kiếm, chứng kiến thi thể nằm ngang dọc đầy đất, chú ý tới nét mặt của Tiêm Thủ, cũng lặng yên lại.

Hình như, xác thực không quá giống với những cô nương Văn thị sử dụng.

Thấy Ninh Ngô Châu đi tới, nàng giải thích nói: " Kỳ thật ta không phải cố ý. "

Ninh Ngô Châu cười nói: " Ta biết, « tổ nữ phiên hồng kiếm » của Văn thị lấy nhu khác cương, cương nhu cùng tồn tại, nàng vừa sử dụng chỉ có một mặt, tự nhiên khác với những người kia chỗ sử dụng ra mặt nhu. "

Cho nên có chút máu tanh cũng không đáng ngại đi!

Văn Kiều ngẩn ngơ nhìn hấn, thầm nghĩ đến cùng còn có cái gì mà phu quân nhà nàng không hiểu? Giống như hấn cái gì cũng hiểu.....

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu lại nói: " Chúc mừng nàng, nàng đã đột phá. "

Sắc mặt Văn Kiều hơi khựng, rồi lộ ra một nụ cười, răng khểnh như ẩn như hiện, " Cảm ơn, ta không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy. "

Tuy nói như vậy, kỳ thật lúc trước đã có dấu hiệu đột phá, chẳng qua bởi vì hòa độc phát tác, nàng chỉ có thể dẫn xuống trước. Không nghĩ tới sau khi tiến vào Lân Đài Liệp Cốc, mỗi ngày một chén lục dương thất vị huyền âm, mỗi ngày lại có thể hấp thụ thảo mộc tinh khí chung quanh tâm bồ thân thể, cơ thể nàng đã không giống trước kia.

Lần này chiến đấu cùng Băng Lệ Oa, lại thấu hiểu « tổ nữ phiên hồng kiếm », tự nhiên suông sẽ đột phá đến cảnh giới nguyên vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Các người là người phương nào?

Bọn họ dừng ở địa bàn Băng Lệ Oa mấy ngày.

Đây là quyết định của Ninh Ngô Châu, hấn đem Băng Lệ Oa xem như đối thủ tập luyện của Văn Kiều, để tiêm lân vệ khống chế số lượng Băng Lệ Oa, vòng Văn Kiều và Băng Lệ Oa trong một phạm vi, sau đó để cả hai chém giết.

Phương pháp này vô cùng tốt, tuy nói hơi nguy hiểm, nhưng con đường tu tiên chính là nghịch thiên, sẽ có vô số nguy cơ, chỉ có tự mình đột phá, trong chiến đấu sẽ không ngừng tiến bộ, thăng cấp, mới có thể sống sót tốt hơn.

Ninh Ngô Châu hiểu rất rõ ràng.

Cho nên hấn có kế hoạch rèn luyện Văn Kiều, nhấn tâm quyết định để nàng gia nhập chiến đấu, cho dù bị thương cũng không để tiêm lân vệ ra tay.

Ngoài ra, đây cũng là kế hoạch tu tiên của Văn Kiều, Ninh Ngô Châu có một sự khống chế cực kỳ đáng sợ, khống chế giới hạn vô cùng chính xác, để Văn Kiều có thể sử dụng Băng Lệ Oa rèn luyện bản thân, có thể ngay khi nàng sắp chống đỡ không nổi thì thu tay lại, đến mức mỗi ngày Văn Kiều ngay tại lúc kiệt lực mà đột phá.

Mỗi một lần Văn Kiều đều vô cùng chật vật, tiểu cô nương vốn dĩ xinh đẹp biến thành tên ăn mày vừa bẩn vừa xấu, nào có tinh xảo xinh đẹp như lúc được Ninh Ngô Châu và tiêm lân vệ bảo hộ tiến vào Lân Đài Liệp cốc chứ.

Chất lượng sinh hoạt có thể nói là hoàn toàn biến dạng.

Bất quá Văn Kiều biết Ninh Ngô Châu là vì tốt cho nàng, ngày xưa bởi vì thân thể, trong một tháng có nửa tháng là nàng đều nằm trên giường, thời gian có thể tu luyện không nhiều, càng không cần phải nói đến cái gì kinh nghiệm chiến đấu, lần này tới Lâm Đài Liệp cốc, rốt cục có thể bỏ tức chỗ thiếu hụt về mặt chiến đấu này, Văn Kiều ngược lại hoàn toàn trân quý, hận thân thể không thể càng tốt hơn một chút, càng có nhiều thời gian để rèn luyện.

Hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt, tu vi của Văn Kiều lấy một loại tốc độ đáng sợ mà tăng cao.

Sau khi kiệt lực ngã xuống một lần nữa, Ninh Ngô Châu đi tới, trước cho nàng cho ăn một viên linh đan, sau đó cúi xuống bế người nằm dưới mặt đất lạnh lẽo ướt át lên, tiến vào lều vải cách đó không xa.

So sánh với bên ngoài trần đầy băng giá rét buốt, trong lều vải hoàn toàn ấm áp, mặt đất phủ da lông yêu thú mềm mại, trong trướng có bày trận giữ nhiệt độ ổn định, đủ để ngăn cản hơi lạnh chung quanh.

Ninh Ngô Châu mang nước tới, lau mặt và làn da lộ ở bên ngoài cho Văn Kiều, lúc muốn thay ra y phục dính đầy mồ hôi và máu trên người nàng, cô nương đang kiệt lực nhanh chóng giữ lại y phục, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Đề tự ta thay."

Ninh Ngô Châu nhìn nàng một lát, phát hiện hôm nay nàng lại còn có sức giữ y phục, cảm thấy ngày mai có thể tăng cường độ huấn luyện lên.

Hắn xoay người, từ sau lưng phát ra tiếng xột xoạt của tiểu cô nương thay y phục, cho đến khi thay xong y phục, hắn lấy linh dược ra nghiền nát, cẩn thận thoa lên vết thương của nàng.

Trong uống ngoài thoa, hai bút cùng vẽ, hôm sau tất cả thương thế đều tốt đến không sai biệt lắm, lại có thể tiếp tục chiến đấu.

Tiếp theo, hắn lại đem canh lục dương thất vị huyền âm đã nấu xong bụng tới, để nàng uống.

Sau khi uống canh xong, sắc trời đã tối.

Ninh Ngô Châu ngồi đối diện Văn Kiều, hai phu thê mặt đối mặt.

Văn Kiều lưng thẳng cứng, bộ dáng chăm chú lắng nghe phu quân nhà nàng chỉ bảo, chỉ ra chỗ thiếu sót trong tu luyện của nàng.

Đúng vậy, từ cái ngày Văn Kiều đột phá cảnh giới nguyên vũ bắt đầu, Ninh Ngô Châu liền giống như một người tiên bối, mỗi lần Văn Kiều trải qua thực chiến, vì nàng phân tích chỗ thiếu sót. Mới đầu khi hắn phân tích "tổ nữ phiên hồng kiếm" không đủ lúc, cả người Văn Kiều đều ngơ ngác.

Tuy nói những ngày gần đây, nàng đã cảm giác được phu quân của mình cũng không như ngoại giới suy nghĩ là phế vật như vậy, thế nhưng không cần biến thái đến thế này à? Hắn xác thực không thể tu tiên, nhưng ánh mắt của hắn chuẩn xác, kiên thức rộng rãi, hiển nhiên chính là một cuốn bách khoa toàn thư của giới tu tiên, ngay cả ưu khuyết điểm của người tu võ ở chỗ nào đều có thể nói ra, đây cũng không phải chỉ hai từ dị thường là có thể nói hết.

Kèm chút Văn Kiều đã hoài nghi không biết liệu hắn có phải là người nào đó có năng lực đoạt xác trùng sinh.

Chỉ có người đã trải nghiệm qua những năng lực lớn, mới thân là một người phạm mà vẫn có ánh mắt tinh chuẩn, chỉ bảo người tu tiên tu luyện.

Bất quá suy đoán của Văn Kiều rất nhanh đã bị đánh vỡ, bởi vì Ninh Ngô Châu thật sự là một người khôn khéo, Văn Kiều chỉ mới suy nghĩ, hắn đã phát giác, đồng thời nói: "Tuy ta không thể tu tiên, nhưng thân ở trong giới tu tiên, ánh mắt cũng không phải chỉ luôn nhìn một hướng, có thể nhìn thấy, cũng có thể phân tích, rất đơn giản, không phải sao?"

Hắn mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt ấm áp, giọng nói nhu hòa.

Văn Kiều: "..."

Lúc ấy Văn Kiều chỉ yên lặng nhìn hắn, Ninh Ngô Châu ôn hòa mà thần nhiên nhìn lại, rốt cục để nàng xác nhận Ninh Ngô Châu là một người vô cùng thông minh dễ sợ, thân là người phạm lại thông minh không thua kém người tu tiên chút nào.

Về sau, dựa trên đủ loại phản ứng của tiềm lân vệ cũng chứng minh suy đoán của nàng.

Bởi vì tiềm lân vệ không chỉ có nghe lệnh một mình Ninh Ngô Châu, mà còn tín ngưỡng tôn sùng hắn.

Rốt cuộc Văn Kiều biết ra, nhóm tiềm lân vệ này là Ninh Ngô Châu tự tay huấn luyện ra, là tiềm lân vệ của riêng hắn, không quan hệ gì với hoàng tộc Ninh thị, chỉ nghe lời hắn, vì hắn vào sinh ra tử.

Sau khi chỉ bảo xong chỗ thiếu sót của Văn Kiều trong trận chiến hôm nay, Ninh Ngô Châu nói: "Bây giờ nàng đã là cảnh giới nguyên vũ hậu kỳ, ngày mai chúng ta sẽ rời đi nơi này, tiếp tục đến nơi kế tiếp, tranh thủ sớm ngày đột phá cảnh giới nguyên minh."

Cấp ba Băng Lệ Oa đã không còn có thể trở thành đối thủ cho Văn Kiều tập luyện nữa rồi, Ninh Ngô Châu quyết định tìm chỗ tu luyện kế tiếp.

Ngắn ngủi trong thời gian mười ngày, Văn Kiều đã đột phá đến cảnh giới nguyên vũ hậu kỳ, vượt ba tiểu cảnh giới, đối với người tu luyện chính là vô cùng

không thể tưởng tượng nổi, cũng chứng tỏ căn nguyên linh lực không tầm thường của nàng. Chỗ bắt phạm của cực phẩm căn nguyên linh lực là như thế, hiện nay Văn Kiều còn có Ninh Ngộ Châu điều trị thân thể, những gì tích lũy lâu nay đều sử dụng một lần, một hơi vượt mấy tiểu cảnh giới.

Bất quá khi người tu tiên ở cảnh giới cấp thấp, tốc độ tu luyện tương đối nhanh cũng là bình thường.

Văn Kiều a một tiếng, cũng không phản đối quyết định của hắn.

Trong khoảng thời gian này, nhà nàng phu quân đã dùng sự thông minh của hắn chứng minh tất cả quyết định của hắn đều đúng, Văn Kiều rất tin tưởng nể phục hắn.

Tiếp đó hai phu thê nghỉ ngơi, Ninh Ngộ Châu nằm xuống, một đôi mắt dịu dàng nhìn người ngồi thiền trước giường.

Văn Kiều đã quen với ánh mắt hắn, cũng không hề để ý, rất nhanh liền đắm chìm trong tu luyện, linh lực chung quanh và thảo mộc tinh khí tràn vào cơ thể nàng, bồi dưỡng cơ thể của nàng, tụ hợp vào trong kinh mạch, linh lực chậm chạp mà ổn định tăng trưởng.

Mặc dù Ninh Ngộ Châu không cảm nhận được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí cùng thảo mộc tinh khí, nhưng lại có thể phát hiện dị thường trên người Văn Kiều, hắn mỉm cười xem nàng tu tiên, cũng không làm phiền.

Hôm sau, bọn họ rời đi địa bàn của Băng Lệ Oa.

Có lẽ là mấy ngày này chiến đấu nhiều lần cùng Băng Lệ Oa, Văn Kiều trực tiếp đối mặt chiến đấu, rất nhiều Băng Lệ Oa trở thành vong hồn dưới kiếm của nàng, cứ thế trên thân tiềm lân vệ và nàng đều dính không ít huyết khí của Băng Lệ Oa, một đường đi tới, Băng Lệ Oa chung quanh không còn dám tùy ý công kích, bọn họ rất thuận lợi rời đi địa bàn Băng Lệ Oa.

Băng sương tan đi, chung quanh hơi nước dâng cao, trong không khí tràn ngập ẩm ướt.

Rừng cỏ um tùm, đại thụ che trời mọc lên từ mặt đất, dây leo chằng chịt rủ xuống, trong rừng ngẫu nhiên vang lên âm thanh bò xột xoạt của không rõ loài sâu kiến.

Một đường đi tới, đều là núi rừng bình yên hoang dã, có vô số yêu thú, đã để đám người hiểu rõ, lần này hoàn cảnh trong Lâm Đài Liệp cốc hẳn là yêu thú chiếm đa số, những vùng đất kì lạ rất ít, tất nhiên cũng sẽ không có những nơi chứa đựng thiên tài địa bảo, điều này khiến rất nhiều người ôm ấp mục đích mà đến hoàn toàn thất vọng.

Trong rừng rậm nhiều yêu thú, mà linh thảo cũng nhiều.

Ngày hôm đó, Văn Kiều đang đào một gốc huyền ti thảo cấp ba, vừa cẩn thận từng li từng tí thu gọn mấy vụn cây ngọn cỏ, chuẩn bị xúc xuống, phía trước liền truyền đến một trận nổ mạnh, tiếng nổ kinh động yêu thú trong rừng, mấy cái yêu thú cấp thấp hoảng hốt chạy trốn loạn lên, trong đó một con vọt qua trước mặt nàng, kém chút liền đạp lên huyền ti thảo mà nàng vất vả thu gom.

Văn Kiều đưa tay, bàn tay nõn nà mềm mịn lập tức xách con yêu thú kia lên.

"Cứu mạng!"

Một tiếng cầu cứu vang lên từ nơi xa, theo đó là một loạt âm thanh vù vù, rồi thấy bốn bóng dáng đang chạy tới, phía sau bọn họ là một đám yêu ong to bằng nắm tay, lít nha lít nhít ùn ùn kéo đến, như một mảnh mây đen, đuổi sát sau lưng bốn người kia.

Bốn người vừa trốn vừa hướng sau lưng ném linh phù, linh phù phát nổ giữa yêu bầy ong, tiếng ầm ầm bên tai không dứt.

Số lượng yêu ong quá nhiều, mặc dù hỏa phù sinh ra uy lực có thể nổ chết không ít yêu ong, thế nhưng cũng khiến yêu ong càng thêm phần nộ, cắn chặt không thả.

Bốn người kia nhìn thấy tiềm lân vệ ở trước mặt, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, không chút do dự hướng bên này chạy tới.

Văn Kiều lưu loát đem huyền ti thảo đào lên cất kỹ, nhìn thấy bốn người kia thẳng tắp chạy đến, liền biết tính toán của bọn hắn, sắc mặt trở nên nghiêm túc, trước tiên bảo hộ phu quân nhà nàng ở sau lưng.

Trong nguy cơ, bốn người kia phát huy cả đời sức lực để chạy trốn, chạy tới hướng này.

Lúc Tiềm Thú phát hiện đã tránh không kịp, nhanh chóng quyết định để tiềm lân vệ kết trận ngăn địch.

Khi bốn người kia đến, nhìn thấy tiềm lân vệ người đông thế mạnh, trên mặt như trút được gánh nặng, hướng bên cạnh vọt tới, để tiềm lân vệ đối đầu với yêu ong, rõ ràng là muốn gắp lửa bỏ tay người.

Một đội tiềm lân vệ kết trận, ào ào lấy ra lợi khí, rất nhanh trên mặt đất liền rơi xuống lít nha lít nhít thi thể của yêu ong, một đội tiềm lân vệ khác vây quanh đằng sau yêu ong, dùng linh phù hỏa công.

Gặp hai mặt tấn công, yêu ong rất nhanh đã bị tiêu diệt hơn phân nửa.

Bốn người chạy trốn cũng không có chạy xa, bọn hán quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện tiếm lân vệ vậy mà có thể đứng vững, liền dồn dập dừng lại nghỉ ngơi, thở hồng hộc, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên trong lúc chạy trốn đã tiêu hao gần hết linh lực, nếu không lúc trước sẽ không lãng phí hỏa phù để công kích yêu ong.

Bọn hán một bên uống linh đan khôi phục nội lực, một bên chú ý trận đấu, phát hiện tiếm lân vệ không đem phù lục coi ra gì, ném từng xấp ra ngoài, cứ như vậy mà đập chết đám yêu ong, trong đầu dồn dập nổi lên một sự tức giận.

Đây là phá của đến chừng nào, bất quá chỉ là một đám yêu ong cấp hai, vậy mà cam lòng dùng nhiều phù đối phó như vậy.

Cho đến khi bốn người phát hiện phu thê Ninh Ngô Châu được tiếm lân vệ bảo hộ ở bên trong, mới rốt cục hiểu ra.

Nguyên lai là phu thê phệ vật không thể tu tiên Thất hoàng tử điện hạ.

Trong mắt tất cả người tu tiên tiến vào Lâm Đài Liệp cốc, phu thê Ninh Ngô Châu chính là tới chỗ này du ngoạn, lịch luyện cái gì, không hề quan hệ với hai người này.

Coi như hiện tại gặp được, bọn hán cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng, nếu không phải tiếm lân vệ lợi hại, hai người này sao có thể đi đến nơi đây?

Sau khi giải quyết yêu ong, tiếm lân vệ phân ra một nhóm quét sạch chiến trường, thu lấy thi thể yêu ong tương đối hoàn chỉnh, một nhóm canh giữ bên cạnh Ninh Ngô Châu bọn họ.

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều nhìn về phía mấy cái người tu tiên kia.

Hai người bị tiếm lân vệ vây quanh, từ trên cao nhìn xuống bốn người chật vật ngồi tê liệt trên mặt đất.

Tiếm Thú hỏi: "Các ngươi là người phương nào, đến từ gia tộc nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp phải kẻ cướp

Có lẽ do tiếm lân vệ người đông thế mạnh, bốn người đều trả lời đành hoàng.

Bị yêu ong đuổi trốn tới đây là ba nam một nữ, bọn hán đến từ ba tiểu gia tộc khác nhau, tu vi đều ở lưng chừng cảnh giới nguyên minh. Lúc trước bọn hán tiến vào một sơn cốc có hoa nguyệt phong sinh trưởng, liền nóng lòng không đợi được, nào biết đầu vừa hái được vài nhánh hoa nguyệt phong thì dẫn tới yêu ong sống trong sơn cốc truy sát, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Văn Kiều nghe được hoa nguyệt phong, liền biết trong đó tất nhiên có ong nguyệt sống.

Hoa nguyệt phong là ong nguyệt phối hợp tạo ra linh hoa, ong nguyệt xem hoa nguyệt phong còn nặng hơn tính mệnh, đối với kẻ can đảm dám xông vào ngắt lấy hoa nguyệt phong sẽ giết chết không thôi, bọn hán bị ong nguyệt truy sát cũng không kỳ quái.

Bất quá rất nhiều tiểu gia tộc có gia thế không lớn, tin tức lạc hậu, nên phạm vào một chút sai lầm trí mạng cũng là chuyện thường xảy ra, không trách bốn người này lại chọc cho nguyệt ong truy sát.

Tiếm Thú lại hỏi: "Hoa nguyệt phong ở nơi nào?"

Bốn người nhanh chóng cho biết, không dám có chút giấu diếm, vẻ mặt thấp thòm, lo lắng Ninh Ngô Châu sẽ vì sự tình lúc trước trách tội bọn họ. Tuy nói Thất hoàng tử Ninh Ngô Châu không đáng lo, nhưng Ninh thị sau lưng hán không thể khinh thường, nếu bị hán ghi hận, đắc tội Ninh thị cường thế, gia tộc có thể không bảo vệ được bọn hán, lại càng không cần phải nói nơi này còn có năm mươi tiếm lân vệ.

May mắn, sau khi đạt được tin tức nơi ở hoa nguyệt phong, tiếm lân vệ liền vây quanh Ninh Ngô Châu bọn họ rồi đi, không có ý muốn truy cứu.

Bốn người nhẹ nhàng thở ra, trong lòng buộc chặt thật lâu rốt cục trầm tĩnh lại.

Bọn hán trung thực cho biết nơi mọc hoa nguyệt phong, cũng là vì bồi tội sự tình lúc trước, chỉ cần Ninh Ngô Châu nhận phần nhân tình này, không ghi hận bọn hán đương nhiên sẽ không lại truy cứu, bây giờ xem ra quả thật là như thế.

Bỏ ra mấy canh giờ, bọn họ cũng đến sơn cốc chỗ hoa nguyệt phong.

Hoa nguyệt phong do ong nguyệt phối hợp tạo ra linh hoa, mật hoa nguyệt phong càng thơm tho trong veo, là thượng hạng linh mật, ăn mật không chỉ có thể mỹ dung dưỡng nhan, kéo dài tuổi thọ, vào một số thời điểm còn có thể giải độc tu tiên, hiệu quả rõ rệt.

Đương nhiên Ninh Ngô Châu bọn họ là vì mật ong nguyệt mà tới.

Trong sơn cốc nở đầy hoa nguyệt phong, từng đóa từng đóa hoa màu vàng nhạt nằm san sát nhau, phủ kín toàn bộ sơn cốc, gió nhẹ lướt qua, hương hoa nồng nàn.

Bên trong trùng trùng hoa nguyệt phong, có thể nhìn thấy ong nguyệt đang vất vả cần cù hút mật.

Có thể bởi vì lúc trước những người kia xâm nhập, bị ong nguyệt truy sát, khiến cho số lượng ong nguyệt trong sơn cốc đã không còn nhiều. Nhưng mà số ong nguyệt còn lại canh giữ đối với bọn họ mà nói vẫn rất nhiều, muốn đi vào lấy mật ong nguyệt cũng không dễ dàng.

Mặc dù sơn cốc rộng lớn, nhưng nhìn một cái là hiểu rõ, tổ ong xây trên một vách núi đá trong cốc, tổ ong to lớn kia hết sức rõ ràng.

Ninh Ngô Châu nhìn một chút, căn dặn Tiềm Lan vài câu, liền để hắn an bài tiềm lân vệ đi chuẩn bị.

Đám người đứng trước cốc, vài tiềm lân vệ lặng yên không một tiếng động ẩn vào sơn cốc, đứng ngay chỗ đầu gió, mở ra mấy bình ngọc, đổ bột phấn bên trong ra, sau đó để tiềm lân vệ hệ phong tạo ra một trận gió, thổi vào trong sơn cốc.

Hương khí ngọt ngào được gió mang theo thổi tới hướng sơn cốc.

Sau đó không lâu, liền có thể nhìn thấy ong nguyệt đang hút mật trong sơn cốc bay xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như một người uống say, rất nhanh những con ong nguyệt ở giữa không trung rơi trên mặt đất.

Sau khi tất cả ong nguyệt trong sơn cốc đều bị đánh ngất, tiềm lân vệ liền đi vào thu lấy mật ong.

Ninh Ngô Châu nắm Văn Kiều, cùng nhau tiến vào sơn cốc, đề nghị đi đào hoa nguyệt phong.

Hiển nhiên mấy ngày nay, hắn đã hiểu rõ tiểu thê từ nhà mình vô cùng yêu thích linh thảo, thích các loại linh thảo, mặc kệ là cấp cao cấp thấp, đều đối xử như nhau, chính là một sự yêu thích đơn thuần.

Văn Kiều không nghĩ tới sẽ dễ dàng như vậy, so sánh với mấy người vừa rồi bị ong nguyệt truy đuổi như chó, bọn họ đây cũng quá dễ dàng, không khỏi hỏi: "Bột phấn hồi này là gì vậy?"

"Một loại linh dược nhằm vào yêu trùng." Ninh Ngô Châu cười nói, "Chỉ cần hút vào một chút, sẽ như người say rượu, sau nửa canh giờ thì khôi phục. Đương nhiên, cái này chỉ có thể nhằm vào yêu trùng cấp thấp, nếu đẳng cấp cao hơn một chút hiệu quả sẽ suy yếu rất nhiều."

Văn Kiều a một tiếng, thầm nghĩ tiềm lân vệ chuẩn bị thật đầy đủ nha, ngay cả loại vật này đều có, thật thuận tiện.

Tiếp theo, nàng cũng bắt đầu đào hoa nguyệt phong.

Nàng thích nhất đào linh thảo trở về trồng, hoa nguyệt phong tuy chỉ là cấp hai linh thảo, bắt quá tốc độ sinh trưởng của nó rất nhanh, vừa đẹp vừa có mật ăn, đương nhiên muốn đào thêm nhiều hoa chút.

Tốc độ của tiềm lân vệ rất nhanh, không đến một khắc đồng hồ, đã lấy xong mật trong tổ ong, đứng ở mấy chục bình, còn phát hiện một lớp mật ong chứa bên trong tổ ong, tiềm lân vệ cẩn thận thu lấy đựng vào một cái bình, dâng lên cho Ninh Ngô Châu.

Mật ong chứa so với mật ong bình thường càng có hương thơm thuần khiết hơn, chất lỏng trong suốt đậm đặc, giống như những hạt châu lưu ly màu hoàng kim, chậm rãi nhấp nhô, là mỹ thực hiếm có và giải độc chi vật.

Ninh Ngô Châu nhìn xong, đưa nó cho Văn Kiều.

"Cho ta?" Văn Kiều có chút sững sờ.

Ninh Ngô Châu đáp ừ, "Chất lượng mật ong chứa này không tệ, thường uống mật ong chứa có thể ngăn chặn hỏa độc phát tác."

Sau khi Văn Kiều nghe xong, liền không lại cự tuyệt, hoàn toàn tự nhiên nhận lấy, mấy ngày này, nàng đã thành thói quen phụ quân nhà mình cho nàng đồ vật, có chút giá trị không thể lường được, nếu là những người khác, sợ rằng run rẩy mà nhận lấy.

Hiện tại nàng không có năng lực trả lại hắn, bắt quá không sao, chỉ cần về sau nàng có thể sống sót, sớm muộn còn có cơ hội.

Vừa cất mật ong chứa vào túi không gian, thì nghe thấy tiềm lân vệ trước sơn cốc hét lớn một tiếng: "Là ai đánh lên?"

Ong ong ong giọng nói bên tai không dứt, tiềm lân vệ ở trước cốc cảnh giác tạo một trận phòng ngự đơn giản, ngăn lại âm khí, đồng thời cũng ép được người đánh lên hiện thân.

Không, là bọn hán tự động xuất hiện.

Văn Kiều nhìn lại theo tiếng kêu, phát hiện người tới là ba người nam tử.

Sắc mặt Tiềm Thú có chút run lên, không để lại dấu vết tiến gần đến bảo hộ Ninh Ngô Châu cùng Văn Kiều sau lưng.

Tiềm lân vệ trong cốc cũng nhanh chóng tập hợp, giằng co với ba người kia.

"Hắc thần lân ngữ được mùi hương của mật ong chúa, nó vô cùng thích." Một giọng nói âm nhu vang lên, "Đưa mật ong chúa mà các ngươi lấy được cho ta, ta sẽ không giết các ngươi."

Mở miệng nói chính là một nam tử gầy yếu tái nhợt, gương mặt tuấn tú gầy gò nhả nhặn, đôi mắt đen như mực lóe ra ánh sáng âm lãnh, giống như một con rắn độc ẩn nấp trong chỗ tối, lúc nào cũng có thể nhào ra cắn người khác.

Còn lại hai người, một nam tử khôi ngô tay cầm búa lớn, một trung niên nam tử ăn mặc kiêu văn sĩ.

Ba người đứng chung một chỗ, thần sắc hững hờ, cũng không đem năm mươi tiềm lân vệ trong sơn cốc để vào mắt.

Tiềm lân vệ không lên tiếng, mặt không thay đổi canh giữ ở cửa cốc, chờ mệnh lệnh của chủ tử.

Nhả nhặn nam tử thấy thế, có chút kinh ngạc với sự cứng rắn của đám người này, đột nhiên cười lên, ôn nhu nói: "Những người tu tiên Đông Lăng Quốc các ngươi đều là một đám rượu mồi không uống, lại uống rượu phạt, rất có cốt khí."

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều phản ứng rất nhanh, nghe nói như thế, trong nháy mắt đã rõ ba người này không phải là người Đông Lăng.

Rồi nhìn cách bọn hán cướp đoạt mật ong chúa, kẻ đến không có thiện ý, cũng không biết lúc trước bên trong vùng đồng bằng, những người bị đánh nát đầu mà chết có phải là bọn hán gây nên hay không.

Lúc này, tên trung niên nam nhân ăn mặc kiêu văn sĩ mở miệng: "Từ Cửu Tu, đừng nói nhảm, nhanh đi, chúng ta còn phải lên đường."

Nam tử âm nhu tên là Từ Cửu Tu có chút không vui, nhưng cũng biết nặng nhẹ, miễn cưỡng nói: "Được thôi, người ở đây không ít, trước hết để hắc thần lân của ta no bụng đã."

Dứt lời, vỗ túi yêu thú, một con thần lân rồng màu đen to lớn xuất hiện tại cửa cốc, mở to cái miệng đầy máu, lộ ra răng nanh bén nhọn trong miệng, âm âm xông đến chỗ tiềm lân vệ.

Nhóm tiềm lân vệ liền tập trung tinh thần, thần lân rồng cấp bảy, may mắn chỉ là một con thần lân mới lớn, tiềm lân vệ lấy thân lập trận, trận pháp biến ảo khó lường, còn có dư sức lực ngăn cản này nọ.

Khi tiềm lân vệ ngăn trở công kích của thần lân rồng vài lần, ba người đứng cách đó không xa cũng có hơi kinh ngạc.

"Là người trận, tổ hợp trận rất tinh diệu." Trung niên nam tử sợ hãi thần phục, không nghĩ tới ở một tiểu quốc lạc hậu xa xôi vậy mà có thể huấn luyện ra được người trận cường đại như vậy.

Từ Cửu Tu gặp thần lân rồng bị ngăn trở mấy lần, sắc mặt rốt cục có chút khó coi.

Hắn lấy ra một ống sáo bằng xương trắng noãn như ngọc, đặt ở bên môi, một sóng âm kỳ quái vang lên, hắc thần lân liền phát cuồng, tăng cao uy lực.

Ninh Ngô Châu nhân nhạ đứng nhìn, thấy hắc thần lân sắp đột phá phòng ngự của tiềm lân vệ, nói với Tiềm Thú: "Ra tay đi, chỉ cần không chết là được."

Tiềm Thú đáp dạ, hai tay kết ấn, bóng dáng dần dần nhạt đi, biến mất không thấy gì nữa.

Văn Kiều kinh hãi, bất quá rất nhanh nàng liền phát hiện, Tiềm Thú cũng không phải là biến mất, mà là lợi dụng hoàn cảnh chung quanh ẩn giấu chính mình. Đây là một loại thuật ẩn thân vô cùng cao minh, lợi dụng hoàn cảnh dung nhập, có thể nói là thiên biến vạn hóa. Nếu không phải nàng đã thức tỉnh năng lực nửa yêu, trời sinh gần gũi với linh thực, có sự đồng cảm với linh thực chung quanh, thì đã không cảm giác được hơi thở của hắn.

Ba người ngoài sơn cốc cũng phát hiện Tiềm Thú mất tích, trong lòng kinh hãi.

Mặc dù bọn hán để thần lân rồng công kích, nhưng vẫn luôn chú ý tình huống trong sơn cốc, phát hiện trong đó có một người tu tiên có tu vi sâu không lường được, một mực phòng bị hắn. Đột nhiên phát hiện người tu tiên kia đột nhiên mất tích, ba người đều trở nên cảnh giác.

Thần lân rồng lại công kích lần nữa, cái đuôi mạnh mẽ quét qua, núi đá nổ tung tóe, cỏ cây văng ra, rốt cục phá vỡ phòng thủ của tiềm lân vệ.

Ngay tại lúc thần lân rồng há to mồm, nghiêng đầu tới muốn cắn chết nhóm tiềm lân vệ bị đánh tan trận hình, thì ánh kiếm bén nhọn xuất hiện, thần lân rồng rống to một tiếng, từ lưng đến bụng phía bên trái xuất hiện một vết kiếm, vậy đen cứng rắn vỡ vụn, máu bắn tung tóe.

Thần lẫn rồng bị thương, ngao ngao kêu to mạnh mẽ đâm tới.

Tiềm lân vệ kỷ luật nghiêm minh, quen thuộc phương thức chiến đấu lẫn nhau, thấy thần lẫn rồng bị thương, liền biết do thù lĩnh của bọn họ gây nên, lập tức thối lui, không có đem mình đặt vào nguy hiểm.

Đánh không lại liền lui, tiềm lân vệ tác chiến vô cùng có tính người, sẽ không cố chết chống đỡ.

Từ Cửu Tu thấy thần lẫn rồng bị thương, cực kỳ tức giận, gương mặt tái nhợt ửng đỏ một cách quỷ dị, giọng nói âm nhu trở nên âm trầm, "Các người dám làm tổn thương bảo bối của ta, ta sẽ giết các người để nuôi thần lẫn rồng..."

Văn Kiều thấy Từ Cửu Tu lấy ra song kiếm, xông vào cốc giết tới, sát khí lao đến như đao, tranh thủ thời gian kéo lấy tay phụ quân nhà nàng, chỉ cần tình huống không đúng, sẽ tranh thủ thời gian thoát chạy.

Ninh Ngô Châu vẫn hoàn toàn trấn định, nhìn thoáng qua cánh tay nàng đang nắm, nhích lại gần bên người nàng hơn, giống như muốn để nàng an tâm.

Công kích của Từ Cửu Tu bị Tiềm Thú ngăn lại, thuật ẩn thân cũng bị phá.

Hai người chiến đấu ở cửa cốc, tiềm lân vệ vội vàng rút lui, canh giữ bên người Ninh Ngô Châu và Văn Kiều.

Giao thủ một hồi, Từ Cửu Tu phát hiện tu vi của người tu tiên Đông Lăng Quốc này ngang tầm của hắn, muốn trong thời gian ngắn giết hắn căn bản là không thể được, nhưng hắn lại không muốn buông tha kẻ đã dám can đảm tổn thương thần lẫn rồng, liền quát: "Hai người các người còn không ra tay?"

Trung niên văn sĩ và nam tử khôi ngô đứng ở nơi đó không nhúc nhích, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện của người."

Đã Từ Cửu Tu muốn đi cướp mật ong chúa của người ta, đương nhiên là tự hắn đi làm, bọn họ sẽ không hỗ trợ.

Từ Cửu Tu làm sao không biết suy nghĩ của hai người này, liền tức chết đi được.

Văn Kiều thấy thế, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Ba người tu tiên đến từ bên ngoài này có tu vi sâu không lường được, nếu cả ba cùng tiến lên, lại thêm một con thần lẫn rồng, Tiềm Thú nhất định không phải là đối thủ, hiện nay chỉ có Từ Cửu Tu, nếu là có thể giải quyết Từ Cửu Tu trước...

Văn Kiều không ngừng mà nghĩ đến kế thoát thân, thân thể của nàng vừa có chút khởi sắc, nàng cũng không muốn hi vọng mới sinh ra liền chết ở chỗ này. Không chờ nàng nghĩ xong, thì cảm giác được tay của Ninh Ngô Châu trong lòng bàn tay nàng đang khẽ cào cào, có chút ngứa, khiến đầu ngón tay của nàng co lên.

Văn Kiều quay đầu nhìn Ninh Ngô Châu, phát hiện vào lúc này mà hắn còn có thể cười với nàng, bộ dáng hào hoa văn nhã.

Nàng hơi trầm mặc, đang muốn nói, đột nhiên nơi chân trời xa một ánh hào quang sáng lên, hào quang chói mắt, khiến cho mọi người nhìn không được phải nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Xuất hiện động tiên

Hào quang ngút trời, chiếu sáng cả bầu trời Lâm Đài Liệp cốc, đây là lần đầu người tu tiên trong Lâm Đài Liệp cốc nhìn thấy dị tượng này.

Trên trời phát ra dị tượng, nhất định có dị bảo xuất thế.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngừng lại việc làm trong tay, ào ào đi tới hướng hào quang bắn ra.

Trước sơn cốc, gương mặt thờ ơ lạnh nhạt của trung niên văn sĩ cũng lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, không nghĩ tới một bí cảnh ở vùng đất xa xôi lạc hậu lĩnh khí mỏng manh, vậy mà lại xuất hiện hào quang sáng chói như vậy, mặc dù không biết hào quang phát ra chính là gì, nhưng có thể phán đoán, nhất định là dị bảo cực kì trân quý.

Không chỉ có trung niên văn sĩ, trong lòng Từ Cửu Tu cũng suy nghĩ giống vậy, làm gì còn nhớ được chuyện khác.

Hắn gọi thần lẫn rồng trở về, ngăn trở công kích của Tiềm Thú, nhanh chóng thối lui đến bên người trung niên văn sĩ, cười lạnh nói: "Hôm nay Cửu gia có việc, tạm thời bỏ qua cho các người, nếu là gặp lại, sẽ lấy mạng các người cho thần lẫn rồng của ta ăn!"

Dứt lời, hắn vung tay lên, thu thần lẫn rồng bị thương vào túi không gian, cùng trung niên văn sĩ và nam tử khôi ngô chạy đến phương hướng phát ra hào

quang, tốc độ nhanh chóng, trong chớp lát đã biến mất ở phương xa.

Tiền Thủ cũng thuận thế thu kiếm, không có đuổi theo, về mặt ngưng trọng.

Hắn đi đến bên cạnh Ninh Ngô Châu, hơi khom người, kêu một tiếng "Điện hạ".

Ninh Ngô Châu nhìn hào quang ở phía xa, hỏi: "Thực lực của bọn hắn thế nào?"

"Rất mạnh, nếu chỉ có một người, thuộc hạ có thể chống đỡ một hai, nếu là ba người cùng lên, sợ rằng thuộc hạ vô năng." Tiền Thủ trầm giọng nói.

Ninh Ngô Châu ừ một tiếng, hơi nheo lại mắt.

Từ trong biểu hiện của những người vừa rồi, Ninh Ngô Châu đã suy đoán ra lần này người tu tiên từ bên ngoài tiến vào Lâm Đài Liệp cốc không ít, lúc trước ở đồng bằng thấy được những người bị giết kia, chính do những người tu tiên từ bên ngoài đến gây nên, mà cũng không phải là nhóm người Từ Cửu Tu, lúc trước từ thái độ Từ Cửu Tu muốn đem người tu tiên tới dứt hẳn lần rồng có thể đoán ra, nếu là Từ Cửu Tu giết, sẽ không lưu lại thi thể, trực tiếp cho thần lần rồng của hắn ăn.

Trừ cái đó ra, những người tu tiên đến từ bên ngoài có xuất thân tương đối khá, nếu không sau khi giết người xong cũng sẽ không lấy đi túi không gian, đoán chừng là chướng mắt.

Lâm Đài Liệp cốc là bí cảnh ở Đông Lăng Quốc, tồn tại bên trong Đông Lăng Quốc không biết bao nhiêu năm, mỗi lần mở ra, do hoàng tộc Đông Lăng Quốc và thế gia chủ trì, chỉ mở ra cho người tu tiên Đông Lăng Quốc, nếu người tu tiên từ bên ngoài đến cảm thấy hứng thú, trước tiên có thể tìm hoàng tộc Ninh thị thương lượng, lấy trao đổi ích lợi tiến vào danh sách, nhưng lần này cũng không nghe nói có người tu tiên từ bên ngoài đến tham dự.

Cho nên, đám người này hẳn là trà trộn mà vào, cũng không biết mục đích của bọn hắn là gì, đến cùng muốn làm cái gì.

Nghĩ đến thực lực của ba người vừa rồi, ánh mắt Ninh Ngô Châu hơi trầm xuống, nói ra: "Chúng ta cũng đi nhìn xem."

Tiền lân vệ đáp dạ, sau khi chỉnh đốn, Tiền Thủ gọi ra một thú tật phong từ trong túi yêu thú, thú tật phong này tự nhiên là cho phu thê Ninh Ngô Châu sử dụng. Những người khác là người tu tiên, cự ly ngắn dùng khinh công cũng không vấn đề.

Mà khi người tu tiên tu luyện tới cảnh giới nguyên minh, mới có thể khinh công.

Văn Kiều lo lắng thú tật phong chạy quá nhanh, Ninh Ngô Châu sẽ chịu không nổi, liền xoay người ngồi vào sau lưng Ninh Ngô Châu, đưa tay giữ eo hắn.

Ninh Ngô Châu "..."

Ninh Ngô Châu quay đầu nhìn về tiểu cô nương phía sau lưng, nàng ngẩng đầu lên, một đôi mắt sạch sẽ thuần khiết phản chiếu bóng dáng của hắn, giống như đang hỏi hắn còn có chuyện gì.

Ninh Ngô Châu lạnh nhạt quay đầu, nói một câu không có gì, trong lòng suy nghĩ, nam trước nữ sau thì nam trước nữ sau đi, cũng không có gì.

Tiền Thủ nhin không được liếc nhìn tư thế quái dị của hai người, thấy Ninh Ngô Châu không nói chuyện, liền hạ lệnh xuất phát.

Thú tật phong có tốc độ cực nhanh, chỉ nửa ngày thời gian, bọn họ đã đuổi tới mục đích.

May mắn, bọn họ cách mục đích cũng không xa.

Ngoại trừ bọn họ ra, hầu như tất cả người tu tiên ở Lâm Đài Liệp cốc đều chạy tới, dọc theo con đường này, bọn họ cũng gặp rất nhiều người tu tiên từ bốn phương tám hướng chạy tới, lúc gặp nhau cũng không nói chuyện, nhin không được âm thầm tăng tốc độ, sợ đi chậm, bảo vật sẽ bị những người khác cướp đi.

Đã qua hơn nửa ngày thời gian, hào quang kia tiêu tán đến không sai biệt lắm, chỉ còn lại một vầng nhàn nhạt.

Xa xa, tại dưới vách núi đá bọn họ liền nhìn thấy một thứ giống như quả trứng lớn, sau khi đến gần, mới phát hiện kỳ thật kia là một cửa hang phát sáng, hào quang sáng rực chính là từ cửa hang đó bắn ra, nhìn xa xa giống như một quả trứng đang phát sáng.

Tiền lân vệ dừng lại, Văn Kiều ôm cả Ninh Ngô Châu nhảy xuống từ trên lưng thú tật phong.

Từ khi nàng ở địa bàn Băng Lệ Oa tập luyện chiến đấu, sau khi tu vi đột phá tới cảnh giới nguyên vũ, rốt cục có chút năng lực tự bảo vệ mình, cũng không còn đi vài bước liền hệt hơi, đã có dáng vẻ của người tu tiên, ôm người từ trên lưng thú tật phong nhảy xuống là hoàn toàn đơn giản.

Văn Kiều đã xem Ninh Ngô Châu như người một nhà, biết phu quân nhà mình không thể tu tiên, tự nhiên lúc nào cũng muốn chú ý nhu cầu và an nguy của hắn.

Sau khi hai chân Ninh Ngô Châu chạm đất, nhìn thoáng qua Văn Kiều, thấy sắc mặt nàng mặc dù tái nhợt, lại không có vẻ miễn cưỡng, không khỏi mỉm cười.

Văn Kiều không chú ý tới ánh mắt của hắn, mà nhìn về phía cửa hang phát sáng.

Nó nằm trong vách núi cao khoảng trăm trượng, cửa hang cao trên dưới mười trượng, bởi vì phát ra ánh sáng, nên không cách nào thấy rõ tình huống phía sau cửa.

Lúc bọn họ đến, cũng có những người tu tiên khác lần lượt chạy đến, bọn hắn quan sát một hồi, rồi tiến vào cửa hang phát sáng, những người tu tiên khác đến sau thấy thế, có hơi do dự, đến cùng vẫn ngần không được khát vọng trong lòng, cũng không chút do dự mà đi vào.

Có lẽ bọn họ tới tương đối trễ, những người tu tiên đến trước đã đi vào kha khá, hiện tại số người tới không có bao nhiêu, rất nhanh chỉ còn lại Ninh Ngô Châu và tiêm lân vệ bọn họ.

Tiêm lân vệ đứng ở đằng kia, nghe lệnh làm việc, trước khi chủ tử lên tiếng, sẽ không mạo muội hành động, biểu hiện ra tính kỷ luật và không chế cực mạnh.

Tiêm Thú đi qua, cách cửa hang phát sáng một trượng thì dừng lại, dò xét một lát, quay trở lại bẩm báo, "Điện hạ, cửa hang phát sáng kia có chút quỷ dị, khi đứng cách nó khoảng một trượng mơ hồ có thể cảm giác được một lực hút, muốn hút người vào trong. Còn bên trong có cái gì không cách nào thấy rõ ràng, dùng thần thức cũng vô pháp nhìn thấu."

Sau khi Ninh Ngô Châu nghe xong, thì đi qua hướng cửa hang phát sáng.

Văn Kiều ôm kiếm, đi bên cạnh hắn, thần sắc lạnh lẽo, giống như một tên hộ vệ.

Khoảng cách còn một trượng, Ninh Ngô Châu dừng lại, nhìn vào cửa hang phát sáng, như có điều suy nghĩ, "Đây hẳn là một cái trận truyền tống."

Văn Kiều nhìn một chút, không thấy được vết tích gì có quan hệ với trận truyền tống, nhin không được kinh ngạc nhìn Ninh Ngô Châu.

Tiêm Thú không có hoài nghi Ninh Ngô Châu phán đoán, lập tức hỏi: "Vẫn đi vào sao?"

"Vào!" Ninh Ngô Châu nói, "Lưu lại hai mươi người canh giữ bên ngoài, những người khác theo ta cùng nhau đi vào."

Tiêm Thú lập tức lưu lại hai mươi người, phân phó bọn hắn ở tại chỗ chờ lệnh, tùy cơ ứng biến, liền nhìn về phía Ninh Ngô Châu và Văn Kiều.

Ninh Ngô Châu kéo tay Văn Kiều, nói với nàng: "Ta không biết cửa hang phát sáng này là loại trận truyền tống nào, nếu là ngẫu nhiên truyền tống, khiến chúng ta tách ra, nàng nhất định phải cẩn thận, mọi thứ lấy an nguy làm trọng."

Văn Kiều đáp dạ, nhin không được nhìn hắn, quyết định đợi lát nữa nhất định phải nắm chặt hắn.

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu cũng căn dặn tiêm lân vệ lấy an toàn làm chủ, mới dẫn theo Văn Kiều, đi vào cửa hang phát sáng, Tiêm Thú và những tiêm lân vệ khác theo sát mà lên.

Lúc bọn họ biến mất vào vầng hào quang, lực hút từ trận truyền tống kéo lấy cơ thể họ, tiếp theo là trời đất quay cuồng, bọn họ cảm thấy lực hút của truyền tống đè nặng xuống cơ thể.

Văn Kiều tập trung nắm chặt tay Ninh Ngô Châu, thẳng đến khi cơ thể thoát khỏi lực ép, thành công đứng vững về sau, Văn Kiều phát hiện Ninh Ngô Châu vẫn còn bên cạnh, rất cục nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà sau một khắc, nàng phát hiện ngoại trừ nàng và Ninh Ngô Châu, những tiêm lân vệ khác đều không thấy, hiển nhiên đã bị tách ra.

Chẳng lẽ bởi vì bọn họ nắm tay nhau, mà không nắm tay với những tiêm lân vệ khác sao?

Ninh Ngô Châu ngược lại rất bình tĩnh, cười nói: "Xem ra hiện giờ chỉ có chúng ta."

Văn Kiều ừ một tiếng, kéo tay hắn nắm thật chặt, quyết định, lúc này nhóm tiêm lân vệ không ở đây, nàng nhất định phải bảo vệ hắn thật tốt, làm việc phải càng chú ý.

Tiếp theo, bọn họ bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Phía trước là một đường hầm bằng đá hình khối lập phương, rộng cao khoảng một trượng, mặt ngoài trơn nhẵn, giống như do người xây thành.

"Đây là nơi nào?" Văn Kiều nghiêng đầu nhìn một chút, vô ý thức hỏi phu quân thông thái nhà nàng.

Ninh Ngô Châu suy đoán, "Có lẽ là động tiên của cao thủ tu tiên nào đó."

Văn Kiều nghĩ đến lúc trước khi đi vào trận truyền tống, cảm thấy suy đoán của hắn rất đáng tin cậy, cũng chỉ có người tu tiên mới làm cái này ở cửa. Vầng hào quang trước đó, hẳn là dị tượng khi động tiên xuất hiện, chỉ là hơi lớn một chút.

Dị tượng kinh khủng như vậy, cũng không biết trong động tiên này có bảo vật gì.

Văn Kiều quay đầu nhìn phía sau, phát hiện đằng sau là bức tường chắn kín mít, căn bản không có đường lui, cũng không có trận truyền tống, chỉ có thể tiến lên.

Bọn họ liền xuất phát, bởi vì Ninh Ngô Châu không phải người tu tiên, tốc độ của hai người cũng không nhanh, chậm chậm mà đi về phía trước.

Đi nửa canh giờ sau, phía trước xuất hiện một lối rẽ, Ninh Ngô Châu nhìn một chút, để Văn Kiều làm ký hiệu chung quanh, rồi tiếp tục đi. Sau đó không lâu, lại gặp phải lối rẽ, tiếp tục làm ký hiệu, rồi chọn một con đường đi.

Đi như thế mấy canh giờ, khi thấy được ký hiệu lúc trước, Văn Kiều trầm mặc.

"Thì ra là mê cung." Ninh Ngô Châu vẫn bình thản, nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương bên người, "A Xúc, chúng ta lạc đường rồi làm sao bây giờ?"

Văn Kiều yên lặng nhìn hắn, "Ngài mệt không? Ta cũng ngài đi."

Ninh Ngô Châu: "... Không mệt."

Nàng a một tiếng, chậm rãi nói: "Ngài đói không?"

Cảm giác có chút buồn bức nghĩ, hình như bọn họ mang không nhiều đồ ăn, nếu vòng vòng trong mê cung mười ngày nửa tháng, có thể cả hai người đều đói bụng, nàng là người tu tiên, có thể hấp thụ linh khí chung quanh miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng Ninh Ngô Châu là người phàm, thời gian dài không ăn không uống sẽ đói.

Mặc dù Ninh Ngô Châu không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng nhìn nàng có vẻ buồn bức, cũng có thể suy đoán vài phần, cảm giác có chút buồn cười, lại cảm thấy tiểu thê từ nhà mình thật sự cực kỳ đáng yêu.

"Tạm thời vẫn chưa đói." Ninh Ngô Châu cười an ủi nàng, "Nếu như đói, còn có Tích Cốc đan."

Văn Kiều cúi đầu nhìn thoáng qua túi không gian bên hông, trước khi xuất phát Ninh Ngô Châu đã đeo nó bên hông nàng, nàng còn chưa kịp xem có đồ vật gì bên trong, nghe hắn nói vậy liền muốn mở ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sống chết cũng bảo hộ

Thừa dịp nửa đường lúc nghỉ ngơi, Văn Kiều kiểm tra đồ vật trong túi không gian, phát hiện có đến mấy bình Tích Cốc đan, mỗi bình tổng cộng có mười viên Tích Cốc đan, một viên Tích Cốc đan đủ no bụng trong nửa tháng.

Ngoại trừ Tích Cốc đan ra, còn có các loại linh đan, trị liệu, hồi linh, giải độc, hồi máu... Và một vài loại nàng không biết đến, chỉ có thể từ tên của chúng mà suy đoán công dụng linh đan.

Trừ cái đó ra, còn có các loại phù lục, vũ khí cùng trận bả, tài nguyên người tu tiên cần sử dụng đều đầy đủ.

Sau khi Văn Kiều kiểm tra xong, tâm tình phức tạp nhìn Ninh Ngô Châu, hỏi: "Những linh đan này..."

"Đều là Ninh thị luyện đan sư luyện." Ninh Ngô Châu mỉm cười nói, "Linh đan đẳng cấp cũng không cao, nàng hãy cứ dùng tạm vậy."

Văn Kiều a một tiếng, thầm nghĩ lấy trình độ luyện đan của Đông Lăng Quốc, có thể luyện ra cấp huyền đan đã không tệ, cấp địa đan càng là đồ vật quý hiếm, trong túi không gian linh đan đẳng cấp xác thực không cao, đại đa số là cấp hoàng đan, nhưng được ở chỗ chủng loại phong phú, rất nhiều loại nàng đều chưa từng nghe qua, công dụng càng là cổ quái kỳ lạ.

Xem ra nội tình hoàng tộc Ninh thị so với bên ngoài suy đoán càng thâm sâu.

Là người được lợi, Văn Kiều tự nhiên linh phần nhân tình này.

Tích Cốc đan số lượng nhiều đến có thể cung cấp bọn họ tích cốc mấy năm, coi như bị vây ở chỗ này không ra được, tạm thời cũng sẽ không chết đói, thế là Văn Kiều yên tâm. Hiện nay điều muốn lo lắng chính là cái mê cung này sẽ có những nguy hiểm khác hay không, làm sao để ra ngoài, như nơi này thật sự là một động tiên thượng thừa, ven đường chắc chắn đặt nhiều loại cạm bẫy, nguy hiểm không thể đo lường.

Văn Kiều ở trong lòng tính toán, nghỉ ngơi đến không sai biệt lắm, hai người tiếp tục đi dạo mê cung.

Trên hai mặt vách tường của mê cung, cách mấy trượng liền có một viên huỳnh thạch phát sáng, tia sáng xanh thắm chiếu sáng bốn phía, nhưng cũng bởi

vì như thế, khiến cho người ta rất khó phát giác được thời gian trôi qua.

Văn Kiều lấy ra đồng hồ cát xem, phát hiện bọn họ đã ở trong mê cung một ngày, lo lắng phu quân nhà nàng bị mệt, Văn Kiều quan tâm đề nghị nghỉ ngơi.

"Kỳ thật ta không mệt." Ninh Ngô Châu cười nói, hắn mặc dù không thể tu tiên, nhưng cũng tập qua một chút võ thuật thích hợp với người phàm, không vì cái khác, chỉ vì cường thân kiện thể, cũng không vô dụng như người khác nghĩ, mấy ngày không nghỉ ngơi cũng có thể chịu được.

Nhưng Văn Kiều vẫn là kiên trì muốn nghỉ ngơi.

Lấy khối da yêu thú ra làm tấm thảm trải trên mặt đất, hai người ngồi lên.

Sau đó Văn Kiều lấy túi nước và đồ ăn từ trong túi không gian ra đưa cho phu quân nhà nàng.

Ninh Ngô Châu là người phàm, những vật như túi không gian tất nhiên là không cách nào sử dụng, hắn cần gì, đều sẽ có Tiềm Thú trình lên cho hắn, hiện tại Tiềm Thú không có ở đây, thì sẽ do Văn Kiều chăm sóc hắn, phụ trách lấy đồ vật từ trong túi không gian.

Văn Kiều tuổi nhỏ hơn hắn, thân thể cũng không tốt, nhưng là một người tu tiên, ở loại địa phương này, làm gì cũng mạnh hơn so với Ninh Ngô Châu người phàm không thể tu tiên.

Ninh Ngô Châu chậm rãi từ từ uống nước, cười nói: "A Xúc, nếu là người tiến vào đều phân tán trong mê cung, sớm muộn có thể đi ra, tốc độ của chúng ta vốn đã chậm, nếu lại tốn thời gian nghỉ ngơi, sợ rằng sẽ đến sau người khác."

Lời này có ý ám chỉ, nói với cô nương này, đừng ngốc nghếch như vậy, hiện tại cái động tiên không biết tên này mới ra, nhất định có dị bảo, nên nhanh chóng đi tìm bảo mới đúng, đừng đem thời gian lãng phí ở trong mê cung này.

Cũng không biết Văn Kiều nghe hiểu không, nàng bình thản nói: "Nhưng ngài muốn nghỉ ngơi nha."

Ninh Ngô Châu: "... Ta còn là có thể kiên trì một chút."

"Không được, ngài phải nghỉ ngơi." Văn Kiều nói, "Tu vi của ta quá thấp, coi như có thể tìm được dị bảo, cũng đánh không lại người khác, còn không bằng tùy ý nhìn một chút liền tốt."

Ninh Ngô Châu im lặng hồi lâu, sau đó không nhìn cười được.

Hắn cười đến mặt mày cong cong, đôi mắt ấm áp giống như một ao nước xuân, gương mặt tuấn mỹ càng trở nên ôn nhu.

Văn Kiều lấy ra một viên Tích Cốc đan, cau mày nuốt, cảm thấy mùi vị thật sự không tốt. Tích Cốc đan hương vị ít có tốt, cũng không biết những luyện đan sư kia vì cái gì không thay đổi một chút hương vị của Tích Cốc đan.

"Ăn không vô cũng đừng ăn." Ninh Ngô Châu nói, "Yên tâm, mê cung lại lớn cũng có hạn, hắn có thể rời khỏi đây rất nhanh."

Văn Kiều liếc nhìn hắn, thầm nghĩ phu quân nhà nàng có thể lại phát hiện ra gì, làm người đồng hành cùng hắn, Văn Kiều cũng không phát hiện được gì, so sánh liền thấy ngay. Nàng đã thành thói quen trí thông minh của Ninh Ngô Châu nghiền ép người phàm, không thể khinh thường hắn chỉ vì không cách nào tu tiên, vị này chính là người ngay cả tiềm lân vệ đều có thể thuần phục, nhất định có chỗ hơn người.

Làm một người phàm, nàng chỉ cần nghe theo hắn, không cần phải suy nghĩ.

Thế là Văn Kiều thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi đầy đủ hai canh giờ, mới tiếp tục tiến lên.

Bọn họ đi trong mê cung đã năm ngày.

Vậy là bọn họ đi vào Lâm Liệp cốc đã có hai mươi ngày, còn mười ngày nữa Lâm Đài Liệp cốc sẽ đóng lại.

Ngày hôm đó, Văn Kiều mới vừa đặt xuống ký hiệu ở lối rẽ, liền nghe đến một tiếng vang kỳ quái, như ầm như hiện, nàng có hơi giật mình.

Mê cung thực sự quá an tĩnh, phảng phất ngoại trừ bọn họ ra thì không có cái gì nữa, loại này yên tĩnh có thể khiến người bị điên, bất quá Văn Kiều bệnh lâu tại giường, sớm thành thói quen thời gian cô độc tịch mịch kia, Ninh Ngô Châu cũng không phải người thường, từ đầu đến cuối đều hoàn toàn bình tĩnh thong dong, không có biểu hiện ra cảm xúc lo lắng gì, để cho người ta rất bất ngờ.

Văn Kiều nói với Ninh Ngô Châu phát hiện của mình, kéo hắn đi theo hướng của âm thanh phát ra.

Nhưng mà bọn họ đi hồi lâu, đều không có tìm được nơi âm thanh kia phát ra, Văn Kiều nhíu mày, nhìn không được dừng lại.

Ninh Ngô Châu không phải người tu tiên, ngũ giác của hắn cũng không mạnh như Văn Kiều, nghe không được thanh âm kia, liền hỏi: "A Xúc, có thể nói với ta một chút về thanh âm kia sao?"

Văn Kiều lần nữa cẩn thận lắng nghe: "Giống như là tiếng gì rơi trên mặt đất, tựa như từ hướng này truyền đến, lại như từ sau tường truyền đến."

Ninh Ngô Châu nhìn theo hướng nàng chỉ, thần sắc hơi thay đổi, hần đưa tay sờ lên vách tường.

Vách tường là thật, vô cùng cứng rắn, lúc người tu tiên công kích, chỉ có thể gọt đi một tầng đá mỏng, không cách nào phá vỡ, coi như biết là bên kia tường truyền đến cũng vô pháp lập tức đi xem.

Văn Kiều đành phải từ bỏ, kéo Ninh Ngô Châu tiếp tục tiến lên.

Có lẽ là lúc trước nghe được ít ỏi âm thanh có một khởi đầu tốt, khi bọn họ lại đi qua ba lối rẽ, xa xa liền nghe đến tiếng ồn ào truyền đến từ phía trước, xen lẫn tiếng bước chân dồn dập.

Văn Kiều nghe một hồi, tranh thủ thời gian kéo Ninh Ngô Châu chạy.

Liền ngay lúc bọn họ chọn đại một lối đi mà chạy, thì có một đám người từ phía trước đường hầm chạy đến, bọn hần chạy cực nhanh, giống như có thứ gì đó rất đáng sợ đang đuổi theo sau lưng bọn hần.

Người chạy đầu tiên nhìn thấy Văn Kiều và Ninh Ngô Châu, hét lên: "Ninh Ngô Châu!"

Nói xong, không chút do dự chạy đến hướng bọn họ, những người khác không thoát khỏi được yêu thú truy kích sau lưng, tất nhiên cũng theo sát lên, lúc này nhiều người mới có thể giữ mạng.

Văn Kiều nghe được thanh âm kia, liền biết là Cửu công chúa Ninh Dao Châu.

Từ khi tiến vào Lân Đài Liên cốc, bởi vì bọn họ đều là chậm chậm mà đi, không có cố đi tìm thiên tài địa bảo và tài nguyên gì đó, nên tuốt một khoảng phía sau với những người tu tiên khác, những nơi đi qua căn bản không có gặp được bao nhiêu người tu tiên, sau đó động tiên xuất hiện, bọn họ lọt vào mê cung mấy ngày, cho tới bây giờ, mới gặp được người quen.

Nhưng với tình huống bây giờ, còn không bằng đừng gặp được.

Văn Kiều nghe sau lưng giọng nói hoảng hốt chạy trời chết, mặc dù không biết thứ gì đang truy kích bọn hần, tranh thủ thời gian chạy mới tốt.

Văn Kiều xuất ra bản lĩnh trốn chạy rèn luyện được trong cuộc vật lộn sống còn tại địa bàn của Băng Lệ Oa, một tay nâng lên Ninh Ngô Châu liền chạy.

Ninh Ngô Châu: "..."

Người đằng sau thấy cảnh này: "..."

Nếu không phải thời cơ không đúng, Ninh Dao Châu chỉ thấy cảnh này đã muốn cười chết, càng muốn chế giễu Ninh Ngô Châu một trận cho ra trò, luân lạc tới nỗi cần một cô nương ôm yêu che chở, nhưng mà con yêu thú quý dị kia đuổi sát sau lưng không bỏ, căn bản bọn hần không có thời gian nghĩ cái khác, chỉ muốn mau chóng trốn được, tranh thủ thời gian mà chạy trời chết.

Tu vi của Ninh Dao Châu cao hơn Văn Kiều, những người tu tiên bên cạnh nàng ta cũng giống vậy, rất nhanh đã đuổi kịp Văn Kiều, sau đó —— không chút do dự vượt qua bọn họ.

Lúc này, một nam tử bên cạnh Ninh Dao Châu đột nhiên nhìn thoáng qua hai người Văn Kiều, rút kiếm đánh tới.

Văn Kiều tranh thủ thời gian tránh đi, chính là trong nháy mắt tránh né, đám người kia đã chạy xa.

Một loại dự cảm cực kì nguy hiểm ập tới, phảng phất như bị vật gì đáng sợ đè mắt tới, rung mình, Văn Kiều không chút do dự đẩy Ninh Ngô Châu về phía trước, bản thân nhận lấy một đòn từ sau lưng đánh tới.

Thân thể của nàng bị đánh văng ra ngoài, nện lên trên tường, rồi bắn ngược xuống mặt đất, cổ họng ngai ngái, ọc ra một ngụm máu lớn.

Ngũ tạng lục phủ xoắn nát đau đớn, ngụm máu phun ra còn có một ít nội tạng vụn nát, trước mắt Văn Kiều biến thành màu đen, đau đến muốn ngất đi. Nàng cảm giác được sinh mệnh của mình đang nhanh chóng trôi đi, nhưng vẫn nhớ tới Ninh Ngô Châu không có chút năng lực tự vệ nào, nhẫn tâm xuất ra tất cả linh lực trong ba mươi sáu kinh mạch, kích phát tất cả khả năng và tốc độ, liều mạng một hồi, phóng tới phía trước, ôm chặt Ninh Ngô Châu, bảo hộ hần dưới thân.

"A Xúc!" Ninh Ngô Châu trừng lớn mắt nhìn nàng.

Văn Kiều đưa lưng về phía yêu thú kia, khéo mắt liếc thấy một bóng trắng từ bên tường vọt qua, thậm chí còn không thấy rõ ràng bộ dáng vật kia, sau lưng đã nóng bỏng rất đau, quần áo bị móng vuốt bén nhọn xé rách, toàn bộ phần lưng da tróc thịt bong, máu me tung tóe.

Cả người nàng ép lên Ninh Ngô Châu, lấy thân che chở hần.

Ninh Ngô Châu cứ như vậy lẳng lẳng nhìn xem nàng, thấy mặt nàng bị máu nhuộm đỏ, trắng bệch lại chặt vật.

Phía trước vang lên âm thanh ầm ầm, đám người chạy trốn kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, thất kinh quay ngược trở về.

Rất nhanh bọn hắn liền nhìn thấy hai người Ninh Ngô Châu nằm trên đất, Ninh Ngô Châu ôm Văn Kiều không biết sống chết trong ngực, toàn thân nhuốm máu, con yêu thú truy kích bọn hắn nhảy loạn bốn phía, nhìn kỹ xem, thì thấy nó đang nhặt linh đan rót tung tóe trên mặt đất để ăn, ăn đến cực kì vui sướng, nào còn vẻ hung ác như lúc trước truy kích bọn hắn.

Tất cả người tu tiên thấy thế, trong lòng liền hồi hận, nếu biết yêu thú này thích ăn linh đan, vừa rồi liền dùng linh đan ném nó, trong thời khắc sinh tử tồn vong, ai còn quan tâm đến chuyện lãng phí linh đan hay không.

Con người Ninh Dao Châu hơi co lại, thấy cảnh này, cũng không biết là kinh ngạc con yêu thú kia đang nhặt linh đan ăn, hay kinh sợ Ninh Ngô Châu tốt số, vậy mà không chết.

Bất quá lúc này bọn hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, sau lưng không ngừng mà truyền đến âm thanh ầm ầm, đường hầm trong mê cung lấy tốc độ mất thường có thể thấy được mà sụp đổ, những tảng đá bên trên đầu không ngừng rơi xuống, mặt đất rạn nứt, xuất hiện một hố đen sâu không thấy đáy, đường như đường hầm mê cung này là xây ở giữa không trung, nếu sụp đổ, toàn bộ mê cung đều sụp xuống.

Tốc độ sụp xuống thực sự quá nhanh, trong nháy mắt liền lan tràn đến nơi đây.

Yêu thú long trắng đang nhặt linh đan trên đất nuốt ăn thì phát ra tiếng kêu rít, tức giận đến nhảy nhót, xoay người chạy đi, nhưng mặc dù nó chạy nhanh, cũng không kịp với tốc độ sụp xuống của mê cung, liền rơi xuống hố sâu đen tối chung với tất cả mọi người.

Trong nháy mắt rơi xuống, Ninh Ngô Châu ôm thật chặt người trong ngực, mặc cho máu của nàng nhuộm ướt y phục hắn, chậm rãi chảy đến ngực hắn, đôi mắt xưa nay ôn nhuận nhu hòa trở nên đỏ tươi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiên tuyển chi tử

Trong khoảng không đen tối, một bóng dáng lướt qua cực nhanh.

Đi đến trước động đá được bao phủ bởi huỳnh thạch, bóng dáng kia dừng lại, nhìn về phía lối vào động đá, thấy ánh sáng mờ ảo của huỳnh thạch ngay lối vào còn có chút vàng sáng nhàn nhạt, trên gương mặt anh tuấn lãnh khốc của nam tử không rõ có thêm mấy phần sợ hãi lẫn vui mừng, tiếp lấy liền khôi phục sự thận trọng.

"Ồ ô ~~~ "

Một con yêu thú toàn thân màu đen ở bên người nam tử, bộ dáng giống như báo yêu thú phát ra tiếng ô ô, tựa như thúc giục hắn nhanh tranh thủ thời gian mà đi vào.

Ninh Triết Châu cúi đầu nhìn U Minh báo bên người phát ra thanh âm thúc giục, bên trong không gian âm u lạnh lẽo đen tối này, U Minh báo gần như hòa làm một cùng hoàn cảnh chung quanh, chỉ có cặp mắt phát sáng trong bóng đêm ẩn chứa sức mạnh đến từ U Minh, khiến người biết nó khác biệt với yêu thú thể gian này, phảng phất giống như người hơi không cẩn thận sẽ bị kéo vào u minh.

Hắn đưa tay vỗ vỗ đầu U Minh báo, chậm rãi nói: "Không vội."

Mặc dù U Minh báo nóng vội, nhưng thấy hắn cẩn thận, chỉ có thể ở tại chỗ cào cào móng vuốt, nhịn xuống.

Ninh Triết Châu thăm dò một lát, xác nhận trong động đá với không có nguy hiểm, mới dẫn theo U Minh báo đi vào.

Động đá cực sâu, cao tới mấy chục trượng, huỳnh thạch phát sáng bọc quanh vách đá, tia sáng màu xanh nhàn nhạt lạnh lẽo chiếu sáng cả động, đồng thời cũng làm cho người ta thấy rõ con hung thú nằm sâu trong động đá, đôi mắt đóng lại, giống như đang ngủ.

Đột nhiên nhìn thấy quái vật khổng lồ như vậy, sắc mặt Ninh Triết Châu hơi cương, theo bản năng đề phòng, may mắn hắn có thể cảm giác được trên thân hung thú đã không còn khí tức sinh mệnh. Tuy vậy, yêu thú này giờ chỉ là một thi thể nhưng năng lượng hung mãnh của yêu thú cấp cao vẫn tồn tại, liền khiến người sợ hãi không thôi, không dám ở cùng trong một không gian.

Sau khi chết vẫn có khí tức đáng sợ như vậy, có thể thấy được khi nó còn sống hùng mạnh cỡ nào.

Đây là thi thể của một con yêu thú đã tu tiên đến cấp vương hóa hình, tương đương với người tu tiên ở cảnh giới nguyên hoàng trở lên.

Mặc dù không biết nó đã chết bao nhiêu năm rồi, nhưng thi thể lại được bảo tồn rất tốt, lớp lông trên người như những cọng gai, không thấy mảy may hư thối, tất cả tu vi đều ngưng tụ ở yêu xương, vô cùng cứng rắn.

U Minh báo lại phát ra tiếng ô ô thúc giục, ánh mắt cực kỳ khát vọng lại thêm mấy phần kiêng kỵ mà nhìn về thi thể của hung thú kia.

Ninh Triết Châu xoa dịu nói: "Không vội, nó là của người."

Dứt lời, hắn tiến lên, lấy đi thi thể của hung thú, toàn thân yêu thú là bảo, cho dù sau khi chết, vẫn không thể khinh thường, đặc biệt là loại yêu thú cấp cao đã hóa hình.

Lúc vừa đem thi thể yêu thú bỏ vào túi không gian, Ninh Triết Châu lập tức quay người, giờ kiểm tra trước, quát: "Ai?"

U Minh báo phản ứng cực nhanh, như một bóng ma ẩn nấp vào trong bóng đêm, bóng dáng biến mất, lại phảng phất như ở khắp mọi nơi, khóa chặt người xâm nhập ở bên ngoài động đá.

Một bóng dáng xuất hiện trước động đá.

Người tới là một nam tử tuấn mỹ mặc cẩm bào màu lam nhạt, mắt sắc mây kiếm, ngọc quan buộc tóc, trên trán đeo viên ngọc bích hình trăng khuyết, lưng mang ngọc tiêu, khí độ bất phàm. Về mặt của hắn lạnh nhạt, ánh mắt nhìn Ninh Triết Châu có vài phần xem kỹ và hứng hờ, lại mang theo hơi thở của người bề trên, cũng không phải là nhân vật được bồi dưỡng ra từ một địa phương nhỏ.

Ánh mắt Ninh Triết Châu hơi lạnh lẽo, trong nháy mắt liền hiểu rõ, đây cũng không phải là người tu tiên của Đông Lăng Quốc.

Có thể nói hắn biết rất rõ tất cả thế hệ người tu tiên trẻ tuổi ở Đông Lăng Quốc, nhưng chưa từng thấy qua người này, với lại sau khi tiến vào Lân Đài Liệp cốc phát sinh mấy vụ người tu tiên Đông Lăng Quốc bị giết, đã phát giác được lần này Lân Đài Liệp cốc mở ra, có không ít người tu tiên từ bên ngoài lần vào.

Những người này có tu vi khá cao, không biết mục đích là gì, bọn hắn đến Lân Đài Liệp cốc cũng không phải là lịch luyện hay tầm bảo, thậm chí còn không nhìn trúng tài nguyên ở Lân Đài Liệp cốc, lại thêm có không ít người tu tiên chết trong tay bọn hắn, khiến cho người ta hoài nghi liệu bọn hắn có phải tới đây giết người chỉ để tìm vui.

Ninh Triết Châu thân là hoàng tộc đệ tử Đông Lăng Quốc, tất nhiên có trách nhiệm bảo hộ người tu tiên của Đông Lăng Quốc, trùng hợp gặp được mấy lần xung đột giữa người tu tiên của Đông Lăng Quốc và người bên ngoài, vốn muốn ra tay, nào biết được đột nhiên có động phủ xuất thế, tất cả mọi người đều chạy tới nơi đây, khiến hắn chưa kịp ra tay hỏi thăm mục đích đến đây của những người từ bên ngoài này.

Người tới nhìn kỹ một lát, dùng một giọng nói cực kì chắc chắn nói: "Đông Lăng Ninh thị Ninh Triết Châu."

Ninh Triết Châu bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Tiền bối là?"

"Thánh Võ Điện, Doãn Tinh Hành."

Sắc mặt Ninh Triết Châu hơi đổi, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn, nhưng trên mặt lại không lộ ra manh mối gì.

Doãn Tinh Hành lộ ra nụ cười thần nhiên, nói: "Tin tưởng người hẳn đã nghe nói qua danh tiếng của thánh Võ Điện, lần này thánh võ chi tử chúng ta đến Đông Lăng, vì tìm kiếm thiên tuyển chi tử."

Ninh Triết Châu cũng không ngốc, trong nháy mắt liền minh bạch hắn ý tứ, nói ra: "Ta là thiên tuyển chi tử người được chọn lần này?"

"Đúng vậy."

Ninh Triết Châu thần sắc bất định mà nhìn hắn, thật lâu không nói gì.

Gió thổi qua mặt đất, phát ra quanh đi quẩn lại tiếng gọi, vắng vắng bên tai.

"Điện hạ, điện hạ..."

Ninh Ngộ Châu chậm rãi mở mắt, cơn đau đớn nương theo sự thanh tỉnh ừ ừ kéo đến, khiến hắn rõ ràng cảm giác được toàn thân xương cốt gần như gãy nát đau đớn. Nhưng mà, ngoại trừ đau đớn ra, còn có một loại cảm giác xa lạ khác.

Rốt cục hắn đã có thể cảm giác được linh khí ở khắp mọi nơi bên trong không khí.

Tiềm Thủ thấy hắn tỉnh lại, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, tranh thủ thời gian nuốt mấy viên linh đan cho hắn, trong đó có cả tổ xương đan.

Ngã xuống từ mấy vạn trượng trên cao, Ninh Ngộ Châu là một người phạm không có tu vi, té ngã gãy xương vẫn là nhẹ, nặng thì đã mất mạng.

Ninh Ngộ Châu chịu đựng sự đau đớn tựa như bị hàng vạn con kiến cắn vào xương khi xương cốt tái tạo lại, khàn khàn hỏi: "Có nhìn thấy A Xúc không?"

Tiềm Thủ dừng lại, không có lên tiếng.

Ninh Ngô Châu sinh ra một loại dự cảm không tốt, giọng nói mãnh liệt mấy phần, "A Xúc đâu?"

Tiêm Thú liếc nhìn hắn, khó khăn nói: "Phu nhân... Chết rồi."

"Không thể nào!" Ninh Ngô Châu nói, sau một hồi, bỗng nhiên phun ra ngụm máu, sắc mặt trắng bệch càng trở nên như tro tàn.

Tiêm Thú khần trương nhìn hắn, tranh thủ thời gian lại cho hắn ăn mấy viên linh đan, cân nhắc nói: "Điện hạ, thuộc hạ cũng không lừa gạt ngài, khi thuộc hạ tìm được các người, ngài còn có vài phần hơi thở, nhưng phu nhân bị thương quá nặng, lại ngã từ trên xuống, thân thể không chịu nổi, nên... cơ hội sống hoàn toàn không có."

Nói đến đây, Tiêm Thú không đành lòng nhìn sắc mặt hắn.

Ninh Ngô Châu nằm trên mặt đất, hai mắt vô thần mà nhìn mái vòm đen tối không thấu phía trên.

Tiêm Thú lo lắng nhìn hắn, vài ngày trước sau khi bọn họ tiến vào cánh cổng ánh sáng kia, không ngờ truyền tống trận phía sau cánh cổng ánh sáng lại là một cái ngẫu nhiên truyền tống trận, khiến mọi người phân tán. Bọn hắn lượn quanh tại mê cung hồi lâu đều không đi ra được, về sau không biết thế nào, mê cung đột nhiên sụp đổ, phía dưới xuất hiện một không gian đen tối vô cùng lớn, tất cả mọi người từ trên mê cung đều ngã xuống.

Cũng may bọn hắn đều là người tu tiên, mặc dù ngã xuống từ độ cao mấy vạn trượng, tuy có chút thụ thương, lại không lo đến tính mạng.

Sau khi nhóm tiêm lân vệ tập hợp, liền nhanh chóng lần theo khế ước cảm ứng cùng Ninh Ngô Châu tìm tới, lúc vừa tìm ra bọn họ, thì thấy hai người kia một chết một bị thương.

Đối với Văn Kiều vị tân phu nhân này, Tiêm Thú chỉ mới tiếp xúc với nàng nửa tháng, trong ấn tượng là một tiểu cô nương ốm yếu trong trời lạnh lùng ít nói, đáng yêu nhìn nhu nhu nhược nhược, cần người bảo hộ. Mặc dù hắn không biết chủ tử tại sao muốn mang một người không có sức chiến đấu lại cần người bảo vệ đi cùng vào Lân Đài Liệp cốc, còn nhìn ra được chủ tử rất coi trọng nàng, thậm chí không tiếc vì nàng điều trị thân thể, vì nàng lập ra kế hoạch tu tiên, làm gì cũng đều vì nàng, thậm chí lần này vào Lân Đài Liệp cốc, cũng là vì nàng.

Tiêm Thú chưa bao giờ thấy qua chủ tử đối một người đề bụng như thế, liền biết chủ tử là thật sự yêu thích vị phu nhân có hôn ước từ nhỏ này.

Nhưng mà phu nhân đã chết.

Không biết qua bao lâu, Ninh Ngô Châu khàn khàn mở miệng: "Thi thể của nàng đâu?"

Tiêm Thú hoàn hồn, nhanh chóng trả lời: "Bị một con yêu thú giống con chó mang đi rồi."

Ninh Ngô Châu quay đầu nhìn hắn, đôi tròng mắt kia thần sắc nhàn nhạt, lại làm cho lưng Tiêm Thú phát lạnh, chỉ có thể kiên trì nói: "Thuộc hạ bất lực, không biết con yêu thú kia xuất hiện từ chỗ nào, tốc độ của nó cực nhanh, sức mạnh cũng lớn không thể tưởng tượng nổi, thừa dịp lúc thuộc hạ cứu ngài, kéo đi thi thể của phu nhân, thuộc hạ đã phái những tiêm lân vệ khác đi kiểm."

Ninh Ngô Châu không nói gì, hắn vẫn nằm trên mặt đất, quần áo trên người rách rưới, dính đầy vết máu, có hắn, cũng có Văn Kiều.

Tiêm Thú trông coi hắn, gặp hắn không nói lời nào, cũng không dám mạo muội mở miệng.

Chung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió trầm thấp vang lên, nghẹn ngào như khóc, nơi xa mơ hồ có âm thanh nước chảy róc rách.

Nơi này là một không gian dưới đất, không gian cực lớn, không chỉ có mạch nước ngầm, còn có rất nhiều động đá, trong đó còn có một số yêu thú sống ở nơi đây, cùng có khó tìm linh thảo, đẳng cấp cực cao, ở bên ngoài khó gặp.

Nơi này hiển nhiên là phía dưới động phủ, nhìn cảnh vật chung quanh, Tiêm Thú suy đoán đây là địa phương bình thường chủ nhân của động phủ hay hoạt động.

Như thế cũng có thể suy đoán, chủ nhân động phủ hẳn là một cái hóa hình yêu tu, mê cung phía trên là nơi yêu tu kia dùng để lừa gạt mọi người, nơi này mới là động phủ chân chính của yêu tu. Còn vì sao động phủ đột nhiên xuất hiện, gây nên tiếng vang lớn như thế, bởi vì hiện nay tin tức thu tập không được nhiều, không cách nào phân tích. (yêu tu: loại yêu thú muốn tu luyện cấp cao để thành tiên)

Ngay lúc Tiêm Thú đang phân tích không gian dưới đất này, đột nhiên hắn cảm giác được linh khí thiên địa chuyển động, cuộn cuộn hướng vọt tới chỗ này.

Hắn khiếp sợ quay đầu, nhìn về phía người nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Chẳng biết lúc nào, Ninh Ngô Châu nhắm mắt lại, mặc cho thiên địa linh khí cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể hắn, hơi thở trên người hắn cũng thay đổi.

Bình một tiếng, giống như đánh vỡ một loại nào đó trói buộc, Ninh Ngô Châu từ một người phạm không cách nào tu tiên, biến thành người tu tiên cảnh giới nhập nguyên.

Sau đó không lâu, Ninh Ngô Châu mở to mắt, rồi chậm rãi ngồi dậy.

Mặc dù bị thương hoàn toàn nghiêm trọng, nhưng khi trở thành người tu tiên trong nháy mắt đó, thiên địa linh khí cải biến huyết nhục và xương cốt của hắn, tằm bổ nội tạng bị thương cùng xương cốt gãy vụn, vết thương trên người lấy tốc độ thật nhanh khỏi hẳn.

Tiền Thủ khiếp sợ nhìn hắn, "Điện hạ..."

Ninh Ngô Châu thần nhiên nói: "Trời buộc trong cơ thể ta đã phá, có thể tu luyện."

Lúc hắn nói lời này, nhẹ nhàng như mây khói, giống như chỉ là một sự kiện bình thường, không có chút nào vì thế mà mừng rỡ như điên.

"Làm sao lại như vậy?" Tiền Thủ không biết tình huống này tốt hay là không tốt, lo lắng nói, "Không phải nói sau khi ngài cập quan mới có thể phá vỡ niêm phong kia..."

Rõ ràng còn thời gian một năm, vì sao niêm phong lại sớm bị phá vỡ? Chẳng lẽ bởi vì lần này bị thương quá nặng? Hay trong động phủ có gì đó có thể phá vỡ niêm phong?

"Không phải." Ninh Ngô Châu nói khẽ, một cái tay xoa lên tim, ánh mắt phức tạp, "Là máu của A Xúc."

Tiền Thủ a một tiếng, không rõ ràng cho lắm nhìn hắn, hoài nghi mình nghe lầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khởi tử hồi sinh

Không quá nửa ngày thời gian, Ninh Ngô Châu đã có thể đứng lên, hành động tự nhiên, mặc dù thân thể vẫn có chút suy yếu, cũng đã không có gì đáng ngại.

Tu vi của hắn lúc này chỉ mới là người tu tiên vừa bước vào tu hành ở cảnh giới nhập nguyên sơ kỳ, có thể nói tất cả người tu tiên trong Lân Đài Liệp cốc đều có thể nghiền chết hắn, nhưng Tiền Thủ lại chưa bởi vậy mà dám xem nhẹ hắn, đối với hắn càng cung kính hơn, phát ra một sự cẩn thận từng li từng tí.

"Triệu tập tất cả tiềm lân vệ." Ninh Ngô Châu nói.

Tiền Thủ đáp dạ, lấy ra một tấm lệnh bài, bức ra một giọt máu ở đầu ngón tay, ấn vào trên lệnh bài, đây là một huyết thuật bí ẩn, một loại liên hệ hữu dụng và đáng tin nhất, có thể triệu hồi những tiềm lân vệ phân tán trong không gian này với tốc độ nhanh nhất.

Những tiềm lân vệ đang tìm kiếm thi thể của Văn Kiều ở gần đó liền nhanh chóng trở về, số người xa hơn thì còn cần thời gian.

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu kêu Tiền Thủ mang tới một tờ phù không và bút, dùng máu yêu thú trong Lân Đài Liệp cốc làm mực, vẽ lên tờ phù trống không, chỉ qua một lát, trên tờ phù trống không xuất hiện chân dung của một người tu tiên.

"Tìm người này, mang hắn tới." Ninh Ngô Châu nói, giọng nói đã từng ôn hòa, lại không còn một tia nhiệt độ.

Tiền Thủ tiếp nhận nhìn xong, mặc dù không biết người này làm sao lại đắc tội chủ nhân, cũng không hỏi nhiều, chọn mười người tiềm lân vệ, để bọn hắn đi tìm.

Thẳng đến tiềm lân vệ trở về coi như đủ, Ninh Ngô Châu nói: "Xuất phát."

Tiền Thủ lộ vẻ lo lắng, "Điện hạ, vết thương của ngài vừa hồi phục, không nghỉ ngơi thêm một lát sao?" Bây giờ niêm phong đã bài trừ, linh khí trong Lân Đài Liệp cốc nồng hậu dày đặc, hắn nên nhân cơ hội này hấp thụ linh khí tăng cao tu vi mới đúng.

"Tìm A Xúc trước."

Ninh Ngô Châu nói, vuốt lên ngực mình, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã, một loại khổ sở đau đớn xoắn lấy tim của hắn.

Nghĩ đến tiểu cô nương không màng sống chết bảo hộ cho hắn, hắn khó mà quên một màn kia.

Hắn chưa từng gặp qua cô nương ngốc như vậy.

Rõ ràng hắn cũng không vì nàng làm qua cái gì, nhưng sống chết trước mắt, nàng lại không chút do dự đem tính mạng của mình bảo vệ hắn, không đi so đo được mất, thật là khờ đến khiến người ta đau lòng.

Tiền Thủ giựt giựt chân mày.

Khoảng không gian tồn tại dưới lòng đất này cực kì bao la, động đá thông suốt mọi nơi, cong cong quán quán, so với mê cung bên trên càng khiến người ta đau đầu, muốn ở chỗ này tìm người nói nghe thì dễ làm lại rất khó.

Huống chi Văn Kiều đã chết, thi thể bị yêu thú bắt đi, lấy yêu thú thói quen, đoán chừng thi thể kia đã trở thành đồ ăn, nuốt vào bụng rồi.

Đối với yêu thú mà nói, người tu tiên cũng là một món đồ ăn cực kì mỹ vị.

Trong lòng Tiền Thủ rõ ràng, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Ninh Ngô Châu, hắn không dám nhiều lời, để tránh chủ nhân làm ra chuyện điên cuồng. So sánh thì hắn chấp nhất đi tìm thi thể của Văn Kiều vẫn có thể tiếp nhận được.

Lập tức Tiền Thủ dùng giọng điệu cực kì uyển chuyển, cẩn thận từng li từng tí nói: "Điện hạ, nơi này chúng ta đều dò xét qua, dưới mặt đất động đá cùng đường hầm rất nhiều, đã hình thành một không gian um tùm, có rất nhiều yêu thú sống ở đây. Với lại nơi đây vốn là một động phủ của yêu tu trong Lân Đài Liep cốc, bây giờ nữa Lân Đài Liep cốc sẽ đóng lại, đến lúc đó những người còn sống như chúng ta đều sẽ bị loại ra ngoài..."

Bởi vì mỗi lần Lân Đài Liep cốc mở ra, cảnh vật chung quanh cũng khác nhau, nó mỗi lần mở ra trong thời gian một tháng, nếu là người còn sống, khi Lân Đài Liep cốc sắp đóng lại, đều sẽ bị loại ra ngoài.

Đến lúc đó Ninh Ngô Châu muốn cũng không thể ở lại tiếp tục tìm kiếm thi thể không rõ tung tích của Văn Kiều.

Ninh Ngô Châu không nói nhảm với hắn, chỉ nói: "A Xúc vẫn còn sống."

Tiền Thủ muốn nói lại thôi, cho là hắn không nguyện ý tin tưởng Văn Kiều đã chết.

Lúc ấy hắn tự mình xác nhận cái chết của Văn Kiều, hơi thở của nàng đã không còn, không có khả năng sống sót, nếu không phải đột nhiên một con yêu thú nhảy ra, thừa dịp bọn hắn chưa sẵn sàng đã bắt đi thi thể Văn Kiều, lúc này hắn sẽ không đau đầu như vậy.

Ninh Ngô Châu nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, cực kì tỉnh táo nói: "Trong tim ta có một giọt tinh huyết của A Xúc, ta có thể cảm giác được chỗ của nàng."

Tiền Thủ: ???

Ninh Ngô Châu cũng không giải thích nhiều.

Ở phía trên mê cung, khi con yêu thú kia tấn công bọn họ, Văn Kiều lấy thân bảo vệ, lúc ấy yêu thú kia tổn thương nàng rất nặng, ngũ tạng lục phủ của nàng bị va đập, không khống chế được mà phun ra tinh huyết, vừa lúc rơi xuống trên người hắn, cũng từ ngực hắn rót vào tim, dưới cơ duyên xảo hợp vậy mà phá giải niệm phong kia trong cơ thể hắn.

Căn nguyên linh lực của Ninh Ngô Châu cũng không phải như bên ngoài truyền bị tổn hại do trúng độc, mà là bởi vì một cái niệm phong, không chỉ có trói buộc căn nguyên linh lực, cũng khiến hắn không thể hấp thụ thiên địa linh lực để tu tiên, giống như một cái phế vật.

Đạo niệm phong này sẽ giải trừ khi hắn tròn hai mươi tuổi.

Bây giờ cách lễ cấp quan của hắn còn thời gian một năm, lại bởi vì tinh huyết của Văn Kiều chảy vào tim hắn mà giải trừ niệm phong đã trói buộc hắn mười chín năm.

Hắn không biết vì sao tinh huyết của Văn Kiều có thể giải trừ niệm phong trong cơ thể hắn, nhưng cũng bởi vì giọt máu này, khiến cho hắn và Văn Kiều có một loại liên kết khó hiểu, thậm chí có thể thông qua giọt máu này, thoáng cảm giác được vị trí của nàng.

Ninh Ngô Châu đè xuống ngực, cảm thụ nhiệt độ của giọt tinh huyết kia.

Hắn biết Tiền Thủ sẽ không lừa hắn, Văn Kiều lúc ấy xác thực đã chết, nhưng hắn có thể thông qua liên kết của giọt máu này, cảm giác được Văn Kiều đang ở nơi nào đó trong khoảng không gian này.

Loại cảm giác này giống như sinh tử huyết khế giữa hắn và nhóm tiền lân vệ, đóng dấu trên người.

Bất kể như thế nào, Ninh Ngô Châu cũng không nguyện ý từ bỏ tìm về Văn Kiều, cho dù nàng đã bỏ mình, hắn cũng nguyện ý đi xuống u minh địa phủ tìm về hồn phách của nàng.

Chỉ cần có một tia hi vọng, hắn cũng sẽ không từ bỏ cô nương ngốc kia.

Văn Kiều biết mình chết rồi.

Khi nàng bảo hộ Ninh Ngô Châu dưới thân, tiếp nhận công kích trí mạng của yêu thú kia, nàng cảm giác được sinh mệnh trôi qua nhanh chóng, nàng tuyệt không hề cảm giác chờ chết đó.

Đối với điều này, nàng tiếp nhận rất bình tĩnh, không có một tia oán hận không cam lòng, bình tĩnh tiếp nhận tử vong của mình.

Triền miên giường bệnh mười lăm năm, nàng cho là mình cứ tiếp tục sống như vậy, thẳng đến một ngày sẽ lặng yên không một tiếng động mà chết ở Cấp Thủy viện Văn gia. Sau khi nàng chết, ngoại trừ Liên Nguyệt ra, sẽ không có người thương tâm khổ sở vì nàng, nhiều nhất trong lúc ngẫu nhiên khi nhớ tới đích tôn Văn Bá Thanh, tiếc nuối nữ nhi của phu thê Văn Bá Thanh rõ ràng có được cực phẩm căn nguyên linh lực, lại không cách nào tu tiên, chính là tổn thất của Văn thị.

Mặc dù vào ngày cập kê hôm đó phát sinh chuyển biến long trời lở đất, nhưng nàng biết mình lúc nào cũng có thể sẽ chết.

Chính như khi nàng quyết định vứt bỏ hết thảy trời buộc, theo Ninh Ngộ Châu đến Lân Đài Liệp cốc, nàng đã chuẩn bị kỹ càng tùy thời đổi mặt với tử vong, cho dù bất hạnh chết ở Lân Đài Liệp cốc, nàng cũng sẽ không bởi vậy thất vọng khổ sở, đây là lựa chọn của nàng.

Có thể bảo hộ Ninh Ngộ Châu, nàng rất may mắn.

Từ nhỏ đến lớn, Ninh Ngộ Châu là người đối với nàng tốt nhất, cho dù hẳn chỉ là một người phạm không thể tu tiên, nàng cũng không hi vọng hẳn chết.

So với nàng một người lúc nào cũng có thể chết trẻ, Ninh Ngộ Châu còn có gần trăm năm tuổi thọ, không nên chết sớm, hẳn hẳn nên hưởng thụ cuộc đời của mình.

Nàng rất tình nguyện cứu Ninh Ngộ Châu, cho dù lấy tính mệnh nàng để đánh đổi.

Văn Kiều biết mình chết rồi, nhưng nàng giống như đã sống lại.

Chỉ là cách sống lại, có chút vi diệu.

Văn Kiều nhìn không được nhìn thứ đang ngồi xổm trước mặt nàng, nó dùng một đôi tròng mắt như bảo thạch hồng ngọc tham lam chăm chú nhìn nàng, khe khẽ ba mũi miệng có nước miếng trong suốt chảy ra, nhỏ giọt trên người nàng.

Văn Kiều: "... Con thỏ thêm ăn!

Văn Kiều có một cảm giác giống như tùy thời có thể mình sẽ bị con yêu thỏ ăn.

Về phần nó vì cái gì không ăn mình, nàng cảm thấy, hẳn là bây giờ mình chỉ là một gốc mầm non nhỏ đi, hình dáng quá nhỏ bé, đều không đủ nhét kẽ răng, không bằng dưỡng dưỡng thêm, nuôi lớn mới có thể một ngụm ăn vào.

Đúng vậy, hiện tại Văn Kiều đã biến thành một gốc mầm non nhỏ cắm rễ trong đất.

Nàng dùng thần thức nhìn qua bộ dáng mình bây giờ, mầm non nhỏ chỉ cao hai tấc, xanh nhạt xanh nhạt, hai mảnh lá cây non nõn, giống y như mầm non nhỏ trong lòng bàn tay nàng.

Có lẽ đây mới là huyết mạch nửa yêu đã thức tỉnh của nàng, kế thừa hình dáng là phần quan trọng trong huyết mạch yêu tộc.

Lúc Văn Kiều thức tỉnh thành nửa yêu, sinh ra yêu xương, nhưng mà bởi vì chỉ là nửa yêu, có một nửa huyết mạch người phạm, tất nhiên không có yêu thể.

Đây là Văn Kiều lục lọi trong số kiến thức được truyền thừa lại mà biết.

Thiên địa vạn vật đều có linh hồn, yêu tộc cũng là một loại có linh hồn, chỉ cần sinh ra linh trí, đều có thể đạt được truyền thừa, bất quá bởi vì đẳng cấp sức mạnh, huyết mạch lực lượng khác biệt, nội dung truyền thừa cũng khác biệt, đây là một loại hậu ái mà ông trời ban cho yêu tộc.

Có truyền thừa cực kì đơn giản, không có tác dụng gì; có truyền thừa hoàn toàn phong phú, để yêu thú tu tiên được lợi cả đời.

Có lẽ là bởi vì Văn Kiều sinh ra ốm yếu, sau khi thức tỉnh thành nửa yêu, cũng là dinh dưỡng không đầy đủ, truyền thừa vụn vụn vặt vặt, không có tác dụng gì, mỗi lần đều muốn nàng dụng tâm đi tìm tòi, mới có thể lôi ra chút hữu dụng.

Đến nay nàng vẫn không biết huyết mạch nửa yêu mà mình thức tỉnh là loại nào.

Bên trong yêu tộc, chỉ có thuần túy yêu tu mới có thể biến đổi yêu thể và hình người qua lại, đại đa số nửa yêu chỉ có thể là hình dáng người phạm, thức tỉnh một ít sức mạnh của yêu loại, lại không cách nào có được yêu thể hùng mạnh.

Lần này nếu không phải Văn Kiều đã chết một lần, có thể thoát ly trời buộc, cũng sẽ không đạt được yêu thể.

Cũng không biết đây có phải hay không là một loại may mắn, mặc dù yêu thể này chỉ là một gốc mầm non nhỏ hoàn toàn không có dùng được, ngược lại dẫn tới một con yêu thỏ tham ăn thêm thường, hận không thể một ngụm nuốt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phu quân của nàng đến rồi!

Văn Kiều đem đầu đuôi câu chuyện suy nghĩ lại một lần, đối với tình cảnh hiện tại của mình vẫn có chút mơ hồ.

Lúc bị yêu thú tấn công tập kích ở mê cung, nàng bị thương rất nặng rồi hôn mê, không biết sau đó xảy ra chuyện gì, cũng không biết Ninh Ngộ Châu làm sao rồi, tại sao mình lại ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng hơi lo lắng cho phu quân nhà mình, chỉ hi vọng hắn không có việc gì.

Tiếp đó Văn Kiều dùng thần thức dò xét chung quanh, phát hiện nơi này là một động đá dưới đất, trên vách tường gắn mấy khối huỳnh thạch, mơ hồ có thể thấy rõ ràng cảnh vật chung quanh. Không khí nơi này ẩm ướt, khí hậu ẩm áp, rất thích hợp cho linh thực sinh trưởng, là một góc thực vật, tất nhiên Văn Kiều cũng cảm thấy nhiệt độ bây giờ và độ ẩm đều rất thích hợp với nàng, khiến nàng cảm giác rất dễ chịu.

Trong lòng nàng có chút ưu sầu, cũng không biết nơi này là nơi nào, phải chăng vẫn còn ở bên trong Lân Đài Liệp cốc.

Văn Kiều lại nhìn con thỏ yêu đang canh giữ bên cạnh nàng, bị nước miếng của nó nhỏ lên người.

Thỏ yêu này toàn thân lông trắng không ti vết, một đôi mắt đỏ như bảo thạch, giống một khối tuyết, vô cùng đáng yêu. Nhưng đối với Văn Kiều hiện tại mới chỉ cao hai tấc mà nói, tuy chỉ là một con thỏ long xù nhỏ cũng giống như một quái vật khổng lồ.

Nếu nàng vẫn là người phàm, tự nhiên sẽ thích con thỏ tuyết trắng nhỏ này, nhưng bây giờ nàng là một gốc mầm non nhỏ, nghĩ đến sau này trở thành đồ ăn của nó, nàng liền không thích.

Có thể thật sự là rất muốn ăn nàng, thỏ yêu kia rốt cục không nhịn được há miệng về phía nàng, hai cái răng cửa to lập loè tỏa sáng, không cần thăm dò cũng biết lực cắn của chúng, nhai nát nàng gốc mầm non nhỏ này hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngay lúc Văn Kiều nghĩ thỏ yêu muốn đem yêu thể của nàng xem như đồ ăn mà gặm, thỏ yêu lại liếm lấy hai phiến lá xanh của nàng, lưu lại vết tích ẩm ướt.

Văn Kiều: "... " Thỏ thỏ muốn ăn!

Thỏ yêu vô cùng thích chí, liếm hai mảnh lá non của nàng mấy lần, mới chưa thỏa mãn mà ngậm miệng lại, sau đó nằm ở bên người nàng, cẩn thận trông coi nàng từng li từng tí.

Trong lòng Văn Kiều dâng lên một loại cảm giác cổ quái.

Không có người quấy rầy, Văn Kiều tiếp tục nghiên cứu yêu thể của mình.

Nàng muốn mau chóng chuyển đổi về hình người, rời đi nơi này. Nhưng mà truyền thừa nàng đạt được không đầy đủ, lục lợi vụn vặt truyền thừa trong trí nhớ thật lâu, vẫn không biết làm sao từ yêu thể chuyển đổi về hình người, chỉ có thể tự mình chậm rãi tìm tòi.

Sau khi thành công chuyển hóa thành yêu thể, Văn Kiều hậu tri hậu giác phát hiện mình vậy mà có thể sử dụng thần thức.

Thần thức là sau khi người tu tiên tu luyện tới cảnh giới nguyên vũ mới có thể sử dụng, bởi vì cảnh giới nguyên vũ về sau, thần trí được mở rộng, nguyên thần ngưng tụ tới trình độ nhất định, mới có được thần thức. Mà người tu tiên có cảnh giới dưới nguyên vũ, không cách nào kích phát thần thức, chỉ có thể dựa vào hai mắt.

Tuy nói hiện tại nàng chỉ là một gốc mầm non nhỏ, nhưng có được linh trí nửa yêu, trên thân kế thừa một loại thần dị huyết thống, so với người phàm càng có ưu thế, thần thức chính là một trong những ưu thế đó. Bây giờ thần thức của nàng có thể thay thế mắt thường, để nàng có thể nhìn thấy khoảng cách mấy chục trượng chung quanh, không khác gì so với thần thức của những người tu tiên ở cảnh giới nguyên vũ.

Nghiên cứu hơn nửa ngày, Văn Kiều cuối cùng phát hiện, hình như ngoại trừ thần thức, cũng không có ưu thế gì nữa.

Cái này yêu thể để làm gì?

Hay là bởi vì hiện tại nàng chỉ là một gốc mầm non nhỏ, dùng tốc độ sinh trưởng thực vật tới nói, cho nên mới không có năng lực gì?

Văn Kiều nhìn không được run run lá cây trên thân.

Lúc phiến lá xanh nhạt rung động, thỏ yêu mở to mắt nhìn nàng, sau đó lại liếm nàng mấy ngụm.

Văn Kiều: "... "

Văn Kiều cương cả lá cây, chờ thỏ yêu liếm xong, nước bọt dính trên phiến lá, đột nhiên thấy con thỏ yêu nhảy người lên, một đôi mắt đỏ cảnh giác chăm chú nhìn cửa động, toàn thân lâm vào trạng thái cảnh giác.

Trong lòng Văn Kiều hơi động, phát ra thần thức.

Một con chuột Hỏa Ngã cấp ba xuất hiện trước cửa động đá, con mắt nhìn chăm chăm mầm non nhỏ được thỏ yêu trông coi.

Văn Kiều lại run run lá cây, nàng quá quen thuộc với ánh mắt này, thỏ yêu chính là dùng loại ánh mắt thèm nhỏ dãi này nhìn nàng chăm chú, xem nàng như đồ ăn mỹ vị.

Tiếp đó mầm non Văn Kiều chứng kiến một trận thỏ chuột đại chiến, cũng kiến thức đến sức chiến đấu của thỏ yêu.

Đừng nhìn nó chỉ là một con thỏ lông xù nhỏ, nhưng đối đầu với chuột Hỏa Ngã cấp ba có hình thể lớn gấp mấy lần, lại không rơi vào thế hạ phong, tốc độ nhanh đến đáng sợ, động tác mau lẹ, hai móng thỏ cào tới, khiến cho lông con chuột Hỏa Ngã bay loạn tứ tung, kêu thảm chết chết, bị thương mà bỏ chạy.

Thỏ yêu phát ra âm thanh mài răng khinh miệt, một lần nữa nằm xuống bên cạnh Văn Kiều, lại liếm nàng thêm mấy lần xem như gia vị thắng lợi.

Văn Kiều đã đỡ đỡ.

Chuột Hỏa Ngã bị thương chạy đi không lâu sau, lại tới một con Bạch Lân Xà cấp bốn, cả thân con Bạch Lân Xà ngăn ở trước cửa động, so sánh nó với thỏ yêu, như con voi và con kiến.

Bạch Lân Xà cũng là vì yêu thể của Văn Kiều mà tới.

Thỏ yêu không để ý chút nào, nó phát ra tiếng rít rít cảnh cáo, bỏ nhào vào Bạch Lân Xà.

Tốc độ của nó thật nhanh, khéo léo đa dạng, lúc Bạch Lân Xà kịp phản ứng, đã bị thỏ yêu dùng hai chân đập ra ngoài, nguyên thân rần tung lên, rớt tới bên cạnh động đá xanh, thạch nhũ trên nóc động rơi xuống, đập lên thân Bạch Lân Xà.

Văn Kiều chứng kiến một khắc kỳ tích này, một con thỏ không lớn hơn bàn tay bao nhiêu vậy mà có thể đè ép Bạch Lân Xà cấp bốn, đánh cho con rắn kia xè xè kêu thảm.

Cuối cùng Bạch Lân Xà đồng dạng bị thương mà bỏ chạy.

Thỏ yêu liếm liếm lá cây Văn Kiều, tùy bọn chúng chạy trốn, cũng không có ý truy sát đến cùng.

Văn Kiều xem xét con thỏ yêu này, nhìn không ra nó là yêu thú cấp mấy, ngoại trừ lỗ tai ngắn hơn một chút, cũng không có gì khác biệt với những thỏ yêu cấp hai bên ngoài kia, đối với rất nhiều người tu tiên mà nói, loại cấp thấp yêu thú này chính là một món đồ ăn.

Sau đó, lại có mấy loại yêu thú mò tới.

Ánh mắt của bọn chúng nhìn Văn Kiều đều giống nhau như đúc, đặc biệt thèm thuồng. Nhưng kỳ quái là, mỗi lần đánh nhau, mặc kệ đánh kịch liệt cỡ nào, đều cùng nhau tránh xa vị trí chỗ ở của nàng, chung quanh đánh đến đất đá bay tán loạn, nhưng không hề tổn thương Văn Kiều một chút xíu nào.

Trong lòng Văn Kiều có một loại dự cảm càng ngày càng mãnh liệt.

Yêu thể của nàng giống như trở thành một loại thiên tài địa bảo nào đó, hấp dẫn một đám yêu thú cạnh tranh cướp đoạt.

Văn Kiều biết nhiều nơi có thiên tài địa bảo, đều có yêu thú thủ hộ, đợi đến lúc thiên tài địa bảo trưởng thành, yêu thú đó có thể thu lấy chỗ tốt, hoặc ăn thiên tài địa bảo để tiến hóa mình, hoặc làm bạn tương sinh, không chấp nhận kẻ khác ngấp nghé.

Cho nên, những yêu thú tìm tới cửa này, chính là vì tranh đoạt thân phận thủ hộ của nàng sao?

Suy đoán này khiến mầm non Văn Kiều phải ngơ ngác, cảm thấy đoán chừng huyết mạch nửa yêu của nàng rất đáng gờm, nếu không sẽ không vừa mới chuyển hóa ra yêu thể, liền khiến nhiều yêu thú chạy tới đánh nhau vì nàng như vậy.

Cũng không biết có phải hiện tại yêu thể còn nhỏ hay không, hấp dẫn tới yêu thú đẳng cấp của cũng không cao, lần nào thỏ yêu cũng có thể toàn thắng.

Con thỏ yêu này quả thật vô cùng lợi hại.

Văn Kiều quan sát mấy trận chiến đấu của thỏ yêu, biết nó là yêu thú hệ phong, cưỡi gió phi hành, tốc độ cực nhanh, sức mạnh cũng lớn, chỉ hai loại đó, cũng đủ để nghiền ép những yêu thú khác.

Lại nói, chẳng lẽ thỏ yêu này thật ra là yêu thú biến dị?

Đối với yêu thú mà nói, huyết thống cấp bậc đều là trời sinh, muốn đột phá huyết mạch gông cùm xiềng xích trời sinh, trừ phi phát sinh biến dị. Yêu thú nếu có thể biến dị, mặc kệ là cấp mấy, đều sẽ lợi hại hơn những loài cùng cấp, thậm chí sau khi biến dị nếu liên tục ăn được các loại thiên tài địa bảo,

cuối cùng có thể thay da đổi thịt, hóa hình phi thăng là không thành vấn đề.

Ngay tại lúc Văn Kiều đang suy tư, phát hiện thỏ yêu không biết lòi ra một cái túi đựng đồ từ nơi nào, móc linh đan ở trong đó ăn.

Nàng chăm chú nhìn túi không gian quen thuộc kia, nghĩ muốn gặm con thỏ này ngay lập tức.

Kia là túi không gian của nàng, là phu quân đeo lên người cho nàng, để nàng tùy thời có thể lấy ăn, hiện tại túi không gian đựng đầy linh đan này lại biến thành vật riêng tư của con thỏ yêu này, nhìn nó móc linh đan ăn đến quên cả trời đất, thực sự tức giận.

Thỏ yêu tựa hồ rất thích linh đan, sau khi ăn mười mấy viên, rốt cục thỏa mãn, đem túi không gian cất kỹ, tiếp tục canh giữ bên người nàng, nhắm mắt nghỉ ngơi để nghênh đón những trận chiến sau.

Tất cả yêu thú ngấp nghé Văn Kiều đều bị thỏ yêu đuổi đi.

Không thể không nói, hành vi này của thỏ yêu khiến Văn Kiều rất có cảm giác an toàn.

Bây giờ nàng chỉ là một gốc mầm non nhỏ yếu ớt, không thể động cũng không thể chạy, nếu có mấy yêu thú ăn chay tới chờ không nổi nàng lớn lên liền xem nàng như đồ ăn mà gặm, vậy thì bị kịch.

Văn Kiều tỉnh lại đã được hai ngày thời gian, nhìn thấy thỏ yêu đánh rất nhiều yêu thú bỏ chạy.

Những loại yêu thú từ cấp ba đến cấp bốn đến cấp năm, cấp sáu, đẳng cấp khiêu chiến càng ngày càng cao, cho đến khi Phệ Giáp thú cấp sáu xuất hiện, thỏ yêu đối phó vô cùng khó khăn, chịu tổn thương rất nặng mới đánh bại được Phệ Giáp thú.

Ném thi thể Phệ Giáp thú đã chết đến cửa động đá, yêu thỏ lục lọi túi không gian, ăn thêm mấy viên linh đan chữa thương, an tĩnh canh giữ ở bên người nàng dường như thương.

Có thi thể của con Phệ Giáp thú chắn nhiep, sau đó xác thực không có yêu thú gì xuất hiện nữa.

Văn Kiều vốn cho là sẽ được bình yên mấy ngày, nào biết thỏ yêu đang nằm dưỡng thương đột nhiên vĩnh tại, đôi mắt đỏ cảnh giác chăm chú nhìn cửa động đá, quay đầu nhìn nàng một cái, do dự một chút, liền trốn vào một khe đá được dây leo dày đặc che chắn.

Văn Kiều rất nhanh đã biết vì sao thỏ yêu trốn đi.

"Mau nhìn, nơi này có thi thể của yêu thú." Một giọng nữ dịu dàng vang lên.

Tiếp theo là một giọng nam: "Văn cô nương, cẩn thận, kia là Phệ Giáp thú cấp sáu."

Văn Kiều sử dụng thần thức, rất nhanh liền nhìn thấy một đám người tu tiên bên ngoài động đá, ước chừng có mười người, một trong số đó là đường muội Văn Nhân của nàng, và những đệ tử gia tộc khác của Đông Lăng Quốc, tạm thời kết bạn lịch luyện. Như thế nàng cũng rõ ràng vì sao lần này thỏ yêu phải ẩn trốn, nó vừa trải qua một trận đại chiến, thụ thương rất nặng, nếu đối đầu với mười người tu tiên căn bản không có phần thắng.

Văn Kiều có chút lo lắng cho mình.

Không có thú thủ hộ, hiện tại vẫn là một gốc mầm non nhỏ, nàng có bị người tu tiên coi như một loại linh thảo nào đó mà đào đi hay không?

Văn Nhân cầm đầu nhóm người tu tiên đứng ở động đá nhìn vào bên trong.

Động đá sâu khoảng hai mươi trượng, nhìn một cái là có thể thấy rõ hết, một số dây leo hi âm sinh trưởng trên bờ tường, lá cây xanh sẫm vây quanh bao trùm hơn phân nửa địa phương.

Từ khi bọn hắn ở mê cung rút xuống vùng đất này về sau, phát hiện địa hình của khoảng không gian này quanh co rộng lớn, chủng loại yêu thú và linh thảo phong phú hơn so với bên ngoài, bọn hắn thu hoạch cũng được tương đối khá. Cùng loại với loại này có không ít trong động đá, hi âm sinh trưởng ở mọi nơi, ngẫu nhiên có thể tìm được một ít linh thảo phẩm cấp không tệ, chính là quá nhiều yêu thú, đoạt linh thảo cùng bọn yêu thú vô cùng vất vả.

Bởi vì trước cửa hang có thi thể của Phệ Giáp thú, bọn hắn cũng không liều lĩnh đi vào.

Bên trong nhóm người này, lấy Văn Nhân và một người đệ tử của Trịnh thị, Trịnh Hạo Nhiên cầm đầu, sau khi Trịnh Hạo Nhiên kiểm tra thi thể của Phệ Giáp thú, nói ra: "Trên thân Phệ Giáp thú có rất nhiều vết thương, đa số là tổn thương do đao gió và bạo lực, giết nó hẳn là yêu thú hệ phong."

Yêu thú tranh địa bàn, đoạt tài nguyên sự tình chỗ nào cũng có, biết Phệ Giáp thú nguyên nhân cái chết về sau, tất cả mọi người nhẹ nhàng thờ ra.

Không phải là cạm bẫy do người cố ý bày ra là được.

"Phệ Giáp thú là yêu thú cấp sáu, yêu thú giết chết nó sẽ không thấp hơn cấp sáu, mọi người cẩn thận." Văn Nhân ôn nhu nói.

"Vì sao yêu thú kia lại bỏ thi thể của Phệ Giáp thú ở nơi này?"

"Có thể là con yêu thú kia cũng bị trọng thương, đành phải trốn trước để dưỡng thương, tránh mùi máu tươi hấp dẫn những yêu thú mạnh khác tới."

Thế giới yêu thú rất tàn khốc, kẻ mạnh làm vua, sau khi bị thương nếu không trốn đi kịp để dưỡng thương, rất dễ dàng bị yêu thú khác thừa cơ tấn công.

Đám người suy đoán một hồi, tiếp đó đi vào động đá dò xét.

Văn Kiều cố gắng giả bộ mình là một gốc cỏ dại, lá cây đều không run một chút nào, sợ bị bọn hắc phát hiện.

May mắn, chung quanh cũng có một ít cỏ dại, nàng xen lẫn trong đó, cũng không bị bọn hắc phát hiện, bởi vì chỗ nàng cắm rễ là ở một bên, vài đôi chân đi tới đi lui bên cạnh, không xảy ra giẫm đạp, lá cây và mầm mầm của nàng đều nguyên vẹn.

Nhìn thấy mấy bụi cỏ dại bị giẫm gãy bên kia, dựa trên tình cảnh hiện tại, Văn Kiều không khỏi có mấy phần đồng tình.

Bọn người Văn Nhân không phát hiện được linh thảo có giá trị cao, sau khi thu thập thì thể Phệ Giáp thú liền nhanh chóng rời đi.

Văn Kiều nhẹ nhàng thở ra.

Sau một hồi bọn hắc rời đi, con thỏ yêu mới từ chỗ ẩn thân chui ra ngoài, trên bộ lông màu trắng còn dính lấy vết máu cùng tro bụi, nhỏ yếu đáng thương lại bất lực, nào còn có vẻ uy phong của một thỏ chống chọi vạn thú lúc trước nữa.

Thỏ yêu kéo lấy thân thể hư nhược, một lần nữa canh giữ ở bên người nàng, hai tai thỏ run lên, nhìn không được lại liếm lên lá cây của nàng.

Văn Kiều đã chết lặng.

Đang liếm láp, lỗ tai thỏ yêu lại dựng lên lần nữa, nhanh chóng nấp đi.

Văn Kiều thấy thế, tưởng rằng đám người Văn Nhân đi mà quay lại, tranh thủ thời gian tiếp tục giả bộ mình là một gốc cỏ dại, cố gắng không khiến người ta đào đi.

Một đám người tu tiên đi tới.

Khi Văn Kiều "nhìn" thấy người cầm đầu đi tới, lá cây kích động giật rung lên.

Phu quân của nàng đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mầm non nhỏ bị đào đi

Nhìn thấy Ninh Ngô Châu bình yên vô sự, Văn Kiều hết sức cao hứng.

Nàng run lên lá cây, cẩn thận nhìn Ninh Ngô Châu từ đầu đến chân một lần, không có thiếu cánh tay cũng không thiếu chân, rất tốt, xem ra con yêu thú kia không có thương tổn đến hắc.

Đang cao hứng, Văn Kiều phát hiện Ninh Ngô Châu nhìn lướt qua động đá, sau đó đi thẳng về hướng nàng.

Phiến lá Văn Kiều đang run run liền cứng đờ.

Nàng "nhìn" Ninh Ngô Châu đi sang một lùm cỏ dại bên cạnh trước, sau đó từ trên cao nhìn xuống quan sát mảnh cỏ dại này.

Văn Kiều xen lẫn trong đám cỏ dại nhất thời không biết phải phản ứng làm sao cho tốt.

Nàng thật cao hứng có thể gặp được Ninh Ngô Châu ở chỗ này, nếu hiện tại nàng là hình người, nàng lập tức sẽ đi cùng hắc, tiếp tục lịch luyện với bọn họ ở Lân Đài Liệp cốc. Kỳ thật nàng thật rất vui khi lần này có thể đến Lân Đài Liệp cốc, đồng thời có hắc làm bạn đồng hành, coi như ngoài ý muốn biến thành dạng này, cũng không hối hận.

Nhưng hiện tại nàng là yêu thể, trong mắt người tu tiên chỉ là một gốc mầm non nhỏ vô cùng yếu ớt!

Làm một gốc mầm non nhỏ không thể động đậy không thể nói chuyện, lúc này Văn Kiều làm cách nào nói cho hắc biết, gốc mầm non nhỏ chính là mình.

Mà nàng có thể nói cho hắc biết sao?

Nếu như không phải tự mình trải qua sự thức tỉnh, từ vong cùng chuyển hóa, Văn Kiều sẽ không biết nguyên lai người sống còn có thể biến thành một gốc mầm non thực vật, thế gian này còn có huyết mạch thần kỳ dị thường như vậy, người dù có sức tưởng tượng lại phong phú, cũng sẽ không nghĩ một mầm non nhỏ thì có liên quan gì đến một người sống.

Thế gian này người mang thần dị huyết mạch cực kì thừa thớt lại trân quý, Văn Kiều không biết nếu việc mình là người mang thần dị huyết mạch bị truyền đi, sẽ có hậu quả gì. Đây cũng là vì sao sau khi nàng thức tỉnh thành nửa yêu, lại cẩn thận từng li từng tí che giấu, ngay cả Liên Nguyệt cũng không dám nói cho.

Ngay khi Văn Kiều vẫn còn xoắn xuýt, Ninh Ngô Châu đã ngồi xuống, xích lại gần về phía nàng.

Ninh Ngô Châu xích lại gần, khiến Văn Kiều không dám thở mạnh, cảm thấy phiến lá của mình cứng ngắc lại, gió thổi qua đều không run nổi một chút.

Hành vi của Ninh Ngô Châu cũng làm cho nhóm tièm lân vệ đi theo không hiểu được.

Bọn hần là đến tìm kiếm thi thể của Văn Kiều.

Mấy ngày nay bọn họ luôn trên đường đi, bởi vì cảnh vật chung quanh trong không gian dưới đất này cũng phức tạp nhiều thay đổi như mê cung phía trên, hơi không cẩn thận liền sẽ lạc đường, khiến cho bọn họ đi lòng vòng không ít, cũng gặp phải một số người tu tiên tiến vào động phủ, bọn hần cũng bị ngã xuống từ trên mê cung.

Khác với những người tu tiên đến tìm kiếm bảo vật kia, Ninh Ngô Châu có mục tiêu rõ ràng, coi như thấy được linh thảo cấp cao, cũng không ngừng lại thu thập, xem như không thấy mà đi qua. Chỉ là vì sao đến sau này, hần thay đổi hành vi không để ý, thẳng đến lúc thấy được một lùm cỏ dại ở nơi hẻo lánh, hiện tại còn ngồi xuống trước đám cỏ hỗn tạp này, phăng phất như đang quan sát gì đó.

Chẳng lẽ ở đây có linh thảo vô cùng trân quý?

Bởi vì hần nhìn rất chăm chú, Tiềm Thú cũng không dám quấy rầy hần.

Văn Kiều xoắn xuýt một lát, rất nhanh liền thoải mái.

Bởi vì coi như hiện tại nàng chỉ là một gốc mầm non nhỏ đáng thương lại bất lực, không thể động cũng không thể nói chuyện, muốn làm chút gì cũng không có cách, xoắn xuýt nhiều như vậy căn bản là vô dụng.

Nghĩ rõ ràng lúc này Văn Kiều mới có tâm tư quan sát Ninh Ngô Châu, nhìn liền không khỏi có chút sững sờ.

Ninh Ngô Châu cách nàng rất gần, lúc này vẻ mặt của hần lạnh nhạt, gương mặt tuấn mỹ không có sự ôn nhã ấm áp mà Văn Kiều quen thuộc, ngược lại thêm mấy phần lương bạc cùng lạnh nhạt.

Ninh Ngô Châu trong trí nhớ của nàng, ôn tồn lễ độ, kiêu ngạo quan tâm, như gió xuân ấm áp, tất cả phẩm đức tốt đẹp của nam tử trong thế gian này đều có thể kiếm được trên người hần, là phu quân tốt biết quan tâm nhất trong mắt của nàng.

Mặc dù trong mấy ngày tại Lân Đài Liệp cốc này, nàng đã biết Ninh Ngô Châu cũng không phải phế vật như mọi người nói, hần thâm tàng bất lộ, đầu óc suy nghĩ bất phàm, nhưng những này cũng không có gì bất đồng, trong lòng nàng, hần vẫn là một nam nhân vô cùng tốt.

Mà không phải như lúc này, thần sắc trên mặt hần lạ lẫm khiến cho nàng chần chờ, hoài nghi người này có thật là Ninh Ngô Châu hay không.

Ngay tại Văn Kiều đang hoài nghi, Ninh Ngô Châu đưa tay về hướng nàng, ngón tay lướt qua phiến lá của nàng.

Văn Kiều khắc chế không được mà run lên, cả cây mầm non đều không tốt.

Nơi này nhiều cỏ dại như vậy, vì cái gì hần chỉ sờ nàng? Chẳng lẽ yêu thể của nàng thật sự là một loại linh thảo vô cùng trân quý nào đó, để hần nhìn một chút đã nhận ra?

Nhớ tới Ninh Ngô Châu chỉ mới nhìn thoáng qua liền nhận ra hoa dưỡng nhan vừa nảy mầm, nên Văn Kiều có lý do để hoài nghi như thế.

Ninh Ngô Châu trầm mặc nhìn hai phiến lá của mầm non nhỏ khẽ run run, đột nhiên lấy ra cái xẻng ngọc từ trong túi không gian.

Hai phiến lá của Văn Kiều không chế không được rung lên, khiếp sợ nhìn hần.

Ninh Ngô Châu vậy mà có thể sử dụng túi không gian! Đó là đồ vật chỉ có người tu tiên mới có thể sử dụng, phạm nhân không có linh lực, căn bản không có cách mở ra túi không gian, tất nhiên cũng không sử dụng được.

Không phải Ninh Ngô Châu là người phạm không thể tu tiên sao?

Hần đã trở thành người tu tiên!

Bởi vì chuyện Ninh Ngô Châu đột nhiên trở thành người tu tiên quá mức kinh ngạc, đến khi Văn Kiều lấy lại tinh thần, phát hiện Ninh Ngô Châu đang dùng cái xẻng ngọc đào nàng.

Lúc trước không để bọn Văn Nhân xem mình như linh thảo đào đi, hiện nay ngược lại là phu quân của nàng muốn xem nàng như linh thảo mà đào đi.

Cả cây mầm mầm Văn Kiều đều không tốt.

Chẳng lẽ Ninh Ngô Châu thật đã phát hiện yêu thể của nàng là linh thảo phi thường trân quý?

Đồng dạng không tốt còn có thỏ yêu đang ẩn nấp.

Hiện tại thỏ yêu bị thương rất nặng, không nên động thủ, mắt thấy mầm non nhỏ nó bảo vệ liền bị người đào đi, rốt cục nhìn không được, nhảy ra từ chỗ ẩn nấp.

Văn Kiều cực kì quen thuộc hơi thở của thỏ yêu—— dù sao bị nó liếm nhiều lần như vậy mà, ngay lúc thỏ yêu lao ra, nàng liền phát hiện, cảm thấy khẩn trương, sợ thỏ yêu tập kích Ninh Ngô Châu, cả cây mầm đều lay động, muốn nhắc nhở hẩn cẩn thận.

Thỏ yêu tốc độ rất nhanh, đánh úp về phía Ninh Ngô Châu.

Nhưng bởi vì nó bị thương nên tốc độ hơi chậm hơn so với khi khỏe khoắn, trong nháy mắt liền bị Tiềm Thú đứng quan sát bên cạnh ngăn lại.

Tiềm Thú rút kiếm ra đánh bay cái bóng màu trắng đang nhào về phía Ninh Ngô Châu, bóng trắng kia nện lên vách núi ngã xuống, lúc thấy được hình dạng rõ ràng của nó không khỏi ngây ngẩn cả người.

Một con thỏ yêu?

Yêu thú loại thỏ này trong giới tu tiên xưa nay chỉ là yêu thú cấp thấp, huyết mạch đẳng cấp thấp, không có lực sát thương gì, cho dù dùng thiên tài địa bảo nuôi nấng, huyết mạch đẳng cấp cũng không cách nào đột phá quá lớn, xưa nay không được người tu tiên để vào mắt.

Nhưng mà con thỏ yêu này...

Tiềm Thú rõ ràng cảm giác được lệ khí trên thân thỏ yêu cực nặng, cặp mắt như bị máu nhuộm đỏ lạnh lẽo dị thường nhìn chăm chăm bọn hẩn, bản năng cảm giác được nguy hiểm. May mắn hiện tại nó bị thương rất nặng, thực lực giảm đi nhiều, không đủ sức sát thương.

Bất quá Tiềm Thú vẫn chưa buông lỏng cảnh giác, giờ kiếm ra phía trước, đề phòng thỏ yêu tiếp tục đánh lên.

Thỏ yêu phát hiện mình không phải là đối thủ của Tiềm Thú, nhưng mầm non nhỏ sắp bị người đào đi, lập tức tức giận đến đạp chân, hướng Ninh Ngô Châu phát ra tiếng kêu ré ưy hiếp.

Ninh Ngô Châu không hề bị lay động, cẩn thận từng li từng tí đào cả gốc mầm non lẫn đất bên dưới lên, trồng vào trong một chậu hoa bằng bạch ngọc.

Văn Kiều nhìn nhìn Ninh Ngô Châu, lại nhìn con thỏ yêu kia vì nàng mà mạo hiểm nhảy ra, không hiểu sao có chút cảm động.

Thú thủ hộ này cũng rất tận tụy.

Trông mầm non nhỏ vào chậu hoa xong, Ninh Ngô Châu đứng lên, lạnh nhạt mà nhìn con thỏ yêu đang giậm chân kia.

Sau đó hẩn lật tay, lấy ra một đan bình, đổ một viên linh đan to như ngón cái ra, mùi hương đan tỏa ra khắp nơi trong không khí.

Thỏ yêu đang giận dữ dừng lại động tác, cặp mắt đỏ chăm chú nhìn linh đan trên tay Ninh Ngô Châu, cái miệng khê nhếch, nước bọt nhỏ xuống, Văn Kiều có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Thỏ yêu lâm vào sự khó chọn.

Một bên là mầm non nhỏ, một bên là linh đan ăn rất ngon, làm sao lựa chọn được đây?

Ninh Ngô Châu khê cười, trở tay thu lại linh đan, lạnh nhạt nói: "Ta nhớ được người, lúc ở trên mê cung, chính là người làm A Xúc bị thương."

Thỏ yêu nhìn hẩn chăm chăm, mắt đỏ tỏ ra vô tội, bộ dáng làm như nghe không hiểu hẩn đang nói cái gì.

"Túi không gian của A Xúc đâu?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Thỏ yêu tiếp tục vô tội đáng thương nhìn hẩn.

Ninh Ngô Châu không hề bị lay động, chậm rãi nói: "Khứu giác của ta khi sinh ra đã khác với người thường, lúc tiến vào nơi đây, ta liền ngửi được hương vị của đan dược trong không khí, chính là do luyện đan sư của Ninh thị luyện chế."

Tiềm Thú nghe đến đó, rốt cục bùng tình đại ngộ.

Nguyên lai điện hạ là người được mùi hương của linh đan mới có thể tới đây, về phần nhánh cỏ dại mà Ninh Ngô Châu trồng vào chậu hoa, đoán chừng là

một loại linh thảo nào đó đi, hơn nữa còn là loại có yêu thú hùng mạnh bảo vệ, không thể nghĩ ngờ gì nữa, nhất định là linh thảo cấp cao.

Thỏ yêu rốt cục có chút bối rối, hiện tại nó thụ thương quá nặng, đánh không lại những người này, lúc này không chỉ có mầm non nhỏ bị cướp đi, ngay cả linh đan cũng phải giao ra sao?

Đáng tiếc tình thế so thỏ mạnh, coi như thỏ yêu không nguyện ý, nhưng sinh mệnh đang bị uy hiếp, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lấy túi không gian mà nó giấu đầy ra ngoài.

Tiềm Thú nhìn một cái liền nhận ra đây đúng là túi không gian của Văn Kiều.

Như vậy, hẳn đã rõ ràng, ngày đó cướp đi thi thể của Văn Kiều chính là con thỏ yêu này. Lúc ấy thỏ yêu không có bị thương, tốc độ cực nhanh, với tốc độ đó, Tiềm Thú cũng chỉ có thể thấy đại khái là một con yêu thú thuộc giống thỏ, mà không dám khẳng định.

Dù sao bên trong Thánh Vũ đại lục "yêu thú đồ giám", không có yêu thú loại thỏ lợi hại như vậy, vậy mà có thể tại trước mắt mình cướp đi thi thể.

Túi không gian dính vài vết máu, bởi vì chủ nhân đã chết, cấm chế bên trong giải trừ, bên ngoài bắn thiu.

Dưới ánh mắt lưu luyến không rời của thỏ yêu Tiềm Thú lấy đi túi không gian kia, dâng lên cho Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu không ghét bỏ nó bắn, sau khi nhận lấy đặt vào trong tay, dùng vẻ mặt khó hiểu xem nó, Văn Kiều nhìn thấy có chút không hiểu, không rõ hẳn bị thế nào.

Một hồi sau, Ninh Ngô Châu cất đi túi không gian, chăm chú nhìn con yêu thú kia, không che giấu sát ý trong mắt.

Con yêu thú này tấn công A Xúc, thậm chí gần tiếp hại chết A Xúc, hẳn làm sao có thể buông tha cho nó?

Thỏ yêu rầm rì kêu lên, tai thỏ dựng đứng, lông xù trên thân căng cứng, sát ý của Ninh Ngô Châu khiến nó theo bản năng phòng bị.

Văn Kiều cũng cảm giác được sát ý, nàng chưa hề nghĩ tới nam nhân ôn nhu như vậy cũng sẽ sinh ra sát ý, rõ ràng muốn giết con thỏ này. Tốt xấu thỏ yêu cũng trông coi nàng mấy ngày nay, đuổi đi không ít yêu thú muốn đoạt đi nàng, không để nàng chịu một tí tổn thương, Văn Kiều cũng không muốn Ninh Ngô Châu giết nó.

Văn Kiều lập tức dùng sức run run phiến lá, không lo có che giấu được tung tích hay không, chỉ muốn trước tiên hấp dẫn chú ý của Ninh Ngô Châu.

May mắn, cố gắng của nàng không uổng phí, Ninh Ngô Châu thật sự cúi đầu nhìn qua.

Văn Kiều lại hướng hẳn run run lá cây.

Về mặt Ninh Ngô Châu không hiểu nhìn nàng, duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá yếu ớt kia, nói với Tiềm Thú: "Chúng ta đi!"

Đây là không muốn giết thỏ yêu sao?

Tiềm Thú có chút ngoài ý muốn, không biết vì sao Ninh Ngô Châu lại thay đổi chủ ý, dù sao thỏ yêu này thế nhưng đã hại chết Văn Kiều, còn cướp đi thi thể của nàng, chiếm túi không gian, mặc kệ loại nào cũng đều đáng chết.

Nhưng hẳn không dám hỏi nhiều, đi theo Ninh Ngô Châu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bí mật của Ninh Ngô Châu

Làm một gốc mầm non nhỏ ngoại trừ có thể động hai phiến lá một chút, ngoài ra cái gì cũng không thể làm, nguyên đoạn đường Văn Kiều đều giữ yên lặng như gà.

Nàng bị Ninh Ngô Châu ôm rồi đi động đá mình đã ở mấy ngày qua.

Trong đây là một không gian dưới đất, vô cùng rộng lớn, địa hình đa dạng, đường hầm quanh co khúc khuỷu nối tiếp với vô số động đá, mà còn có rất nhiều linh thảo, một đường đi tới, Văn Kiều phát hiện có nhiều chủng loại linh thảo khó tìm được ở bên ngoài, hận mình bây giờ không phải hình người, để có thể đào hết chúng nó.

Những linh thảo này đẳng cấp cũng không cao, chỉ khoảng cấp hai ba, nhưng có rất nhiều chủng loại bên ngoài khó tìm được, đối với hiện tại Văn Kiều vô cùng thích linh thảo mà nói, đều không muốn buông tha.

Đáng tiếc nàng bây giờ chỉ là một gốc mầm non nhỏ, không cách nào tự mình đi đào.

Văn Kiều thất vọng đến lá cây đều rũ xuống.

Ninh Ngô Châu cúi đầu nhìn thoáng qua mầm non nhỏ đột nhiên trở nên mệt mỏi, ánh mắt rơi xuống chung quanh những linh thảo cấp thấp kia bị hấn ngó lơ, đây là linh thảo cấp thấp ngay cả yêu thú đều chẳng muốn bảo vệ, khắp nơi có thể thấy được, muốn đào cũng không ai đoạt, hẳn là lúc trước chủ nhân động phủ chỉ tùy ý rải chút hạt giống linh thảo và mặc kệ chúng tự sinh trưởng.

Ninh Ngô Châu đột nhiên nói "Những chủng loại linh thảo kia không tệ, mỗi loại đào vài gốc mang về đi."

Tiềm Thú giật mình, nhanh chóng phản phó, để một số tiềm lân vệ đi đào linh thảo.

Sau khi phân phó xong, Ninh Ngô Châu cúi đầu, phát hiện mầm non nhỏ mới vừa rồi còn mệt mỏi trong nháy mắt liền lên tinh thần, nhẹ nhàng rung động.

Ánh mắt của hắn có chút vi diệu, vẻ mặt nghiêm túc rốt cục hòa hoãn, lộ ra nụ cười đầu tiên trong suốt mấy ngày qua.

Tiềm Thú thoáng nhìn, có chút không hiểu, nhưng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Không sợ hấn cười, chỉ sợ khuôn mặt hắn một mực lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Sau đó, chỉ cần gặp được chủng loại linh thảo khó gặp, không câu nệ là phẩm cấp gì, Ninh Ngô Châu đều sẽ để nhóm tiềm lân vệ đào vài gốc rồi cẩn thận bảo tồn trong hộp ngọc.

Hành động của Ninh Ngô Châu khiến nhóm tiềm lân vệ rất khó hiểu, Tiềm Thú càng là nói thầm trong lòng, chẳng lẽ rốt cục hắn đã tiếp nhận cái chết của Văn Kiều, không còn chấp nhất đi tìm thi thể của Văn Kiều nữa, vừa rồi gặp được con thỏ yêu kia, bọn hắn chỉ tìm được túi không gian của Văn Kiều, lại không thấy thi thể của nàng, trong lòng Tiềm Thú có loại dự cảm không tốt.

Chỉ sợ thi thể của Văn Kiều đã bị yêu thú xem như đồ ăn mà ăn đến hài cốt không còn rồi.

Con thỏ yêu kia đoạt đi thi thể của Văn Kiều có phải là vì linh đan trong túi không gian, thỏ yêu xem có vẻ chính là loại thích ăn linh đan.

Mặc dù trong lòng vẫn có hoài nghi, Tiềm Thú lại không có lắm miệng, ước gì Ninh Ngô Châu không còn chấp nhất đi tìm thi thể của Văn Kiều nữa thôi.

Chỉ còn có mấy ngày là Lân Đài Liệp cốc đóng lại, không gian dưới lòng đất này thực sự quá lớn, muốn ở chỗ này có thể tìm ra một bộ thi thể bị yêu thú xem như đồ ăn thì khó khăn cỡ nào, từ khi bắt đầu Tiềm Thú đã không có ôm hi vọng quá lớn.

Lúc đi ngang qua một bí động, Ninh Ngô Châu rốt cục để đám người nghỉ ngơi một lát.

Động đá không lớn, chung quanh có lẽ tề tề mấy khối huỳnh thạch, giống như những chấm sao nhỏ trên bầu trời đêm.

Không gian dưới đất này hẳn là có một mỏ khoáng huỳnh thạch, phân bố ở những nơi khác nhau, bởi vì có những huỳnh thạch này tồn tại, linh thảo mới có thể sinh trưởng tươi tốt trong không gian này.

Một lùm dây leo thực vật sinh trưởng sâu bên trong động đá, bò đầy cả mặt vách đá, xen giữa những gân lá màu xanh sẫm điểm xuyết vài đóa hoa màu tím, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít quả đỏ, tỏa ra mùi trái cây ngọt ngào.

Ninh Ngô Châu xem xét động đá, nói với nhóm tiềm lân vệ "Ta muốn nghỉ ngơi ở chỗ này một lát, các người đều ra ngoài đi."

Tiềm Thú đáp dạ, hắn dọn dẹp một chỗ để chủ tử có thể nghỉ ngơi, liền cùng nhóm tiềm lân vệ đi ra ngoài, canh giữ ở cửa động đá.

Ninh Ngô Châu đi một vòng trong động đá, tiện tay bày ra một trận cách âm chung quanh, tiếp đó vung lên áo bào, ngồi lên tảng đá mà Tiềm Thú đã sửa sang sạch sẽ, nâng bồn hoa bạch ngọc ôm trong lòng đến trước mặt, tường tận xem xét mầm non nhỏ trong chậu.

Văn Kiều tiếp tục làm bộ mình là một gốc cây mầm non nhỏ, thờ ơ.

Sau đó phu quân nhà nàng vuốt ve lên phiến lá.

Văn Kiều cảm thấy đây là phu quân nàng, đều đã bị hấn đào đi, cho hắn sờ mấy lần cũng không sao, dù gì cũng tốt hơn so với bị con thỏ yêu kia liếm.

Nàng xem như đặc biệt bình tĩnh.

Ninh Ngô Châu nhẹ nhàng xoa hai mảnh lá cây, đột nhiên gọi: "A Xúc."

Văn Kiều nghĩ chắc không phải đang gọi nàng đâu.

Ninh Ngô Châu nhìn phản xạ run run của hai phiến lá, mỉm cười, mặt mày cong cong, bao hàm vô hạn nhu tình, ầm giọng nói "A Xúc, là nàng đi "

Văn Kiều tròn mắt há mồm mà nhìn hấn, không thể phản ứng được gì.

Hấn làm sao biết đây là nàng?

Ninh Ngô Châu dường như biết nghi ngờ của nàng, tiếp tục nói "Trong tim ta có một giọt tinh huyết của nàng, nó không chỉ đánh vỡ niêm phong trong cơ thể ta, đề ta có thể tu tiên, đồng thời cũng khiến ta có thể cảm ứng được nàng, và biết đây là nàng."

Văn Kiều nghe nhưng không hiểu, tiếp tục tròn mắt há hốc mồm mà nhìn hấn, hai phiến lá cây động động.

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu giải thích chuyện xảy ra sau khi nàng hôn mê, rốt cục Văn Kiều cũng biết tinh huyết của mình làm thế nào chạy đến trên người hấn, chỉ có thể nói đều là ngoài ý muốn, làm sao biết cơ thể Ninh Ngô Châu lại đặc thù như vậy, thế nhưng có thể tự động hấp thụ tinh huyết của nàng, hai người quý thân xui khiến thành lập một loại liên kết huyết khế.

Bất quá huyết khế này thuộc cấp rất thấp, ảnh hưởng lẫn nhau không sâu, chỉ có thể để Ninh Ngô Châu đại khái cảm giác được nàng tồn tại.

Tâm tình Văn Kiều có chút phức tạp, nguyên lai là dạng này, chẳng trách Ninh Ngô Châu tìm được lại đây, có thể trong đồng cỏ đại um tùm mà tìm ra nàng, đào nàng đưa đi, hoàn toàn không bị yêu thể của nàng lừa gạt.

Trải qua chuyện những con yêu thú đánh nhau vì tranh đoạt yêu thể của nàng lúc trước, còn có bọn người Văn Nhân làm như không thấy về sau, Văn Kiều liền rõ ràng yêu thể của nàng có một lực hút vô hình đối với yêu thú, nhưng đối với người tu tiên mà nói lại chỉ là một gốc cây cỏ dại, người tu tiên căn bản không thể phát hiện nàng có cái gì khác biệt với những linh thảo khác.

Đây đối với nàng tới nói, là một loại tự vệ của thiên nhiên.

Ninh Ngô Châu mỉm cười nhìn mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc vô ý thức động đập phiến lá, nhin không được sờ lên nó.

Có lẽ đã biết đây là Văn Kiều, vô ý thức liền yêu thích hơn, hiện nay càng xem càng thấy đáng yêu, mầm non nhỏ giòn non kia trong mắt hấn đều cảm thấy ngây thơ chân thành, không một chỗ không tốt.

Hấn thậm chí không có một chút hoài nghi, liền hoàn toàn tiếp nhận chuyện Văn Kiều biến thành một gốc cây.

Văn Kiều nhìn thấy nét mặt quen thuộc của hấn, so với lạnh nhạt sát ý lúc trước, nàng quen thuộc Ninh Ngô Châu như vậy hơn, cũng khiến cho nàng càng an tâm, tự nhiên có thể nhìn ra thiện ý toát ra trên người hấn.

Trong lòng Văn Kiều có chút phức tạp, nàng có rất nhiều lời muốn hỏi Ninh Ngô Châu, đáng tiếc lại không thể mở miệng, hai mảnh lá cây nhin không được động đập.

"Đừng nóng vội, chúng ta có thời gian, nàng muốn biết ta đều nói với nàng." Ninh Ngô Châu sờ sờ lá cây an ủi nàng.

Văn Kiều rất nhanh bị hấn trấn an, lá cây duỗi tới cọ xát ngón tay của hấn.

Nụ cười trên mặt Ninh Ngô Châu càng sâu, hấn âm giọng thì thầm nói: "Nàng có phải muốn hỏi ta vì sao đột nhiên có thể tu tiên hay không? Việc này nói ra thì dài dòng."

Văn Kiều mừng rỡ, đúng a, hiện tại nàng còn rất mơ hồ, phé vật phu quân nhà nàng làm sao đột nhiên có thể tu tiên, không phải nói lúc sinh ra đời bị trúng độc tổn hại căn nguyên linh lực a, không cách nào tu tiên, chỉ có thể làm người phạm cả đời sao.

Chẳng lẽ là được giải độc.

Kia vừa rồi hấn nói niêm phong là chuyện gì xảy ra.

"Từ khi ta ra đời, trong cơ thể ta liền có một cái niêm phong, không thể tu tiên như người khác, chỉ có thể chờ đợi đến năm hai mươi tuổi, niêm phong mới tự động phá giải, rồi mới có thể tu tiên." Ninh Ngô Châu chậm rãi nói, "Phụ hoàng lo lắng mọi người phát hiện được ta khác biệt, nguy hiểm đến tính mạng, mới đối với bên ngoài nói ta vì trúng độc nên tổn thương đến căn nguyên linh lực."

Văn Kiều giật giật lá cây, tỏ ra hiểu rõ.

Ninh Ngô Châu vuốt ve phiến lá non mềm của nàng, động tác rất nhẹ, sợ mình sơ ý dùng sức sẽ làm gãy lá cây non mềm này, tiếp tục nói "Ta sinh ra liền biết chuyện, niêm phong trong cơ thể là bởi vì ta có được truyền thừa thần dị huyết mạch."

Lá cây Văn Kiều lập tức căng thẳng, dùng thần thức xem xét người hấn, hiếm lạ mà nhìn hấn, chẳng lẽ hấn cũng là người đã thức tỉnh thần dị huyết mạch gì đó.

Ninh Ngô Châu xác thực có được một loại thần dị huyết mạch.

Nhưng hấn khác với Văn Kiều, lúc ra đời đã cảm giác được thần dị huyết mạch, khiến cho hấn vừa sinh ra đã hiểu chuyện, bởi vì lực lượng huyết mạch quá bá đạo, trong cơ thể truyền thừa hoàn toàn hoàn chỉnh, thậm chí tại phát hiện cơ thể còn quá nhỏ chưa trải qua tu luyện, quá mức yếu ớt không thể thừa nhận sức mạnh huyết mạch thức tỉnh, huyết mạch lực lượng vì tự cứu, liền tự động niêm phong căn nguyên linh lực của hấn, bảo hộ hấn trưởng

thành.

Nếu không ngoài suy đoán, sau khi hấn hai mươi tuổi, niệm phong trong cơ thể sẽ tự động phá giải, để hấn có thể tu luyện.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, nào biết được trong chuyến đi Lâm Đài Lập cốc này, bởi vì cơ thể hấn nhận được tinh huyết của Văn Kiều nên đã phá giải niệm phong, có thể tu luyện sớm hơn.

May mắn hiện tại hấn đã trưởng thành, thân thể không còn nhỏ yếu, hoàn toàn có thể tiếp nhận sức mạnh của huyết mạch thức tỉnh, sau khi niệm phong được giải trừ, Ninh Ngô Châu tự nhiên trở thành người tu tiên, không hề bị ảnh hưởng.

Sau khi nói xong bí mật của mình, Ninh Ngô Châu nhìn mằm non nhỏ trong tay, như có điều suy nghĩ nói "A Xúc, hấn là nàng cũng đã thức tỉnh một loại thần dị huyết mạch nào đó, mà loại thần dị huyết mạch này còn là thực vật."

Văn Kiều run rẩy lá cây, phu quân nhà nàng quả nhiên có trí thông minh siêu quần, cái này đều có thể đoán được.

Nghe hấn nói truyền thừa của hấn rất hoàn chỉnh, điều này khiến Văn Kiều người trưởng thành không tốt, chỉ có được vụn vặt truyền thừa nhin không được đem hi vọng đặt ở trên người hấn, để hấn hỗ trợ nhìn xem đến cùng thì chuyện gì đã xảy ra với yêu thể của nàng, thức tỉnh chính là thần dị huyết mạch gì, cũng tốt để nàng tranh thủ thời gian tìm được phương pháp khôi phục hình người.

Ninh Ngô Châu tựa như nghe được tiếng lòng của nàng, cẩn thận suy nghĩ một lát, tiếc nuối nói "Ta cũng nhìn không ra nàng thức tỉnh chính là loại thần dị huyết mạch gì, yêu thể của nàng nhìn rất bình thường."

Văn Kiều rũ xuống lá cây.

Nàng cũng biết bộ dáng của mình bây giờ, trông chẳng khác nào những loại cỏ dại ven đường, nếu không phải mấy ngày nay đắm yêu thú tranh nhau cướp đoạt khiến nàng có chút an ủi, thì nàng cũng hoài nghi mình chỉ là một phế vật.

Ninh Ngô Châu tranh thủ thời gian vuốt ve an ủi, nói "Bất quá nhất định là một loại vô cùng lợi hại, nếu không ta cũng không thể bởi vì một giọt tinh huyết của nàng, liền phá giải niệm phong trong cơ thể, có thể tu tiên sớm hơn, nói đến, A Xúc chính là quý nhân của ta đó."

Nghe hấn nói như vậy, Văn Kiều lại phấn chấn lên.

Hiện tại nàng đã không sợ bí mật của mình bị hấn biết, bởi vì bọn họ đều có được thần dị huyết mạch, đây là bí mật của nhau, sau khi chia sẻ bí mật, không gì có thể khiến người ta yên tâm hơn, Văn Kiều càng tin nhiệm hấn hơn.

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều trò chuyện hồi lâu, đương nhiên đều là Ninh Ngô Châu nói Văn Kiều nghe, thỉnh thoảng động động hòa theo, bầu không khí có chút ấm áp.

Đầu óc Ninh Ngô Châu linh hoạt, dựa vào nửa đoán nửa mò, tăng thêm phản ứng của Văn Kiều, rất mau đã suy đoán được sự tình trên người nàng đến không sai biệt lắm.

"Nguyên lai nàng là nửa yêu, xem ra lúc ngã xuống từ trên mê cung, khiến nàng lâm vào trạng thái tử vong, vừa lúc khiến cho huyết mạch nửa yêu trong cơ thể thức tỉnh, có thể nói là phá rồi lại lập, mới có thể may mắn chuyển hóa ra yêu thể, để nàng có thể sống lại. Lúc ấy con thỏ yêu kia nhất định là cảm giác được khí tức khi nàng chuyển hóa yêu thể, mới có thể thừa cơ bắt đi thi thể của nàng"

Nói đến con thỏ yêu kia, Ninh Ngô Châu cau chân mày.

Văn Kiều tranh thủ thời gian dùng lá cây đung đụng ngón tay hấn, mong hấn không cần để ý.

Thỏ yêu xác thực đã gián tiếp hại nàng bỏ mình, nhưng gặp họa thì được phúc, để nàng may mắn đánh vỡ công cùm xiềng xích của nửa yêu, chuyển hóa ra yêu thể, lại càng không cần phải nói đến công lao mấy ngày nay thỏ yêu bảo vệ. Đúng, nói đến thì khi ở phía trên mê cung, thỏ yêu tập kích bọn họ cũng là vì muốn đoạt linh đan của người tu tiên, cũng không có ý đa thương người, nếu không nó là một con thỏ yêu biến dị cấp sáu, ở mê cung nếu muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay.

Chính là nàng tương đối không may, thân thể yếu ớt, không chịu nổi hai kích đã nằm dài, về sau thật đúng là chết đi.

Ninh Ngô Châu miễn cưỡng tiếp nhận lời khuyên của nàng, quyết định tạm thời không so đo với con thỏ yêu kia.

Tiếp đó hấn kiểm tra toàn thân Văn Kiều, nói "Bây giờ nàng là yêu thể, xem ra hấn là ấu sinh thể" nói đến đây, Ninh Ngô Châu ngừng tạm, nghĩ đến lúc tiểu thể từ còn là hình người, cũng vẫn là một đứa nhỏ.

Chẳng trách sau khi chuyển biến ra yêu thể, trực tiếp biến thành một gốc mằm non nhỏ, hoàn toàn không có chương ngại.

Tiểu thể từ non nớt như vậy, muốn chờ nàng lớn lên cần thời gian không ngắn, bất quá không sao, hấn chờ được.

"Bao lâu nữa nàng mới có thể hóa thành hình người lại?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Văn Kiều xấu hổ cuộn cuộn lá cây, nàng cũng không biết nha, truyền thừa không hoàn chỉnh, nàng đối với thần dị huyết mạch của mình tỉnh tỉnh mê mê,

ngoại trừ có thể tự động hấp thụ thảo mộc tinh khí chung quanh để tu luyện ra, hình như cũng không có khả năng gì, thật sự là người so với người làm người ta tức chết.

Ninh Ngô Châu thấy thế, làm sao còn không rõ, an ủi "Không sao, có lẽ bây giờ sức mạnh tích lũy của nàng quá ít, còn là ấu sinh thể, có lẽ qua một thời gian ngắn liền có thể khôi phục thêm."

Văn Kiều gắng gượng tiếp nhận cách nói của hắn, lần nữa lên tinh thần.

Ninh Ngô Châu cảm thấy có chút buồn cười, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng phản ứng rất thành thật, để cho người ta liếc qua liền thấy ngay.

Thật đáng yêu!

Ninh Ngô Châu cảm thấy mầm non nhỏ rất đáng yêu, nhện không được hôn lên phiến lá non xanh nhạt.

Sau đó liền thấy mầm non nhỏ nguyên bản có màu xanh nhạt lại biến thành màu đỏ nhạt, hai phiến lá cây đều cuộn mình.

Bị hôn rồi!

Lúc ở hình người còn chưa từng bị hôn, hiện tại biến thành gốc mầm non nhỏ thì lại bị hôn, cả cây mầm Văn Kiều đều không tốt.

Ninh Ngô Châu đùa bốn lưu manh xong, cực kỳ thần nhiên, ôn nhu nói "Chúng ta là phu thê, đây là việc rất tự nhiên, A Xúc không cần thẹn thùng."

Làm sao có thể không xấu hổ

Nàng rõ ràng là một cây non, rất mềm cảm nha, cái loại cảm giác này, tựa như Ninh Ngô Châu hôn lên da thịt nàng vậy.

Ninh Ngô Châu đùa đùa mầm non nhỏ, phát hiện mầm non nhỏ thẹn thùng không thềm để ý tới hắn, liền lấy ra một cái bình ngọc từ trong túi không gian.

"A Xúc, nàng đói không?"

Văn Kiều run run lá cây, bộ dáng của nàng hiện tại, hình như cũng không ăn được thứ gì, kỳ thật những ngày gần đây, nàng không có cảm giác đói bụng, chỉ cần lặng lẽ cắm rễ trong đất, hấp thụ nước và dinh dưỡng trong đất là đủ rồi, hoàn toàn thuận tiện.

Đang nghi hoặc tại sao Ninh Ngô Châu lại hỏi nàng có đói bụng không, liền thấy hắn mở bình ngọc ra, một mùi thơm tràn ngập linh lực để người bay tới, cả cây mầm Văn Kiều đều lên tinh thần, nhìn chăm chăm cái bình kia.

Trong bình chứa chất lỏng màu xanh nhạt, Ninh Ngô Châu cẩn thận đổ một ít lên chậu bạch ngọc, dọc theo mầm non nhỏ chảy xuống gốc rễ thấm vào trong đất, rồi quan sát phản ứng của mầm non nhỏ, chỉ cần thấy có một chút khó chịu liền sẽ dừng lại.

Nhưng mà mầm non nhỏ hấp thụ hoàn toàn vui sướng, còn lấy lá cây cọ tay của hắn, thúc hắn tiếp tục.

Khỏe môi Ninh Ngô Châu mỉm cười, ôn nhu giải thích nói "Đây là nước linh dược, trước kia ta tiện tay tinh luyện, mặc dù ta không thể luyện đan, nhưng có thể dùng linh thảo làm chút nước linh dược, pha loãng để sau này sử dụng bồi dưỡng linh thảo, có thể khiến linh thảo sinh trưởng càng tốt hơn."

Văn Kiều "... đây là xem nàng như cò mà nuôi

Chỉ xoắn xuyết một chút, Văn Kiều liền nhanh chóng vứt bỏ vấn đề này, tiếp tục vui vẻ uống nước linh dược, dù sao hiện tại nàng cũng là một gốc mầm non nhỏ, không có chương ngại.

Ninh Ngô Châu đổ nguyên một bình nước linh dược, thấy tinh thần mầm non nhỏ phấn chấn, cả thân cây càng trở nên thủy nộn, trong lòng cực kỳ hài lòng, trong đầu đã nghĩ ra một trăm linh tám loại phương pháp nuôi mầm non nhỏ, nhất định sẽ nuôi nàng đến trắng trắng mềm mềm, mau chóng hóa hình.

Sau khi một người một mầm nói chuyện thẳng thắn rõ ràng, quan hệ rút ngắn không ít, Văn Kiều càng là không giấu diếm Ninh Ngô Châu bất kỳ điều gì.

Hơn nửa ngày sau, Ninh Ngô Châu mới bỏ đi cách âm trận, gọi Tiềm Thú đang canh giữ ở phía ngoài vào.

"Còn có mấy ngày nữa Lâm Đài Liệp cốc sẽ đóng lại, không bằng thừa cơ thu thập thêm nhiều linh thảo, kêu nhóm tiềm lân vệ hãy chú ý hơn." Ninh Ngô Châu ôm chậu bạch ngọc, âm giọng phân phó.

Hiện tại hắn đã biết Văn Kiều có thể hấp thụ tinh hoa thảo mộc mà linh thảo tỏa ra để tu tiên, thứ này so linh lực càng có tác dụng hơn đối với nàng, tự nhiên muốn vì nàng mà thu thập linh thảo nhiều hơn, không câu nệ chủng loại gì, chỉ cần có hữu dụng với nàng là được.

Tiềm Thú đáp ứng, nhện không được nghi hoặc nhìn thoáng qua mầm cò đại trong chậu bạch ngọc.

Hắn phát hiện tâm tình của Ninh Ngô Châu bây giờ vô cùng tốt, trái ngược với sự lạnh nhạt yên lặng lúc khi biết được Văn Kiều đã chết, loại tâm tình tốt này, tựa hồ là từ khi bắt đầu đào được gốc mầm non nhỏ này.

Tiềm Thú thực sự nhìn không ra cái gốc mầm non nhỏ giống cò đại này đến cùng có gì đặc biệt, mà khiến cho chủ tử trân quý như thế.

Mấy ngày sau đó, Ninh Ngô Châu và nhóm tiềm lân vệ đi khắp nơi trong không gian dưới đất này tìm kiếm linh thảo, chờ đến khi Lân Đài Liệp cốc đóng lại, đưa bọn họ ra ngoài.

Bọn họ cũng không cố gắng đi tìm bảo vật gì, giống như lúc mới vào Lân Đài Liệp cốc, gặp được yêu thú cấp bậc không cao, có cần thì đi săn một ít, gặp được linh thảo liền đào, đặc biệt nhân nhả.

Nhân nhả hai ngày, Ninh Ngô Châu ôm chậu bạch ngọc, lúc đang muốn tìm một chỗ cho Văn Kiều uống nước linh dược, đột nhiên nhìn về phía khe đá hẹp cách đó không xa.

"Điện hạ" Tiềm Thú nghi hoặc nhìn hấn, cảnh giác bốn phía chung quanh.

Ninh Ngô Châu ánh mắt lóe lên, không nói gì, ngồi xuống chỗ được tiềm lân vệ dọn dẹp sạch sẽ, không vội mà tưới nước linh dược cho mầm non nhỏ, rồi chậm rãi lấy một bình đan dược từ trong túi không gian ra.

Văn Kiều run run lá cây, không biết hấn muốn làm gì.

Ninh Ngô Châu nhìn nàng mỉm cười, dường như đang an ủi, sau đó đổ ra một viên linh đan.

Linh đan lớn như ngón cái, châu tròn ngọc sáng, có màu xanh ngọc, mùi hương mê người, còn là một viên thượng phẩm đan dược cấp huyền, cực ít tì vết, nhan sắc đặc biệt mê người.

Ninh Ngô Châu vuốt vuốt linh đan, bộ dáng hồ hững.

Văn Kiều rất nhanh liền biết hấn muốn làm gì.

Khi một bóng trắng như gió phóng đến, muốn cướp linh đan kia, bị Tiềm Thú sớm đã có cảnh giác dùng kiếm quét bay.

Thỏ yêu toàn thân trắng như tuyết rơi trên mặt đất, bộ lông trắng nõn dính đầy bùn đất, gục té ở đấy vô cùng đáng thương, một đôi mắt đỏ như muốn khóc, muốn bao nhiêu tội nghiệp liền có bấy nhiêu tội nghiệp.

Ninh Ngô Châu vẫn là bộ dáng hồ hững, hấn tung hứng viên linh đan trong lòng bàn tay, hỏi "Muốn ăn? "

Thỏ yêu cực có tính người, hai mắt chăm chú nhìn viên linh đan không buông, phát ra thanh âm ô ô, phảng phất hi vọng, vì một miếng ăn cũng coi như liều mạng.

Văn Kiều không nghĩ tới thỏ yêu này vậy mà tìm được đến đây, cũng coi như lợi hại.

Nàng còn tưởng rằng nó sẽ trốn đi dưỡng thương, về sau bọn họ rời đi Lân Đài Liệp cốc, liền không còn gặp lại nhau, nào biết nàng đã xem nhẹ sự chấp nhất của con thỏ này đối với linh đan rồi.

Thỏ yêu không chỉ có chấp nhất với linh đan, cũng chấp nhất Văn Kiều.

Ở trong lòng thỏ yêu, muốn mầm non nhỏ, muốn luôn linh đan.

Hiện tại mầm non nhỏ bị người ta đào đi, mà người đào mầm non nhỏ còn có linh đan ăn rất ngon, vậy thì chờ gì nữa, đương nhiên là theo tới nha.

Chỉ cần đi theo hấn, vừa có mầm non nhỏ, vừa có linh đan.

Ninh Ngô Châu đột nhiên hỏi "Nàng thích nó sao? "

Văn Kiều dùng lá cây sờ sờ ngón tay hấn, cái này thỏ yêu là loại biến dị, linh trí khá cao, thật đáng yêu. Về sau nếu có thể tiếp tục thăng cấp biến dị, sức chiến đấu nhất định là không tầm thường, thu làm một con yêu sủng cũng không tệ.

Ninh Ngô Châu nói "Được."

Tiềm Thú ngơ ngác nhìn hấn, không biết hấn nói chuyện với ai, tóm lại không phải nói chuyện một mình là được.

Tiếp theo liền thấy Ninh Ngô Châu đem linh đan trong tay ném về phía con thỏ yêu kia.

Thỏ yêu đang nằm rạp trên mặt đất giả bộ đáng thương liền nhảy lên, vô cùng hung mãnh ngậm lấy linh đan giữa không trung, cái miệng nhanh chóng nuốt vào linh đan kia, quai hàm giật giật, linh đan liền không có.

Sau khi ăn xong linh đan, nó vẫn chưa thỏa mãn, chăm chú nhìn Ninh Ngô Châu không thả, miệng còn phát ra tiếng ô ô lấy lòng.

Ninh Ngô Châu lại ném ra thêm mấy viên linh đan, đều bị thỏ yêu nhảy lên ngậm lấy.

"Loại linh đan như này, ta có rất nhiều." Ninh Ngô Châu vẫn là bộ dáng ôn hòa, hoàn toàn không có sát ý như lúc trước, "Về sau ta sẽ còn luyện ra linh

đan cao cấp hơn."

Thỏ yêu dựng thẳng hai tai, cặp mắt hồng ngọc lấp loè tỏa sáng, rõ ràng đã bị dụ dỗ, hận không thể lập tức đi cùng hắn ngay, trở thành thỏ con yêu dấu của hắn.

"Lại đây." Ninh Ngộ Châu hướng nó ngoắc ngoắc.

Thỏ yêu không chút do dự nhảy tới, đi vào bên chân hắn, chuyển quanh hắn, dùng bộ lông xù trên thân cẩn thận từng li từng tí cọ lấy hắn.

Ninh Ngộ Châu lại cho ăn nó một viên linh đan, thấy bộ dáng an phận của thỏ yêu, khẽ cười một tiếng.

Chờ bọn họ rời đi chỗ nghỉ ngơi, bên người lại thêm một con thỏ yêu biến dị.

Biến dị thỏ yêu thực lực không thua kém cấp sáu, tương đương với người tu tiên cảnh giới nguyên mạch, sau khi được Ninh Ngộ Châu liên tục cho ăn mấy viên linh đan thượng phẩm cấp huyền, thương thế gần như khỏi hẳn, thực lực tăng nhiều, tốc độ nhanh chóng, ngay cả Tiềm Thú cũng không bằng.

Có thỏ yêu bên cạnh, những yêu thú khác nghe hơi chạy mất, căn bản không dám đến gần bọn hắn, cũng thuận tiện để bọn hắn tìm kiếm linh thảo khắp nơi.

Tiềm Thú cảm thấy, thu phục con thỏ yêu này có vẻ cũng rất đáng, bớt đi không ít phiền phức.

Mà con thỏ yêu này rất thích ăn hàng, vô cùng nhạy cảm với linh thảo, đơn giản chính là tay săn linh thảo tài giỏi, mỗi lần đều là nó dẫn bọn họ tìm tới linh thảo, thuận tiện đánh chặn đám yêu thú canh giữ bên cạnh linh thảo, nghiêm nhiên chính là một con thỏ bạo lực.

Tiềm Thú chăm chú nhìn thân thể nhỏ nhỏ kia của thỏ yêu, thực sự nghĩ không ra một con thỏ con như thế, làm sao có thể chứa được sức mạnh lớn như vậy, chẳng lẽ nó biến dị là hệ sức mạnh

Văn Kiều thì rất bình tĩnh.

Bị thỏ yêu trông coi mấy ngày, nàng đã chứng kiến không ít cảnh tượng một thỏ mạnh mẽ đấu với vạn thú, nhìn hình dáng thỏ con này rất dễ bị lừa gạt, nếu không phải nó bị thương trong lúc chiến đấu với Phệ Giáp thú, sợ rằng khi bọn người Ninh Ngộ Châu tìm tới lúc đó, muốn ăn một hồi đau khổ.

Đến khi thỏ yêu lại tìm được một gốc cây Bích Tâm Hải Đường cấp năm, Ninh Ngộ Châu ban thưởng cho nó một viên linh đan.

Thỏ yêu cao hứng ngậm lấy, nhai nhai liền ăn hết viên linh đan kia, vẫn chưa thỏa mãn mà nhìn chăm chăm vào túi không gian trên người Ninh Ngộ Châu. Có Ninh Ngộ Châu ban thưởng linh đan, thỏ yêu càng vô cùng tích cực tìm kiếm linh thảo, mà nó còn dẫn bọn họ đi con đường tương đối chênh lệch, có rất ít người tu tiên, tự nhiên cũng không phát sinh ra xung đột gì, điều này khiến bọn người Ninh Ngộ Châu hết sức hài lòng.

Cũng chỉ có Ninh Ngộ Châu hào phóng như vậy, mới có thể xa xỉ cầm linh đan tới đút yêu thú, đặt ở trên thân người tu tiên khác, là chuyện không thể nào.

Bây giờ còn hai ngày thời gian là Lân Đài Liệp cốc sẽ đóng lại, Ninh Ngộ Châu không mong có gì ngoài ý muốn, chỉ muốn bình an vượt qua hai ngày này, sau đó mang Văn Kiều rời đi nơi này.

Về phần dò xét bí mật của động phủ là gì, Ninh Ngộ Châu hoàn toàn không thấy hứng thú.

Bất quá Ninh Ngộ Châu không hứng thú, nhưng người tu tiên khác lại vô cùng chấp nhất với điều này, đặc biệt là những người tự xưng mình có thực lực không tệ, đủ sức để liều mạng, muốn lấy được bảo vật mà chủ nhân động phủ lưu lại.

Có không ít người tu tiên cố chấp với bảo vật trong động phủ của yêu tu, lại thêm những người đến từ bên ngoài trà trộn vào, không ngừng gây xung đột, giết người đoạt bảo, người chết cũng không ít.

Đoạn đường này đi tới, bọn họ nhìn thấy không ít thi thể của người tu tiên, cũng gặp phải một số người tu tiên không nói một lời đã động thủ.

Mỗi khi vào lúc này, Ninh Ngộ Châu và tiềm lân vệ đều sẽ trực tiếp tránh đi, không tham dự vào đấu tranh giữa bọn hắn.

Ngày hôm đó, thỏ yêu dẫn bọn họ vượt qua một lối đi hẹp.

Con đường này vô cùng vắng vẻ, không có người tu tiên khác, lại có nhiều linh thảo.

Sau khi thu hoạch được thêm một gốc cấp bốn linh thảo ẩn giấu trong khe đá, thỏ yêu ngậm linh đan do Ninh Ngộ Châu ném cho, không nở một ngụm nuốt vào, mà cất giữ bên trong túi má, tiếp tục nhảy nhót đi phía trước mở đường.

Đi ra khỏi lối đi hẹp, phía trước liền rộng rãi sáng sủa.

Đột nhiên, hai tai thỏ yêu giật giật, cảnh giác xoay đầu nhìn qua một con đường hầm.

Tiềm lân vệ liền đề phòng.

Tiền Thủ canh giữ bên người Ninh Ngô Châu, bọn hắc đứng bất động tại chỗ, phía trước có một lớp thạch nhũ dựng từ dưới đất lên che đi bóng dáng của bọn họ, tiếp đó bọn họ nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ xuất hiện ở lối đi phía trước, là một hồng y nữ tử, chột vật chạy tới hướng này.

Khi thấy rõ bộ dáng của nữ tử kia, vẻ mặt Ninh Ngô Châu không thay đổi, Tiền Thủ thì có chút ngoài ý muốn.

Là Văn Mị, một trong hai vị mỹ nhân của Văn thị.

Văn Mị hoàn toàn chột vật, trên gương mặt xinh đẹp vũ mị có một vết thương đang chảy máu do roi gây ra, trên người cũng có rất nhiều vết thương, hiển nhiên tổn thương nặng là người sử dụng roi làm vũ khí. Lúc này nhìn nàng hết sức suy yếu, bờ môi lại có màu tím quý dị, là hiện tượng trúng độc.

Sau đó không lâu, liền thấy một nam một nữ đuổi theo bên kia đường hầm.

Nam nhân vẻ mặt nham hiểm, dáng người thon gầy, nữ nhân tư thái xinh đẹp, trong tay cầm một xà tiên luyện chế từ da rắn, xà tiên đánh ra, thạch nhũ chung quanh liền sụp đổ.

Hai người nhanh chóng đuổi tới, ngăn lại Văn Mị chạy trốn.

"Tiểu nha đầu, còn dám trốn sao" xinh đẹp nữ nhân cười duyên nói, "Người trúng độc rắn của ta, nếu không có giải dược, khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ nhỏ nhắn của ngươi sẽ từ từ hư thối, cuối cùng biến thành một kẻ quái dị. "

Nói xong lời cuối, nữ nhân ha ha ha cười lên, bộ dáng vui vẻ.

Văn Mị gắng gượng đứng thẳng, quát mắng "Hèn hạ vô si "

"Hèn hạ lại như thế nào" nữ nhân xinh đẹp tuyệt không lấy làm hổ thẹn, ngang ngược nói, "Cuộc đời Phong Tam Nương ta ghét nhất nữ nhân lớn lên xinh đẹp, nghe nói tiểu nha đầu ngươi là đệ tử có tài năng xuất chúng của thế gia nào đó ở Đông Lăng Quốc, nhưng ngoại trừ khuôn mặt, cái khác cũng không có gì đặc biệt, danh tiếng thiên tài đúng là có tiếng không có miếng. Không bằng đưa gương mặt của ngươi cho ta, như thế nào? "

Văn Mị sắc mặt tái nhợt, cắn chặt răng, xi một tiếng khinh miệt, âm thầm tích lũy sức mạnh.

Phong Tam Nương đùa đủ rồi, vung ra xà tiên, xà tiên phóng thẳng đến mặt Văn Mị, Văn Mị cực kỳ khó khăn tránh đi, kiếm trong tay bị đánh bay ra ngoài, trên người lại trúng một roi, phun ra một ngụm máu, hung hăng văng ra ngoài, ngã trên mặt đất hồi lâu vẫn không đứng dậy được.

Thấy Phong Tam Nương còn muốn ra tay, nam tử bên cạnh ra tay ngăn lại nàng.

Phong Tam Nương nói " Làm sao, ngươi coi trọng tiểu mỹ nhân này. "

Nam tử chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp kia của Văn Mị, cặp mắt nham hiểm lộ ra vẻ dâm tà, ngoài miệng lại nghĩ một đằng nói một nẻo "Làm sao có thể, đây vẫn còn là một tiểu nha đầu, nàng cũng không có nửa phần tư sắc như tam nương ngươi, ta chỉ thích nữ nhân thủy mị thành thực giống tam nương vậy thôi, đối với tiểu nha đầu ngây ngô không hề có hứng thú."

Phong Tam Nương cười lên khanh khách, tựa hồ như bị lấy lòng.

Thấy nàng cao hứng, nam tử kia tiếp tục nói "Tiểu nha đầu này đáng điệu không tệ, lại là căn nguyên linh lực hệ thủy, lưu lại cái mạng, đưa nàng ta cho Cửu gia, tin tưởng Cửu gia nhất định sẽ thích."

Phong Tam Nương chăm chú nhìn Văn Mị, không thể không thừa nhận tiểu nha đầu này có một khuôn mặt cực kỳ kiều mị, hơn nữa căn nguyên linh lực thuộc hệ thủy, là đôi tượng song tu mà rất nhiều nam tử tha thiết ước mơ, đưa cho Cửu gia xác thực cực kỳ có lợi cho bọn hắn, có thể lấy lòng Cửu gia, sẽ đạt được đến càng nhiều chỗ tốt từ nơi Cửu gia.

Phong Tam Nương miễn cưỡng nói " Được thôi, ta liền không lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của nàng ta, hi vọng Cửu sẽ gia thích."

Nghe đến đó, bọn người Ninh Ngô Châu không hẹn mà cùng nghĩ đến ba người tu tiên đến từ bên ngoài ở Nguyệt Phong cốc lúc trước, trong số đó nam tử điều khiển thần lân rồng tên gọi Từ Cửu Tu.

Chẳng lẽ Cửu gia trong miệng hai người này chính là Từ Cửu Tu

Mất thấy Phong Tam Nương và nam tử kia vây quanh Văn Mị, lúc Phong Tam Nương vung ra xà tiên muốn quán lấy Văn Mị, Ninh Ngô Châu liền đề Tiền Thủ ra tay.

Tiền Thủ bay vọt ra, trường kiếm ngăn trở xà tiên của Phong Tam Nương, thuận tay nhắc Văn Mị trên mặt đất lên, ném tới thạch nhũ bên này.

Một tiem lân vệ lách mình xuất hiện, tiếp được người, nhanh chóng tránh về phía sau thạch nhũ.

"Ai" Phong Tam Nương hét lớn một tiếng, xà tiên như ánh đánh ra.

Tiền Thủ ngăn trở đòn tấn công của Phong Tam Nương, triển đấu cùng nàng.

Nam tử kia thấy thế, đang muốn đi giúp Phong Tam Nương, đột nhiên một bóng trắng lướt qua, cực kỳ nhanh chóng, hắn còn chưa bắt được, liền cảm giác gương mặt đau xót, cả người bị một sức mạnh cực lớn đập bay rớt ra ngoài, nện vào thạch nhũ bên trên, đụng gãy không ít thạch nhũ.

"A a a "

Nam tử dùng hai tay bịt mắt, phát ra âm thanh kêu thảm.

Phong Tam Nương nghe được tiếng kêu của hắn, trong lòng giật mình, vô ý thức nhìn sang, thì bắt gặp một con thỏ bay vọt giữa không trung, xem nam tử như quả cầu mà đá bay ra ngoài.

Phong Tam Nương vừa phân tâm, để Tiềm Thú thừa dịp, trường kiếm cuốn lấy xà tiên kia, một chương tụ lực, đánh về phía nàng.

Phong Tam Nương bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, cả người bay ra ngoài, đụng vào thạch nhũ bên nhon trên mặt đất, trước sau tiếp nhận trọng kích, thân thể mềm oặt co quắp xuống, không còn sức đứng lên.

Thỏ yêu nhảy trên người nam tử kia, phát ra âm thanh mài răng cao hứng, vui sướng chạy đi tìm Ninh Ngô Châu muốn thưởng.

Một bên khác, Văn Mị được tiềm lân vệ đỡ lấy, tưởng rằng lại là địch nhân, đến khi thấy rõ ràng bên cạnh là Ninh Ngô Châu, cả người mới buông lỏng xuống.

Ninh Ngô Châu liếc nhìn nàng ta, lấy ra một bình giải độc đan ném qua.

"Giải độc đan."

Văn Mị run tay đỡ ra một viên giải độc đan nuốt vào, màu tím trên môi chậm rãi rút đi, rất nhanh liền phát hiện độc răn hành hạ nàng khi nãy đã được giải trừ, linh lực trong kinh mạch không còn tắc nghẽn, vận hành hoàn toàn thông thuận.

Nàng có chút sững sốt mà nhìn Ninh Ngô Châu, phát hiện giải độc đan này phẩm cấp khá cao, còn là thượng phẩm đan cấp huyền, mới có thể giải được độc răn cấp năm.

Đang ngạc nhiên, thì thấy một con thỏ yêu vọt lại đây, đứng trước mặt Ninh Ngô Châu kêu chi chi.

Ninh Ngô Châu cho ăn nó một viên linh đan, thỏ yêu cao hứng nhảy sang một bên gặm.

Động tác hoàn toàn tự nhiên, chứng tỏ bình thường làm không ít, vậy mà cầm linh đan tới dứt cho một con thỏ yêu cấp thấp ăn, đây cũng quá bại gia, coi như Ninh thị có nội tình phong phú, cũng không nên phung phí như vậy chứ.

Văn Mị giật giật lông mày, bất quá cũng không lên tiếng, mặc kệ Ninh Ngô Châu làm cái gì, đây đều là việc nhà người khác.

Tiềm lân vệ nhanh chóng trói lại hai người kia kéo qua.

Văn Mị nhìn thấy bọn hắn, trên mặt lộ ra vẻ căm ghét và cừ hận, còn có mấy phần may mắn, cùng cảm kích Ninh Ngô Châu, nếu không phải Ninh Ngô Châu, sợ rằng lần này nàng đã lọt vào tay của hai kẻ tu tiên hèn hạ đến từ bên ngoài này rồi, kết quả như thế nào không biết được.

Ninh Ngô Châu dò xét hai người tu tiên này, rồi để Tiềm Thú kéo xuống thăm vấn.

Hiếm khi gặp được người tu tiên từ bên ngoài đến, bọn họ tự nhiên muốn biết rõ ràng bọn hắn làm cách nào trà trộn vào được Lâm Đài Liệp cốc, mục đích tới nơi này là gì.

Văn Mị ngồi ở một bên chữa thương, quay sang nhìn Ninh Ngô Châu, đột nhiên hỏi "Thất diện hạ, A Xúc không có đi cùng với ngài sao? "

Ninh Ngô Châu đang vuốt ve phiến lá cây của mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc, sau khi nghe xong động tác dừng lại.

Mầm non nhỏ vốn đang vụng trộm cọ lấy ngón tay hắn trong nháy mắt cứng đờ, sau đó làm ra vẻ mình là một gốc mầm non nhỏ cái gì cũng không hiểu.

"Chúng ta bị thất lạc." Ninh Ngô Châu không đổi sắc mặt nói.

Văn Mị hơi nhú mày, trên mặt tỏ ra lo lắng, muốn nói lại thôi.

Ninh Ngô Châu không cần hỏi cũng biết nàng lo lắng cái gì, thân thể Văn Kiều yếu ớt nhiều bệnh, tu vi cũng không cao, căn bản một mình không thể đi lại bên không gian dưới đất nguy hiểm này, còn có những người tu tiên từ bên ngoài đến mang theo dụng ý khó dò, mặc kệ nàng ấy gặp được loại nào, tình huống cũng sẽ không được tốt.

Văn Mị mặc dù không ở chung nhiều với Văn Kiều, cũng không thân cận lắm, nhưng đến cùng là đường tỷ muội, nàng không hi vọng Văn Kiều gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng loại lời này nàng không tiện nói ngay trước mặt Ninh Ngô Châu, Ninh Ngô Châu đã thành thân với Văn Kiều, bọn họ là phu thê, có lẽ sẽ không

muốn nghe lời như vậy.

Văn Mị đành phải nói sang chuyện khác, "Vừa rồi đa tạ Thất điện hạ cứu giúp."

Ninh Ngô Châu đã cùng Văn Kiều thành thân, nói đến cũng coi như là tỷ phu của nàng, nhưng Văn Mị lại có hôn ước với Tam hoàng tử Ninh Triết Châu, quan hệ này thật là phức tạp, nàng cũng không biết nên gọi hắn thế nào, đành phải theo mọi người, trực tiếp gọi Thất điện hạ.

Ninh Ngô Châu nhàn nhạt ừ một tiếng, đột nhiên hỏi "Người có biết tình huống xảy ra ở không gian dưới đất này và trên mê cung hay không?"

Văn Mị run lên, nhìn không được liếc nhìn hắn, Ninh Ngô Châu là một người không thể tu tiên mà dám đến nơi đây đã khiến nàng hết sức kinh ngạc, bất quá hắn là người của hoàng tộc Ninh thị, bên người lại có tiềm lực vệ che chở, làm cái gì đều có lực lượng.

Đột nhiên nàng phát hiện hắn vậy mà ôm một chậu hoa bạch ngọc trong lòng, bên trong trồng một gốc cây không biết tên, nhìn giống như một cỏ dại vậy.

Trong nội tâm nàng có một cảm giác cổ quái, không phải Tam tỷ kia của nàng thích trồng cỏ dại sao, nên Thất hoàng tử cũng bị lây bệnh thích trồng cỏ dại dơ hoi này rồi.

"Người không biết sao?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Văn Mị lấy lại tinh thần, chần chừ một lúc, nói ra "Không dối gạt Thất điện hạ, nơi này nhưng thật ra là động phủ của một yêu tu hóa hình. Ngày đó ta và Tam hoàng tử điện hạ cùng nhau tiến vào mê cung bên trên, chúng ta ở bên trong đi rất nhiều ngày, may mắn đi đến một cái cung điện, ở giữa cung điện có một viên đá phát sáng, Tam điện hạ vô ý đụng vào nó, nào biết cung điện liền sụp đổ "

Sự việc mê cung bị sụp đổ, sau này tất cả người tu tiên tiến vào cánh cổng ánh sáng đều sẽ biết, Văn Mị cũng không muốn giấu diếm hẳn loại sự tình này, dù sao sau khi rời khỏi đây, Ninh thị cũng sẽ biết.

Ninh Ngô Châu nghe đến đó, khẽ mỉm cười, xem ra vị tam ca kia có cuộc gặp gỡ không tầm thường, chắc là phải có liên quan đến U Minh bảo mà hắn thu phục được.

U Minh bảo sinh ở vùng đất U Minh, có thể liên kết với lực lượng của U Minh, giải về ẩn núp, truy tung dò đường cũng có chút bản lĩnh, có U Minh bảo dẫn đường, trách sao bọn hắn có thể đến vùng đất trung tâm của mê cung trước tiên.

Viên đá phát sáng kia hẳn là một trong số dị bảo đã thúc đẩy động phủ này xuất hiện, sau khi Ninh Triết Châu gặp được, nhất định là lấy nó đi, mê cung mới có thể sụp đổ, lộ ra không gian bên dưới mê cung.

Không gian này hẳn là nơi chôn xương của yêu tu kia, thi thể của yêu tu nhất định ở đâu đó dưới đây.

Trong nháy mắt, Ninh Ngô Châu đã tổng hợp lại tất cả thông tin trên đường đi, rất nhanh liền biết rõ tình huống của động phủ này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cô nương trong lòng

Sau khi Ninh Ngô Châu đã hiểu rõ động phủ này, nghĩ nghĩ, hỏi "Tam ca đâu? "

Văn Mị bỗng nhiên mỉm môi, nói khẽ "Khi Mê cung sụp đổ, chúng ta từ trên đó rơi xuống, về sau bởi vì một chút biến cố mà thất lạc nhau."

"Biến cố chính là hai người kia?" Ninh Ngô Châu lại hỏi.

Văn Mị lắc đầu, nói tiếp "Không quan hệ với hai người đó, bất quá ngược lại là có chút liên quan đến những người tu tiên từ bên ngoài đến."

Nói, về mặt nàng trở nên ngưng trọng, nghiêm mặt nói, "Thất điện hạ, lần này Lân Đài Liệp cốc mở ra, chẳng biết tại sao lẫn vào không ít người tu tiên từ bên ngoài đến, những người này can rờ hết sức, thủ đoạn tàn nhẫn, giết không ít người Đông Lăng của chúng ta, lúc trước nếu không phải được các người cứu giúp, sợ rằng ta cũng sẽ giống như vậy. "

Nói đến đây, về mặt Văn Mị hơi u ám, mỉm môi.

Mọi người đều nói hai vị mỹ nhân Văn thị thiên tư xuất chúng, là đệ tử có tài năng xuất sắc nhất đời này của Văn thị, lại không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Đông Lăng bất quá chỉ là một vùng đất xa xôi, thiên địa linh khí mỏng manh, cái gọi là tài năng xuất chúng ở Đông Lăng Quốc, thì trong mắt những người tu tiên đến từ bên ngoài lại chẳng đáng kể chút nào, thậm chí tựa như sâu kiến có thể tùy ý chà đạp.

Nàng đánh nhau với những người đó mấy lần, phát hiện kinh nghiệm của mình cùng thực lực đều dưới bọn hắn, bị đối thủ tùy tiện nghiền ép, nếu không phải có Ninh Triết Châu bảo vệ, sợ rằng không sống nổi tới hiện tại, cuối cùng vẫn chật vật bị người truy đến nơi này.

Tuy nói hai người kia tu vi cao hơn nàng, thế nhưng từ đó nhìn ra thiếu sót của nàng.

Lần đầu tiên trong đời, kiêu ngạo của Văn Mị bị người nghiền ép hoàn toàn, để nàng nhận thức đến thiếu sót của mình, ngóng trông tới bên ngoài, không còn chấp nhất trong một Văn thị.

Bên ngoài Đông Lăng, còn có cả bầu trời rộng lớn hơn, nơi đó cường giả xuất hiện lớp lớp, cao thủ nhiều như mây, người tu tiên đếm không hết, Đông Lăng xác thực rất ít.

Ninh Ngô Châu liếc nhìn nàng ta, tự nhiên nhìn ra được tâm tình của vị đệ tử tài năng xuất chúng Văn thị này.

Bất quá đều không quan hệ với hắn.

Có thể cứu nàng ta, đưa nàng ta một viên giải độc đan, cũng là xem ở nàng ta là tỷ muội trong tộc A Xúc, không thể thấy chết không cứu.

Ninh Ngô Châu hơi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cạnh chậu bạch ngọc trong tay, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Văn Kiều nghe xong lời đường muối, nhìn không được dùng lá cây cọ cọ ngón tay Ninh Ngô Châu, thấy hắn nhìn qua, thì run run lá cây.

Làm một gốc mầm non nhỏ không thể nói chuyện, người bình thường rất khó hiểu ngôn ngữ tay chân của nàng, nhưng Ninh Ngô Châu lại hiểu rất rõ, dùng ngón tay vuốt ve lá cây an ủi nàng, mỉm cười với nàng.

Văn Mị thấy hắn không nói lời nào, không dám tùy tiện quấy rầy, một bên tu luyện một bên chờ bên kia thăm vấn.

Một hồi sau, nhóm tiếm lân vệ tra hỏi coi như đầy đủ, mang hai người kia quay lại, báo cáo kết quả thăm vấn với Ninh Ngô Châu.

Hai người này là người tu luyện tự do đến từ bên ngoài Đông Lăng Quốc, tu vi thuộc cảnh giới nguyên vũ, lần này bọn hắn đến Đông Lăng nghe nói bởi vì Thánh Võ Điện.

"Thánh Võ Điện" Thần sắc Ninh Ngô Châu hơi động.

Văn Mị vẻ mặt mờ mịt, không biết Thánh Võ Điện là gì.

Văn Kiều cũng chưa từng nghe qua Thánh Võ Điện, lại nhìn phản ứng của phu quân nhà nàng và đường muối, liền hiểu hoàng tộc Ninh thị hẳn phải biết về Thánh Võ Điện này, nhưng các thế lực khác ở Đông Lăng thì không biết thực lực của Thánh Võ Điện.

Xem ra Thánh Võ Điện thật phần thần bí.

Quả nhiên, câu trả lời của bọn Phong Tam Nương đã chứng thực suy đoán của Văn Kiều.

Phong thủy luân chuyển, hiện tại bọn hắn rơi vào trong tay người Đông Lăng Quốc, Phong Tam Nương và nam tử kia không còn phách lối như lúc trước, sợ sợ ý một chút sẽ bị người tu tiên Đông Lăng giết chết.

Hai người hiện tại cũng vô cùng thức thời, hỏi gì đáp nấy.

"Không biết vị công tử này có nghe nói qua Thánh Võ Điện" Phong Tam Nương vũ mị cười cười, ánh mắt giống như dụ hoặc, chăm chú nhìn Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu thân là hoàng tử Đông Lăng, thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng, tự có khí độ kiêu ngạo, tăng thêm dung mạo tuấn mỹ xuất chúng, mặc dù tu vi thấp, nhưng chỉ riêng gương mặt này đã hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân.

Phong Tam Nương đột nhiên nhìn thấy, con mắt tỏa sáng, bản tính không thay đổi, nhìn không được liền đá mắt quyến rũ, giờ trò mỵ nhân kế.

Mỵ nhân kế lần nào cũng thành công, nhưng lúc này Phong Tam Nương đã tính sai, Ninh Ngô Châu gặp qua nữ tử đẹp nhất trên đời này, cho dù cô nương kia còn chưa lớn lên, cũng đã để nàng trong lòng, đương nhiên sẽ không thêm nhìn đến những nữ nhân khác.

Văn Kiều có chút không hiểu khó chịu, lá cây giật giật.

Ninh Ngô Châu vuốt ve hai phiến lá cây đang rung động, dùng bàn tay ngăn trở ánh mắt người khác, để tránh bộ dáng hoạt bát của mầm non nhỏ bị người ta nhìn thấy.

Hắn thần nhiên nói "Có nghe qua một chút tin đồn, nghe nói kia là một nơi vô cùng thần bí."

Trong lòng Phong Tam Nương buông lỏng, nghe qua liền tốt, "Nghe nói lần này Thánh Võ Điện phái thánh võ chi tử đến Đông Lăng Quốc tìm kiếm thiên tuyền chi tử."

Thiên tuyền chi tử!

Văn Kiều và Văn Mị vẫn một mặt mê mang, nhóm tiềmlân vệ tận tụy bảo vệ ở một bên, mặt không biểu tình, không cách nào từ thần sắc trên mặt mà nhìn ra suy nghĩ của bọn họ.

Chỉ có Ninh Ngô Châu đặc biệt bình tĩnh, thuận miệng nói: "Các ngươi hẳn không phải là người của Thánh Võ Điện."

Phong Tam Nương cười xấu hổ, "Tất nhiên không phải, nếu chúng ta có thể được tuyển thành thánh võ chi tử, đâu còn ra tay với vị cô nương này."

Thánh Võ Điện làm việc khiêm tốn, thanh danh không nổi, vô cùng thần bí ở Thánh Vũ đại lục, người tu tiên phổ thông căn bản không thể nào biết được có thể lực này tồn tại.

Nhưng những thế lực có được tin tức linh thông, đều biết vài điều về Thánh Võ Điện, đối với đệ tử Thánh Võ Điện cũng có chút trọng đãi.

Nghe nói Thánh Võ Điện thu đệ tử vô cùng hà khắc, có thể trở thành thánh võ chi tử, phải là người thiên tư trác tuyệt, thiên phú thật tốt, có khả năng phi thăng, người tu tiên bình thường khó mà đạt đến, đương nhiên không phải bọn hắn có thể so sánh được.

Nếu như có thể trở thành thánh võ chi tử, bọn hắn làm gì còn cần ham một chút lợi ích nhỏ.

Ninh Ngô Châu gật đầu, "Cũng đúng, các ngươi nhìn cũng không giống, cũng không đủ tư cách."

Lời nói giống như không xem ai ra gì, nếu lúc này hai người không là tù nhân, có thể sẽ thẹn quá hoá giận.

Phong Tam Nương nén giận, cảm thấy tiểu suất ca này không làm người khác ưa thích được, thật uổng phí cho gương mặt kia.

"Lần này thiên tuyền chi tử thế nhưng là xuất hiện tại Đông Lăng?" Ninh Ngô Châu lại hỏi.

Hai người Phong Tam Nương không nghĩ hẳn lại biết rõ những điều này như thế, trên mặt đều có chút kinh ngạc, thầm nghĩ ngược lại là bọn hắn coi thường vùng đất Đông Lăng nhỏ nhỏ này, còn tưởng rằng một tiểu quốc lạc hậu nhất định biết rất ít về chuyện bên ngoài, nơi đây phần lớn người tu tiên có tu vi không cao, không có gia thế gì, nào biết được nam nhân nhìn như chẳng có tu vi gì lại thám thính được nhiều tin tức như thế.

Chẳng lẽ Đông Lăng thật ra là một vùng đất ngoại hồ tàng long.

Nghĩ đến Đông Lăng vậy mà xuất hiện thiên tuyền chi tử, suy đoán này cũng có chút căn cứ.

"Nghe nói như vậy." Phong Tam Nương trả lời, không còn dám xem nhẹ người Đông Lăng, "Ta cũng là nghe tin đồn mà quyết định lại đây xem thử."

Lúc trước sau khi tin tức này được truyền ra, rất nhiều người đều có tâm tư, muốn tới xem một chút tiểu quốc Đông Lăng có năng lực gì, vậy mà có thể xuất hiện thiên tuyền chi tử, để Thánh Võ Điện đặc biệt phái thánh võ chi tử đặc biệt tới đây tìm kiếm.

Đương nhiên, đại đa số người đều nghĩ có lẽ Đông Lăng có chỗ đặc biệt, mới xa xôi ngàn dặm lại đây.

Vừa đúng lúc gặp Lâm Đài Liệp cốc mở ra, thế hệ trẻ tuổi người tu tiên Đông Lăng Quốc tiến vào Lâm Đài Liệp cốc lịch luyện, thiên tuyền chi tử là một người trong nhóm người tu tiên trẻ tuổi này, nên bọn người từ bên ngoài đến cũng đi theo trà trộn vào.

Trong số những người tu tiên đến từ bên ngoài còn có một ít thế lực không hợp với Thánh Võ Điện, bọn hắn đồng thời đục nước béo cò cũng thuận tiện phá hư chuyện của Thánh Võ Điện, quyết định trước khi người của Thánh Võ Điện tìm được thiên tuyền chi tử, sẽ giết chết thiên tuyền chi tử để Thánh Võ Điện trắng tay.

Bọn hắn không biết ai là thiên tuyền chi tử, nên ôm ý nghĩ giết lầm cũng không buông tha, gặp được người tu tiên Đông Lăng là giết.

Đây cũng là vì sao bọn người Văn Kiều tiến vào Lâm Đài Liệp cốc không lâu liền nhìn thấy những người tu tiên Đông Lăng bị giết chết thảm hại.

Văn Kiều nghe đến đó, cảm thấy Thánh Võ Điện làm việc thật không đủ cẩn thận, sự tình lớn như vậy mà để truyền đi cho mọi người đều biết, người tu tiên của Đông Lăng cũng đặc biệt xui xẻo.

Văn Mị ý nghĩ cũng gần giống như nàng, thậm chí càng phần nộ hơn.

Nếu không phải Thánh Võ Điện truyền ra cái gì thiên tuyền chi tử, người Đông Lăng Quốc cũng sẽ không lâm vào sát hại của người tu tiên đến từ bên ngoài nhiều như vậy, đệ tử Văn thị bọn họ có hơn phân nửa đều mất mạng trong tay của những người tu tiên đó.

Thậm chí chính Văn Mị, cũng thiếu chút nữa đã chết.

"Các ngươi có biết thiên tuyền chi tử lần này là ai không?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Hai người Phong Tam Nương thành thật lắc đầu, "Nghe nói nhiệm vụ tìm kiếm thiên tuyền chi tử lần này là từ Thánh Võ Điện Doãn Tinh Hành phụ trách, tu vi của hắn cực cao, chúng ta không dám tới quá gần hắn, cũng không biết bây giờ hắn ở tại nơi nào, phải chăng đã tìm được người."

Doãn Tinh Hành thế nhưng là thánh võ chi tử trực hệ đời thứ mười chín của Thánh Võ Điện, địa vị cao quý, không phải người bình thường có thể đối đầu.

Cũng là bởi vì có Doãn Tinh Hành, những người từ bên ngoài đến cho dù xem thường Đông Lăng, cũng không dám tùy ý sinh sự ở Đông Lăng, thẳng đến sau khi trà trộn vào Lâm Đài Liệp cốc, mới tiến hành kế hoạch sát hại.

Hai người Phong Tam Nương đến Đông Lăng Quốc, chủ yếu là để nhặt nhanh chỗ tốt, trong lòng bọn họ, vùng đất vắng vẻ này có thể xuất ra thiên tuyến chi tử tất nhiên có chỗ không tầm thường, nói không chừng bọn hắn còn có thể thừa cơ gom một chút tài nguyên tu luyện, kia không thể nào tốt hơn.

Nào biết khi trà trộn vào bí cảnh gọi Lâm Đài Liệp cốc, phát hiện linh lực bên trong bí cảnh xác thực dày đặc hơn so với bên ngoài, thế nhưng chỉ được mỗi như vậy, còn tài nguyên thì không bằng cả bí cảnh thuộc một môn phái nhỏ nào đó bên ngoài nữa, uổng phí bọn hắn từ xa chạy tới, vì trà trộn vào mà đã phải suy nghĩ nhiều như vậy.

May mắn về sau có động phủ xuất hiện, yêu thú và linh thảo ở không gian dưới đất này ngược lại là đền bù không ít.

Sau khi hiểu rõ mục đích của những người từ bên ngoài đến, Ninh Ngô Châu cũng không tức giận, vẫn là bộ dáng tâm bình khí hòa.

Tiếp theo, hắn lại hỏi "Các ngươi biết Từ Cửu Tu?"

Phong Tam Nương kinh ngạc nhìn hắn, "Ngươi biết Từ Cửu gia?"

Quả nhiên Từ Cửu gia chính là Từ Cửu Tu.

Ninh Ngô Châu cười cười, cười đến rất hòa khí, hắn ôn tồn lễ độ nói: "Nói một chút về Từ Cửu gia đi."

Mặc dù hai người Phong Tam Nương buồn bực, cũng không có gì giấu diếm.

Từ Cửu Tu đến từ Âm Ảnh Lâu, là một trong chín điện Tu La của Âm Ảnh Lâu, mọi người xưng hô Từ Cửu gia.

Âm Ảnh Lâu là một thế lực chuyên làm mấy vụ buôn bán ám sát, tổng cộng có chín điện, mỗi một điện phụ trách nhiệm vụ ám sát đẳng cấp khác nhau, chỉ cần giao nổi nguyên linh thạch, Âm Ảnh Lâu liền sẽ nhận nhiệm vụ, tự nhận không có người nào mà bọn hắn không dám ám sát.

Tuy hai người Phong Tam Nương là tu luyện tự do, bất quá cũng có chút giao tình với người Âm Ảnh Lâu, tin tức có chút linh thông.

Lần này việc Thánh Võ Điện phái thánh võ chi tử tiến đến Đông Lăng, cũng là từ bên trong Âm Ảnh Lâu lấy được tin tức, liền đi theo tới Đông Lăng. Lúc trước bọn Phong Tam Nương gặp được Văn Mị, phát hiện nàng có căn nguyên linh lực thuộc hệ Thủy, nóng lòng không đợi được, liền muốn đem Văn Mị đưa cho Từ Cửu Tu để lấy lòng hắn.

Một lần nữa nghe được kế hoạch của bọn hắn, trên mặt Văn Mị lộ ra căm ghét và cừ hận.

Hai người Phong Tam Nương cẩn thận từng li từng tí nhìn xem Ninh Ngô Châu, biết nơi này có nhiều người như vậy, nhưng lại do nam nhân có tu vi cực thấp này quyết định, xử trí hai người họ như thế nào, cũng từ người này quyết định.

Văn Mị cũng nhìn về phía Ninh Ngô Châu, không tự chủ được nắm chặt nắm đấm.

Hai người Phong Tam Nương giết không ít người Đông Lăng tại Lâm Đài Liệp cốc, thù đoạn của bọn hắn tàn nhẫn, không có chút lòng thương hại nào, loại người này giữ lại chính là tai họa, Văn Mị hận không thể trực tiếp giết chết bọn hắn, đương nhiên không hi vọng Ninh Ngô Châu buông tha hai người này.

Ninh Ngô Châu vẫn ôn hòa, nói với tiêm lân vệ "Các ngươi xử lý đi."

Về mặt bọn Phong Tam Nương đại biến, còn chưa kịp há miệng cầu xin tha thứ, liền bị tiêm lân vệ chặn miệng mang xuống.

Tiêm lân vệ nhanh chóng xử lý xong hai người kia, ném thi thể của bọn hắn ra ngoài xa xa, sau đó không lâu yêu thú sẽ xuất hiện và ăn hết thi thể, rồi không có người nào biết được nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Làm xong những này, Ninh Ngô Châu quyết định rời đi.

Hắn quay đầu nhìn Văn Mị, khách khí hỏi "Văn Tứ tiểu thư có tính toán gì?"

Văn Mị vịn thạch nhũ bên cạnh đứng lên, sắc mặt của nàng vẫn còn chút tái nhợt, độc rắn trên người mặc dù đã giải, nhưng thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, không có sức chiến đấu. Không khỏi cười khổ nói: "Hiện tại thương thế chưa lành, ta chỉ muốn tìm một chỗ dưỡng thương, chờ Lâm Đài Liệp cốc đóng lại."

Nói xong nàng nhìn Ninh Ngô Châu, trong lòng biết hiện nay chỉ có đi theo tiêm lân vệ bảo hộ Ninh Ngô Châu là tốt nhất.

Ninh Ngô Châu thân nhiên nói: "Văn Tứ tiểu thư nếu như không chê, liền có thể đi cùng với chúng ta."

"Tự nhiên không chê, đa tạ Thất điện hạ." Văn Mị cực kì cảm kích nói.

Tiếp theo, cả đám người rời đi nơi này.

Vẫn do thỏ yêu dẫn đường, bọn họ tìm một động đá khá bí ẩn để nghỉ ngơi.

Ninh Ngô Châu ôm chậu hoa bạch ngọc, ngồi trên tảng đá mà tiềm lân vệ đã làm sạch, từ trong túi không gian lấy ra một bình nước linh dược tưới vào mầm non nhỏ trong chậu hoa.

Mấy ngày này, Ninh Ngô Châu cho mầm non nhỏ uống nước linh dược một ngày ba bữa, tựa như nước linh dược trân quý này không cần tiền vậy, Tiềm Nanh xem mà buồn bực, cảm thấy chủ tử có phải quá coi trọng gốc mầm non nhỏ này hay không.

Văn Mị ngồi ở một bên, vừa hay nhìn thấy một màn này, nàng run lên, sau đó trừng to mắt.

"Ngài, ngài có thể tu luyện?" nàng giật mình hỏi.

Ninh Ngô Châu cũng không ngẩng đầu lên, vẫn nghiêm túc tưới nước linh dược cho mầm non nhỏ, thuận miệng đáp ừ.

Văn Mị khiếp sợ không thôi, hoài nghi lời đồn trước kia có phải sai rồi hay không, nàng cẩn thận dò xét tu vi của Ninh Ngô Châu, phát hiện là cảnh giới nhập nguyên sơ kỳ cấp thấp nhất, linh lực trên người chập chờn lúc có lúc không, trách sao lúc trước nàng không chú ý tới.

Sau khi hết khiếp sợ, tâm tình Văn Mị buông lỏng, không khỏi có chút cao hứng cho A Xúc.

Văn Kiều đã kết hôn với Ninh Ngô Châu, người bên ngoài xem một người ốm yếu đoán mệnh, một người không thể tu tiên, cực kì xứng đôi. Nhưng làm người tu tiên, Văn Mị vẫn hi vọng phu quân tương lai của mình là một người tu tiên, suy bụng ta ra bụng người, nàng cảm thấy Văn Kiều cũng hẳn là nghĩ như vậy.

Hiện nay rốt cuộc Ninh Ngô Châu có thể tu tiên, mặc kệ tư chất của hắn như thế nào, ít nhất sẽ không lại bị những người kia gọi là phế vật.

Cho mầm non nhỏ uống xong nước linh dược, Ninh Ngô Châu để Văn Mị ở chỗ này dưỡng thương, hắn lại dẫn thỏ yêu và nhóm tiềm lân vệ đi tìm linh thảo.

Nơi này rất an toàn, Văn Mị tự nhiên không có ý kiến, cũng không tốt có ý kiến, dù sao nàng và Ninh Ngô Châu thật chưa quen thuộc, giữa hai người liên hệ chỉ có Văn Kiều, mà tình cảm giữa nàng và Văn Kiều cũng không thân.

Hai ngày thời gian sau đó đặc biệt bình tĩnh, có thỏ yêu dẫn đường, bọn họ tránh xa những người tu tiên khác, không gặp được phiền toái gì, lặng yên khắp nơi tìm kiếm linh thảo.

Thời gian thoáng một cái đã qua, rốt cục đến ngày Lân Đài Liệp cốc đóng lại.

Văn Mị đang dưỡng thương liền mờ to mắt.

Ninh Ngô Châu ôm bồn bạch ngọc trong ngực, đưa tay xách con thỏ yêu đang nhét linh đan vào miệng lên, cho ăn nó nhiều linh đan như vậy, tất nhiên muốn mang nó ra ngoài mới có lời.

Tiếp theo, bọn họ mặc cho một lực hút đưa họ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thu về tính số

Trước Lân Đài Liệp cốc, từng bóng dáng người tu tiên lục tục xuất hiện, bất quá chỉ trong giây lát ở giữa vùng đất trống rộng lớn đã có đầy người.

Đây đều là người tu tiên tiến vào Lân Đài Liệp cốc để lịch luyện.

Một tháng thời gian cũng không dài, các trưởng bối gia tộc đóng trại tại nơi này cũng không rời đi, khi Lân Đài Liệp cốc đóng lại, bọn họ đều dồn dập tới đón đệ tử nhà mình lịch luyện trở về.

Có người vui vẻ có người buồn, vui vẻ tự nhiên là nhìn thấy đệ tử nhà mình hoàn chỉnh không tổn thương trở về, buồn chính là tìm không thấy đệ tử gia tộc của mình, thậm chí có vài trưởng bối gia tộc phát hiện, lần này người bình an trở về so với những năm qua ít hơn rất nhiều, số lượng hao tổn vô cùng cao.

Chẳng lẽ lần này hoàn cảnh trong Lân Đài Liệp cốc tương đối nguy hiểm?

Một khắc đồng hồ sau, đường vào Lân Đài Liệp cốc chậm rãi khép kín, chờ đến ba năm sau mới mở ra lần nữa.

Thành Hạo Đế là chủ trì sự tình Lân Đài Liệp cốc lần này và các trưởng lão gia tộc đứng ở chỗ cao, ánh mắt bắn khoả nhìn qua, tương tự cũng phát hiện lần lịch luyện này số người trở về so những năm qua ít hơn rất nhiều, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Khi thấy Ninh Ngô Châu một tay ôm chậu hoa bạch ngọc, một tay xách theo con thỏ nhỏ xuất hiện, trong lòng Thành Hạo Đế liền buông lỏng, trên mặt hơi lộ ra ý cười.

Ý cười này còn chưa thu lại, đột nhiên nghe một tiếng hét lớn: "Các ngươi không phải người tu tiên của Đông Lăng, các ngươi là người phương nào?"

Một bóng dáng phóng lên trời, bay tới phía người đến từ bên ngoài xuất hiện trước Lân Đài Liệp cốc.

Ninh Ngô Châu ngược lên nhìn, phát hiện người xuất thủ là Ninh thị trưởng lão Ninh Hóa Nguyên.

Lần này Lân Đài Liệp cốc mở ra, Ninh Hóa Nguyên cũng theo tới trông coi nơi đây, chỉ là hắn vẫn luôn không lộ mặt, mà giấu mình ở một nơi bí mật gần đó để trấn thủ, không có bao nhiêu người biết hắn cũng tới.

Cũng chính là Ninh Hóa Nguyên phát hiện những người tu tiên từ bên ngoài đến đầu tiên.

Thành Hạo Đế và các trưởng lão gia tộc khác phản ứng cực nhanh, mau chóng cho người tới giúp Ninh Hóa Nguyên, bắt mấy người đến từ bên ngoài kia.

Những người này rất dễ phân biệt, có lẽ là Lân Đài Liệp cốc đột nhiên đóng lại nên chưa kịp chuẩn bị, khiến bọn hắn bị bại lộ, hoàn toàn lộ mặt, cộng thêm hành vi khác thường, Ninh Hóa Nguyên luôn dùng thần thức trông coi toàn bộ Lân Đài Liệp cốc tự nhiên phát hiện manh mối trước tiên, không chút do dự mà ra tay.

Quả nhiên, lúc Ninh Hóa Nguyên ra tay, những người tu tiên đến từ bên ngoài trong lòng có quỷ liền bị lừa lộ diện, bọn hắn quay người muốn bay lên núi Lân Đài.

Bởi vì đột nhiên xảy ra biến cố, khiến cho hiện trường xuất hiện một chút rối loạn, đám người dồn dập tránh đi, sợ không cẩn thận bị cuốn vào bên trong chiến đấu, không may mất mạng.

Nhóm tiếm lân vệ nhanh chóng đem Ninh Ngô Châu bảo hộ sang một bên.

Văn Mị vừa lúc ở gần chỗ Ninh Ngô Châu, theo dòng người bị chen đến một bên, bởi vì thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, không tránh kịp, nên có hơi chút chật vật, liền nghe được một tiếng cười nhạo truyền đến từ bên cạnh.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Văn Nhân đứng cách đó không xa.

Văn Nhân trông có vẻ hờ hững nhìn nàng, ánh mắt đảo qua Ninh Ngô Châu được nhóm tiếm lân vệ hộ vệ, đột nhiên phát hiện bên người Ninh Ngô Châu không có Văn Kiều, không khỏi hơi kinh ngạc. Nàng lại nhìn chung quanh, vẫn không tìm thấy bóng dáng Văn Kiều, rất nhanh liền hiểu rõ.

Nhất định là không may mà chết trong Lân Đài Liệp cốc rồi.

Bị cho rằng chết tại Lân Đài Liệp cốc Văn Kiều hiện đang cắm rễ trong chậu bạch ngọc, run run lá cây, thừa dịp không ai chú ý, cẩn thận phóng ra thần thức quan sát cuộc chiến bên kia, phát hiện người giao thủ với Ninh Hóa Nguyên vô cùng lộ mặt, cũng không phải là nhóm ba người Từ Cửu Tu họ từng gặp phải trước đó.

Nàng lại nhìn trong đám người một chút, không thấy được nhóm ba người Từ Cửu Tu, cũng không biết bọn hắn đã chết trong Lân Đài Liệp cốc, hay đã nhân cơ hội trốn thoát.

Thực lực của người tu tiên giao thủ cùng Ninh Hóa Nguyên không tầm thường, vậy mà lại đánh ngang tay với hắn.

Người tu tiên kia là một nam tử trẻ tuổi, có gương mặt trẻ con hay cười, vô cùng vui vẻ, khiến cho hắn nhìn trẻ hơn so với tuổi thật của mình, nhưng ra tay thì lại nghiêm túc, không những có thể tiếp được chiêu của Ninh Hóa Nguyên, còn có thể chế trụ hắn.

Đám người càng xem càng kinh hãi, phải biết Ninh Hóa Nguyên được phái lại đây trông coi, chứng tỏ thực lực cũng không thấp, có tu vi ở cảnh giới nguyên không, tại Đông Lăng đã coi như là nhất đẳng cao thủ. Nhưng người giao thủ cùng hắn thật là quá trẻ, cũng không biết là thế lực nào bên ngoài bồi dưỡng ra được đệ tử tài năng xuất chúng như vậy, mục đích đến Đông Lăng là gì.

Nghĩ tới đây, các trưởng bối gia tộc đều có chút lo lắng, chỉ mong những người này đến Đông Lăng không phải mang đến tai họa thì tốt.

Bên đây nhóm người của Thành Hạo Đế đã chế trụ được vài kẻ khả nghi, lo lắng nhìn Ninh Hóa Nguyên đang chiến đấu với người tu tiên xa lạ kia, muốn hỗ trợ lại không xen tay vào được.

Thăng đến khi có một thanh âm uy nghiêm vang lên: "Tĩnh Lưu, dừng tay!"

Người tu tiên có gương mặt trẻ con tung chường quét qua Ninh Hóa Nguyên, nhanh chóng lui về sau, đến bên cạnh một người mặc cẩm bào màu lam nhạt có khí độ bất phàm, nam tử mang gương mặt trẻ con kiệt ngạo bất tuân mà nhìn xem người ở chỗ này, ánh mắt bề ngễ, hoàn toàn không đem người tu tiên Đông Lăng để vào mắt.

Trong mắt bọn hắn, những người Đông Lăng này xác thực chẳng ra sao cả, cho dù tu vi của Ninh Hóa Nguyên không thấp, nhưng với tuổi tác như vậy, đã chú định thành tựu tu luyện đời này của hắn.

Ninh Hóa Nguyên thuận thế thu chiêu lại, ánh mắt sắc bén nhìn hai người kia.

Lúc này những người khác mới phát hiện ra nam tử mặc cẩm bào màu lam, trong lòng kinh sợ. Hắn đứng ở nơi đó, khí thế như vực sâu, nếu hắn không lên tiếng, bọn họ căn bản không thể phát giác được sự tồn tại của người này.

Đột nhiên, bọn họ phát hiện bên cạnh nam tử áo lam khí độ bất phàm còn có một người, chính là Tam hoàng tử Ninh Triết Châu.

Mọi người vô cùng kinh hãi, sau đó lại có chút mơ hồ, không biết tại sao Ninh Triết Châu lại đi cùng hai kẻ lạ mặt này.

Thành Hạo Đế cau mày, kêu: "Triết Châu?"

Ninh Triết Châu tiến lên một bước, cung kính nói: "Phụ hoàng, Nguyên trưởng lão, xin yên tâm, hai vị này không có ác ý với Đông Lăng."

Áo lam nam tử hướng Ninh Hóa Nguyên khẽ gật đầu, nhạt tiếng nói: "Tại hạ Doãn Tĩnh Hành, đây là sư đệ Doãn Tĩnh Lưu."

Doãn Tĩnh Hành? Đây không phải là người mà Phong Tam Nương nói, Thánh Võ Điện đệ tử sao?

Trong nháy mắt bọn người Ninh Ngộ Châu và Văn Kiều không hẹn mà cùng nhớ tới mục đích của Doãn Tĩnh Hành đến Đông Lăng, chính là vì thiên tuyển chi tử gì đó, lại nhìn Ninh Triết Châu đứng bên cạnh Doãn Tĩnh Hành, trong lòng giật mình.

Xem ra Ninh Triết Châu chính là thiên tuyển chi tử mà Thánh Võ Điện tìm kiếm.

Văn Mị nhìn Ninh Triết Châu, tâm tình phức tạp.

Xưa nay nàng biết vị hôn phu này là một người ưu tú, nhưng không nghĩ rằng hắn thế mà lại là thiên tuyển chi tử. Mặc dù nàng không biết đến cùng thiên tuyển chi tử là cái gì, nhưng nghe thấy từ "Thiên tuyển", thì lại lịch chắc phải bất phàm, nếu không sẽ không được Thánh Võ Điện coi trọng như thế.

Đôi mắt Ninh Hóa Nguyên sắc bén nhìn bọn hắn, ánh mắt chuyển tới mấy kẻ bên ngoài đã bị người tu tiên Đông Lăng chế phục, hòa hoãn âm thanh mở miệng: "Mấy vị này cũng là đồng bạn của các hạ?"

"Không phải." Doãn Tĩnh Hành nói, "Chúng ta không cùng đường với bọn hắn."

Sau khi Ninh Hóa Nguyên nghe xong, sắc mặt tĩnh lại, rồi nói: "Đã là như thế, vậy liền do Đông Lăng chúng ta xử trí, Doãn đạo hữu không có ý kiến chứ?"

Doãn Tĩnh Hành mỉm cười, để bọn hắn tùy ý, biểu thị sẽ không can thiệp vào chuyện của Đông Lăng, thậm chí có thể nói lúc này thái độ của hắn cực kì hiền lành, không có ý vào tu vi cao mà làm cái gì.

Nhưng với thái độ này của hắn khiến cho trong lòng bọn người Ninh Hóa Nguyên hơi trầm xuống, cũng biết rõ có chuyện phát sinh, nếu không sẽ không đưa tới nhiều người tu tiên từ bên ngoài đến như vậy, thái độ của Doãn Tĩnh Hành càng làm trong lòng bọn họ căng thẳng hơn.

Doãn Tĩnh Hành tỏ vẻ như không phát hiện sự đề phòng của bọn họ, chỉ mỉm cười, nhìn về phía Ninh Hóa Nguyên và Thành Hạo Đế, nói: "Không biết có thể nói chuyện riêng một chút không?"

Ninh Hóa Nguyên nói: "Tất nhiên là có thể."

Doãn Tĩnh Hành quay đầu nhìn Ninh Triết Châu nói: "Ninh công tử cũng tới."

Ninh Triết Châu về mặt lạnh nhạt, khẽ gật đầu.

Tiếp theo, Ninh Hóa Nguyên dẫn huynh đệ Doãn Tĩnh Hành và Ninh Triết Châu rời đi hiện trường. Thành Hạo Đế nhìn thoáng qua Ninh Ngộ Châu trong đám người, rồi cho người áp giải mấy kẻ tu tiên đến từ bên ngoài khác xuống, sau đó cũng đi theo.

Sau khi mấy người đó rời đi, người ở chỗ này cùng nhìn nhau.

Xem dáng vẻ hai huynh đệ Doãn thị, liền biết lại lịch bất phàm, nhưng lại không biết bọn hắn tìm Ninh thị làm cái gì, mục đích vì sao, là đặc biệt nhằm vào Ninh thị mà đến, vẫn là nhằm vào Đông Lăng?

Mặc dù trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng có Ninh Hóa Nguyên, cộng thêm huynh đệ Doãn thị có tu vi cao, nên không ai dám trắng trợn đi thám thính, chỉ có thể tạm thời dần xuống, an bài cho những đệ tử đi lịch luyện trở về trước.

Văn Mị nhìn theo bóng lưng Ninh Triết Châu rời đi, cho đến khi nhìn không thấy nữa, mới rủ mắt xuống, che giấu suy nghĩ của mình.

So với lòng có suy đoán Văn Mị, thì Văn Nhân vội vàng xao động hơn, nàng ta không biết Ninh Triết Châu xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn Doãn Tĩnh Hành khách sáo có lẽ với Ninh thị như thế, liền biết nhất định là chuyện tốt, trong lòng lại sinh ra thêm mấy phần ghen ghét.

Vị hôn phu của Văn Mị càng ưu tú, nàng càng ghen ghét, lần này có nhiều người ngoài đến Lâm Đài Liệp cốc như vậy, tại sao lại không thể giết chết Văn Mị đi chứ?

Tứ đại gia tộc Đông Lăng ở tại chỗ kiểm kê số đệ tử, vừa nghe những đệ tử còn sống trở về báo cáo, biết được số đệ tử chết trong Lâm Đài Liệp cốc, đại đa số lại chết trong tay người tu tiên đến từ bên ngoài, lập tức vô cùng phẫn nộ.

Trong lúc nhất thời, những gia tộc ở đây tổn thất không ít đệ tử đều cực kỳ tức giận với những người tu tiên đến từ bên ngoài, nhanh chóng đi tìm những kẻ bị người của Ninh thị áp đi, muốn hiểu thêm tình huống sự việc, cũng muốn báo thù cho đệ tử đã chết thảm nhà mình.

Văn Mị và Văn Nhân nhìn thấy người Văn thị, nhanh chóng đi qua phía bọn họ.

Trong đám người, Ninh Dao Châu cũng có chút bối rối.

Nàng không biết làm cách nào mà Ninh Triết Châu có liên quan đến hai huynh đệ Doãn thị vô cùng lợi hại kia, trong lòng cảm thấy ước chừng Ninh Triết Châu lại có thêm lợi ích.

Nàng cuống quýt tìm kiếm huynh trưởng Ninh Bình Châu, nào biết còn chưa tìm tới Ninh Bình Châu, liền thấy Ninh Ngô Châu cách đó không xa.

Ninh Ngô Châu ôm một chậu hoa bạch ngọc trong tay, bộ dáng vẫn ôn nhuận ấm áp, nhưng nhìn qua hai mắt hắn lại để nàng không hiểu phải rung mình, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, tay chân rét run.

"A Cửu."

Ninh Dao Châu bị ánh mắt của Ninh Ngô Châu nhìn đến tâm hoảng ý loạn, nghe được giọng nói của huynh trưởng, trong lòng lập tức buông lỏng.

"Ngũ ca, huynh thế nào?" Ninh Dao Châu bỏ nhào qua.

Ninh Bình Châu sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi, hơi thở bất ổn, hiển nhiên đã bị trọng thương. Hắn miễn cưỡng đỡ lấy muội muội lỗ măng nhào tới, môi mím mà nói: "Ta không sao, chỉ bị thương nhẹ."

Ninh Dao Châu khước mắt thấm ra nước mắt, chăm chú nắm lấy tay huynh trưởng, mới cảm giác an toàn hơn.

Ninh Bình Châu thấy nét mặt của muội muội không đúng, nghi ngờ hỏi: "A Cửu, xảy ra chuyện gì?"

Ninh Dao Châu muốn nói lại thôi, muốn kể cho huynh trưởng chuyện ở mê cung gặp được phu thê Ninh Ngô Châu, và việc mà một người đi theo nàng đã làm lúc ấy, còn chưa kịp mở miệng, khước mắt thoáng nhìn qua tiềm lân vệ đang áp lấy một người đi về hướng Ninh Ngô Châu, lúc người kia đi ngang qua nàng, còn la lên: "Cửu công chúa, cứu ta!"

Ninh Dao Châu sợ run cả người, hoảng sợ nhìn hắn chằm chằm.

Ninh Bình Châu nhìn về phía người kia, nhận ra hắn là Tôn gia bàng chi đệ tử, gọi Tôn Hoàng Mậu, là một trong những người hay đi theo muội muội, thường xuyên đi sau lưng Ninh Dao Châu, làm tùy tùng cho nàng, tâm tư rõ ràng rành.

Âm thanh hô hoán này cũng dẫn tới sự chú ý của những người tu tiên ở đây, mọi người thấy một màn này, đều có chút sửng sốt, nhưng bọn hắn nhận ra tiềm lân vệ, đây là thị vệ Ninh thị bồi dưỡng.

Bởi vì không biết chuyện gì xảy ra, bọn hắn không có đường đột làm gì, để miễn đắc tội Ninh thị.

Ngược lại là trưởng bối của Tôn Hoàng Mậu có chút lo lắng, nhìn không được tiến lên một bước, kéo tiềm lân vệ, hỏi: "Không biết các người muốn đem Hoàng Mậu đi nơi nào?"

Tiềm lân vệ hồ hững nói: "Tôn Hoàng Mậu lúc ở Lâm Đài Liệp cốc, liên hợp với Cửu công chúa hãm hại Thất điện hạ..."

"Ta không có!" Ninh Dao Châu hét lên, nàng chỉ vào Tôn Hoàng Mậu, "Ta không có động thủ, là hắn làm."

Tiềm lân vệ không có phản bác, nói ra: "Cũng mời Cửu công chúa cùng đi."

Ninh Dao Châu cổ họng cứng lên, tất cả phản bác đều bị nghẹn lại, trong lòng lại hơi bối rối. Mặc dù nàng ghen ghét Ninh Ngô Châu, nhiều nhất chỉ là muốn thấy hắn xui xẻo, nhưng cho đến bây giờ cũng không nghĩ tới muốn tự tay giết hắn, huống chi đệ tử Ninh thị không được tương tàn lẫn nhau, người

vì phạm sẽ nhận trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng, thì sao nàng dám?

Lúc ấy là Tôn Hoảng Mậu tự mình ra tay, chuyện căn bản không liên quan đến nàng.

Tiền lân vệ không hề bị lay động, lặp lại câu nói kia: "Còn xin mời Cửu công chúa đi cùng."

Ninh Dao Châu không muốn đi, nàng lo lắng Ninh Ngô Châu sẽ gây bất lợi cho mình, trực giác cho biết đi sẽ xui xẻo.

"A Cửu, ta cùng ngươi đi." Ninh Bình Châu kéo tay muội muội, hướng Ninh Ngô Châu cách đó không xa nói, "Thất đệ, ta là huynh trưởng của A Cửu, không ngại ta đi cùng chứ?"

Ninh Ngô Châu thần nhiên nói: "Tùy ý."

Dứt lời, dưới sự chen chúc của nhóm tiền lân vệ, hần quay người rời đi, hướng về phía lều trại nghỉ ngơi dưới núi Lâm Đài.

Những người khác nhìn theo bóng lưng của bọn người Ninh Ngô Châu rời đi, kết hợp với việc vừa rồi nghe được, cũng coi như rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, cảm thấy Tôn Hoảng Mậu và Ninh Dao Châu thật sự nguy hiểm không chịu nổi.

Biết rõ địa vị của Ninh Ngô Châu trong lòng Thành Hạo Đế, thậm chí còn đặc biệt gọi một nhóm tiền lân vệ bảo hộ hần an toàn, làm sao còn có người ngu xuẩn đến đi hại hần? Nếu có năng lực chơi chết hần trong bí cảnh liên thời, chỉ cần không có người nhìn thấy, chết cũng chết rồi, Thành Hạo Đế không có cách nào truy cứu.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại không có năng lực kia, để hần còn sống thoát ra, chẳng phải tự mình xui xẻo sao?

Tôn gia trưởng lão nhìn xem Tôn Hoảng Mậu bị mang đi, sắc mặt trầm xuống.

Tôn Hoảng Mậu chỉ là đệ tử bàng chi, cũng không được coi trọng, lần này hần có thể đi vào Lâm Đài Liệp cốc lịch luyện, vẫn là Cửu công chúa Ninh Dao Châu cho vào danh sách, đây cũng là nguyên nhân Tôn Hoảng Mậu đi theo Cửu công chúa, cam nguyện làm tùy tùng cho Cửu công chúa.

Giống Tôn Hoảng Mậu như vậy, Tôn gia có rất nhiều, đương nhiên sẽ không để ý, không có liên không có, chỉ là không biết Ninh thị có thể lấy chuyện này tới hạch tội hay không, đặc biệt là Thành Hạo Đế, nổi danh yêu chiều phế vật Thất hoàng tử kia, nếu hần muốn đòi lại công đạo vì Thất hoàng tử, ai biết hần có thể mượn cơ hội này ra tay với Tôn gia hay không?

Nghĩ tới đây, trưởng lão Tôn gia để người ta đưa đệ tử lịch luyện trở về sắp xếp cẩn thận, còn hần phải nhanh chóng đi an bài, tận lực đem tổn thất giảm xuống thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hả giận cho nàng

Trong mắt mọi người, Ninh Ngô Châu là một phế vật phách lối.

Rõ ràng chỉ là một tên người phạm, lại bởi vì có một người cha tốt, làm việc không cố kỵ gì.

Hành vi lúc trước của hần cũng chứng minh cho sự can nhiễu, tuy nói Ninh Dao Châu và Tôn Hoảng Mậu hại hần xác thực không đúng, nhưng hần hùng hổ dọa người cũng khiến người ta vô cùng chán ghét, lại càng không cần phải nói đến Ninh thị hoàng tử Ninh Bình Châu có thiên phú không tầm thường, cũng phải trung cầu ý kiến ở trước mặt hần, có thể thấy được bình thường Ninh Ngô Châu ý vào sủng ái của Thành Hạo Đế bao nhiêu.

Một người phạm không thể tu tiên mà phách lối đến như vậy, cũng không uống hần sống cả đời này.

"Ngũ ca, ta không muốn đi vào..."

Ninh Dao Châu vẻ mặt kháng cự, không chỉ có trực giác đi vào sẽ xui xẻo, đồng thời cũng không nguyện ý đối mặt Ninh Ngô Châu, rõ ràng bọn hần mới là đệ tử Ninh thị nên coi trọng, dựa vào cái gì bọn họ muốn nhường nhịn phế vật Ninh Ngô Châu kia?

Lần này Lâm Đài Liệp cốc mở ra, là chính hần muốn đi vào, lúc mê cung sụp đổ, sao hần không trực tiếp chết đi?

Ninh Bình Châu kéo nàng, nói: "A Cửu, nếu như muội không muốn bị trưởng lão hình phạt đường trừng phạt, thì hãy nhận sai với hần trước."

"Ta không sai! Ta căn bản không nghĩ tới lúc ấy Tôn Hoảng Mậu sẽ ra tay, ngũ ca, huynh phải tin tưởng ta!" Ninh Dao Châu vội vàng nói.

Ninh Bình Châu sờ mặt nàng, âm giọng nói: "Ta biết muội sẽ không làm ra loại việc này, nhưng... A Cửu, chẳng lẽ muội không phát hiện vẫn luôn không

thấy bóng dáng của Văn Tam tiểu thư sao?"

Ninh Dao Châu sững sốt một chút, nghĩ đến cái gì, sắc mặt từ từ trắng lên.

Vừa rồi nàng xác thực không thấy Văn Kiều, chỉ có một khả năng, Văn Kiều đã chết trong Lân Đài Liệp cốc. Tuy nói Văn Kiều là ma bệnh chú định sống không quá hai mươi tuổi, nhưng chính nàng chết bệnh là một chuyện, nếu bị người hại chết sớm lại là một chuyện khác.

"Chẳng lẽ..." cô họg Ninh Dao Châu khô khát, "Lúc ấy tại mê cung, nàng ta bị yêu thú công kích chết rồi?"

Trước khi mê cung sụp đổ, Ninh Dao Châu và những người khác cùng nhau trốn chạy trở về, vừa lúc bắt gặp Ninh Ngô Châu ôm Văn Kiều máu me khắp người, không rõ sống chết trong lòng. Lúc ấy bộ dáng của Văn Kiều vô cùng khủng bố, nàng ta chảy rất nhiều máu, hơi thở gần như không có, khả năng thật đã chết rồi...

Coi như không chết, khi mê cung sụp đổ, rớt từ mấy vạn trượng cao trên mê cung xuống, một người đang trọng thương muốn sống sót cũng khó.

Sắc mặt Ninh Bình Châu nặng nề, nói: "A Cửu, bất kể như thế nào, muội hãy nói xin lỗi với Ninh Ngô Châu trước, tranh thủ sự tha thứ của hắn."

"Ta..."

"Nghe lời!"

Sắc mặt Ninh Dao Châu khó coi, bất đắc dĩ nói: "Được rồi."

Ninh Bình Châu thấy nàng đồng ý, vừa xoa xoa đầu muội muội, vừa dắt nàng đi đến lều vải nghỉ ngơi của Ninh Ngô Châu.

Theo lệ cũ trước đó, sau khi Lân Đài Liệp cốc đóng lại, ở chỗ này sẽ tổ chức một khu chợ nhỏ.

Đệ tử các gia tộc sẽ đem một chút tài nguyên không cần thiết mà bọn hắn có được trong Lân Đài Liệp cốc giao dịch ra ngoài, bình thường đều là lấy vật đổi vật, trao đổi một chút thứ mình không có, có hoàng tộc Ninh thị và trưởng lão các gia tộc cùng nhau trấn thủ, không cần lo lắng sẽ phát sinh sự tình giết người đoạt bảo, dạng chợ nhỏ này rất được những người tu tiên hoan nghênh.

Về sau ngay cả nhiều thương nhân không thể đi vào Lân Đài Liệp cốc cũng đặc biệt lại đây thu mua các loại tài nguyên, làm khu chợ nhỏ lâm thời này càng trở nên nhộn nhịp.

Nên khi Lân Đài Liệp cốc đóng lại, những người tu tiên cũng sẽ ở lại nơi này một hai ngày mới rời đi, doanh địa của các gia tộc tự nhiên đều giữ lại, sẽ không nhỡ trại quá sớm.

Hai huynh muội đi đến trước lều Ninh Ngô Châu, liền thấy tiếm lân vệ canh giữ ở đó.

Trong lòng Ninh Dao Châu lại có chút không thoải mái, tiếm lân vệ là hộ vệ Ninh thị tì mi bồi dưỡng ra, lại bị phái tới bảo hộ cho một phế vật, quả thực là đại tài tiêu dụng. Rõ ràng là một người không có cống hiến gì cho gia tộc, lại yên tâm thoải mái sử dụng tài nguyên của gia tộc, người có tính tình tốt đến đâu cũng sẽ sinh lòng bất mãn và ghen ghét.

Phụ hoàng rõ ràng là một hoàng đế anh minh công chính, nhưng chỉ cần gặp được việc liên quan tới Ninh Ngô Châu, chắc chắn sẽ trở nên vô cùng hồ đồ.

Ninh Bình Châu nhân nhạ nhìn tiếm lân vệ, kéo Ninh Dao Châu đi vào.

Tiếm lân vệ không có ngăn cản bọn hắn, hiển nhiên là được Ninh Ngô Châu phân phó.

Sau khi tiến vào lều vải, thì thấy Ninh Ngô Châu ngồi ở vị trí chủ vị, trong lều vải ngoại trừ Tiếm Thú và Tôn Hoàng Mậu bị tiếm lân vệ áp lại đây ra, quả nhiên không thấy Văn Kiều.

Trong lòng Ninh Dao Châu hơi lạnh, lập tức có chút không dám nhìn xem sắc mặt của Ninh Ngô Châu.

Trong lều vải yên tĩnh, không người nói chuyện.

Ninh Bình Châu ngẩng đầu, nhìn về phía chủ vị Ninh Ngô Châu đang ngồi, trong ngực hắn ôm một chậu hoa bạch ngọc, bên trong trồng một gốc mầm non cao hai tấc, nhìn không ra là chủng loại linh thảo gì, trên bàn trà bên cạnh hắn có một con thỏ nhỏ lớn cỡ bàn tay đang nằm sấp, nó ôm một viên linh đan, thỉnh thoảng liếm một ngụm, vừa liếm vừa nhìn người.

Ninh Ngô Châu, chậu hoa, mầm non, con thỏ... Tổ hợp này thực sự quái dị.

Tôn Hoàng Mậu ngồi co quắp trên mặt đất, đầu hơi rũ xuống.

Sắc mặt của hắn tái nhợt, khí tức trên thân hỗn loạn vô cùng, Ninh Bình Châu thoáng xem xét qua, phát hiện kinh mạch của hắn đều đã bị hủy.

Kinh mạch bị hủy, tu vi hoàn toàn không còn, tương đương với một người phạm, cũng không thể nào tu luyện nữa.

Ninh Ngô Châu ra tay quả nhiên ngoan độc, sợ rằng Tôn Hoàng Mậu đã hận lên A Cửu, chắc chắn sẽ cắn ngược lại nòng một ngụm.

"Thất đệ, việc lúc trước đúng là A Cửu sai, hiện tại A Cửu lại đây nhận lỗi với ngươi." Ninh Bình Châu nói, âm thầm đẩy muối muối.

Trong lòng Ninh Dao Châu vẫn là có chút không phục, nhưng nghĩ tới có thể Văn Kiều đã chết, lại có chút nhụt chí, nhỏ giọng nói: "Thất ca, thật xin lỗi, ta không nghĩ tới lúc ấy Tôn Hoàng Mậu sẽ làm ra sự tình kia."

Tôn Hoàng Mậu ngẩng gương mặt trắng bệch lên, oán độc nhìn Ninh Dao Châu, ha ha cười một tiếng, âm dương quái khí nói: "Cửu công chúa, lúc ấy tình huống khẩn cấp, nếu như ta không làm chút gì, sẽ bị con yêu thú kia giết chết. Ta cũng là nhất thời tình thế cấp bách, huống hồ ta làm vậy cũng là vì ngươi, không phải ngươi luôn một mực chán ghét Thất hoàng tử hay sao? Cho rằng Thất hoàng tử là tên phế vật, nhưng cứ chiêm lấy Ninh thị tài nguyên, vừa vặn có thể thừa cơ giết hân..."

"Ngậm miệng!" Ninh Bình Châu nghiêm nghị quát, trừng mắt về phía Tôn Hoàng Mậu, "Đây là việc của Ninh thị chúng ta, cùng ngươi một người ngoài thì có liên can gì? Cho dù giữa những đệ tử Ninh thị có khắp khiêng gì, chính chúng ta sẽ tự mình giải quyết, không cần ngươi một người ngoài đến quan tâm?"

Tôn Hoàng Mậu bị một trận mĩa mai chấn đến yên lặng.

Ninh Bình Châu không để hân mở miệng giải thích, tiếp tục nói: "A Cửu là bị nuông chiều một chút, nhưng luôn ghi nhớ Ninh thị tộc quy, sẽ không tự tiện ra tay với người của Ninh thị. Ngày đó bất quá là ngươi muốn kéo người khác làm đệm lưng, tranh thủ cho ngươi có cơ hội bỏ trốn, cũng có thể lấy lòng A Cửu, lại chưa nghĩ Thất đệ vậy mà may mắn trốn qua một kiếp..."

Hành vi của Tôn Hoàng Mậu rất dễ lý giải, đương nhiên Ninh Bình Châu không nguyện ý để một tên tiểu nhân hèn hạ đến bôi đen muối muối mình.

Tôn Hoàng Mậu oán hận không thôi, còn muốn giải thích, lại bị Ninh Bình Châu từng cái phản bác, chấn đến hân đau xót hông, liều mạng ho khan, oán độc nhìn chằm chằm bọn hân.

Dựa vào cái gì hân vì Ninh Dao Châu giết người mà nòng chán ghét, cuối cùng cũng chỉ có hân phải chịu kết quả này?

Dù sao về sau hân cũng không thể tu tiên, không bằng kéo cái đệm lưng!

Ninh Dao Châu bị ánh mắt của hân nhìn mà hoảng sợ, không tự chủ được trốn ra sau lưng Ninh Bình Châu.

Ninh Bình Châu không để ý tới Tôn Hoàng Mậu, nói với Ninh Ngô Châu: "Thất đệ, A Cửu làm tin tiểu nhân hèn hạ, người đứng là nên phạt nòng, vì huynh cũng không có ý kiến."

"Ngũ ca..." Ninh Dao Châu khiếp sợ nhìn hân, rõ ràng mới vừa rồi còn tới để cầu tình cho mình, tại sao lại thay đổi?

Ninh Ngô Châu một mực không có lên tiếng, chậm rãi nhìn xem mọi việc.

Cho đến khi Ninh Bình Châu nói xong, hân cười cười, nói ra: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Ninh Bình Châu huỳnh muối: "..."

"Ta để Ninh Dao Châu lại đây, không phải để phạt nòng, mà là nói cho nòng biết, lần này A Xúc bị nòng liên lụy, ta sẽ không quên việc này. Bất quá Ninh Dao Châu là người Ninh thị, ta cũng không tốt vượt qua trường bối mà xử trí nòng, việc này ta sẽ nói cho trưởng lão hình luật đường, để ông ấy xử trí theo tộc quy."

Sắc mặt Ninh Bình Châu có chút khó coi.

Hân vốn là dự định để Ninh Ngô Châu phạt, chỉ cần cho hân xả giận là được, dù sao cũng tốt hơn xử lý theo tộc quy.

Nào biết Ninh Ngô Châu đem người kêu đến, lại không phải xả giận cho chính mình và Văn Kiều, bộ dáng kia càng giống như đang xem kịch hơn.

Cho dù Ninh Bình Châu vẫn cảm thấy mình không cần thiết so đo với một người phạm không thể tu tiên, nhưng trong lòng lúc này cũng có chút tức giận, cảm thấy mình bị lừa dối.

Ninh Ngô Châu không để ý tới hân, nói với Tôn Hoàng Mậu: "Về phần ngươi, ngươi thiếu A Xúc một mạng, vậy thì trả lại cho nòng thôi."

Trả? Làm sao trả?

Trong lúc Tôn Hoàng Mậu đang kinh ngạc, liền bị nhóm tiềm lân vệ bật miệng kéo xuống, về sau không còn xuất hiện nữa.

Ninh Dao Châu dường như bị hù dọa, cảm như hên tựa ở bên người huynh trưởng, không dám nhìn thẳng Ninh Ngô Châu.

Làm người tu tiên, thấy được không ít sinh tử, thậm chí nòng cũng từng giết qua người dám can đảm mạo phạm mình. Nhưng Ninh Ngô Châu là một người phạm, ý vào tiềm lân vệ, tùy tiện giết người, tâm tính tàn nhẫn khó dò, so với người tu tiên càng sâu khó lường.

Có phải ngày nào Ninh Ngô Châu nhìn nàng không vừa mắt, cũng có thể nhẹ nhàng lạnh nhạt giết nàng hay không?

"Các người có thể đi rồi." Ninh Ngô Châu bình tĩnh nói, rũ mắt nhìn chậu bạch ngọc trong tay, phảng phất như không muốn nhìn thấy bọn hắn thêm một chút nào nữa.

Ninh Bình Châu liếc hắn một cái, không nói một lời dắt muội muội rời đi.

Sau khi rời đi lều vải của Ninh Ngô Châu, Ninh Bình Châu dẫn theo muội muội về lều vải của bọn họ nghỉ ngơi.

Lúc trở lại lều vải, Ninh Bình Châu rốt cục nhìn không được phun ra một ngụm máu, trực tiếp ngã xuống đất, dọa Ninh Dao Châu thét lên.

"Ngũ ca, huynh thế nào..." Ninh Dao Châu kêu khóc nói.

Ninh Bình Châu nuốt một viên trị liệu linh đan, nghỉ ngơi một lát, đau đớn lẫn lộn trong lồng ngực mới nhẹ nhàng từ từ tan đi, nói: "A Cửu, Ninh Ngô Châu không phải là người dễ đối phó, lần này hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho muội, muội phải chuẩn bị tâm lý."

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút không đành lòng.

Trước kia là hắn đã coi thường Ninh Ngô Châu, cho rằng một người phạm không lật nổi sóng gió gì, làm sao có thể biết lần này hắn có thể bình an trở về từ Lân Đài Liệp cốc, muội muội mình còn chọc vào hắn.

Ninh Dao Châu cảm thấy ủy khuất, cũng đối với trừng phạt trong tương lai có chút sợ hãi, trong lòng mờ mịt, sững sờ đáp dạ.

Ninh Bình Châu xoa xoa đầu nàng, thở dài.

Ninh Dao Châu ngậm ngẫn một hồi, mới nói: "Ngũ ca, ta vẫn không cam tâm! Ninh Ngô Châu chỉ là một phế vật, vì cái gì chúng ta phải nhường hắn, chẳng lẽ bởi vì phụ hoàng chiều hắn sao?"

Ninh Bình Châu sững sờ một chút, khe khẽ thở dài, "Muội cho rằng phụ hoàng thiên vị Ninh Ngô Châu như vậy, Ninh thị không ai có ý kiến gì sao? Nhưng muội nhìn những năm này, có ai đề cập qua?"

"Còn không phải phụ hoàng tự mình độc đoán..."

"A, phụ hoàng mặc dù là tộc trưởng Ninh thị, nhưng lại không thể hoàn toàn làm chủ Ninh thị, bên trên còn có các trưởng lão, Nguyên trưởng lão chính là một người công chính không thiên vị, làm việc công bằng nhất, nhưng muội xem ông ấy có nói qua cái gì? Nếu là không có những trưởng lão kia cho phép, muội cho rằng phụ hoàng dám thiên vị Ninh Ngô Châu như vậy sao? Đề hắn tự tiện sử dụng tài nguyên Ninh thị sao?"

Ninh Dao Châu sững sờ nhìn hắn, giờ khắc này, tất cả kiên trì của dĩ vãng tựa hồ đều sai.

Chẳng lẽ bọn hắn những đệ tử này của Ninh thị thật sự kém hơn so với Ninh Ngô Châu một tên phế vật?

Ninh Bình Châu thấy có chút đau lòng.

Muội muội gây thơ đơn thuần, mặc dù ghen ghét Ninh Ngô Châu, nhưng cũng không làm ra được chuyện đã thương người, bất quá là sự ghen ghét của tiểu cô nương thôi, không ảnh hưởng toàn cục. Hắn thực sự không nguyện ý để muội muội thụ quá nhiều ủy khuất, dĩ vãng liền tùy lấy nàng, sủng ái nàng, song lần này Tôn Hoảng Mậu tự cho thông minh, kéo nàng xuống nước, rốt cục đối đầu với Ninh Ngô Châu.

Bọn hắn vì thế lòng như lửa đốt, Ninh Ngô Châu lại như cũ nhẹ nhàng như mây khói, ai mạnh ai yếu liếc qua thấy ngay.

Ninh Ngô Châu chưa từng cảm thấy mình là người tốt, mặc kệ Ninh Dao Châu có phải hay không vô ý, hắn đều không muốn buông tha.

Tiểu cô nương có chút tâm tư đồ kỷ có thể hiểu được, nhưng nếu ngu xuẩn đến nỗi bị người khác lợi dụng, vậy làm người tu tiên để được gì? Không bằng làm một người phạm càng bớt lo hơn.

Tất cả nhóm tiếm lân vệ nhóm lui xuống về sau, Ninh Ngô Châu lấy bình nước linh dược ra vừa cho mầm non nhỏ uống, vừa trò chuyện với nàng.

Trong lều vải có cách âm trập, cũng không cần lo lắng sẽ bị người nghe được bọn họ nói chuyện.

"A Xúc, tên Tôn Hoảng Mậu kia hại chết thân nàng, phế kinh mạch vẫn lợi cho hắn quá rồi, đem hắn trả lại cho Tôn gia, tin tưởng Tôn gia sẽ biết làm thế nào."

Văn Kiều vừa uống nước linh dược, vừa dùng lá cây sờ sờ hắn, nói cho hắn biết, đối với quyết định của nàng không có ý kiến, mà đây là phù quân hạ giận vì nàng, Tôn Hoảng Mậu sống hay chết căn bản nàng không để trong lòng.

Ninh Ngô Châu neho mắt, kỳ thật hắn càng muốn tự mình ra tay, bất quá hắn không muốn lưu lại cho A Xúc ấn tượng hắn tùy ý giết người, liền đem người trả lại cho Tôn gia, tin tưởng Tôn gia thông minh, đương nhiên sẽ không lưu lại một cái tai họa như thế, miễn cho đắc tội với Ninh thị.

Cho uống xong nước linh dược, Ninh Ngô Châu tường tận xem xét mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc, đột nhiên thở dài một tiếng.

Mầm non nhỏ giật giật lá cây, không hiểu nhìn hán.

Ninh Ngô Châu sờ sờ mầm non nhỏ đang không an phận nghiêng lại đây muốn kéo ngón tay hán, nói khẽ: "Cũng không biết lúc nào có thể nuôi lớn..."

Những ngày gần đây, hán lục lợi trong truyền thừa của mình, miễn cưỡng từ xó xỉnh bên trong kiếm ra được một vài tin tức về linh dược tu luyện thành người.

Nghe nói có chút linh dược cao cấp nếu có được thiên địa tạo hóa, tu tiên hóa hình, trở thành một loại yêu linh, huyết nhục gân cốt đều là chí bảo. Nhưng mà linh dược như muốn tu luyện trưởng thành, thời gian cần thiết so với yêu thú càng lâu hơn, thậm chí mấy trăm lần thời gian và cố gắng, mới đạt đến tạo hóa này.

Bộ đáng yêu thể của Văn Kiều, càng giống với một loại linh dược nào đó.

Tuy nói bây giờ nhìn chỉ giống một gốc cỏ dại, nhưng tinh huyết có thể phá đi niệm phong trong cơ thể hán, khả năng hấp dẫn biến dị tho yêu tranh đoạt thủ hộ, khẳng định không phải huyết mạch yêu linh bình thường, đoán chừng là một loại thiên tài địa bảo nào đó.

Bên trong các loại yêu linh, huyết mạch càng cao cấp, muốn hóa hình càng khó.

Đáng để an ủi là, Văn Kiều sinh ra chính là người, trong cơ thể chỉ kế thừa một nửa thân di huyết mạch của vị tổ tiên nào đó, đã thức tỉnh năng lượng huyết mạch mới chuyển hóa ra yêu thể, cũng không giống những linh dược trời sinh kia phải tốn trăm ngàn vạn năm mới có thể hóa hình.

Nhưng so với tốc độ tu luyện của người phàm, khả năng cần thời gian lâu hơn một chút.

Ninh Ngô Châu vừa thở dài, quyết định sau khi trở về sẽ điều tra thêm tư liệu, cho nàng uống thêm chút nước linh dược xúc tiến nàng trưởng thành.

Văn Kiều hoàn toàn ngơ ngác.

Nàng cũng không biết lúc nào mình có thể hóa hình, trưởng thành không tốt không thể trách nàng, không thể kế thừa đến một nửa huyết mạch truyền thừa kia càng không thể trách nàng, hiện tại nàng cũng chỉ có thể chậm rãi tìm tòi.

May mắn bây giờ cả hai đều hiểu rõ, có phu quân che chở, nàng không cần lại cẩn thận từng li từng tí che giấu mình tu luyện, ngược lại có lòng tin về việc hóa hình hơn.

Văn Kiều vẫn rất lạc quan.

Thế là nàng quay qua an ủi phu quân nhà nàng, nàng như bây giờ cũng không có gì, sẽ cố gắng tu luyện, phu quân không cần lo lắng.

Ninh Ngô Châu bị hành động an ủi của mầm non nhỏ làm cho có chút buồn cười, lại có chút mềm lòng, cảm thấy mầm non nhỏ sao có thể đáng yêu như vậy đâu?

Càng xem càng đáng yêu, liền không nhịn được muốn làm chút gì vì nàng.

Ninh Ngô Châu nghĩ nghĩ, lấy một khối linh ngọc lớn trong túi không gian ra.

"A Xúc, ta làm cho nàng một chậu hoa có được hay không? Chậu bạch ngọc so ra kém hơn linh ngọc, nàng cũng có thể hấp thu linh khí bên trong linh ngọc này để tu luyện, một công đôi việc." Ninh Ngô Châu âm giọng nói, nói làm liền làm, lấy ra đao khắc, bắt đầu tạo hình chậu hoa.

Văn Kiều: "..."

Fu quân có phải hay không đối nàng quá tốt rồi? Linh ngọc có thể tùy tiện dùng làm chậu hoa sao? Thật lãng phí nha!

Ngay lúc Ninh Ngô Châu đang điêu khắc chậu hoa, sự tình xong xuôi nên Thành Hạo Đế sang đây thăm hán.

"Tiểu Thất, con đang làm gì vậy?"

Ninh Ngô Châu nhìn thấy Thành Hạo Đế, hơi có chút kinh ngạc, nhìn ra phía ngoài, hỏi: "Phụ hoàng, người của Thánh Võ Điện thế nhưng đi rồi?"

Thành Hạo Đế sững sờ, giật mình nhìn hán, "Con biết bọn hán là người Thánh Võ Điện?"

Ninh Ngô Châu đáp dạ, đem chuyện gặp được bọn Phong Tam Nương trong Lâm Đài Liệp cốc nói với ông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Giải trừ hôn ước

Ninh Ngô Châu chỉ kể đơn giản những gì biết được từ Phong Tam Nương, vẫn khiến Thành Hạo Đế giật mình không thôi.

"Hóa ra là như vậy."

Thành Hạo Đế bình tĩnh, cuối cùng đã rõ ràng vì sao lần này Lâm Đài Liệp cốc xuất hiện nhiều người tu tiên từ bên ngoài đến như vậy, có thể nói, xem như người Đông Lăng gặp phải tai bay vạ gió, không may gặp lúc Thánh Võ Điện tìm kiếm thiên tuyển chi tử, bị những người tu tiên bên ngoài xem như bãi săn.

Có thể coi là như thế, bọn hắn có thể nói gì chứ? Chẳng lẽ muốn trách Thánh Võ Điện tìm kiếm thiên tuyển chi tử?

Xưa nay thiên tuyển chi tử can hệ trọng đại, liên quan đến toàn bộ Thánh Vũ đại lục, một cái nhỏ nhỏ Đông Lăng không cách nào xen vào.

Huống hồ lấy Thánh Võ Điện địa vị, một Đông Lăng Quốc nhỏ nhỏ, căn bản không người có thể chống lại, càng không cần phải nói Ninh Triết Châu còn là thiên tuyển chi tử người được chọn ghi trên bia thánh võ.

Nhớ lại cuộc trò chuyện lúc trước với sư huynh đệ Doãn Tinh Hành của Thánh Võ Điện, Thành Hạo Đế khe khẽ thở dài.

Chờ Thành Hạo Đế rốt cuộc thu thập xong tâm tình, thì thấy đáng về Ninh Ngô Châu như không có gì liên quan đến mình, đang dùng anh sa thạch đánh bóng linh thạch để khắc chậu hoa, mỗi một động tác, đều thanh tao lịch sự và âm áp, giống như tất cả phiền nhiễu trên đời toàn bộ không còn.

Thành Hạo Đế bởi vì sự tình Thánh Võ Điện mà tâm tình nôn nóng phức tạp rất nhanh liền trầm tĩnh lại.

Ông cười hỏi: "Con dùng Linh Ngọc điêu chậu hoa làm gì vậy?"

"Dĩ nhiên là có tác dụng."

Lúc này Thành Hạo Đế mới chú ý tới chậu bạch ngọc trên bàn và thỏ yêu đang gặm linh đan, không khỏi sùng sốt một chút.

Mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc cố gắng làm bộ mình là một cây cỏ, lá cây đều không động đậy một chút, đóng vai vô cùng thật.

Thỏ yêu không có hứng thú với Thành Hạo Đế, nằm sát bên chậu bạch ngọc, vừa liếm linh đan, vừa nhìn mầm non nhỏ, bộ dáng ôn thuận vô hại, không người nào biết thỏ con này nhưng thật ra là thỏ yêu biến dị cấp sáu, rất là hung tàn.

Mặc kệ là mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc, vẫn là con thỏ yêu ôm linh đan gặm kia, hai cái này nhìn thật sự là quá bình thường, rất khó để người ta chú ý, Thành Hạo Đế không nhìn ra bọn chúng có cái gì đặc biệt.

Bất quá bây giờ bọn chúng ở chỗ này, hiển nhiên do Ninh Ngô Châu nuôi.

Thành Hạo Đế chỉ nhìn một chút, không để trong lòng, hỏi: "Sao không thấy thê tử của con?"

"Chúng ta bị thất lạc." Ninh Ngô Châu lạnh nhạt nói.

Thành Hạo Đế sùng sốt lần nữa, "Chuyện xảy ra khi nào? Thất lạc ở đâu?" Sau khi hỏi xong, ông nhanh chóng kịp phản ứng, sắc mặt có chút vì diệu, nhin không được nhìn về phía tiểu nhi tử, phát hiện thần sắc hắn lạnh nhạt, hai đầu lông mày vẫn là bộ dáng ôn hòa, không thấy lo nghĩ khổ sở.

Trong lúc nhất thời, Thành Hạo Đế có chút hoài nghi suy đoán của mình.

"Tiểu Thất, thê tử của con..." Ông muốn nói lại thôi, phảng phất sợ đâm trúng chuyện thương tâm của nhi tử.

Mặc dù Ninh Ngô Châu không muốn giải thích thêm, nhưng cũng không tốt để lão phụ thân tùy ý suy đoán, không thể làm gì khác hơn nói: "Con và A Xúc bị lạc nhau ở động phủ của yêu tu trong Lâm Đài Liệp cốc, bất quá con biết nàng còn sống, người không cần suy nghĩ nhiều đâu."

Văn Kiều nghe được Ninh Ngô Châu, kém chút muốn động động lá cây biểu thị nàng thật còn sống, cha chồng cũng không cần suy nghĩ nhiều.

Còn sống, nhưng không thấy bóng dáng, chẳng lẽ...

"Thê tử của con bị những người tu tiên bên ngoài bắt đi rồi?" Sắc mặt Thành Hạo Đế khó coi.

Lúc trước khi Ninh Hóa Nguyên phát hiện người tu tiên từ bên ngoài đến, có rất nhiều người chạy vào hướng núi Lâm Đài, bởi vì có quá nhiều, bọn họ chỉ bắt được một số người, đa số đều đã trốn đi. Cũng không phải không phải người vào núi Lâm Đài tìm kiếm, nhưng những người này có thể ở ngay dưới mắt nhiều người như vậy mà chạy trốn, tu vi tất nhiên không phải hạng tầm thường, chỉ sợ bây giờ đã thoát khỏi Đông Lăng.

Ninh Ngô Châu không nghĩ tới ông ấy suy nghĩ được như vậy, ngược lại hẳn đỡ phải kiếm cớ che giấu cho A Xúc, thế là cũng không tiếp tục giải thích nhiều thêm.

Thái độ trầm mặc này, cũng khiến Thành Hạo Đế càng khẳng định, không khỏi thờ dài, trấn an nói: "Con yên tâm, ta sẽ phái người đi tìm, tin tưởng thể tử của con là người hiền tự có thiên tướng, nhất định sẽ không gặp việc gì..."

Càng nói, Thành Hạo Đế càng không chắc.

Những người tu tiên bên ngoài đã chạy trốn có tu vi cực cao, Văn Kiều chỉ ở cảnh giới nhập nguyên cấp thấp, có thể may mắn sống sót sao? Coi như có thể may mắn sống sót, nhưng thân thể nàng không tốt, lại có thể chạy trốn tới chỗ nào? Bên ngoài Đông Lăng thế giới rộng lớn, có vô số người tu tiên, cường giả không biết bao nhiêu, Văn Kiều chỉ là một nữ tử yếu ớt có tu vi cực thấp gặp được sẽ có kết quả thể nào nghĩ cũng đã biết.

Ninh Ngô Châu liếc nhìn ông, ánh mắt lấp lóe, nói ra: "Chính con đi tìm"

"Cái gì?" Thành Hạo Đế giật nảy mình, "Con quyết định tự mình đi? Không thể! Tiểu Thất, nhiều năm như vậy cũng đã trôi qua, cố gắng nhịn thêm một năm, chờ niệm phong trong cơ thể của con được giải trừ, con..."

"Đã giải trừ." Ninh Ngô Châu nói.

Thành Hạo Đế mơ hồ, sau đó nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: "Giải trừ? Làm sao lại như vậy? Không phải còn một năm sao? Vậy thân thể của con..."

Ninh Ngô Châu nhanh chóng làm dịu sự quan tâm của lão phụ thân, âm giọng nói: "Phụ thân chớ có lo lắng, không có vấn đề gì, hiện tại con đã có thể tu tiên."

Đối với chuyện niệm phong trong cơ thể được giải trừ sớm một năm, Ninh Ngô Châu đã nghĩ ra lý do từ sớm, chỉ nói tại động phủ yêu tu gặp được cơ duyên, để hẳn có thể sớm tu tiên, không muốn cho người ta biết có quan hệ đến tinh huyết của Văn Kiều. Mặc dù tín nhiệm cha mình, nhưng tạm thời Ninh Ngô Châu cũng không muốn để ai biết chuyện Văn Kiều mang thân dị huyết mạch.

Sau khi Thành Hạo Đế nghe xong, trong lòng yên tâm hơn, cực kì cao hứng.

Hắn vẫn cho là nhi tử phải chờ đến hai mươi tuổi mới có thể tu tiên, đến lúc đó thanh danh phế vật gì đó sẽ được hào quang rực rỡ rửa sạch, có cũng đã có sẵn, có thể nói là luyện đan sự của Ninh thị luyện ra linh đan giải độc, đã khôi phục căn nguyên linh lực là được.

Lúc trước cũng vì nghĩ đến điểm ấy, mới có thể nói với bên ngoài là trúng độc tổn hại căn nguyên linh lực.

"Đã như vậy, thế con về hoàng thành tu luyện trước, đợi đạt tới cảnh giới nguyên vũ lại đi." Thành Hạo Đế nói, lo lắng tu vi của hắn không đủ ở bên ngoài sẽ bị người khi dễ.

Tại Đông Lăng, hoàng tộc Ninh thị nói một không hai, cho dù nhiều năm nay Ninh Ngô Châu không thể tu tiên, đối với bên ngoài là một phế vật, nhưng cũng không ai dám ức hiếp hắn. Nhưng bên ngoài thì không giống vậy, Ninh thị không đáng kể chút nào, nếu đệ tử Ninh thị đi ra ngoài, không cách nào cậy vào sự che chở của Ninh thị, chỉ có thể cố gắng tự dựa vào sức mình.

Đây cũng là lý do Thành Hạo Đế không nguyện ý để Ninh Ngô Châu ra ngoài tìm người.

Ninh Ngô Châu nói: "Con sẽ về hoàng thành trước, qua một đoạn thời gian mới đi."

Sau khi Thành Hạo Đế nghe xong, biết hẳn sớm đã có an bài, nghĩ xưa nay con trai làm việc không bao giờ để ông lo lắng, rốt cục yên tâm rất nhiều, lần nữa an ủi nói: "Thê tử của con nhất định không có việc gì, chắc chắn đang chờ con đi tìm nàng, con yêu thích nàng như vậy, nàng cũng sẽ không nỡ bỏ người..."

Văn Kiều khắc chế không được run run lá cây, kềm chút cả cây mầm đều đỏ.

Trong lòng nàng hết sức khó xử, nào có người làm cha chồng nói như vậy trước mặt con dâu? Xưa nay nàng không biết, Thành Hạo Đế bên ngoài uy nghiêm, trước mặt Ninh Ngô Châu lại là một phụ thân từ ái khoan dung, loại lời nói khó xử như vậy cũng nói được.

Càng làm cho nàng ngượng ngùng chính là, Ninh Ngô Châu còn một bên nhìn nàng, một bên hùa theo, "Đúng vậy a, A Xúc nhất định không nỡ bỏ ta."

Văn Kiều: "..."

Tiếp theo, Thành Hạo Đế còn vui vẻ nói: "Cũng không uổng công con đợi nàng lâu như vậy, đợi từ khi nàng còn nhỏ đến cập kê, hỏi thúc ta hạ chỉ từ hôn cho các con. Trước kia con luôn ở tại cấm địa bồi dưỡng luyện đan sư và chế phù sư vì Ninh thị, nếu không phải vì bảo vệ nàng, cũng không để nàng một mình cô đơn ở tại Văn gia, ta luôn cảm thấy có lỗi với Văn Bá Thanh, may mắn mặt ngoài Văn gia cũng không dám bạc đãi nàng..."

Văn Kiều: "..."

Tin tức quá lớn, Văn Kiều cảm thấy mình cần hoãn một chút.

Ninh Ngô Châu vẫn là bộ dáng tươi cười ấm áp ôn hòa, đôi mắt ôn nhuận thú vị mà nhìn hai phiến lá cây mầm non nhỏ không tự giác cuốn lại, vẫn không

ngại ngừng mà nói: "Phụ thân đừng nói nữa, việc này A Xúc còn không biết đâu."

Thành Hạo Đế cười đáp ừ, bung trà trên bàn lên uống, đột nhiên ồ một tiếng, "Tiểu Thất, cây cỏ này có thể đổi màu sao?"

Vừa rồi vẫn là màu xanh nhạt, rõ ràng là một mầm non nhỏ mới mọc lên không lâu, nhưng bây giờ trong màu xanh nhạt còn có chút màu đỏ nhàn nhạt, nhìn xem có hơi quý dị.

Thành Hạo Đế nghĩ đến gì đó, cả kinh nói: "Chẳng lẽ là linh dược cao cấp?"

Văn Kiều: "..."

Một cử động Văn Kiều cũng không dám, tiếp tục làm bộ mình là một gốc cây cỏ dại, nhan sắc liền phai xuống rất nhanh.

Thành Hạo Đế: "Quả nhiên màu sắc lại thay đổi."

Văn Kiều cảm thấy có chút mệt mỏi.

Trong lòng Ninh Ngô Châu buồn cười, ngoài miệng nói: "Chắc là vậy, bây giờ con vẫn chưa biết được nàng là loại linh dược gì, bất quá nhất định không tầm thường."

Thành Hạo Đế có chút giật mình, ông vẫn biết ánh mắt của nhi tử nhà mình rất cao, cũng không phải vì xuất thân thanh cao tự ngạo mà mắt cao hơn đầu, mà là kiến thức rộng rãi, chướng mắt những thứ không đủ phân lượng. Cũng không thể trách hắn như thế, sau khi hắn thức tỉnh lực lượng huyết mạch, có được hoàn chỉnh huyết mạch truyền thừa, hiểu biết quá nhiều, sợ rằng đồ vật trong những môn phái cao cấp của Thánh Vũ đại lục, còn không nhiều bằng truyền thừa của hắn.

Có thể để Ninh Ngô Châu chắc chắn như thế, vậy gốc linh thảo này nhất định rất lợi hại.

Thành Hạo Đế lập tức cũng vô cùng coi trọng mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc, khi phát hiện con thỏ ngồi xổm trên bàn bình tĩnh gặm linh đan chính là một con thỏ yêu cấp sáu biến dị, ông đã hoàn toàn bình tĩnh.

Không hổ là con của hắn, mắt sáng biết linh vật, chính là lợi hại!

Thỏ yêu: ▼ - ▼ nó chỉ là bị linh đan và mầm non nhỏ hấp dẫn lại đây...

Nói xong việc này, Thành Hạo Đế nhắc đến chuyện sư huynh đệ Doãn Tinh Hành của Thánh Võ Điện.

"Theo như lời Doãn công tử nói, Triết Châu là thánh võ bia chọn trúng thiên tuyển chi tử người được chọn, ít ngày nữa sẽ theo sư huynh đệ Doãn công tử rời đi Đông Lăng, đi Thánh Võ Điện tiếp nhận khảo nghiệm, tương lai..." Nói đến đây, Thành Hạo Đế hơi nhũn mày.

Cách mỗi mười năm, thánh võ bia sẽ xuất hiện một cái tên, người này chính là thiên tuyển chi tử người được chọn, trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm, nếu được thánh võ bia tán thành hoàn toàn, sẽ tiến vào một vùng đất thần bí. Nghe nói thiên tuyển chi tử là việc quan hệ đến sinh tử tồn vong của Thánh Vũ đại lục, phạm là người do thánh võ bia lựa chọn, sẽ không được cự tuyệt.

Về phần bọn hắn đi làm cái gì, bên ngoài không thể nào biết được, đây là bí mật của Thánh Võ Điện, những gì người ngoài có thể biết đều rất ít.

"Lần này tam ca của con đi chẳng biết lúc nào mới có thể trở về."

Thành Hạo Đế khê thờ dài, Ninh Triết Châu là đệ tử tinh anh mà Ninh thị dốc sức bồi dưỡng, tương lai nếu ông lui xuống, Ninh Triết Châu chính là Ninh thị tộc trưởng. Nào biết lại phát sinh loại sự này, tuy nói thiên tuyển chi tử xác thực cực kì vinh quang, thế nhưng phải rời xa gia tộc, không biết năm tháng nào mới có thể về, lại càng không biết có thể toàn thân trở ra hay không.

Vinh quang cũng nguy hiểm

Có thể nói, nếu Ninh Triết Châu theo sư huynh đệ Doãn thị rời đi, thì đã coi như không còn là người của Ninh thị.

Thành Hạo Đế nhìn Ninh Ngô Châu, do dự một chút, đến cùng nhìn không được hỏi: "Tiểu Thất, đối với Thánh Võ Điện, con nghĩ như thế nào?"

Ninh Ngô Châu nhạt tiếng nói: "Con cũng không biết, con chưa hề tiếp xúc qua Thánh Võ Điện, biết rất ít, cũng không biết thiên tuyển chi tử là chọn như thế nào, muốn làm gì." Ngừng một chút, tiếp tục nói, "Việc này đã quyết định là tam ca, Thánh Võ Điện sẽ có bồi thường, phụ thân không cần quá lo lắng, ngày khác nếu có cơ hội, con sẽ đi gặp tam ca xem thế nào."

Sau khi Thành Hạo Đế nghe xong, gánh nặng trong lòng liền được giải khai.

Thành Hạo Đế thoải mái tinh thần ngồi một hồi, thuận miệng hỏi thăm việc trước đó Ninh Ngô Châu để tiếm lân vệ bắt giữ Tôn Hoảng Mậu.

Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Thành Hạo Đế khó mà nén giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Con làm rất đúng, Tôn Hoảng Mậu kia dám hại con và A Xúc như thế, nhất định không thể dễ dàng tha thứ. Còn Dao Châu, cũng khó thoát tội, sau khi trở về liền giao cho hình luật đường, phế tu vi luyện lại đi."

Ninh Ngô Châu khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Bởi vì người Thánh Võ Điện vẫn ở đây, Thành Hạo Đế quan tâm xong chuyện của nhi tử, biết hẳn không có sao, liền nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau đó, tiềm lân vệ cảm mấy cái túi không gian tiến đến, nghe nói bên trong là đồ mà Tôn gia đưa tới nhận lỗi.

Ninh Ngô Châu tùy ý mở ra, chọn vài thứ mình cảm thấy hứng thú, còn lại đều đưa đi cho quân sự Ninh thị, sung làm của công.

Đêm nay sau khi đột lịch luyện ở Lâm Đài Liệp cốc kết thúc, có rất nhiều người tu tiên dừng chân trong núi Lâm Đài vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Mặc kệ là lần này người tu tiên bên ngoài giết hại người Đông Lăng, hay là sư huynh đệ Doãn Tinh Hành đến, đều đáp lên trong lòng người tu tiên Đông Lăng một tầng bóng ma. Đáng tiếc cho đến khi nhở trại rồi khỏi núi Lâm Đài, ngoại trừ Ninh thị và mấy gia tộc lớn cấp cao, vẫn không ai biết vì sao sư huynh đệ Doãn Tinh Hành lại tới đây.

Mặc dù Văn Mị là một trong những người biết chuyện, bởi vì can hệ trọng đại, không dám mạo hiểm nói ra.

Ngồi trong xe yêu thú, Văn Mị vén rèm xe lên, nhìn ra phía ngoài.

Tầm mắt của nàng rơi xuống xe yêu thú của Ninh thị phía trước, nghĩ đến gì đó, ánh mắt hơi u ám.

"A Mị, ngươi nói có phải A Xúc thật đã chết tại Lâm Đài Liệp cốc hay không?" Văn Nhân hỏi, "Lúc trước khi rời đi, Thất hoàng tử là một người lên xe, không có thấy bóng dáng A Xúc."

"Ta cũng không biết." Văn Mị thản nhiên nói, rõ ràng không muốn nhiều lời.

Văn Nhân đảo tròn mắt, tiếp tục nói: "A Xúc cũng thật đáng thương, vừa mới thành thân, liền chết trong Lâm Đài Liệp cốc, nàng ta không nên đi. Ta nghe nói Tôn gia vì muốn nhận lỗi với Ninh thị, đã xử trí Tôn Hoàng Mậu, ngay cả Cửu công chúa cũng bị tiềm lân vệ trông giữ..."

Văn Mị nhú mày, cứng rắn nói: "Chẳng lẽ ngươi không nghe Thất hoàng tử nói A Xúc chỉ là thất lạc thôi sao? Nhiều chuyện vậy làm gì?"

Văn Nhân bị nàng quát lớn cứng cả gương mặt, sau đó ha ha cười, âm dương quái khí nói: "Không phải ta đang quan tâm A Xúc sao? Ngươi quát ta làm gì? Đúng rồi, nghe nói sư huynh đệ họ Doãn kia đến từ môn phái thần bí nào đó, lần này bọn hắn tới Đông Lăng, là vì chọn lựa đệ tử cho môn phái, Tam hoàng tử chính là bị bọn hắn chọn trúng, tối hôm qua đã rời đi cùng bọn hắn, không biết lúc nào mới có thể trở về, hôn ước của các ngươi..."

Văn Mị giả điên, nhắm mắt lại, trong đầu lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Tối hôm qua lúc nửa đêm, nàng thu được truyền âm của Ninh Triết Châu, hẹn nàng đến rừng cây gần núi Lâm Đài gặp mặt.

Văn Mị tự nhiên đi.

Ánh trăng soi vào khu rừng nhỏ không hề tăm tối, chiếu sáng lên thân nam tử anh tuấn, giống như một vòng trăng sáng bao bọc quanh thân hắn, mặt mày phảng phất trở nên nhu hòa hơn.

Hai người tuy là vị hôn phu hôn thê, nhưng bởi vì chênh lệch mười tuổi, tu vi cũng khác biệt, gặp mặt lẫn nhau không nhiều, hoàn toàn lạ lẫm.

Lần này Ninh Triết Châu hẹn nàng ra, là thương nghị chuyện giải trừ hôn ước.

Khi Văn Mị biết Ninh Triết Châu là thiên tuyển chỉ tử mà Thánh Võ Điện tìm kiếm, đã có dự cảm này, bây giờ nghe hắn nói ra, tâm tình của nàng hoàn toàn bình tĩnh, thậm chí rất tự nhiên tiếp nhận.

Ninh Triết Châu cảm thấy áy náy, hắn nói: "Lần này ta rời đi, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, tương lai có lẽ không cách nào... Việc hôn sự này là các trưởng bối quyết định cho chúng ta, nhưng vì nguyên nhân bất ngờ của ta mà trì hoãn Văn Tứ tiểu thư. Nếu sau này có thể gặp lại, lẫn nhau có lòng, nhưng vẫn có thể kết song tu minh ước."

Văn Mị hơi kinh ngạc, nàng hiểu lý do mà Ninh Triết Châu muốn giải trừ hôn ước, tiền đồ chưa biết, hôn ước này có cũng được mà không có cũng không sao, không cần lại tiếp tục. Nhưng không nghĩ rằng hắn còn có bổ sung, nghe giống như là một loại bồi thường.

Chẳng lẽ hắn cảm thấy khi ở động phủ yêu tu, bởi vì hắn không có kịp thời cứu nàng, hại nàng kém chút mất mạng, cho nên trong lòng mang áy náy?

Bất quá Văn Mị cảm thấy hắn suy nghĩ quá nhiều.

Tuy nói bọn họ có hôn ước, nhưng lại ít chung đụng, nào có tình cảm gì? Hướng hồ, trải qua mấy lần sinh tử, nàng đã rõ ràng, so với dựa vào nam nhân, nàng càng muốn đi một con đường cường giả không bị ràng buộc, nhìn ra không gian bên ngoài rộng lớn hơn.

Hắn có con đường hắn chọn, nàng có con đường cường giả của mình.

Về sau, hai người vô cùng vui vẻ giải trừ hôn ước, cũng trả lại tín vật đính hôn.

Sau khi giải trừ hôn ước, trong đêm đó Ninh Triết Châu liền theo sư huynh đệ Doãn thị rời đi Đông Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chính là nhỏ mọn như vậy

Sau khi chậu linh ngọc được làm xong, Văn Kiều liền chuyển nhà, từ bạch ngọc thành linh ngọc.

Xe yêu thú một đường đi nhanh, không mê man giống với lúc đi đến, hiện tại Văn Kiều vô cùng tỉnh táo, là một gốc mầm non nhỏ, nàng cảm thấy mình giống như không cần ngủ, mỗi ngày vẫn luôn tràn đầy tinh thần, lác lác lá cây,

Đúng là một gốc mầm tốt.

Văn Kiều cảm thấy, có lẽ có liên quan với việc mỗi ngày ba bữa nàng được Ninh Ngộ Châu tưới nước linh dược, ăn đến quá tốt, không cần nghỉ ngơi cũng không sao.

Đang nghĩ như vậy, thì thấy phu quân nhà nàng lại bắt đầu như mỗi ngày tưới nước nuôi mầm, một ngày ba bữa tuyệt đối không thể thiếu, chính giống như trước kia khi nàng là hình người, một ngày ba bữa hẳn cũng lo cho nàng ăn.

Uống xong nước linh dược, Văn Kiều lác lác lá cây, cọ cọ tay Ninh Ngộ Châu, muốn nói chuyện phiếm cùng hắn.

Tính tình Ninh Ngộ Châu rất tốt, vô cùng dung túng hỏi: "Nàng muốn trò chuyện gì?"

Mầm non nhỏ lấy lá cây cọ vài lần lên ngón tay hắn.

Vành môi xinh đẹp mím mím, Ninh Ngộ Châu cười hỏi: "Nàng muốn nói về chuyện của ta?"

Mầm non nhỏ phát lá cây lên xuống, giống người bình thường khi gật đầu. Từ lần trước nghe được Thành Hạo Đế thuận miệng nói một câu, Văn Kiều đặc biệt hiếu kỳ với chuyện trước kia của phu quân nhà nàng, mặc dù có chút ngượng ngùng nhưng có thể nghe được một ít chuyện về Ninh Ngộ Châu, nàng vẫn rất vui vẻ.

Ninh Ngộ Châu ôm chậu hoa linh ngọc, tiện tay vớt một viên linh đan cho con thỏ yêu đang dán sát đến đây, tay áo dài hất lên, phát nhẹ nó ra xa một chút.

Hai phu thê bọn họ nói chuyện phiếm, cái con thỏ này cọ xát đến đây làm gì?

Ninh Ngộ Châu chính là nhỏ mọn như vậy.

Thỏ yêu không thèm để ý, có linh đan ăn liền tốt, ngoan ngoãn cuộn người nằm trong góc, thỉnh thoảng nhìn gốc mầm non nhỏ.

"... Mặc dù ta không thể tu luyện, bất quá đối với những vật trợ tu như đan, phù, khí trận đều cảm thấy hứng thú, cộng thêm trong huyết mạch truyền thừa của ta có phần tương đối hoàn chỉnh, đan phù khí trận đều đọc lướt qua, sau đó chỉnh sửa lại một chút, giao cho Ninh thị đi an bài. Về sau phụ thân và bọn hắn phát hiện ta đối với phương pháp làm những vật trợ tu này rất có ngộ tính, tuy nói không cách nào luyện ra, nhưng cũng hiểu rõ, liền để ta đi chỉ bảo cho luyện đan sư và trận phù sư trong gia tộc..."

Không thể tu luyện không có nghĩa là hắn không hiểu tu luyện, ngược lại, thừa nhỏ hắn cực kỳ thông minh, sức linh ngộ cũng cao, còn có huyết mạch truyền thừa, cho dù hắn không hề động tay, chỉ bảo những luyện đan sư và trận phù sư kia cũng là dễ như trở bàn tay.

Những năm này, luyện đan sư và phù lục sư Ninh thị đều do hắn chỉ bảo tu luyện.

Văn Kiều nhớ tới khi bọn họ tại Lân Đài Lập cốc lịch luyện, lúc nhóm tiếm lân vệ ngăn địch, phóng ra phù lục giống như không cần tiền mua vậy, còn có vô số các loại linh đan, chuẩn bị vô cùng đầy đủ, cuối cùng đã rõ ràng vì sao rồi.

Lúc ấy còn tưởng rằng của cải Ninh thị phong phú, mới cho phép hắn bại gia như thế, nào biết những này rõ ràng chính do hắn chỉ bảo người ta luyện chế ra tới, có một phần công lao của hắn, những vật này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tự nhiên không coi ra gì.

Như thế, Văn Kiều cũng rõ ràng vì sao Ninh thị lại coi trọng hắn như vậy.

Có thể không coi trọng sao? Một Ninh Ngộ Châu có được hoàn chỉnh huyết mạch truyền thừa, cho dù nhiều tài năng xuất chúng đệ tử đi nữa đều không thay thế được. Trách sao Ninh thị bảo hộ hắn như vậy, không tiếc phải một nhóm tiếm lân vệ tùy thân bảo hộ, Ninh Dao Châu lại ghen ghét hắn cũng

uồng công.

Đáng thương cho những người không biết chuyện, đều cảm thấy Thành Hạo Đế hồ đồ, mới có thể che chở một tên phế vật.

Suy cho cùng thần dị huyết mạch can hệ trọng đại, người trong Ninh thị có thể biết chân tướng cực ít, cũng chỉ có Thành Hạo Đế và mấy vị trưởng lão Ninh thị, những người khác luôn bị giấu diếm, không lộ ra chút nào.

Cho đến khi Ninh Ngô Châu trở nên mạnh mẽ đến nỗi không người nào có thể ngấp nghé được lực lượng huyết mạch của hắn, cũng sẽ không để người ta biết vai trò của hắn trong Ninh thị.

Tiếp đó Văn Kiều lại hỏi về chuyện của phụ thân nàng, vì sao Thành Hạo Đế nói vì bảo hộ nàng, mới để nàng một mình ở Văn gia.

Ninh Ngô Châu vuốt ve phiến lá của nàng, hơi trầm ngâm, nói ra: "Kỳ thật, cái chết của phu thê Văn Bá Thanh cũng không phải là bởi vì yêu thú phát động, mà có điều kỳ quái khác, sở dĩ trong người nàng có hỏa độc, cũng là do lúc ấy lưu lại. Nếu không phải bởi vì nàng trúng hỏa độc, sợ rằng người sau màn cũng sẽ không để cho nàng sống sót, phụ thân sợ kẻ phía sau chủ mưu hại chết phu thê Văn Bá Thanh sẽ không buông tha nàng, nên không dám trắng trợn che chở, chỉ có thể để nàng lại Văn gia..."

Văn Kiều nghe được đến lá cây cũng nổi giận.

Đây là chuyện mà lần đầu tiên nàng nghe thấy.

Nàng vẫn cho rằng phụ mẫu mình chết bởi yêu thú phát động, nghe nói lúc ấy mẫu thân nàng gặp được một con yêu thú hệ hỏa, không chỉ khiến bà sinh non, đồng thời khi nàng mới vừa sinh ra bị yêu thú hệ hỏa làm tổn thương, mới lưu lại hỏa độc trong cơ thể nàng, hại nàng từ nhỏ thân thể đã ốm yếu, là một người yếu mệnh chết sớm.

Hiện tại Ninh Ngô Châu lại nói với nàng, cái chết của phụ mẫu có ẩn tình khác, hỏa độc trong cơ thể nàng cũng là do người ta hại.

Đoán chừng người hại nàng cảm thấy thân trúng hỏa độc như nàng sẽ sống không quá hai mươi, mới cho phép nàng sống sót trong thống khổ.

Ninh Ngô Châu nhanh chóng vuốt ve lên phiến lá xanh đang nổi giận, ôn nhu nói: "A Xúc chó có kích động, bây giờ chúng ta đã thành hôn, phụ mẫu của nàng cũng là phụ mẫu của ta, thù của nhạc phụ nhạc mẫu, sau này ta sẽ báo thù cho họ, nàng hãy thoải mái tinh thần đi."

Cả cây mầm Văn Kiều vẫn có chút uể oải.

Ninh Ngô Châu thấy thế, không khỏi thở dài, nói: "Ta vốn là không muốn để nàng biết sự thật quá sớm, thực lực hiện nay của chúng ta quá yếu, cho dù tra rõ ràng cừu hận năm đó, hiện nay cũng không cách nào đi báo thù."

Văn Kiều biết hắn nói đúng, nếu không phải Thành Hạo Đế không biết nàng có ở đó, khi nói chuyện lộ ra, chẳng biết lúc nào nàng mới có thể có biết rõ chân tướng.

Ninh Ngô Châu quyết định vẫn là nói sang chuyện khác, thực sự không muốn thấy mầm non nhỏ trở nên mặt ủ mày chau, "Lúc nàng mới sinh ra, ta đã gặp nàng, lúc ấy cũng là ta đề nghị cùng nàng định ra hôn ước."

Văn Kiều sùng sốt một chút, lá cây chần chờ hướng hắn cọ một chút.

Lúc nàng sinh ra đời, hắn mới mấy tuổi nha? Liên tục tiện quyết định chung thân đại sự của mình rồi? Có phải hơi qua loa hay không?

Dường như Ninh Ngô Châu biết nàng đang suy nghĩ gì, không khỏi cười nói: "Ta sinh ra đã có thể biết chuyện, so với hài tử bình thường thì trưởng thành sớm hơn, bốn tuổi thời điểm, ta đã rõ hết lí lẽ, biết mình muốn làm gì. Phu thê Văn Bá Thanh có ân cứu mạng với ta, nàng cũng có chút đáng yêu, mà khi ta thấy nàng, luôn có một loại cảm giác thân thiết khó mà hiểu được, tự nhiên muốn đem nàng về, để tránh hối hận."

Như thế, cũng coi như an ủi phu thê Văn Bá Thanh, để bọn họ không cần lo lắng cho nữ nhi duy nhất nữa.

Văn Kiều... cả cây mầm Văn Kiều lại biến đổi.

"Trước kia ta chẳng biết tại sao sẽ có cảm giác thân thiết đối với nàng, bây giờ ngược lại đã rõ ràng." Nói xong, Ninh Ngô Châu đưa tay đặt lên ngực, nơi này có một giọt tinh huyết của nàng, giống như đặt cả người nàng vào lòng.

Theo lý thuyết, không có tinh huyết của người nào có thể vô duyên vô cớ nhập vào trên thân người khác, trừ phi người kia chủ động cướp lấy để ký huyết khế. Nhưng khi đó giọt tinh huyết kia lại không có bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn, cũng trợ giúp hắn xông phá niệm phong trong cơ thể, phẳng phát trời sinh bọn họ liền phù hợp lẫn nhau.

Đây cũng là tại sao Ninh Ngô Châu cảm thấy thân thiết với Văn Kiều.

Bọn họ đều có được thần dị huyết mạch, chỉ là một đã thức tỉnh, một ở trạng thái ngủ say, nhưng cũng có thể để bọn họ sinh ra cảm tình với nhau. Mặc dù hiện tại hắn vẫn không biết Văn Kiều kế thừa thần dị huyết mạch là loại nào, lại có thể cảm giác được, thần dị huyết mạch của hai người đã từng nhất định là hoàn toàn phù hợp, mới có thể khiến bọn họ tại trong ngàn vạn thế giới, từ nơi xa xôi tiến tới với nhau.

Văn Kiều nghe được vẻ mặt ngây ngốc.

Đang lúc ngỡ ngác, thỏ yêu nằm bên cạnh đã gặm xong linh đan thấy Ninh Ngô Châu không chú ý, liền nhảy lên thừa cơ liếm Văn Kiều một ngụm.

Văn Kiều ngỡ ngác một chút, nàng lại bị thỏ con liếm.

Ninh Ngô Châu lấy lại tinh thần, thấy cảnh này, cặp mắt ôn hòa lướt qua ánh sáng lạnh, không chút lưu tình ném thỏ yêu ra ngoài xe yêu thú.

Văn Kiều: "..."

Ninh Ngô Châu nói: "Không cần lo lắng, nó không lạc được."

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, một con thỏ con đẩy cửa sổ ra bò vào, bình tĩnh tìm Ninh Ngô Châu muốn linh đan ăn, không cho ăn liền liếm mầm non nhỏ đỡ thêm.

May mắn Ninh Ngô Châu không biết mấy ngày thỏ yêu trông coi Văn Kiều đã liếm nàng bao nhiêu lần, nếu không nhất định sẽ không mang nó ra Lân Đài Liệp cốc.

Sau năm ngày, bọn họ trở lại hoàng thành Đông Lăng Quốc.

Xe yêu thú một đường xuyên qua hoàng thành, đi thẳng vào phủ Thất hoàng tử.

Bọn hạ nhân trong phủ nhận được tin tức đều đi ra nghênh đón chủ nhân trở về, Liên Nguyệt đứng trong đám thị nữ phủ Thất hoàng tử, rướn cổ lên nhìn, hi vọng có thể người đầu tiên nhìn thấy chính là tiểu thư nhà nàng.

Dẫn đầu đi xuống chính là Thất hoàng tử Ninh Ngô Châu ôm một chậu linh ngọc.

Tiếp theo là một con thỏ con.

Liên Nguyệt cố gắng ngược cổ nhìn vào xe yêu thú, nhưng mà mặc kệ nàng nhìn thế nào, ngoại trừ Thất hoàng tử và con thỏ con kia, không có thấy được người thứ hai.

Liên Nguyệt kém chút khóc, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Lúc Văn Kiều thấy được tiểu nha đầu tri kỷ nhà nàng, vẫn rất cao hứng, nhưng nhìn thấy hai mắt Liên Nguyệt đỏ bừng, bộ dáng lại cố nén không khóc, không khỏi có chút đau lòng, tranh thủ thời gian lắc lắc lá cây nhắc nhở Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu vuốt ve nàng lá cây, nói với Liên Nguyệt trong đám người: "Đây là con thỏ A Xúc nuôi, ngại ôm nó lại đây."

Liên Nguyệt cố nén nước mắt, vụng trộm dùng tay áo xoa xoa khoe mắt, ôm lấy con thỏ đáng yêu trên mặt đất, đi theo sau lưng hắn.

Thỏ yêu ngoan ngoãn đáng yêu, bình tĩnh cuộn người dựa vào bộ ngực phát triển không tốt của Liên Nguyệt.

Trở lại sương phòng nghỉ ngơi, Ninh Ngô Châu để mọi người lui xuống, chỉ lưu lại Liên Nguyệt.

Đầu tiên hắn đặt chậu linh ngọc lên trên bàn trà, sau đó đem chậu hoa đường nhan bên cửa sổ chuyển tới tới cùng một chỗ.

Không có Văn Kiều dùng linh lực thúc đẩy sinh trưởng, hơn một tháng qua, tốc độ sinh trưởng của hoa đường nhan cực kì chậm chạp, thậm chí bởi vì linh khí chung quanh mỏng manh, tinh thần cũng không tốt lắm.

Văn Kiều nhìn thấy hoa đường nhan, lập tức vui mừng.

"Điện hạ, tiểu thư nhà ta đâu?" Liên Nguyệt nhút nhát hỏi, vẻ mặt sợ hãi, sợ nghe được tin tức xấu.

Ninh Ngô Châu nói: "Bây giờ A Xúc không ở Đông Lăng, đợi qua một đoạn thời gian, ta sẽ đi tìm nàng."

Liên Nguyệt ngẩn ngơ, chần chờ hỏi: "Vậy, vậy tiểu thư ở nơi nào?"

"Không cần lo lắng, A Xúc không có chuyện gì. Về sau ngại cứ ở tại trong phủ, muốn gì cứ đi tìm quản sự, không cần câu nệ." Ninh Ngô Châu ôn hòa nói, "Đợi A Xúc tốt hơn, nàng sẽ trở về gặp ngại."

Liên Nguyệt瑟瑟 nhìn hắn,瑟瑟 gật đầu, sau đó瑟瑟 đi xuống.

Sau khi Liên Nguyệt đi, Ninh Ngô Châu nói với Văn Kiều: "Mặc dù tiểu nha hoàn này của nàng trung tâm, nhưng nàng ta chỉ là người phàm, tình huống của nàng càng ít người biết càng tốt."

Văn Kiều hiểu rõ ý của hắn, đối với quyết định của hắn, nàng cũng lý giải, Liên Nguyệt biết càng ít, càng là an toàn.

Tuy nói Liên Nguyệt là người phạm không thể tu luyện, nhưng là người quan tâm nàng nhất, còn hơn so với thân nhân, nàng sẽ để cho Liên Nguyệt bình an qua hết đời này, để nàng cả đời trôi chảy không lo.

Sau khi trở lại trong phủ, Ninh Ngô Châu cũng không nghỉ ngơi, mà là ở lại trong sân mở ra trận phòng ngự và trận tụ linh.

"A Xúc, trong phủ rất an toàn, nàng thử tu luyện trước xem sao." Ninh Ngô Châu nói.

Lúc trước khi ở bên ngoài, bởi vì nhiều người phức tạp, cũng không thuận tiện, mặc kệ là Ninh Ngô Châu hay là Văn Kiều, đều tạm thời nhịn xuống, không có thử tu luyện. Hiện nay trở lại địa bàn của mình, Ninh Ngô Châu chuẩn bị tốt mọi thứ, liền để Văn Kiều dùng chính phương pháp của nàng tu luyện.

Yêu linh thảo mộc có phương thức tu luyện khác với người tu tiên và yêu thú.

Văn Kiều run run lá cây, tinh thần phấn chấn buông ra cảm giác, tu luyện.

Trong cảm nhận của nàng, ở phạm vi một dặm có rất nhiều linh thực vật, trong đó chứa đựng tinh hoa thảo mộc nồng nặc nhất chính là hoa dưỡng nhan trong phòng, đẳng cấp hoa dưỡng nhan cũng là cao nhất.

Văn Kiều thử câu thông với những linh thực vật kia, sau khi đạt được sự đáp lại, lập tức thoải mái tay chân, thúc đẩy chúng nó sinh trưởng.

Ninh Ngô Châu cũng không có đi tu luyện, hẩn ngồi một bên, hai mắt không nháy chăm chú nhìn mầm non nhỏ trên bàn.

Sau đó, hẩn nhìn thấy gốc hoa dưỡng nhan bên cạnh lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sinh trưởng, lúc trưởng thành đến trạng thái mười năm, tốc độ sinh trưởng mới chậm lại.

Tiếp theo, một loại khí tức cực kì tinh khiết từ bốn phương tám hướng vọt tới, nó khác biệt với linh khí thiên địa, khiến cho tinh thần người ta chấn động. Khí tức tinh khiết kia điên cuồng xông tới chậu hoa linh ngọc.

Không chỉ có hoa dưỡng nhan, những linh hoa dị thảo trong viện dùng để thưởng thức cũng nhanh chóng sinh trưởng.

Nhưng mà bọn chúng khác biệt với hoa dưỡng nhan, mặc dù hoa dưỡng nhan cũng sinh trưởng, nhưng tốc độ sinh trưởng lại không nhanh, không bằng linh thực vật trong viện, điên cuồng nở hoa kết trái, sau đó khô héo, hạt giống rơi xuống đất, lần nữa nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, nhanh chóng sinh trưởng.

Trong thời gian thật ngắn, bọn chúng liền trải qua mấy mùa xuân thu tuế nguyệt, cỏ cây tuần hoàn.

Văn Kiều vừa tu luyện, chính là ba ngày.

Đội nàng thanh tỉnh từ trạng thái tu luyện, phát hiện hoa dưỡng nhan đã trưởng thành đến trạng thái năm mươi năm, trở nên đặc biệt tinh thần.

Văn Kiều tròn mắt hốc mồm, đơn giản không thể tin được đây là nàng làm.

Bất quá chỉ ba ngày thời gian, nàng thế mà đem một gốc hoa dưỡng nhan thúc ra trạng thái năm mươi năm.

"Đúng là nàng làm."

Văn Kiều vận vẹo uốn éo lá cây, nhìn về phía Ninh Ngô Châu, có chút ngờ ngạc, chẳng lẽ nàng tu luyện ba ngày nay, hẩn vẫn ngồi ở chỗ này nhìn nàng?

Dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, Ninh Ngô Châu khẳng định suy đoán của nàng, về mặt ám áp nói: "Không có việc gì, ta cũng nghĩ nhìn một chút xem thảo mộc chung quanh có thể hỗ trợ nàng tu luyện hay không, bây giờ xem ra, khi nàng là yêu thể tu luyện, ảnh hưởng đối với linh thực càng sâu hơn."

Được hẩn giải thích, Văn Kiều cũng rõ ràng khi mình ở hình người và yêu thể tu luyện đều khác biệt.

Khi ở hình người, ảnh hưởng của nàng đối với linh thực vật chung quanh là có hạn, tốc độ thúc đẩy sinh trưởng cũng không nhanh; khi là yêu thể, phảng phất như nàng chính là trời sinh thánh thủ bồi linh, linh thực vật chung quanh điên cuồng sinh trưởng, phản hồi thảo mộc tinh khí cho nàng cũng là cực kì phong phú.

Văn Kiều có thể cảm giác được trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh, ần ần có một loại dự cảm, nếu như có thể tiếp tục hấp thụ thảo mộc tinh khí, lúc đạt tới một giới hạn nào đó, có lẽ liền sẽ hóa hình.

Phát hiện này để Văn Kiều phi thường cao hứng, dùng lực cọ cọ Ninh Ngô Châu, muốn cùng hẩn chia sẻ chuyện cao hứng này, đáng tiếc nàng không có cách nào nói chuyện.

Bất quá Ninh Ngô Châu rất thông minh nha, từ phản ứng của nàng liền biết lần tu luyện này có kết quả vô cùng tốt.

Hẩn cười nói: "Xem ra thảo mộc tinh khí của những linh thảo này có trợ giúp cực lớn đối với nàng." Hẩn suy tư hỏi, "A Xúc, có phải đẳng cấp linh thảo càng cao, thảo mộc tinh khí phản hồi cho nàng càng dày đặc hay không?"

Văn Kiều phát phát lá cây, khẳng định suy đoán của hần.

Nơi này đẳng cấp cao nhất chính là hoa dưỡng nhan, mà hoa dưỡng nhan cũng phản hồi thảo mộc tinh khí tinh khiết nhất và tốt nhất.

Ninh Ngô Châu trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: "A Xúc, ta dẫn nàng đi một chỗ tu luyện, được không?"

Văn Kiều nghi hoặc nhìn hần, không biết hần là có ý gì.

Ninh Ngô Châu cười với nàng, âm giọng nói: "Nàng đi liền biết."

Nói xong, hần ôm chậu linh ngọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Biến hóa!!!!

Lúc này thỏ yêu đang ngồi xỏm trên bàn trà gặm linh đan đột nhiên phát hiện không thấy Ninh Ngô Châu và mầm non nhỏ đâu, cả con thỏ lập tức bùng nổ, linh đan trong móng vuốt rơi xuống, nhanh chóng lẫn xa.

Nó tranh thủ thời gian nhào qua ngậm lấy linh đan, vòng tới vòng lui trong phòng, muốn tìm mầm non nhỏ của nó.

Nhưng tìm thật lâu, không chỉ không thấy mầm non nhỏ, ngay cả người cung ứng linh đan cho nó cũng không thấy!

Thỏ yêu tiếp tục xù lông, trong cổ họng phát ra âm thanh uy hiếp.

Văn Kiều cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, hoàn cảnh chung quanh liền thay đổi, từ trong phòng biến thành một không gian không biết tên.

Đây là không gian rộng khoảng một nửa mẫu vuông, chung quanh một mảnh hỗn độn mông mông bụi bụi, ngăn cách không gian với bên ngoài, ở giữa là một khoảng ruộng linh thảo, những chỗ khác đều hoang vắng.

Nàng ngây ngốc nhìn xem một vùng linh thảo xanh thẫm xinh đẹp, cả góc mầm đều ngơ ngác.

Ninh Ngô Châu ôm chậu linh ngọc tiến lên, đi vào mảnh linh điền phía trước, âm giọng nói: "A Xúc, nàng thấy chỗ linh thảo này thế nào?"

Mầm non nhỏ ngơ ngác, đã không thể phản ứng, ngay cả lá cây đều không nhúc nhích một chút.

Ninh Ngô Châu có chút lo lắng, chẳng lẽ bị hù dọa?

Hần đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo phiến lá non, giải thích nói: "Đây là không gian linh thảo của ta, xuất hiện cùng lúc khi ta thức tỉnh huyết mạch. Vườn linh thảo này, là mấy năm nay ta thu thập được mà gieo xuống. Số lượng không coi là nhiều, về sau chúng ta rồi đi Đông Lăng, đi chung quanh xem thử, thu thập thêm là được..."

Biết Văn Kiều tu luyện cần hấp thụ thảo mộc tinh khí của linh thực vật, trong lòng Ninh Ngô Châu đã có kế hoạch tốt cho con đường sau này.

Đông Lăng thực sự quá vắng vẻ, tài nguyên quá ít, sớm muộn có một ngày, bọn họ muốn rời khỏi, đi ra thế giới bên ngoài rộng lớn đặc sắc hơn, kia là vùng đất mà tất cả người tu tiên ngóng trông.

Văn Kiều rốt cục hoàn hồn, nghe được hần nói, lập tức có chút im lặng.

Cả vườn linh thảo này, trong cảm giác của nàng, linh thảo cấp năm, cấp sáu, cấp bảy chỗ nào cũng có, thậm chí còn có một gốc Địa Long Triền Tĩ Lan cấp tám, tản ra thảo mộc tinh khí tinh khiết khiến người phấn khởi.

Đoán chừng toàn bộ vườn linh thảo của các gia tộc Đông Lăng đều không có chủng loại linh thảo phong phú bằng nơi này.

Hần còn ngại số lượng không đủ nhiều.

Văn Kiều đột nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Thành Hạo Đế, Ninh Ngô Châu quả nhiên là người có ánh mắt cực cao.

Không chỉ có ánh mắt cao, ngay cả kế thừa thần dị huyết mạch cũng lợi hại như thế, không chỉ có được hoàn chỉnh truyền thừa, còn kèm theo một cái không gian linh thảo, nhìn lại chính nàng, truyền thừa vụn vụn vật vụn, đúng là phế vật.

Kỳ thật phế vật nói chính là nàng mới đúng.

Văn Kiều có chút uể oải.

Ninh Ngô Châu không biết tại sao mầm non nhỏ đột nhiên lại ưỡn, âm giọng nói: "Trước tiên nàng hãy ở nơi này tu luyện, không cần lo lắng chuyện gì, thử nhìn một chút xem có thể hóa hình hay không."

Văn Kiều nhanh chóng tỉnh lại.

Phu quân nhà nàng ngay cả không gian linh thảo liên kết với sinh mạng cũng nói cho nàng biết, có thể thấy được đối với nàng một mảnh chân thành, nàng cũng phải nỗ lực tu luyện, về sau mặc kệ đương đầu khó khăn gì, đều có thể trực tiếp kiên cường cố gắng bảo hộ hân, người mang bí mật.

Văn Kiều dùng lá cây cọ tay của hân, ra hiệu cho hân buông mình xuống.

Ninh Ngô Châu đem chậu linh ngọc để bên cạnh gốc Địa Long Triền Ti Lan cấp tám —— đây là linh thảo có đẳng cấp cao nhất trong không gian, sau đó lui ra sau, nhìn mầm non nhỏ duy nhất cắm rễ ở chậu linh ngọc trong vườn linh thảo, so với những linh thảo khác, xem nàng chẳng có gì thu hút, thậm chí nếu không cẩn thận liền sẽ bị người xem như cỏ dại, nhìn không ra một chút thần dị gì.

Ninh Ngô Châu như có điều suy nghĩ.

Có lẽ đây cũng là một loại nguy trang của yêu thể A Xúc, khi còn chưa cường đại đủ để đối mặt với tất cả uy hiếp, rất nhiều thiên tài địa bảo có linh tính chọn cách tự vệ, để mình có được không gian trưởng thành.

Ninh Ngô Châu chờ trong không gian hơn nửa ngày thời gian, nhìn thấy linh thảo trong vườn lấy một loại tốc độ mà mắt trần có thể thấy được để sinh trưởng, mặc dù kém với linh thực vật phổ thông, nhưng loại tốc độ này phát triển đã có chút khả quan, nếu người tu tiên khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ điên cuồng.

Một cách có thể thúc đẩy linh thảo sinh trưởng tồn tại, không cần cố gắng chờ đợi trăm năm, ngàn năm, liền có thể thu hoạch được năm linh thảo cần thiết, đây là khái niệm gì? Chỉ sợ không ai có thể lạnh nhạt đối mặt, chắc chắn sẽ nổi lên lòng tham lam.

Hân nhẹ nhàng thờ dài.

Cô nương này quả nhiên ngốc, nếu hân có một chút xấu tà niệm, vậy nàng trong không gian thúc đẩy linh thảo sinh trưởng cho hân, nàng lại có thể thế nào?

Cô nương ngốc như vậy, hân vẫn phải nhìn chăm chăm một chút, cũng không thể để người ta bắt nạt được.

Ninh Ngô Châu thấy Văn Kiều đã đắm chìm trong tu luyện, liền không lưu lại thêm, rời đi không gian.

Vừa trở lại phòng, một bóng dáng phóng tới, Ninh Ngô Châu bị đụng ngã ngồi trên giường, lồng ngực hơi tức tức đau nhức.

"Chi chi!"

Ninh Ngô Châu cúi đầu, thì nhìn thấy là thỏ yêu đang ngồi trên ngực hân, dậm chân tức giận, quơ quơ móng vuốt uy hiếp hân, lo lắng hỏi thăm mầm non nhỏ đi đâu rồi.

Bây giờ Ninh Ngô Châu chỉ mới bước vào con đường tu luyện ở cấp thấp, tu vi chỉ ở cảnh giới nhập nguyên, đối với thỏ yêu biến dị cấp sáu thực sự không đáng chú ý. Nếu không phải trong khoảng thời gian này hân thường xuyên ném linh đan cho thỏ yêu ăn, sợ rằng vừa rồi thỏ yêu cũng không phải chỉ đụng một chút như vậy, mà là trực tiếp tấn công hân.

Mặc dù luôn luôn bình tĩnh, trước núi thái sơn sụp đổ sắc mặt cũng không đổi sắc, nhưng không thể phủ nhận lúc này Ninh Ngô Châu chỉ là một người tầm thường yếu ớt.

Ninh Ngô Châu tầm thường yếu ớt hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười ôn nhu mà kinh khủng, xách lên thỏ yêu, âm áp ôn hòa nói: "Người muốn tìm A Xúc?"

Thỏ yêu trực giác được nguy hiểm, mềm nhũn treo trên tay hân, ô ô vài tiếng, giống như một con thỏ nhỏ yếu đuối đáng thương lại bất lực.

"Nàng đang tu luyện, tạm thời người sẽ không tìm thấy nàng." Ninh Ngô Châu nói, tiện tay cho nó ăn một viên linh đan, "Ta hi vọng lần sau người chú ý một chút, nếu không tịch thu tất cả linh đan của người."

Thỏ yêu vô tội nhìn hân, coi như nghe không hiểu lời hân nói.

Ninh Ngô Châu cười cười, giờ tay nắm bên má giấu linh đan của nó, "Linh đan đều giấu nơi này đúng không? Ăn liền không còn thật sao?"

Dưới sự bức bách lại uy hiếp, thỏ yêu lấy lòng cọ cọ tay của hân.

Tuy muốn mầm non nhỏ, nhưng cũng muốn lấy lòng luyện đan sư có thể cung cấp linh đan.

Ninh Ngô Châu giáo huấn tỏ yêu một trận, rồi ném đến một bên, cho nó một bình đàn, để người ta kêu Tiềm Thú đến.

Khi Tiềm Thú tới, thấy Ninh Ngô Châu ngồi trên giường cạnh cửa sổ xem xét một cái thẻ ngọc, con tỏ yêu được mang ra từ Lân Đài Liệp cốc cực kỳ xa xỉ ôm cái bình đàn, hạnh phúc nằm gặm linh đan.

Yêu thú biến dị thích ăn linh đan như thế, cũng chỉ Ninh Ngô Châu có thể nuôi nổi, trách sao tỏ yêu này có đánh chết cũng không chịu rời đi.

"Điện hạ." Tiềm Thú thì lễ cúi chào, lo lắng hỏi, "Ngài muốn bế quan tu luyện sao?"

Ninh Ngô Châu nói: "Trước không vội, ta có việc giao cho các ngươi."

Tiềm Thú đáp dạ, cung kính lắng nghe phân phó của hắn, chờ nghe xong sắp xếp của hắn, kinh ngạc nói: "Điện hạ, ngài đây là muốn..."

"Đúng, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi, không bằng làm an bài trước." Ninh Ngô Châu không phủ nhận.

Sớm muộn sẽ rời đi là lúc nào?

Mặc dù Tiềm Thú có nhiều nghi hoặc, lại biết Ninh Ngô Châu quyết định sẽ không thay đổi, không nói gì nữa, rất nhanh liền xuống dưới an bài.

Tiếp lấy Ninh Ngô Châu vào không gian một chuyến, mang linh thảo lấy được tại Lân Đài Liệp cốc gieo xuống.

Bên trong không gian một vườn linh thảo xanh um tươi tốt, sáng láng hơn so với trước, ào ạt lớn lên, nhìn xem đều không ngừng tăng trưởng mười năm đến hai mươi năm, cơ hồ che đi chậu linh ngọc trong linh điện.

So với những linh thảo được Văn Kiều thúc đẩy sinh trưởng, mầm non nhỏ trong chậu linh ngọc vẫn thấp bé yếu ớt như cũ, không có khởi sắc gì.

Ninh Ngô Châu gieo tất cả linh thảo xuống, lại nhìn một lát, liền rời đi không gian.

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu an bài tốt các việc vặt vãnh khác, cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Một tháng sau, Thành Hạo Đế đến phủ Thất hoàng tử.

"Tiểu Thất vẫn bế quan chưa ra?" Thành Hạo Đế kinh ngạc hỏi.

Quản sự nói: "Đúng vậy, mới đầu điện hạ còn để người ta đưa một ngày ba bữa, về sau liền không cho người ta đưa đến nữa."

Thành Hạo Đế nghe được kinh ngạc, càng chính là cao hứng, xem ra sau khi nhĩ tử có thể tu luyện, một lòng vui đầu khổ tu, sớm muộn gì cũng có thể bù lại thời gian mười chín năm tu luyện, tu vi nhất định không thể thấp hơn so với những người khác.

Thành Hạo Đế biết được Ninh Ngô Châu bế quan tu luyện, liền không đi quấy rầy, nói với quản sự, chờ Ninh Ngô Châu xuất quan, phải báo cho ông ngay.

Quản sự đáp dạ.

Như thế, lại qua nửa tháng, Thành Hạo Đế nhận được tin tức, Ninh Ngô Châu xuất quan.

Thành Hạo Đế từ hoàng cung đuổi tới Thất hoàng tử phủ.

Nhìn thấy Ninh Ngô Châu, Thành Hạo Đế liền dò xét tu vi của Ninh Ngô Châu, phát hiện bế quan nửa tháng, hiện tại hắn mới chỉ ở cảnh giới nhập nguyên hậu kỳ, cả người đều có chút không tốt.

"Tiểu Thất, sao con..."

Khi Ninh Ngô Châu mới sinh liền thức tỉnh thần dị huyết mạch, thậm chí bởi vì lực lượng huyết mạch bá đạo, không thể không niệm phong mình, mới có thể bình an trưởng thành. Như thế có thể thấy được Ninh Ngô Châu có tư chất rất cao, hiếm có trên đời.

Nhưng nửa tháng bế quan tu luyện, cũng chỉ từ cảnh giới nhập nguyên sơ kỳ tu luyện tới hậu kỳ, tốc độ này cũng quá chậm.

Nếu như là người tu tiên phổ thông, tốc độ như vậy tự nhiên không có vấn đề, hơn nữa còn có vẻ nhanh. Nhưng cảnh giới nhập nguyên là cảnh giới đầu tiên mà người tu tiên tu luyện, căn bản không đáng lo, với tư chất của Ninh Ngô Châu, tuy tiện liền có thể vượt qua mới đúng.

Nhưng bây giờ hắn còn chưa tu luyện tới cảnh giới nhập nguyên vĩ.

Dường như Ninh Ngô Châu biết suy nghĩ trong lòng ông, nói ra: "Phụ thân, chẳng lẽ ngài đã quên con thức tỉnh thần dị huyết mạch là loại nào sao?"

Thành Hạo Đế chần chờ nói: "Trước kia con từng nói qua, là để hi huyết mạch, sinh ra đã hiểu chuyện, người mang giới tử, thống ngự vạn khí, ban bố ân trạch tứ phương..."

Ninh Ngô Châu mỉm cười, "Đúng vậy, để hi huyết mạch bổ trạch tứ phương, lại là người mang giới tử, tốc độ tu hành sẽ khá chậm."

Không gian linh thảo là một loại hợp chất diễn sinh với lực lượng huyết mạch của hân, bây giờ không gian linh thảo chỉ có nửa mẫu vuông, là hình thái cấp một, chờ lúc hân tu luyện, đôi khi cần thiết phải đem một phần tu vi nuôi không gian linh thảo, mới có thể khiến không gian linh thảo tiếp tục trưởng thành.

Có thể nói, không gian của hân là loại trưởng thành, đồ vật cần thiết chính là tu vi của hân.

Cũng bởi vì như thế, tốc độ tu hành sẽ khá chậm, mà lại còn hoàn toàn gian nan.

Sau khi Thành Hạo Đế nghe xong, than nhẹ, về sau lại cảm thấy, để hi huyết mạch thế nhưng là một trong Ngũ Đế huyết mạch trong truyền thuyết, trong ngàn ngàn vạn vạn thế giới, có một người thức tỉnh đã là vô cùng may mắn, so sánh con của hân với những người khác, đã là được trời ưu ái, tốc độ tu luyện chậm một chút liền chậm một chút thôi, cũng lắm thì phải thêm một số người bảo hộ hân là được.

Thành Hạo Đế rất nhanh đã nghĩ thoáng, sau đó ông hỏi thăm tình hình tu luyện của hân, cũng chuẩn bị giải đáp một vài vấn đề gặp phải khi tu luyện, chỉ bảo hân tiến lên.

Nào biết Ninh Ngô Châu nói: "Không cần, con đều đã rõ ràng."

Thành Hạo Đế cực kỳ mất mát.

Con của hân thật vất vả có thể tu luyện, làm phụ thân đang muốn thể hội một chút niềm vui thú chi bảo nhi tử tu luyện, nào biết nhi tử quá thông minh, sức lĩnh ngộ quá cao, căn bản liền không cần người chỉ bảo.

Mất mát Thành Hạo Đế đành phải nói sang chuyện khác, nói: "Bây giờ con đã có thể tu luyện, phải chăng muốn đem việc này thông báo rộng rãi, để bên ngoài biết được?"

Thành Hạo Đế cũng có chút tư tâm, những năm này, con của ông bị không ít người truyền thành phế vật, đều nói nếu không phải có ông sủng ái, con của ông làm sao có thể phách lối tùy hứng hành tẩu ở giới tu tiên? Mỗi khi nghe được những tin đồn này, tuy Thành Hạo Đế không biểu thị gì, nhưng lúc trở về phòng lại tức giận đến muốn mắng chửi người.

"Không cần." Ninh Ngô Châu có suy tính của riêng mình, "Tạm thời trước hãy giấu diếm, ngày khác đợi đến khi tu vi của con cao hơn lại nói."

Thành Hạo Đế ngẫm lại cũng đúng, mặc dù Đông Lăng vắng vẻ, nhưng ai biết kẻ chủ mưu phía sau ám hại phụ thân Văn Bá Thanh năm đó có tiếp tục chú ý sự tình của Đông Lăng hay không, nếu để bọn hân phát giác được Ninh Ngô Châu mang thân đệ huyết mạch, dễ dàng trêu chọc đến họa sát thân.

Vẫn là khiêm tốn chút a.

Thành Hạo Đế còn muốn nói điều gì, đột nhiên thần sắc Ninh Ngô Châu hơi đổi, đánh gãy ông, "Phụ thân, con còn có việc, ngài đi trước đi."

Thành Hạo Đế: "..."

Ông không vội nha, còn muốn cùng nhi tử nói về chuyện phái người đi tìm con dâu mất tích.

Cuối cùng Thành Hạo Đế vẫn là ưu thương rồi đi, nhi tử quá giỏi, làm phụ thân rất không có cảm giác thành tựu.

Sau khi Thành Hạo Đế rời đi, Ninh Ngô Châu liền tiến vào không gian.

Vừa mới tiến không gian, một trận gió thổi đến, khiến cho gã yếu Ninh Ngô Châu kém chút bị quét bay, thụt lui mấy bước, sau lưng đụng vào một hàng dây leo màu thạch kim cứng rắn.

Chẳng biết lúc nào, linh thảo bên trong không gian của hân sinh trưởng cực kỳ tươi tốt, những loại cấp cao còn tốt hơn, cấp thấp linh thảo đã không biết sinh trưởng qua mấy mùa, hạt giống chất thành đồng, những loại khác vẫn tiếp tục sinh trưởng, đem không gian vốn đã không lớn chen lấn đầy ắp, không có lối ra.

Ninh Ngô Châu kéo kéo dây leo sau lưng, phát hiện dây leo này là mây Thạch Kim Mãng cấp năm, hạt giống cây mây Thạch Kim Mãng là tìm được ở không gian dưới đất tại Lân Đài Liệp cốc, bởi vì Văn Kiều thích, Ninh Ngô Châu liền tiện tay trồng ở viên ngoài không gian, nào biết chưa hơn một tháng, Thạch Kim Mãng này đã mọc ra một mảng lớn, giống như những con măng xà quấn quanh thân cây thô to, có màu thạch kim, vô cùng cứng rắn, đúng là một loại vật liệu luyện khí cực tốt.

Ninh Ngô Châu chỉ nhìn một chút, liền đem ánh mắt phóng tới trước vườn linh thảo.

Linh thảo sinh trưởng quá dày đặc, Ninh Ngô Châu bỏ ra rất nhiều công sức mới tìm được chậu linh ngọc, nhưng mà chậu linh ngọc đã vỡ thành mảnh nhỏ.

Ninh Ngô Châu kinh ngạc, nhanh chóng tìm kiếm mầm non nhỏ khắp nơi.

Gió còn thổi loạn như bão tố trong không gian, Ninh Ngô Châu liền phát hiện con gió theo một loại quy luật phương thức xoay tròn, tập trung trong vườn

linh thảo, chỗ nó tụ tập...

Ninh Ngô Châu còn chưa kịp nhìn kỹ, một trận rầm rầm vang lên, đám cỏ cây trong không gian động đậy, phát ra âm thanh rì rào vui sướng, phảng phất như đang vui vẻ về thứ gì đó.

Một thiếu nữ có khuôn mặt như vẽ, tóc đen chấm đất xuất hiện bên trong vườn linh thảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Càng muốn chém chém giết giết!

"A Xúc!"

Ninh Ngô Châu mừng rỡ nhìn xem thiếu nữ trong linh điền, đang muốn đi qua, đột nhiên nghe được giọng nói hốt hoảng: "Ngài đừng qua đây!"

Bước chân dừng lại, trên mặt Ninh Ngô Châu lộ ra kinh ngạc, cũng không tiếp tục đi tới.

Linh thảo chung quanh hoàn toàn tươi tốt, điền cuồng sinh trưởng, không biết rõ tình hình còn tưởng rằng nơi này không biết đã hoang phế bao lâu rồi, khiến cho cô đại rậm rạp, hoàn toàn không có sự gọn gàng mà linh điền nên có. Cũng bởi vì linh thảo mọc quá tốt, thiếu nữ ẩn thân trong đó chỉ lộ ra cái đầu, và vùng da cổ trắng nõn tinh tế như ẩn như hiện...

Ninh Ngô Châu đột nhiên hiểu rõ gì đó, vẻ mặt cứng lại.

Văn Kiều giống như một con thỏ nhỏ cảnh giác, trốn giữa trùng trùng linh thảo, khăn trương nhìn chăm chăm hấn, lúng ta lúng túng nói: "Ngài có thể giúp ta lấy bộ y phục không? Tạm thời ta còn chưa thể biến ra y phục."

Nói đến đây, Văn Kiều có chút xấu hổ.

Trong truyền thừa là có dạy nàng khi chuyển hóa thành hình người, như thế nào biến ra y phục. Nhưng thực lực của nàng không đủ, hóa thành hình người đã dùng hết tất cả sức mạnh của nàng, tạm thời không có năng lực biến ra y phục, chỉ có thể trốn tránh như thế.

Ninh Ngô Châu nghe được liền mỉm cười, thiếu nữ ở giữa trùng trùng linh thảo trùng trùng đôi mắt đen to tròn, khuôn mặt phấn nộn mặc dù còn mang nét ngây thơ, nhưng có thể nhìn thấy tương lai sẽ thiên tư quốc sắc cỡ nào.

Cuối cùng Ninh Ngô Châu vẫn là trở về phòng, đi tìm hòm xiềng lúc Văn Kiều gả tới đã mang theo qua, lấy một bộ váy màu xanh nhạt lại đây.

"Ngài, ngài treo ở chỗ ấy là được." Văn Kiều nhỏ giọng nói.

Ninh Ngô Châu cầm y phục treo lên một cành mây Thạch Kim Mãng ở sau lưng, sau đó liền thấy nhánh mây đó giống như một con mãng xà ẩn nấp, chỉ nghe tiếng xột xoạt lướt qua, đưa y phục đến trước mặt thiếu nữ trong vườn linh thảo.

Văn Kiều lấy được y phục, đôi mắt đen lúng liếng chăm chú nhìn nam nhân bên ngoài vườn linh thảo.

Nàng hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Phu quân, ngài có thể quay người lại không?"

Ninh Ngô Châu yên lặng liếc nhìn nàng, xoay người.

Văn Kiều nhìn thấy nam nhân kia đưa lưng về phía nàng, nhanh chóng mặc y phục vào.

Tuy nói đã làm cô đại mấy tháng, nhưng sau khi hóa thành hình người, không mặc y phục thực sự rất quái dị, không có cảm giác an toàn.

"Phu quân, ta xong rồi."

Nghe được giọng nói, Ninh Ngô Châu quay người, liền nhìn thấy thiếu nữ đứng trong vườn linh thảo, bộ váy màu xanh nhạt tươi mát tao nhã, gương mặt xinh đẹp đoan trang vô song, lông mày không vẽ mà đen, môi không điểm mà đỏ thắm, cặp mắt trong veo như nước, dịu dàng nhìn qua đây, khiến tim người ta đập thình thịch.

Văn Kiều nhìn hấn nở nụ cười, khoe môi hiện ra lúm đồng tiền, răng nanh nhỏ như ẩn như hiện.

Thật đáng yêu.

So với nét mỹ lệ vô song, lúm đồng tiền chợt hiện ra kia càng khiến hấn yêu thích hơn, Ninh Ngô Châu nở một nụ cười ảm áp lại với nàng, hướng nàng

ngoắc, "A Xúc lại đây."

Văn Kiều cẩn thận đi xuyên qua đám linh thảo chung quanh, đến trước mặt Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu cúi đầu xem kỹ nàng, băng cơ ngọc cốt, hai má hơi hồng ửng đỏ, so với nét tái nhợt suy nhược lúc trước, bây giờ Văn Kiều nhìn như một cô nương khỏe mạnh. Đương nhiên, có lẽ là đã từng trưởng thành không tốt, nên dáng dấp vẫn nhỏ bé sạch sẽ, là một tiểu cô nương khiến người ta phải thương tiếc, khí chất mảnh mai đập vào mắt.

Hắn nắm cổ tay của nàng lên kiểm tra, phát hiện hỏa độc trong cơ thể nàng đã biến mất.

Ninh Ngô Châu lộ vẻ kinh ngạc.

Văn Kiều ngoan ngoãn để hắn kiểm tra, nói: "Có thể là do ta đã chết đi một lần, thân thể tái tạo lại, nên hỏa độc cũng biến mất."

Lúc trước Văn Kiều cũng đã kiểm tra thân thể của mình, bây giờ thân thể của nàng cực kỳ khỏe mạnh, không chỉ có hỏa độc luôn ăn mòn nàng đã biến mất, vấn đề kinh mạch bị rò rỉ cũng được giải quyết, hiện nay ba mươi sáu kinh mạch đã có thể tích lũy linh lực, không cần lại lo lắng linh lực thoát đi.

Hắn là sau khi chết đi một lần, có thể chuyển hóa ra yêu thể đã mang tới chỗ tốt.

So với huyết nhục thân thể của người phàm, yêu thể tự nhiên càng mạnh mẽ hơn, tuy nói yêu thể của nàng chỉ là một gốc mầm non nhỏ, nhưng cũng là một loại yêu thể.

Chỉ có kinh mạch hơi yếu ớt chút, cái khác đã không đáng ngại. Còn về kinh mạch trời sinh yếu ớt, ngày sau có thể đền bù, chỉ cần tốn chút thời gian, hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi Ninh Ngô Châu kiểm tra xong, sắc mặt hòa hoãn, tự nhiên cũng cao hứng.

Kinh mạch là vùng đất người tu tiên chứa linh lực, nếu xảy ra vấn đề gì, cũng khó chữa liệu nhất.

Bây giờ chính Văn Kiều tự lành, không cần lại nghĩ trăm phương ngàn kế giúp nàng trị tận gốc, không còn gì tốt hơn. Nếu so sánh, kinh mạch yếu ớt ngược lại là không có gì, chỉ cần cho hắn thời gian, có thể tìm ra thiên tài địa bảo mở rộng kinh mạch, tìm được phương án trị liệu, nhất định có thể chữa khỏi.

Văn Kiều không nháy mắt nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn hòa hoãn, không tự chủ được nở nụ cười.

"A, tu vi của ngài..." Văn Kiều nhìn kỹ hắn, phát hiện hiện tại tu vi hắn đã là cảnh giới nhập nguyên hậu kỳ, nàng hé miệng cười, "Ngài cũng tiến bộ."

Ninh Ngô Châu cười nói: "Vừa rồi phụ thân lại đây, còn tiếc nuối tu vi của ta quá thấp, tốc độ tu luyện quá chậm."

Nghĩ đến mình còn chưa nói tí mĩ về không gian cho nàng biết, liền cùng nàng nói rõ một lần.

Văn Kiều nhìn mà than thở, không nghĩ tới trên đời này lại còn có huyết mạch kì lạ bậc này, nàng thật lòng nói: "Ngài thật lợi hại, có thể kế thừa huyết mạch lợi hại như vậy."

Ninh Ngô Châu lại lắc đầu, "Mặc dù lợi hại, nhưng cũng có rất nhiều hạn chế, không gian này chính là một loại hạn chế."

Có lẽ với mọi người mà nói, có được một không gian linh thảo đúng là chuyện tốt, nhưng cũng hạn chế tốc độ tu luyện của hắn. Nếu không phải người có nghị lực bền vững, về việc hao phí thời gian dài tu luyện nhưng không được bổ ích, sợ rằng cuối cùng bởi vì các loại nguyên nhân mà sa vào bòng môn tà đạo, không khống chế được tự hủy hoại mình.

Ngũ Đế huyết mạch xác thực hùng mạnh, nhưng thiên đạo vì cân bằng, cũng sẽ tạo ra hạn chế, chứ không mặc kệ mạnh mẽ đến nỗi dao động căn cơ sinh tồn của chúng sinh.

Văn Kiều có chút hiểu được.

Cuối cùng nàng nói: "Không sao, tốc độ tu luyện của ta nhanh, hiện tại đã là cảnh giới nguyên minh, về sau ta sẽ bảo vệ cho ngài."

Phu quân nhà nàng có được hùng mạnh thân dị huyết mạch, còn có một cái không gian linh thảo, có thể nói là người mang cự bảo. Hết lần này tới lần khác tu vi lại chịu hạn chế, khó mà tự vệ, nếu bị người khác phát hiện hắn có thân dị huyết mạch, chỉ sợ sẽ sinh ra ý định giết người đoạt bảo, hơn nữa có thể có người muốn cướp đoạt thân dị huyết mạch của người khác, không thể không phòng ngừa những việc này.

Tiểu cô nương hoàn toàn thật lòng nghiêm túc, trong lòng Ninh Ngô Châu như nhũn ra, mỉm cười gật đầu, "Vậy thì tốt, ta chờ A Xúc bảo vệ."

Văn Kiều ừ một tiếng, quyết định phải cố gắng tu luyện, không thể lười biếng.

Sau khi chuyển hóa yêu thể, Văn Kiều đạt được tu vi đến cảnh giới nguyên minh, lần nữa vượt qua một đại cảnh giới.

Không thể không nói, tốc độ tu luyện này quả là nghịch thiên, nghe thấy phải kinh sợ.

Nhưng nghĩ tới nàng đã trải qua cử tử nhất sinh mới chuyển hóa ra yêu thể, liền không kỳ quái.

Thử hỏi người trên thế gian này, ai có thể may mắn giống nàng, vốn là nửa người nửa yêu yếu ớt, thậm chí có khả năng sống không quá hai mươi, lại bởi vì cơ duyên này, để nàng thoát khỏi vận mệnh chết trẻ, chính thức đạt được con đường tu tiên bằng phẳng.

Văn Kiều trong lòng biết đây hết thảy đều là công lao của Ninh Ngô Châu, nếu không phải hắn mang nàng đi Lâm Đài Liệp cốc, cẩn thận điều trị thân thể cho nàng, thậm chí sau khi nàng chết, vẫn không từ bỏ mà đi tìm nàng, không tiếc bại lộ không gian của mình giúp nàng hóa hình.

Nhiều việc như vậy, đâu chỉ là tái sinh phụ mẫu.

So với thân sinh phụ mẫu, những việc Ninh Ngô Châu làm không kém chút nào.

Sau khi Văn Kiều biến hóa, Ninh Ngô Châu liền dẫn nàng rời đi không gian.

Hai người mới từ không gian ra, Văn Kiều phát giác được có vật gì đó nhào lên người nàng, trong lúc vô ý thức đưa tay ra chụp, liền bắt được một con thỏ lông xù.

Thỏ yêu dùng lực cạo lấy Văn Kiều, mầm non nhỏ của nó đã xuất hiện.

Chỉ là cạo cạo, đột nhiên phát hiện có gì không đúng, thỏ yêu tập trung nhìn vào, cả thân thỏ đều ngậy ra.

Không phải mầm non nhỏ?!!!

Không đúng, mầm non nhỏ của nó biến thành hình người!

Ninh Ngô Châu cau mày, đưa tay lôi con thỏ yêu ra, nói với Văn Kiều: "Nàng hãy nghỉ ngơi một lát trước, đây là chỗ ta bề quan, sẽ không người nào dám tiến vào."

Văn Kiều gật đầu, hiểu rõ ý của hắn.

Lúc trước nàng vẫn là một gốc mầm non nhỏ, không biết lúc nào có thể hóa hình thành người, Tiềm Thú cho là nàng đã chết, Thành Hạo Đế cho là nàng bị người bên ngoài bắt đi, đối với bên ngoài cũng nói như vậy. Dù sao người là không ở Đông Lăng, nếu hiện nay nàng đi ra, kia không phải sẽ khiến người ta biết có bí ẩn gì đó bên trong hay sao?

Nghĩ đến năm đó kẻ thù hại chết phụ mẫu của nàng có lẽ vẫn ở chỗ tối nhìn trộm Đông Lăng, Văn Kiều mím môi, trong lòng biết hiện tại bọn họ còn cần cẩn thận ẩn nấp.

Ninh Ngô Châu ra ngoài một hồi liền trở về, trong tay mang theo một hộp đựng thức ăn.

Trong hộp cơm đều là thức ăn.

Thời gian qua đi hơn hai tháng, một lần nữa hai phụ thể ngồi cùng bàn ăn cơm.

Có thể ăn đồ ăn bình thường, Văn Kiều cảm động đến kém chút khóc, làm một gốc mầm non nhỏ chỉ có thể uống nước linh dược cũng rất khổ bức.

Thỏ yêu thấy bọn họ ăn ngon, tò mò nhảy lên bàn, nhìn một lát phát hiện không có gì hứng thú, liền ngồi ở một bên, ôm linh đan gặm.

Sau bữa ăn, hai người ngồi cùng một chỗ, thương lượng về kế hoạch sau này.

"Bây giờ nàng không tiện xuất hiện ở trước mặt người khác, không bằng chúng ta rời đi Đông Lăng." Ninh Ngô Châu nói kế hoạch của mình, "Chúng ta cũng nên xuất ngoại đi xem một chút địa phương khác, coi như lịch luyện tu hành."

Việc bọn họ cần làm rất nhiều, hiện giai đoạn cần nhất là lịch luyện, tăng cao thực lực.

Văn Kiều gật đầu, đối với an bài của hắn không có ý kiến.

"Không bằng một tháng sau xuất phát, trong khoảng thời gian này ta lại luyện chút linh đan và phù lục, hiện tại muốn nuôi con thỏ cũng không dễ dàng." Ninh Ngô Châu có ý riêng.

Văn Kiều nhìn thoáng qua con thỏ yêu đang ăn linh đan, rất là u sầu, cảm thấy nuôi gia đình thực sự không dễ dàng.

Tiếp lấy nàng tò mò hỏi: "Bây giờ ngài có thể luyện linh đan cấp bậc mấy? Có thể vẽ phù cấp mấy?"

"Linh đan, hiện tại đại đa số là cấp hoàng, bất quá cũng có thể luyện chút cấp huyền, chỉ là đan luyện ra không nhiều."

Linh đan đẳng cấp chia làm thánh, vương, thiên, địa, huyền, hoàng, cấp hoàng đan là cấp thấp nhất, cũng là cấp mà rất nhiều luyện đan sư mới nhập môn luyện được.

Lúc trước bế quan nửa tháng, Ninh Ngộ Châu cũng không có chỉ lo tu luyện, mà còn thử luyện đan và chế phù.

Có thể nói, tốc độ Ninh Ngộ Châu tu luyện sở dĩ chậm như vậy, cũng không phải bởi vì chỉ muốn nuôi không gian, mà hắn còn tốn hao hơn phân nửa thời gian dùng để luyện đan chế phù.

Văn Kiều đang muốn nói hắn mới tu luyện hơn một tháng, liền có thể luyện ra cấp huyền đan đã cực kỳ lợi hại, liền nghe đến hắn nói: "Không phải là cực phẩm đan thì sẽ có quá nhiều tạp chất, được tính cũng không tốt, người tu tiên phục dụng quá nhiều, trong cơ thể sẽ tích lũy tạp chất và đan độc, không có ích cho việc tu luyện."

Văn Kiều yên lặng ngậm miệng.

Được rồi, nàng biết vị phu quân này của mình là người truy cầu hoàn mỹ, liền xem như luyện đan và chế phù, cũng vẫn yêu cầu hoàn mỹ. Không phải linh đan cực phẩm, phù lục cực phẩm sẽ không cần, tự nhiên cũng sẽ không cho nàng ăn một chút linh đan kém chất lượng, linh đan lúc trước bởi vì là Ninh thị luyện đan sư luyện, Ninh Ngộ Châu không thể yêu cầu quá nhiều, nên không có ngăn cản Văn Kiều sử dụng.

Hiện nay hắn có thể luyện đan, tự nhiên phải yêu cầu tốt nhất.

"Về phần phù lục, hiện nay phần lớn là cấp hoàng thượng phẩm, cực phẩm cực ít, độ thuần thực còn có chút chỗ khiếm khuyết, cần tiếp tục luyện tập." Ninh Ngộ Châu nói tiếp.

Văn Kiều yên lặng nhìn hắn.

Ninh Ngộ Châu nhìn nàng cười cười, ôn nhu nói: "Tuy nói đan phù khí trận chỉ là phụ trợ, nhưng lúc đối địch có thể xuất kỳ bất ý, vì có được phần thắng càng nhiều thì sẽ thay đổi chiến cuộc, không câu nệ là cái gì, người chỉ có sống sót, mới có thể làm việc khác."

Văn Kiều dụng tâm nhớ kỹ, kinh nghiệm thực chiến của nàng quá ít, Ninh Ngộ Châu đề điểm đối với nàng rất quan trọng.

Định tốt thời gian rồi đi, Ninh Ngộ Châu liền bế quan lần nữa.

Văn Kiều không tốt xuất hiện trước mặt người khác, tất nhiên ở cùng một chỗ với hắn, thấy hắn thật sự luyện đan, liền để hắn đưa nàng vào không gian, dự định dọn dẹp cất tia vườn linh thảo cho gọn gàng.

Văn Kiều thuận tay mang theo thỏ yêu vào không gian.

Vừa mới tiến không gian, thỏ yêu liền bị cả vùng không gian linh thảo làm sợ ngây người.

Thật nhiều thật nhiều linh thảo.

Thỏ yêu hưng phấn nhào vào, mục tiêu là gốc Địa Long Triền Tỳ Lan cấp tám.

Văn Kiều nhanh tay ngăn cản nó, "Địa Long Triền Tỳ Lan còn chưa đủ năm, người không thể ăn, chờ sau khi nó trưởng thành, ta sẽ hỏi Ngộ Châu, có thể chia cho người một hoa lan hay không."

Thỏ yêu ngó ngó nàng, đến cùng cũng không nuốt sống gốc Địa Long Triền Tỳ Lan kia.

Tự nhiên muốn nghe theo mầm non nhỏ, cũng không thể đắc tội luyện đan sư, nếu không về sau liền không có linh đan để ăn nữa.

Bỏ ra mấy ngày thời gian, Văn Kiều đã tu sửa xong linh điền trong không gian.

Linh điền nhanh chóng biến dạng hoàn toàn, không còn hoang phế đầy vườn cỏ dại giống như lúc trước, đã được dọn dẹp vô cùng chỉnh tề.

Văn Kiều đối với linh thảo vốn có một lực lượng tương tác tự nhiên, lại hiểu rõ tập tính và chủng loại của chúng như những đồ vật quý giá tinh tế trong nhà, có thể căn cứ theo ý thích và yêu cầu của từng loại linh thảo mà chuyển vị trí cho chúng nó, linh thảo có chung tập tính sẽ kết hợp làm bạn tương sinh, mỗi một gốc linh thảo bị đổi vị trí đều lớn lên rất có tinh thần.

Ninh Ngộ Châu dành thời gian nhìn một chút, thấy Văn Kiều giống một con ong mật nhỏ bận rộn trong không gian, cười cười, tiếp tục chuyên tâm luyện đan.

Thỏ yêu đi theo Văn Kiều, thỉnh thoảng thừa dịp nàng không chú ý, trộm gặm lá linh thảo và trái cây, may mắn nó cũng biết không thể nuốt cả cây, tốt xấu gì cũng để bọn chúng tiếp tục sinh trưởng, nếu không Văn Kiều đành phải ném nó ra bên ngoài, không cho nó vào đây nữa.

Không thể không nói, thỏ yêu vô cùng thông minh, hiểu được lúc nào không thể gây rối giẫm lên ranh giới cuối cùng của Ninh Ngộ Châu và Văn Kiều.

Sau khi quy hoạch tu chính tốt không gian, Văn Kiều không có chuyện gì làm, liền tiếp tục tu luyện, thúc đẩy linh thảo sinh trưởng, sau đó hái xuống những linh thảo đã thành thực, xử lý tốt rồi để sang một bên, cho Ninh Ngô Châu cảm đi luyện đan.

Chủng loại linh thảo bên trong không gian có gần một trăm loại, linh thảo cấp thấp có hơn tám mươi loại, những linh thảo này có thể luyện chế ra mười mấy loại linh đan, vừa lúc cho Ninh Ngô Châu dùng để luyện tập.

Ninh Ngô Châu lo lắng nàng ở trong không gian buồn chán, thỉnh thoảng cũng sẽ để nàng ra ngoài hoạt động một chút.

Văn Kiều không thích đi ra ngoài, ra ngoài hay không không quan trọng, khi rời đi không gian, nàng đều ngồi một bên xem Ninh Ngô Châu luyện đan.

Kỹ thuật luyện đan của Ninh Ngô Châu càng ngày càng thuần thực, luyện chế ra cấp hoàng linh đan từ thượng phẩm thành cực phẩm, tốc độ luyện đan rất nhanh, một ngày có thể luyện ra mười mấy lô đan, mà mỗi lô đều là cực phẩm.

Sau khi đã hoàn toàn thông thạo luyện cấp hoàng đan, Ninh Ngô Châu tiếp tục luyện cấp huyền đan.

Ninh Ngô Châu chỉ chọn vài loại cấp huyền đan để luyện, chờ đến khi có thể toàn bộ đều luyện ra cực phẩm linh đan, liền tạm thời ngưng lại, không tiếp tục luyện nữa.

Văn Kiều thấy hắn bày ra phù bút, phù mực và lá bùa, thì tới giúp hắn pha mực.

Phù mực được chế thành từ máu yêu thú, trộn với một chút khoáng thạch và dược liệu, có thể vẽ ra phù phẩm cấp cao hơn.

Nếu phù bút, lá bùa, phù mực có chất lượng tốt, phù lục được vẽ ra tự nhiên cũng có phẩm cấp tốt.

Văn Kiều không hiểu những thứ này, vẫn do Ninh Ngô Châu âm giọng nhỏ nhẹ giải thích, nàng ở một bên học tập lắng nghe, sau đó thử pha mực, làm ra phần phù mực đầu tiên.

Ninh Ngô Châu thoáng ngửi thử phù mực, mỉm cười nói: "Không tệ, là hạ phẩm phù mực."

Văn Kiều: "... Chỉ là hạ phẩm."

Ninh Ngô Châu thấy tiểu cô nương tỏ ra thất vọng, cảm thấy chính mình có phải quá không cho mặt mũi hay không, ôn nhu trấn an nói: "Lần đầu tiên nàng pha mực, có thể làm ra hạ phẩm phù mực đã rất đáng gờm, rất nhiều người lần thứ nhất pha mực đều thất bại, cần làm nhiều lần mới có thể thành công pha ra phù mực."

Văn Kiều a một tiếng, hỏi hắn: "Vậy lần đầu tiên ngài pha mực, làm ra phẩm mấy phù mực?"

"Cực phẩm."

Văn Kiều...

Quả nhiên người so với người khiến người ta tức chết, phu quân nhà ta là một thiên tài.

Sau nhiều lần thất bại, cho đến khi pha ra trung phẩm phù mực, Văn Kiều phát hiện mình thực sự không có năng khiếu trong việc này, quả quyết từ bỏ, tránh khỏi lãng phí vật liệu.

Cũng không biết vì sao, tựa như nàng chẳng bao giờ làm được những việc tinh tế tỉ mỉ, so với những thứ này, nàng càng muốn chém chém giết giết, giống như khi ở địa bàn của Băng Lệ Oa, liên tục chiến đấu suốt mười ngày với Băng Lệ Oa nàng đều không cảm thấy nhàm chán, ngược lại còn có thể tái chiến mười ngày.

Nhìn một lát, Văn Kiều liền mang theo thô yếu, đến sát vách luyện kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Văn thử thử gọi ca ca

Văn Trọng Thanh nhìn nữ nhi đang quỳ gối trước mặt, ánh mắt phức tạp.

"Con thật đã quyết định?"

Văn Mị nhẹ gật đầu, vẻ mặt kiên nghị, "Phụ thân, thương thế của con đã dưỡng tốt, ngài không cần lo lắng cho con. Với con mà nói, lưu tại gia tộc tu luyện không có nhiều bổ ích, con không muốn dừng bước tại đây. Phụ thân, Đông Lăng thực sự quá nhỏ, thiên địa linh khí mỏng manh, thà tranh đoạt số

tài nguyên ít ỏi với người Đông Lăng, không bằng đi ra bên ngoài xông xáo một phen."

Văn Trọng Thanh ngẩn người, không nghĩ tới nữ nhi sẽ nói ra loại lời này.

Hắn nhìn kỹ nữ nhi đang quỳ thẳng trước mặt, ánh mắt lướt qua khuôn mặt kiêu mị vô song của nàng, trầm giọng nói: "Mị nhi, con có biết trên con đường tu luyện, vì sao nữ tử ít hơn nam tử hay không? Đạt được thành tựu đại đạo đều là nam nhân nhiều hơn nữ tử?"

Văn Mị chần chờ một lúc, nói ra: "Bởi vì điều kiện năng khiếu bẩm sinh của nữ tử yếu hơn nam tử, với lại nữ tử cần suy tính và bận tâm quá nhiều chuyện, những nguyên nhân đó đều sẽ trì hoãn nữ tử tu luyện, không bằng nam nhân dứt khoát thoải mái hơn."

"Đúng như thế." Văn Trọng Thanh tàn nhẫn nói, "Nếu con đã rõ ràng đạo lý kia, vậy con có biết dung mạo nữ tử quá xuất chúng sẽ có kết quả gì không?"

Trong lòng Văn Mị khẽ run, ngẩng đầu nhìn phụ thân.

Nàng mở miệng, giọng nói chua chát, "Dung mạo nữ tử quá xuất sắc, nếu có được cường đại võ lực và bối cảnh hùng hậu, chính là chuyện đương nhiên, người nào dám ngấp nghé. Nhưng nếu là người không đủ bản lĩnh và bối cảnh đủ để che chở, dễ dàng đưa tới ngấp nghé và mầm tai vạ."

"Đúng vậy, con cũng rõ ràng đạo lý kia, vậy con có biết, nếu là ở tại Đông Lăng, bằng vào địa vị của Văn thị, không người nào dám đối với con thế nào. Nhưng ra khỏi Đông Lăng, Thánh Vũ đại lục rộng lớn, Văn gia không đáng kể chút nào, một thân một mình con, tu vi không cao, với dung mạo như thế, người nào có thể che chở con?" Văn Trọng Thanh hỏi.

Văn Mị nắm tay thật chặt, lộ ra cả gân xanh.

Sao Văn Trọng Thanh không nhìn ra nàng không cam tâm, không khỏi thở dài, "Con là đứa nhỏ có tư chất tốt nhất của Văn thị đời này, cũng là hải tử mà ta kiêu ngạo nhất. Nhưng thiên phẩm căn nguyên linh lực của con là hệ thủy, đối với nam tử là lô đỉnh cực tốt, nếu để người khác phát hiện căn nguyên linh lực của con, chỉ sợ sẽ đưa tới mầm tai vạ đáng sợ. Cha thực sự không nguyện ý bởi vậy mà con bị người phá hủy."

Văn Mị im lặng không nói.

Hồi lâu, nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn phụ thân, nói ra: "Nếu vậy con sẽ hủy gương mặt này."

"Mị nhi!" Văn Trọng Thanh kêu sợ hãi.

Văn Mị không khỏi cười lên, "Phụ thân, như lời ngài nói, đã dung mạo của nữ tử dễ dàng đưa tới mầm tai vạ, vậy thì không muốn nó nữa. So với dung mạo mang tới điều kiện, con càng muốn đi con đường tu đạo thông thiên, tranh con đường vô tận kia, cái khác có hay không lại có làm sao?"

Văn Trọng Thanh nghe được run rẩy kinh hãi, trực giác nghĩ có phải nữ nhi bị Ninh Triết Châu kích thích hay không.

Hắn ý vị sâu xa nói: "Mị nhi, mặc dù Ninh Triết Châu không có duyên với con, nhưng con chớ bởi vậy mà nản chí, bằng nhân phẩm và nhan sắc của con, cộng thêm tư chất thiên phẩm căn nguyên linh lực, còn sợ tìm không thấy song tu đạo侶 thích hợp sao? Nhất định có nam nhi tốt tùy cho con chọn..."

"Vì sao con nhất định phải tìm song tu đạo侶? Không thể tu luyện một mình sao?" Văn Mị nhàn nhạt hỏi.

Văn Trọng Thanh trợn mắt hốc mồm.

Nữ nhi quả nhiên bị kích thích đến mơ hồ!

Văn Mị biết bản tính của phụ thân vẫn là một người tương đối truyền thống, không muốn nói quá nhiều kích thích ông, nhưng nếu đã làm quyết định, thì sẽ không thay đổi.

Sau nửa canh giờ, Văn Mị rời khỏi thư phòng của Văn Trọng Thanh.

Trên đường, gặp được đệ tử trẻ tuổi Văn thị từ diễn võ trường trở về, do Văn Nhân dẫn đầu, những Văn thị đệ tử khác đi theo bên người nàng, nghe lệnh nàng.

Nhìn thấy Văn Mị, đám người dồn dập tiến lên hành lễ, miệng gọi Tứ tiểu thư.

Văn Mị là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ tuổi trong Văn thị, những đệ tử trẻ tuổi này gặp được nàng, đều cung kính kêu một tiếng Tứ tiểu thư.

Sắc mặt Văn Nhân trong phút chốc trở nên hết sức khó coi.

Mấy ngày này, Văn Mị đều ở trong phòng dưỡng thương, rất ít xuất hiện trước mặt người khác. Không có Văn Mị, Văn Nhân trở thành đệ tử Văn thị xuất sắc nhất trên diễn võ trường, ánh mắt của mọi người tự nhiên tập trung trên người nàng, chỉ nghe theo nàng.

Nhưng mà Văn Mị vừa xuất hiện, tình huống lập tức chuyển biến, Văn Ngũ tiểu thư như nàng chỉ có thể lui ra vị trí phía sau.

Đã bị thương, vì sao không dưỡng lâu hơn một chút?

Văn Mị gật đầu với đám người, động viên vài câu, liền nhẹ nhàng rời đi.

Văn Nhân gọi nàng lại, nhanh chóng theo sau, cười hỏi: "A Mị, thương thế của người dường thế nào? Khỏe chưa?"

"Gần như khỏi hẳn." Văn Mị nói một cách đơn giản.

Văn Nhân không tin, nàng nhìn mặt Văn Mị, gương mặt vũ mị xinh đẹp tái nhợt, sắc môi đều nhạt đến nỗi không thấy, gần giống với Văn Kiều luôn luôn bị bệnh liệt giường trước kia.

Nghĩ đến Văn Kiều, trong lòng Văn Nhân liền thấy đáng tiếc.

Mặc dù Văn Kiều là ma bệnh chú định sẽ sống không quá hai mươi, nhưng tốt xấu gì cũng gả cho Ninh Ngộ Châu, bằng địa vị của Ninh Ngộ Châu trong lòng Thành Hạo Đế, chỉ cần lời kéo được Văn Kiều và Ninh Ngộ Châu, để Ninh Ngộ Châu nói tốt vài câu trước mặt Thành Hạo Đế, giúp tam phòng bọn họ nói chuyện. Chỉ cần tam phòng được Thành Hạo Đế ủng hộ, còn không bắt được Văn gia hay sao?

Nhị phòng không có tiền đồ, chỗ nào vượt qua được tam phòng bọn họ?

Văn Nhân tức giận bất bình, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần, nói chuyện cũng âm dương quái khí, châm chọc Văn Mị có tiếng không có miếng, lịch luyện ở Lâm Đài Liệp cốc không chỉ không mang về cho gia tộc tài nguyên gì, ngược lại để gia tộc trị liệu dường thương cho nàng, hao phí không ít linh đan.

Văn Mị dừng lại bước chân, quay đầu nhìn nàng.

"Nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ ta nói sai?" Văn Nhân có lý chẳng sợ.

Năm nay Lâm Đài Liệp cốc lịch luyện, bởi vì có người tu tiên bên ngoài gia nhập, rất nhiều người vô tội chết thảm, ngay cả Văn gia cũng không ngoại lệ, lần này đệ tử lịch luyện tử thương hơn phân nửa, tổn thất nặng nề. Bất quá Văn Nhân lại hết sức may mắn, không có trực tiếp gặp được những người ngoài kia, còn để nàng may mắn mang về không ít tài nguyên, đạt được khích lệ của các trưởng lão.

Điều này khiến Văn Nhân hoàn toàn tự đắc.

Quả nhiên vẫn là tam phòng bọn họ lợi hại.

Văn Mị thở dài, đột nhiên nói: "Ngũ muội, người yên tâm, Đông Lăng quá nhỏ, ta chóng mắt, về sau cũng sẽ không tranh Văn gia cùng người. Nếu người có thể đảm nhiệm chỉ vị tộc trưởng Văn gia, hoan nghênh người tùy lúc đi tranh thủ, ta sẽ không đoạt với người."

"Cái gì?"

Văn Nhân nghi ngờ nhìn nàng, cho là mình nghe lầm.

Văn Mị không tiếp tục để ý đến nàng ta, đưa tay vỗ vỗ vai của nàng xem như cổ vũ, rồi quay người rời đi.

Văn Nhân nghi ngờ không thôi mà nhìn xem Văn Mị, không rõ nàng ta nói lời này là có ý gì, còn tưởng rằng nàng ta lấy mình ra làm niềm vui.

Thẳng đến hơn nửa tháng sau, Văn Nhân nghe nói Văn Mị đã đi, rời khỏi Đông Lăng, chẳng biết đi đâu, nàng mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Văn Mị lúc trước, đồng thời cũng hiểu ra, ngày đó Văn Mị nói lời kia là tạm biệt, cũng là châm chọc —— ít nhất nàng cho là như vậy, không tin Văn Mị có lòng tốt như thế.

Nhưng mà Văn Mị đã rời đi, nàng muốn tìm người cũng tìm không thấy.

Cuối cùng một bút vẽ ra, một vầng sáng chói hiện lên lá bùa, lời bạo phù cấp hoàng thượng phẩm được chế thành.

Đem phù chế xong đặt sang một bên, Ninh Ngộ Châu vuốt vuốt cần cổ có chút cứng ngắc vì quá chuyên chú, quay đầu tìm Văn Kiều, phát hiện người không ở trong phòng.

Hắn phóng ra cảm giác, nghe được sát vách truyền đến thanh âm ầm ầm, giống như âm thanh của vật nặng va đập lên tường.

Ninh Ngộ Châu đứng dậy, đi vào phòng sát vách.

Sát vách là một phòng luyện công khá lớn, lúc trước xây phủ Ninh Ngộ Châu đã đặc biệt vì chính mình lập kế hoạch, mặc dù khi ấy còn không thể tu luyện, nhưng hắn có thể tập một ít võ thuật của người phạm đế cường thân, rèn luyện thân thể cho việc tu tiên sau này.

Cửa phòng luyện công khép hờ, Ninh Ngộ Châu đẩy ra đi vào, liền bị lá cây phát vào mặt.

Hắn có chút kinh ngạc, đẩy ra hàng dây leo chắn nơi cửa, nghiêng đầu xem xét, phát hiện tình cảnh trong phòng luyện công so với tưởng tượng càng

muốn hồng bát, theo tầm mắt nhìn, thấy Văn Kiều đang kéo một nhánh dây leo đuổi theo một con thỏ bông khắp nơi, hùng hùng hổ hổ rượt đuổi.

Tốc độ của thỏ yêu thực sự quá nhanh, tuy nói bây giờ nó vì Văn Kiều đã tận lực thả chậm tốc độ, Văn Kiều có tu vi cảnh giới nguyên minh vẫn không thể đuổi kịp, cho dù có cây mây Thạch Kim Mãng hỗ trợ ngăn lại thỏ yêu, vẫn là bị con thỏ linh hoạt đó đào thoát, ngược lại sau khi tấn công bằng dây leo cũng rần rất thất bại, vách tường và trên mặt đất đều lưu lại vết tích rạn nứt.

Nếu không phải lúc trước khi xây dựng phòng luyện công, có gia cố qua trận pháp, sợ rằng lúc này đã bị một người một thỏ phá hủy rồi.

Thỏ yêu phát hiện Ninh Ngô Châu đầu tiên.

Thỏ yêu nhìn thấy Ninh Ngô Châu, liền biết luyện đan sư đưa linh đan tới, hai chân đạp dây leo phóng về hướng Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu kém chút bị thỏ yêu đụng bay ra ngoài, lui về phía sau mấy bước.

Là một người có đầu óc linh hoạt hơn so với thân thể yếu kém, Ninh Ngô Châu không có cách nào dùng vũ lực nghiền ép thỏ yêu, chỉ có thể dùng linh đan uy hiếp.

"Lần sau còn như vậy, phạt ngươi không cho ăn linh đan một tháng."

Thỏ yêu: "..."

Văn Kiều thấy thỏ yêu đụng vào Ninh Ngô Châu, biết con thỏ này khí lực lớn, tranh thủ thời gian chạy tới, quan tâm hỏi: "Ngài không sao chứ? Có bị thương hay không? Văn thỏ thỏ, lại đây xin lỗi ca ca ngươi."

Thỏ yêu nhìn nhìn nàng, nhảy đến trên vai nàng, ngồi xổm ở đó dùng đôi mắt hồng ngọc ngập nước nhìn hấn, bộ dáng biết lỗi.

Ninh Ngô Châu nháy mắt, ánh mắt từ con thỏ yêu kia chuyển qua trên người cô nương hai má đỏ bừng.

Hấn chần chờ hỏi: "A Xúc, Văn thỏ thỏ và ca ca là..."

Văn Kiều vẫn còn kéo nhánh mây Thạch Kim Mãng trong tay, ngoan ngoãn đứng trước mặt hấn, giọng nói trong veo mềm mại, "Văn thỏ thỏ là tên của nó, ta vốn là muốn đặt tên cho nó, Văn con thỏ, Văn thỏ con, Văn lớn thỏ... Đáng tiếc nó đều không thích, cuối cùng mới định ra tên Văn thỏ thỏ này. Còn có, nó gọi ta là tỷ tỷ, vậy ngài chính là ca ca rồi, không phải sao?"

Ninh Ngô Châu: "..."

Trong lúc nhất thời Ninh Ngô Châu không biết nói cái gì, hấn phát hiện mình chỉ không chú ý một chút, tiểu thê từ tựa hồ phát sinh biến hóa gì đó, mà loại biến hóa này hết sức kinh người.

Tỷ như lúc này tiểu cô nương mang theo một nhánh mây Thạch Kim Mãng, loại mây này không chỉ có cứng rắn, mà còn nặng như kim loại, nhưng tiểu cô nương lại dễ dàng mang theo một đoạn thật dài, đuổi theo con thỏ chạy khắp nơi, không hề chảy một giọt mồ hôi. Thậm chí khuôn mặt hơi hơi ửng đỏ, mặc dù vẫn là đáng đáp nhu nhu nhược nhược, lại trở nên xinh xắn đáng yêu hơn.

Tiểu cô nương đứng ở đằng kia, trên đầu là con thỏ yêu được đặt tên Văn thỏ thỏ, một người một thỏ đều dùng loại ánh mắt mạnh mẽ nhìn hấn, Ninh Ngô Châu không hiểu sao liền tha thứ bọn họ —— giống như mặc kệ bọn họ làm chuyện gì, cũng có thể tha thứ.

Mặc dù hấn không biết rốt cuộc mình muốn tha thứ cái gì.

Ninh Ngô Châu ho nhẹ, dẫn xuống cảm xúc không hiểu trong lòng, cười hỏi: "Các ngươi vừa rồi đang làm gì vậy?"

"À... Tu luyện." Văn Kiều nhỏ giọng nói, khóe mắt thoáng liếc qua phòng luyện công đỏ nát, có chút xấu hổ.

Ninh Ngô Châu đi vào phòng luyện công, vốn là muốn tìm một chỗ ngồi xuống, phát hiện nơi này không có còn chỗ nào nguyên vẹn.

Văn Kiều tiện tay ném nhánh mây Thạch Kim Mãng qua, cũng thúc đẩy nó sinh trưởng, nhánh mây Thạch Kim Mãng liền mọc lan tràn, rất nhanh đã trở thành hình dáng ghế ngồi. Văn Kiều dặt tay áo của Ninh Ngô Châu cùng nhau ngồi xuống, ngượng ngùng nói: "Đoạn mây Thạch Kim Mãng này là ta tách ra từ trong không gian của ngài, ta phát hiện dùng nó làm vũ khí tốt hơn so với kiếm."

Ninh Ngô Châu thấy được một loạt thao tác của nàng, hoàn toàn tùy ý thành thạo, liền biết nàng đã tìm được phương pháp chiến đấu thích hợp nhất cho mình, vứt bỏ những vũ khí khác, lấy linh thực vật làm vũ khí, có thể công có thể thủ.

Mới đầu Văn Kiều đứng là muốn luyện kiếm.

Nàng đem thỏ yêu kêu đến, chính là muốn cho thỏ yêu bồi luyện, nhưng đẳng cấp thỏ yêu thực sự quá cao, thực lực của cả hai chênh lệch khá xa, thỏ yêu cũng sẽ không khất chế, Văn Kiều căn bản không thể đụng tới được một sợi lông của thỏ yêu, ngược lại bị nó thừa cơ quật ngã xuống đất, ôm chân nàng dùng lực cọ, giống y như lúc ở trong yêu tu động phủ.

Thỏ yêu vẫn xem nàng như gốc mầm non nhỏ không thể động dấy trước kia.

Dưới tình thế cấp bách, Văn Kiều vung ra một đoạn mây Thạch Kim Mãng cất giữ trong túi không gian, đồng thời theo bản năng thúc đẩy nó sinh trưởng, để nó nhanh chóng sinh trưởng ra nhánh mây, bao lấy thỏ yêu đang ôm chân nàng.

Thỏ yêu nhất thời sợ hãi, liền bị nhánh mây Thạch Kim Mãng bọc thành quả cầu, treo ở giữa không trung, phí hết sức lực mới tránh thoát được.

Văn Kiều phát hiện chiêu này có thể thực hiện, liền bỏ kiếm, đổi sang dùng nhánh mây Thạch Kim Mãng làm vũ khí, đuổi theo thỏ yêu chạy khắp nơi, truy chân vây đoạn, đánh liên đánh tới hiện tại.

Gốc mây Thạch Kim Mãng trong không gian sinh trưởng vô cùng tốt, Văn Kiều nóng lòng không đợi được, liền lấy một đoạn, định dùng nó làm thanh kiếm, nào biết được kiếm còn chưa làm thành, lại phát hiện Thạch Kim Mãng rất thích hợp dùng để làm vũ khí, đặc biệt là lúc thúc đẩy sinh trưởng ra một đồng dây leo, vô cùng thuận tiện dùng để trói con thỏ.

Nghe xong Văn Kiều kể lại, Ninh Ngô Châu cười nói: "Xem ra sau này phải tìm cho nàng thêm vài hạt giống dây mây cấp cao hơn chút mới được."

Văn Kiều mừng rỡ nhìn hân, "Nếu có thì tốt quá."

Sau đó hân xoa bóp cánh tay nhỏ bé của nàng, thực sự nhìn không ra cổ tay non mịn giống như dễ dàng bị bẻ gãy này lại có thể cầm lên nhánh mây Thạch Kim Mãng nặng như vậy.

Văn Kiều sờ mũi, "Có thể là sau khi ta chuyển hóa thành yêu thể, khí lực trở nên lớn hơn đi."

Nàng có thể cảm giác được biến hóa của mình, không chỉ có thân thể thay đổi tốt hơn, khí lực cũng thay đổi lớn hơn, đối với linh thực cảm giác càng nhạy cảm, Thạch Kim Mãng trong tay nàng, giống như một bộ phận trên thân thể, không chế nó dễ như trở bàn tay, tùy ý mình sử dụng.

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu vì nàng kiểm tra thân thể, vừa làm qua thực nghiệm, chứng thực Văn Kiều suy đoán.

Sau khi hoàn toàn chuyển hóa yêu thể, xác thực so với thân thể con người muốn tốt hơn.

Ninh Ngô Châu nghĩ nghĩ, cảm thấy Văn Kiều hoàn toàn có thể ngự trang phương thức chiến đấu thành người tu tiên có căn nguyên linh lực hệ mộc, chỉ cần che giấu thật tốt, sẽ không dễ dàng bại lộ thân phận nửa yêu của nàng.

Thỏ yêu thấy hai phu thê chỉ lo bàn sự tình, không để ý tới mình, đột nhiên nhảy đến bên người Văn Kiều, nhảy lên đầu nàng, cuộn mình nằm đó giống một cục bông tuyết.

Ninh Ngô Châu quay đầu nhìn nó, đối diện với cặp mắt đỏ của thỏ yêu, sau đó cầm nó lên ném ra ngoài.

Thỏ yêu kiên nhẫn nhảy trở về, cào cào lấy Văn Kiều.

Đây là mầm non nhỏ của nó.

Văn Kiều thấy nụ cười của Ninh Ngô Châu giảm đi, không hiểu có chút chột dạ —— mặc dù nàng cũng không biết vì sao mình lại chột dạ, vội vàng kéo thỏ yêu xuống, nghiêm túc nói với nó: "Văn thỏ thỏ, hiện tại ta đang bận, không thể tùy ý ôm chân của ta, không tiện."

Không ôm chân vậy liền ồ đầu.

"Đầu cũng không thể!"

Chỗ nào có thể?

"Chỗ nào cũng không thể."

"..."

Ninh Ngô Châu nhìn xem một người một thỏ, phát hiện bọn họ giao lưu không hề có chướng ngại gì, nhin không được suy đoán, chẳng lẽ khi đã chuyển hóa ra yêu thể, chướng ngại ngôn ngữ giữa thực vật và động vật rốt cuộc bị phá vỡ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Là nam nhân không thể nói không được!

Thời gian sau đó, Ninh Ngô Châu tiếp tục luyện đan chế phù, Văn Kiều và Văn thỏ thỏ giầy vò trong phòng luyện công.

Mỗi khi Ninh Ngô Châu nghỉ ngơi, buông ra cảm giác, liền nghe được phòng sát vách truyền đến các loại thanh âm giống như phá nhà.

Vì thế hắn cũng cố lại trận pháp của phòng luyện công, để tránh căn phòng bị sập, chôn một người một thỏ bên dưới. Có trận pháp, phòng luyện công vẫn kiên cường sừng sững, từ bên ngoài nhìn xem không có gì, bên trong lại mấp mô, không nhìn thấy một chỗ hoàn hảo.

May mắn Ninh Ngô Châu đã phân phó không cho bất kì ai đến đó, nếu không khi nhìn thấy phòng luyện công đáng vẻ, đều muốn hoài nghi Ninh Ngô Châu đến cùng đã làm gì.

Thẳng đến khi cuối cùng Văn Kiều đã có thể tự nhiên khống chế lực lượng của mình, vận dụng Thạch Kim Mãng đến nước chảy mây trôi, nhiều lần có thể cản lại đường lui của Văn thỏ thỏ, rốt cuộc đến thời điểm bọn họ xuất phát.

Biết được nhi tử muốn ra cửa lịch luyện, Thành Hạo Đế lập tức chạy tới.

"Tiểu Thất, con thật sự muốn rời khỏi Đông Lăng?" Thành Hạo Đế lo lắng hỏi, nghĩ nhi tử chính là muốn đi tìm con dâu chưa biết tung tích.

Ninh Ngô Châu đáp dạ, "Phụ thân không cần lo lắng, hiện tại tu vi của con đã là cảnh giới nguyên vũ, huống hồ còn có Tiềm lân vệ, sẽ không có việc gì."

Thành Hạo Đế tự nhủ trong lòng, chỉ mới ở cảnh giới nguyên vũ thì tính là gì? trong mắt những lão quái vật sống mấy trăm, mấy ngàn năm, người tu tiên đạt cảnh giới nguyên vũ chính là sâu kiến, tiện tay có thể bóp chết ngay. Huống chi người bắt đi con dâu không biết xuất ra từ thế lực nào, nếu cùng bọn họ cứng đối cứng, thua thiệt vẫn là bọn họ.

"Tiềm lân vệ là do một tay con huấn luyện ra, chẳng lẽ phụ thân không tin vào thực lực của bọn họ sao?"

Thành Hạo Đế thấy hắn đã quyết định, không khỏi thở dài, "Vậy con quyết định đi nơi nào?"

"Không biết, tùy tiện đi một chút đi."

Ninh Ngô Châu nói lời này thật sự là không có ý qua loa, thế giới bên ngoài Đông Lăng, hắn biết được chỉ có đại khái một ít tin tức, cần tự mình đi xem qua mới hiểu rõ, đến lúc đó rồi quyết định không muộn.

Thành Hạo Đế càng ưu tâm, nhi tử mới ở tu vi cảnh giới nguyên vũ, cho dù có Tiềm lân vệ, nhưng ở trước mặt những thế lực bên ngoài có uy tín lâu năm hoàn toàn không đáng chú ý.

"Phụ thân yên tâm, chuyện này chúng ta điệu thấp mà đi, sẽ không chủ động gây phiền toái. Chúng ta lại không phải đi gây chuyện, ngại không cần nghĩ bên ngoài đáng sợ đến vậy... Đúng rồi, xem như đi tìm A Xúc, con cũng sẽ hành sự cẩn thận, sẽ không liều lĩnh..."

Ninh Ngô Châu khuyên một hồi lâu, Thành Hạo Đế mới tiếp nhận chuyện nhi tử muốn đi, lấy ra một cái túi đồ đưa cho hắn.

"Đây là ta tích góp trong nhiều năm, bên trong có một ít nguyên tinh, đi ra bên ngoài sẽ có nhiều chỗ cần dùng đến nguyên tinh, con hãy cầm dùng đi." Thành Hạo Đế một tấm lòng người cha yêu thương con, hận không thể đem tất cả đồ trong nhà kín đáo đưa cho hắn.

Ông biết Tiềm Thú người dẫn đầu nhóm Tiềm lân vệ là nhi tử dùng nguyên tinh riêng của mình dưỡng, chứ không lấy từ Ninh thị công sở, muốn dưỡng nhiều Tiềm lân vệ như vậy cũng không phải dễ dàng, không thể không lo lắng nhi tử giặt giũ và vai, làm oan chính mình.

Ninh Ngô Châu cự tuyệt, "Chẳng lẽ phụ thân không tin bản lãnh của con? Hiện tại con đã có thể luyện cấp hoàng đan cực phẩm, muốn kiếm nguyên tinh là việc hết sức dễ dàng."

Nói đến đây, Ninh Ngô Châu lật tay, đem linh đan và phù lục trong khoảng thời gian này hắn luyện được chia ra một nửa, giao cho Thành Hạo Đế, một phần cho Thành Hạo Đế giữ lại tự mình dùng, một phần cung cấp cho tài nguyên Ninh thị.

Trong khoảng thời gian này hắn cố gắng luyện đan chế phù, ngoại trừ bọn hắn cần bên ngoài, cũng nghĩ lưu chút cho Thành Hạo Đế và Ninh thị.

Những năm này, Thành Hạo Đế người phụ thân này cũng không dễ dàng, đối với hắn cũng thật lòng yêu thương, năm đó yêu thú bạo động mẫu thân bỏ mình, trong Ninh thị cũng chỉ có người phụ thân này để hắn nhớ mong.

Thành Hạo Đế giặt mình nhìn hắn, "Con có thể luyện cấp hoàng đan cực phẩm?"

"Dạ, còn cấp huyền đan cực phẩm thì xác suất không cao, vẫn cần chờ nâng cao tu vi mới được." Ninh Ngô Châu thật sự nói.

Có thể nói, trong thời gian một tháng này, Ninh Ngô Châu tăng tu vi lên tới cảnh giới nguyên vũ, cũng bởi vì cần thiết để luyện đan và chế phù.

Nếu tu vi quá thấp, linh lực dự trữ trong kinh mạch không đủ, muốn luyện ra đan cấp huyền cực phẩm vô cùng miễn cưỡng, về phù cấp huyền cũng giống vậy, chỉ có thể bắt đầu đi bỏ chút thời gian để tăng tu vi lên tới cảnh giới nguyên vũ.

Thành Hạo Đế nghe được giải thích của hắn, tâm tình hết sức phức tạp.

Con của ông có tư chất rất cao, vì có thể luyện ra đan cấp huyền, hạ quyết tâm tăng cao tu vi, thật đúng là để hắn tăng lên. Không khỏi khiến ông có

cảm giác, kỳ thật nhi tử có thể chính hấn khổng chế tu vi của mình, bộ dáng tu luyện vô cùng nhẹ nhàng.

Để hi huyết mạch quả nhiên lợi hại.

Trong lòng Thành Hạo Đế cao hứng hơn, lo lắng cũng giảm đi mấy phần.

Ninh Ngộ Châu lại hàn huyên với Thành Hạo Đế một hồi, nói cho ông biết, về sau cứ cách một đoạn thời gian, liền sẽ phái Tiềm lân vệ trở lại Đông Lăng báo bình an, đồng thời cũng đem về một ít linh đan và phù lục, để Ninh thị không cần tiết kiệm, hãy bồi dưỡng đệ tử khác thật tốt.

"Còn có Văn gia..." Ninh Ngộ Châu thần sắc ôn hòa, "Văn gia là nhà mẹ đẻ của A Xúc, làm phiên phụ thân tự mình hỗ trợ coi chừng hơn."

Thần sắc Thành Hạo Đế hơi lạnh lẽo, yên lặng gật đầu.

Những năm này, Thành Hạo Đế bí mật quan tâm Văn gia không ít, đây cũng là vì báo ân tình năm đó Văn Bá Thanh cứu nhi tử một mạng, đồng thời cũng nghĩ tra rõ người năm đó hại chết phụ thê Văn Bá Thanh đến cùng là người phương nào, phải chăng vẫn ở trong bóng tối chú ý Văn gia, và để tránh đối phương gây họa tới Đông Lăng.

Trở lại hoàng cung, Thành Hạo Đế đem linh đan và phù lục của nhi tử cho trưởng lão phụ trách chương quản Ninh thị tài nguyên.

Trưởng lão kiểm tra xong, kinh ngạc vô cùng, "Đều là đan cấp hoàng cực phẩm và phù lục cực phẩm, là do luyện đan sư và phù lục sư nào luyện ra vậy?"

Thành Hạo Đế kiêu ngạo, nhàn nhạt cười nói: "Việc này ngươi không cần phải để ý đến, cứ việc thu lấy, Nguyên trưởng lão sẽ quyết định, không cần biết quá rõ ràng. Ngươi an bài xong xuôi, phân một chút cho những đệ tử lịch luyện bên ngoài, để bọn hấn càng có thêm bảo hộ an toàn."

Trưởng lão cao hứng đáp dạ, biết trưởng lão Ninh Hóa Nguyên sẽ có quyết định, liền cũng không nói thêm nữa.

Giao phó xong Thành Hạo Đế đang muốn rời đi, trùng hợp nhìn thấy Ninh Bình Châu đến đây nhận lấy tài nguyên tu luyện tháng này.

Ninh Bình Châu thi lễ, "Phụ hoàng."

Thành Hạo Đế đáp ừ, thoáng nhìn hấn, phát hiện hấn dường như thương hơn hai tháng, đã gầy gò hơn nhiều, người cũng trở nên trầm mặc, thiếu đi sự nhuệ khí của thiếu niên ngày xưa khi tranh phong độ sức cùng Ninh Triết Châu, cả người trầm ổn không ít, giống như thoát thai hoán cốt.

Thành Hạo Đế than nhỏ, nhẹ giọng hỏi: "Bình Châu thương thế khá hơn chưa?"

Ninh Bình Châu cung kính nói: "Đa tạ phụ hoàng quan tâm, đã tốt hơn rồi."

Thành Hạo Đế an ủi vài câu, liền quay người rời đi.

Ninh Bình Châu nhìn theo bóng dáng ông rời đi, nghĩ đến muội muội bây giờ còn bị nhốt trong thủy lao, mắt sắc u ám.

Ninh Dao Châu quen người không rõ, gián tiếp hại Văn Kiều và Ninh Ngộ Châu, trưởng lão hình luật đường phạt nàng huỷ bỏ tu vi luyện lại, cũng giam trong thủy lao hồi lỗi năm năm.

Trừng phạt này có thể nói rất nặng, chờ Ninh Dao Châu từ thủy lao ra, người coi như bị phế đi.

Như thế cũng muốn cảnh cáo những đệ tử khác của Ninh thị phải nhớ lấy, đệ tử Ninh thị không được tương tàn.

Người tu tiên xuất hành, cũng không cần huy động nhân lực, đem tất cả đồ vật cần thiết bỏ hết vào túi không gian, liền có thể gọn nhẹ lên đường.

Lần này Ninh Ngộ Châu vẫn mang theo Tiềm lân vệ, bất quá chỉ có hai mươi người, Tiềm Thủ đi theo bên cạnh.

"A Xúc, nàng phải vào không gian sao?" Ninh Ngộ Châu hỏi.

Văn Kiều suy nghĩ một chút, nói ra: "Chắc ta ở bên ngoài đi."

Tuy nói trong không gian tu luyện rất tốt, nhưng nếu là gặp được nguy hiểm gì, nàng không có cách nào kịp thời ứng phó, giúp đỡ không được gì.

Mà Văn Kiều nói phải ở bên ngoài, tự nhiên không phải dưới hình dáng con người, một lần nữa nàng lại biến thành một gốc mầm non nhỏ, cắm rễ trong chậu bạch ngọc.

Một tháng này nàng không chỉ luyện tập cùng Văn thảo thảo, đồng thời cũng đặc biệt rèn luyện biến đổi giữa hình người và yêu thể, bây giờ rốt cuộc nàng đã có thể tự nhiên biến đổi giữa hình người và yêu thể, không muốn để cho người ta biết nàng tồn tại, vậy liền biến thành yêu thể, ở trong chậu hoa, làm

một gốc cỏ dại không đáng chú ý.

Ngoại trừ Ninh Ngô Châu có một giọt tinh huyết của nàng trong tim, thì không người nào có thể phát giác mầm non nhỏ chính là nàng.

Nhìn thấy mầm non nhỏ xuất hiện, Văn thỏ thỏ đang gặm linh đan liền cao hứng bỏ nhào qua, mắt thấy sắp liếm được một ngụm, thì bị Ninh Ngô Châu ngăn lại.

Ninh Ngô Châu ôm chậu bạch ngọc, không để ý con thỏ yêu kia, đi ra khỏi phòng.

Tiền lân vệ đã đợi ở cửa, tùy thời có thể xuất phát.

Ninh Ngô Châu đi vô cùng điệu thấp, ngoại trừ Thành Hạo Đế, không người biết hấn rồi đi.

Thành Hạo Đế đứng trên tường thành, nhìn xem cỗ xe yêu thú không có ký hiệu gì lái ra hoàng thành, xung quanh có hai mươi Tiền lân vệ cười thú tạt phong đi theo.

Xe yêu thú lái ra hoàng thành nhanh chóng chạy về hướng phía núi Lâm Đài.

Trong xe yêu thú, Ninh Ngô Châu liên tiếp bày mấy cái trận ở chung quanh, ngăn cách bên ngoài nhìn vào, sau đó nói với mầm non nhỏ trong chậu bạch ngọc: "A Xúc, nàng có thể hóa thành hình người rồi."

Văn Kiêu nhìn nhìn bốn phía, vẫn không động đậy.

Ninh Ngô Châu nghĩ đến gì đó, lập tức hiểu rõ, cười hỏi: "Còn chưa thể huyền hóa ra y phục?"

Phiến lá xanh nhạt của mầm non nhỏ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến đổi.

Ninh Ngô Châu buồn cười xoay người, thuận tay xách theo con thỏ yêu đang muốn cọt tới cạnh mầm non nhỏ, ấn đặt nó ở dưới tay, đút cho nó một viên linh đan cực phẩm.

Có linh đan cực phẩm Văn thỏ thỏ phi thường nghe lời, theo hấn ấn, nằm im lì lì liếm liếm linh đan cực phẩm, sau đó mới trân quý mà nhét vào trong miệng.

Sau lưng vang lên âm thanh ma sát, một hồi sau truyền đến giọng nói trong veo của thiếu nữ: "Xong rồi."

Ninh Ngô Châu quay người, nhìn thấy tiểu cô nương ăn mặc chỉnh tề ngồi bên kia bàn trà, mái tóc dài như mây rối tung sau lưng, trong tay cầm dây cột tóc, hơi hơi nhũn nẩy, chuẩn bị tùy tiện buộc lên mái tóc dài đen nhánh.

Ninh Ngô Châu không khỏi nghĩ đến lần trước lần đầu nàng hóa hình trong không gian, tóc nàng cũng xõa ra như vậy.

Rõ ràng tiểu cô nương không biết búi tóc, chỉ tùy ý dùng dây cột tóc thành một chùm, lúc sau khi đang luyện công cùng Văn thỏ thỏ, cũng là cột lên như vậy, luôn có một ít sợi tóc không được cột chắc rơi xuống.

"A Xúc tới đây, ta giúp nàng chải tóc." Ninh Ngô Châu nói.

Văn Kiêu đang nắm tóc kinh ngạc nhìn hấn, "Ngài được không?"

Là nam nhân thì không thể nói không được!

Ninh Ngô Châu hơi nheo mắt lại, trên mặt vẫn âm áp nhu hòa, cười nói: "Được."

Văn Kiêu thấy hấn kiên trì, ngoan ngoãn đến trước mặt hấn, đưa dây cột tóc cho hấn, ngồi xoay lưng lại. Tiếp đó nàng cảm giác được một đôi tay thon dài vuốt lên tóc nàng, lược bạch ngọc nhẹ nhàng chạm vào da đầu, lực đạo ôn nhu vừa phải, khiến nàng thoải mái đến nheo mắt.

Một hồi sau Văn Kiêu nghe được nam nhân phía sau nói: "Được rồi, nàng xem thế nào?"

Một chiếc gương đưa tới trước mặt, Văn Kiêu nhìn thấy mình trong gương, tóc được chải lên chỉnh tề, búi thành kiểu tóc song nha, dùng dây cột màu hồng buộc lên, dây cột tóc rủ xuống hai bên tai, vô cùng hoạt bát.

Đây là kiểu tóc vô cùng thích hợp cho thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, rất hợp với gương mặt.

Văn Kiêu nhìn tiểu cô nương khá ái ngại xinh đẹp trong gương, quay đầu sợ hãi thán phục mà xem hấn, bội phục từ đáy lòng, "Ngài thật lợi hại, trước kia ngài từng chải tóc cho ai rồi sao?"

Ninh Ngô Châu lạnh nhạt nói: "Không có, chỉ chải cho một mình nàng."

Trong lòng Văn Kiêu có chút mừng khấp khởi, ngoài miệng nói: "Vậy sao ngài có thể chải tốt như vậy? Giống y như Liên Nguyệt chải vậy. "

Cũng như pha mực, những việc làm tinh tế tỉ mỉ như búi tóc này nọ, Văn Kiều cũng không am hiểu. Ngày trước đều do Liên Nguyệt búi tóc giúp nàng, bản thân nàng trước đó cũng không biết, thì ra mình vô dụng như vậy.

"Rất đơn giản, liếc mắt nhìn liền biết." Ninh Ngô Châu vừa nói vừa lấy ra một cây hoa trâm, cài lên tóc cho nàng.

Văn Kiều khẳng định, phu quân nhà nàng vô cùng thông minh, rất nhiều chuyện chỉ nhìn sơ qua liền có thể học được, thế gian ít người có thể sánh kịp. Cũng may tính tình Văn Kiều không thích so đo những thứ này, không có bị thực lực của hắn tuyệt đối nghiền ép cho sợ hãi, rất nhanh liền bỏ qua.

Từ hoàng thành xuất phát đến núi Lâm Đài, cần năm ngày thời gian.

Trong khoảng thời gian này, Ninh Ngô Châu và Văn Kiều đều không nhàn rỗi, Ninh Ngô Châu tiếp tục luyện đan chế phù, Văn Kiều cũng cầm đoạn Thạch Kim Mãng, rèn luyện sức ứng biến và độ không chế cho thật thành thạo.

Văn tho thỏ cuộn người trên đầu nàng, bình tĩnh gặm linh đan, nhìn thấy đoạn dây mây lúc ẩn lúc hiện trước mặt, rốt cuộc nhịn không được bỏ nhào qua gặm một ngụm.

Làm một con thỏ tham ăn, không thể chịu đựng được thực vật ở trước mặt mình sáng chói lác lư.

Văn Kiều kịp thời thu hồi Thạch Kim Mãng lại, nhưng vẫn để Văn tho thỏ gặm một cái, lưu một dấu răng thỏ thật sâu.

Không gian trong xe yêu thú rất lớn, Ninh Ngô Châu ở chỗ này luyện đan, Văn Kiều cùng Văn tho thỏ ở bên kia chơi trò thực vật đại chiến yêu thỏ, cả hai đều không quấy nhiễu đối phương.

Lúc Ninh Ngô Châu nghỉ ngơi, thấy Văn Kiều và Văn tho thỏ người tới ta đi bao vây chặn đánh, ánh mắt rơi vào đoạn mây Thạch Kim Mãng bị Văn Kiều lấy ra làm vũ khí.

Hắn nhìn một lát, nói với Văn Kiều: "A Xúc, đem đoạn Thạch Kim Mãng kia đến cho ta xem một chút."

Văn Kiều nghe lời đưa cho hắn.

Văn tho thỏ nhảy đến trên đầu Văn Kiều, một người một thỏ liền nhìn chăm chăm Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu xem xét đoạn Thạch Kim Mãng trong tay, lại từ trong không gian lấy một đoạn khác ra, so sánh hai cái, phát hiện đoạn Thạch Kim Mãng được Văn Kiều thúc đẩy sinh trưởng nhiều lần so với đoạn trong không gian cứng rắn hơn nhiều, tựa như hấp thu quá nhiều dinh dưỡng, đều lưu ở trên đoạn dây mây này.

Còn không phải sao, Văn Kiều vốn là có thể thúc đẩy linh thực vật sinh trưởng, tất cả linh thực vật nhận được linh lực của nàng đều sinh trưởng cấp tốc, đồng thời không có tác dụng phụ gì, có thể xem như một loại dinh dưỡng. Đoạn dây mây này bị nàng thúc đẩy sinh trưởng nhiều lần, mặc dù chỉ dùng làm vũ khí, so với Thạch Kim Mãng trong không gian lại cao hơn một cấp, trở thành cấp bảy.

Thạch Kim Mãng vốn là một loại vật liệu luyện khí, trong lúc vô tình Văn Kiều thúc đẩy nó sinh trưởng thành cấp bảy, cũng không có gì kỳ quái.

Ninh Ngô Châu nói: "Ta sẽ dùng Thạch Kim Mãng luyện vũ khí cho nàng, nàng thích loại nào?"

Hai mắt Văn Kiều sáng lóng lánh nhìn hắn, "Ngài cũng biết luyện khí sao?"

"Biết một chút lý thuyết, còn chưa từng luyện qua, hẳn là có thể." Ninh Ngô Châu khiêm tốn nói.

Hắn nói cũng không sai, trước kia không thể tu luyện, đan phù khí trận những thứ này tự nhiên cũng không cách nào tự mình luyện, nhưng hắn có thể xem, có thể hiểu hết lý thuyết, hiện tại chỉ là khiêm khuyết luyện tập.

Nhưng mà mấy ngày này Văn Kiều đã tin phục sự thông minh bác học của hắn, nghe đến đó, liền cảm giác Ninh Ngô Châu nhất định làm ra được, lúc này liền nói: "Ta thích roi, ngài giúp ta luyện chế một cái roi, như thế nào?"

Tất nhiên Ninh Ngô Châu không có không thể.

Hắn kéo cánh tay trắng nõn mềm mềm của Văn Kiều qua, bóp bóp trong lòng bàn tay, nghĩ thử lực cánh tay của nàng, thấy ngón tay nàng vô ý thức co lại, không khỏi mỉm cười, ngược mắt nhìn đã thấy tiểu thê từ ửng đỏ mặt, trong lòng khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ninh ca ca thật lợi hại!

"Kèo kẹt ~ kèo kẹt ~ "

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều đồng thời quay đầu, nhìn về phía thờ yêu, chẳng biết lúc nào nó đã găm lấy đoạn Thạch Kim Mãng mài răng, âm thanh kèo kẹt chói tai thật sự khiến người ta khó mà chịu được.

"Văn thờ thờ, đừng cần, cần thận răng của ngươi."

Thờ yêu ngẩng đầu nhìn nàng, khoe hai viên răng cửa lớn cho nàng xem, chứng minh răng thờ của mình vẫn còn rất tốt.

Lại nhìn đoạn Thạch Kim Mãng bị yêu thờ dùng để mài răng, lưu lại dấu răng hết sức rõ ràng, có thể thấy được lực cắn của răng thờ biến dị đáng sợ bao nhiêu, phải biết đoạn Thạch Kim Mãng này đã được Văn Kiều tăng lên tới cấp bảy, độ cứng rắn cao hơn một tầng.

Ninh Ngô Châu bỗng Văn thờ thờ lên nhìn răng của nó, hài lòng nói: "Không tệ, xem ra khoảng thời gian này ăn linh đan không uổng phí."

Văn Kiều run lên, rất nhanh liền kịp phản ứng, cao hứng hỏi: "Có phải thực lực của Văn thờ thờ đã mạnh lên hơn rồi?"

Tại Lân Đài Lập cốc, Văn thờ thờ vẫn chỉ là một con thờ yêu biến dị cấp sáu, trong khoảng thời gian này đi theo bọn họ, ngoại trừ gặm linh đan, cũng không thấy nó làm chuyện gì, cộng thêm bề ngoài của nó vô cùng có tính lừa gạt, Văn Kiều cũng không chú ý tới, bất tri bất giác Văn thờ thờ vậy mà đã lên cấp.

Nếu không lên cấp, làm sao nó có thể cắn được dây mây Thạch Kim Mãng cấp bảy?

Ninh Ngô Châu gật đầu, khẳng định nói: "'Thời gian này nó ăn không ít linh đan, cái gì cũng dám ăn, may mắn tinh thần và thể xác yêu thú không giống với người tu tiên, cường hãn hơn, năng lực tiêu hóa cũng mạnh, không lo ăn nhiều ít linh đan, trong thân thể sẽ không tích lũy đan độc giống người tu tiên. Huống chi con thờ này là yêu thú biến dị, bản thân đã lợi hại hơn so với yêu thú bình thường, ăn nhiều linh đan như vậy, tích tụ đều có thể đắp lên một tầng thực lực."

Cho nên, hiện tại Văn thờ thờ đã là yêu thú cấp bảy, tương đương với người tu tiên ở cảnh giới nguyên không.

Văn Kiều sợ hãi thần phục, nâng Văn thờ thờ lên dò xét một lát, nói ra: "Nguyên lai là như vậy, Văn thờ thờ ngươi thật lợi hại."

Yêu thờ gọi vài tiếng ô ô với nàng, bộ dáng tỏ ra khá ái.

"Ngươi phải cảm ơn ca ca, nếu không phải trong khoảng thời gian này ca ca cố gắng luyện đan cho ngươi ăn, ngươi cũng không thể lên cấp nhanh như vậy, phải cảm ơn ca ca thật tốt, biết không?" Văn Kiều nghiêm túc nói.

Văn thờ thờ kêu chi chi vài tiếng, sau đó nhảy đến trước mặt Ninh Ngô Châu, nằm nhoài ra đó.

Ninh Ngô Châu: "Nó đang làm gì vậy?"

Văn Kiều: "Àh, nó dễ dàng tùy ý sờ, xem như cảm ơn linh đan của chàng."

Ninh Ngô Châu kém chút nữa đã không thể duy trì được nụ cười trên mặt, cong ngón tay lên gõ vào trán thờ yêu, giọng nói vô cùng ôn nhu: "Ăn nhiều linh đan của ta như vậy, sờ một chút lông liền có thể bỏ qua sao? Cái này không thể được!"

Văn thờ thờ lật người, lộ ra cái bụng xù lông, chăm chăm nhìn hân.

"Xoay người cũng vô dụng."

Văn thờ thờ luống cuống, đành phải nhìn qua Văn Kiều.

Văn Kiều tỏ vẻ lực bất tòng tâm, "Những linh đan kia là ca ca ngươi luyện, ngươi nhìn tỷ tỷ cũng vô dụng, ta không giúp được ngươi."

Cho sờ và giả ngây thơ đều vô dụng, thật làm khó xử thờ thờ.

Văn thờ thờ móc móc má túi, móc ra một viên linh đan, nhịn đau đưa tới.

Ninh Ngô Châu vẫn là cự tuyệt, đồng thời vô cùng ghét bỏ, "Linh đan này vốn chính là ta luyện, ngươi lấy nó để cảm ơn có ý gì? Huống chi... Đây còn là móc ra từ trong miệng của ngươi, bản cổ nào." Sau đó nghiêm túc cảnh cáo Văn Kiều, "Không cho phép ăn linh đan móc ra từ miệng nó."

Văn Kiều rất ngoan ngoãn nghe lời mà đảm bảo, "Đã biết, ca ca yên tâm đi."

Ninh Ngô Châu: "... Có thể đừng gọi ta ca ca hay không?" Vậy sẽ dễ hân có cảm giác kỳ quái.

"Được ca ca, biết ca ca."

Ninh Ngô Châu: "..."

Ninh Ngô Châu nhìn thỏ yêu chơi cùng tiểu thê tử, không khỏi thở dài, phát hiện từ khi thành công chuyển hóa yêu thể, tính cách của tiểu thê tử thay đổi rất nhiều.

Lúc mới gặp, tái nhọt đơn bạc, dung mạo thanh lãnh, nhìn xem bình tĩnh ổn trọng, kì thực khách khí xa cách.

Sau khi thành thân nhìn xem ngược lại rất nhu thuận đơn thuần, nhưng bởi vì trên người có bí mật, nhất cử nhất động vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt nhiệm vụ của mình, không hiếu kỳ cũng không hỏi nhiều, an phận ở nơi hẻo lánh, bộ dáng lão luyện thành thực.

Có lẽ đã chết qua một lần, lại không bị hỏa độc gây rối, cộng thêm yêu thể phóng thích bản tính, sáng sủa rất nhiều, nhìn xem chính là một tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu lại nhu thuận nghe lời... Ừm, còn rất khỏe mạnh, thật không tệ.

Cuối cùng, Ninh Ngô Châu nói với thỏ yêu, về sau còn muốn ăn linh đan, như vậy thì phải nghe lời, nếu không liền tịch thu linh đan của nó.

Linh đan và mầm non nhỏ là thứ Văn thỏ thỏ yêu nhất, Văn thỏ thỏ cam đoan sẽ nghe lời, tuyệt đối sẽ không làm gì khiến luyện đan sư tức giận.

Đối với cam đoan của nó, Ninh Ngô Châu từ chối cho ý kiến.

Lúc trước mang thỏ yêu rời khỏi Lâm Đài Liep cốc, thứ nhất bởi vì nó là yêu thú biến dị hiếm có, thứ hai là thực lực của thỏ yêu không tệ, xem như thu một yêu sủng có sức chiến đấu tốt, về sau hỗ trợ chiến đấu.

Nhưng mà hần cũng không quên, thỏ yêu luôn ngấp nghé yêu thể của Văn Kiều.

Sau đó Ninh Ngô Châu tiếp tục sự việc mới vừa rồi bị Văn thỏ thỏ đánh gãy, kéo tay Văn Kiều, đầu tiên là đo chiều dài của tay nàng, lại đo lực cánh tay, khi có được số liệu, Ninh Ngô Châu lấy một đoạn Thạch Kim Mãng to bằng cánh tay từ trong không gian ra, luyện chế roi dài cho Văn Kiều.

Chờ đến lúc bọn họ tới núi Lâm Đài, roi dài cũng được luyện thành.

Roi dài tám thước, toàn thân màu thạch kim, linh khí cấp huyền trung phẩm.

Văn Kiều thử một chút, vô cùng tiện tay, đem roi vung ra, như mãng xà phóng nhanh, chỉ thấy một bóng xà lao đến, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Văn Kiều trong không gian thử roi xong, lại đem Văn thỏ thỏ vào bồi luyện, sau khi ra ngoài vô cùng mừng rỡ nói: "Cái này roi dùng rất tốt, rất hợp tâm ý ta, cảm ơn chàng, Ninh ca ca thật lợi hại."

Ninh Ngô Châu ho nhẹ một tiếng, che giấu nỗi lòng khác thường do âm thanh "Ca ca" mang tới, âm giọng nói: "Nàng thích là tốt, Thạch Kim Mãng đẳng cấp tương đối cao, bằng vào năng lực của ta hiện tại, chỉ có thể luyện ra linh khí cấp huyền trung phẩm. Ngày khác đợi tu vi ta cao chút, sẽ luyện cái tốt hơn cho nàng."

"Đã rất tốt rồi ạ, cảm ơn chàng." Văn Kiều mỉm cười với hần, trên mặt lộ ra kúm đồng tiền nhàn nhạt.

Văn Kiều gọi roi này là roi Thạch Kim Mãng.

Khi đến núi Lâm Đài, Văn Kiều lại biến thành mầm non nhỏ cắm rễ trong chậu hoa.

Ninh Ngô Châu ôm chậu mầm non nhỏ trong xe yêu thú đi ra, nhìn qua núi Lâm Đài trước mặt.

Núi Lâm Đài kéo dài không biết bao nhiêu trăm triệu dặm, giống như một tấm bình phong thiên nhiên, ngăn cách Đông Lăng và ngoại giới, người tu tiên Đông Lăng muốn đi ra thế giới bên ngoài, đầu tiên nhất định phải vượt qua núi Lâm Đài.

Bây giờ sương mù trên núi Lâm Đài đã tan đi, lộ ra hình dáng núi Lâm Đài rõ ràng, đỉnh núi cao vút tận mây, mây mù lượn lờ, nếu không có chút tu vi, muốn trèo qua ngọn núi này cũng không dễ dàng.

Bất quá một số gia tộc ở Đông Lăng có nội tình thâm hậu, biết bên trong núi Lâm Đài có một con đường tắt đi ra bên ngoài, khi Ninh Ngô Châu quyết định rời đi Đông Lăng, Thành Hạo Đế liền nói cho hần biết con đường tắt này, để hần khỏi hao phí nhiều thời gian vượt qua núi Lâm Đài.

Phải biết, bên trong núi Lâm Đài yêu thú lợi hại đếm không hết, sợ ý một chút liền sẽ mất mạng nơi đây, trước khi thực lực còn chưa đủ cường đại đến có thể chống lại, tốt nhất đừng thử vượt qua núi Lâm Đài.

Thu xe yêu thú vào túi không gian, Ninh Ngô Châu nhảy lên trên lưng một con thú tật phong, trong tay ôm chậu hoa, thỏ yêu ngồi xồm trên vai, một nhóm hai mươi người, chạy về phía trên núi Lâm Đài.

Thú tật phong bốn vó đạp ở trên đường núi, phát ra thanh âm rầm rầm, khí thế như hồng, một số yêu thú cấp thấp trong núi nghe hơi phải bỏ chạy.

Sau ba ngày, bọn họ tới được nơi hiểm yếu trong núi Lâm Đài.

Văn Kiều ngụy trang thành một gốc mầm non nhỏ phóng ra thần thức, cẩn thận tránh đi Tiềm Thú bên cạnh, thăm dò chung quanh.

"Rống ——"

Một tiếng rống đình tai nhức óc vang lên, chỉ thấy một con vượn kim cương vọt ra từ rừng cây không xa, vỗ ngực, một đôi đồng tử màu vàng lãnh khốc nhìn chằm chằm vào bọn họ, phát ra dã tính, hiển nhiên đã xem bọn họ như món ăn.

Nhóm tiềm lân vệ cấp tốc kết trận, đem Ninh Ngô Châu hộ vệ sau lưng, Tiềm Thú nắm chặt kiếm trong tay.

Đây là vượn kim cương cấp sáu, lông toàn thân có màu vàng kim, giống như những cái gai, vô cùng cứng rắn, vượn kim cương là yêu thú hệ kim, linh khí bình thường không cách nào gây thương tích cho bộ lông của nó, cộng thêm nó vô cùng mạnh mẽ, người tu tiên gặp được, rất khó mà giết được nó, vô cùng đau đầu.

Vượn kim cương gầm thét xông lại, nhóm Tiềm lân vệ thuận thế vây nó trong trận, các loại kiếm quang hiện lên, tiêu hao tinh lực của nó.

Vượn Kim cương ở trong trận mạnh mẽ đậm tối, thân thể cường tráng khiến nó miễn được tổn thương từ linh khí, nếu không phải có trận pháp ngăn cản, Tiềm lân vệ muốn vây khốn nó căn bản không có khả năng.

Tiềm Thú và Ninh Ngô Châu đứng ở một bên, quan sát nhóm Tiềm lân vệ chiến đấu, không có ý định xuất thủ.

"Rống ——"

Nơi xa lại một tiếng rống truyền đến, Tiềm Thú biến sắc, theo âm thanh nhìn lại, phát hiện lại một con vượn kim cương từ trong rừng cây chạy đến, gầm thét vọt về hướng bọn họ.

Vượn kim cương xuất hiện sau này có hai chùm lông đỏ bên trên lỗ tai, cực kì bắt mắt giữa bộ lông màu vàng kim.

Đây là vượn kim cương cái.

Trong lòng Ninh Ngô Châu đã hiểu, hai con vượn kim cương này hẳn là kết nhóm bạn lữ, vừa lúc vượn kim cương cái đang trong thời kì thai nghén, vì cam đoan vượn kim cương cái có thể sinh hạ đời sau khỏe mạnh cường tráng, bọn chúng cần phải có nhiều đồ ăn có lực lượng.

Khi nhóm người Ninh Ngô Châu tiến vào chỗ này, hai con vượn kim cương đã nhìn chằm chằm bọn họ, dù sao thân thể của người tu tiên đối với yêu thú mà nói, cũng là đồ ăn rất có lực lượng.

Nếu như chỉ có một con vượn kim cương, ngược lại có thể ứng phó, hiện tại hai con cùng xuất hiện..

Tiềm Thú đã làm tốt chuẩn bị huyết chiến.

Vượn kim cương cái có tốc độ cực nhanh, mắt thấy nó xông lại, tiềm lân vệ đành phải mở trận ra, vây hai con vượn kim cương cùng một chỗ trong trận, ứng phó có chút miễn cưỡng, linh lực trong người cũng đang tiêu hao rất nhanh.

Tiềm Thú bảo hộ bên cạnh Ninh Ngô Châu, nhíu mày.

Rốt cuộc trận pháp của tiềm lân vệ cũng bị hai con vượn kim cương mạnh bạo phá vỡ, mắt thấy Tiềm lân vệ liền sắp thụ thương, đột nhiên có một bóng trắng lướt qua, con vượn kim cương đực phát ra tiếng kêu chói tai, lăn sang bên cạnh.

Vượn kim cương cái tựa hồ có chút bất ngờ, sau đó nó cũng bị lăn theo, thân thể công kênh lăn thẳng đến trước một gốc linh thụ mới dừng lại.

Nhóm tiềm lân vệ nhìn lại, phát hiện là do con thờ yêu ra tay.

Văn thờ thờ bỏ nhào vào hai con vượn kim cương, quyền đâm cước đá, xem chúng nó như trái cầu đá bay hơn mười trượng, hai con vượn kim cương phát ra tiếng kêu thê thảm, bộ lông màu vàng kim bay loạn, rơi xuống đất phát ra thanh âm leng keng leng keng.

Nhóm tiềm lân vệ nhìn thấy đều há hốc mồm.

Vượn kim cương là yêu thú hệ kim, lông của bọn chúng chính là sự thể hiện của sức mạnh hệ kim, giống như kim loại cứng rắn, nhưng lúc này, dưới móng vuốt thô to của Văn thờ thờ, đám lông màu vàng kim cứng rắn trở nên giống như bộ lông phở thông, bị nhổ xuống dễ như trở bàn tay, hai bộ móng vuốt thô phi thường đáng yêu, rút từng sợi lông như một cây dao gọt trái cây nhỏ xíu.

Mắt thấy vượn kim cương bị Văn thờ thờ ngược đến không chịu nổi, nhóm tiềm lân vệ cấp tốc kết trận, một lần nữa vây hai con vượn kim cương ở trong trận, tiếp tục hợp lực đánh giết bọn chúng.

Văn thờ thờ thấy vượn kim cương đã không còn uy hiếp, liền không tiếp tục để ý, trở lại bên người Ninh Ngô Châu.

Nó vui sướng nhảy qua, Văn thờ thờ đột nhiên phát hiện không thấy mầm non nhỏ đâu, liền tìm kiếm bên người Ninh Ngô Châu.

Mầm non nhỏ đâu? Chẳng lẽ mầm non nhỏ lại bị đưa đi đến nơi trồng rất nhiều linh thảo? Vì sao không mang theo nó đi cùng?

Ninh Ngô Châu không để ý con thỏ yêu đang tìm mầm non nhỏ khắp nơi, bình tĩnh đứng ở đằng kia, nhìn xem Tiềm lân vệ và vượn kim cương chiến đấu.

Không lâu sau, Tiềm lân vệ rút cuộc giết chết hai con vượn kim cương.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Tiềm lân vệ cấp tốc thu hồi thi thể hai con vượn kim cương, cũng đổ chút phấn bột ở chung quanh, che giấu mùi máu tươi, để tránh dẫn tới yêu thú lợi hại hơn.

Trên mặt Tiềm lân lộ ra ý cười, những tiềm lân vệ này là thuộc hạ do hắn dẫn đầu, đồng thời cũng là hắn dựa theo phương pháp Ninh Ngô Châu cho, bỏ ra rất nhiều tâm huyết huấn luyện, tự nhiên không hi vọng tổn thất bất kỳ một người nào, bọn họ có thể an toàn nguyên vẹn càng tốt hơn.

Hắn quay đầu nhìn về phía con thỏ yêu kia, trong mắt lộ ra sợ hãi thán phục.

Thỏ yêu biến dị này còn lợi hại hơn so với khi nhìn thấy tại Lân Đài Liệp cốc, ngay cả vượn kim cương cấp sáu đều không phải là đối thủ của nó, đoán chừng gần đây ăn không ít linh đan, thành công tiến vào cấp bảy.

Gặp Tiềm lân vệ chinh đón tốt xong xuôi, Ninh Ngô Châu nói: "Tiếp tục xuất phát."

Văn thỏ thỏ vẫn còn tìm mầm non nhỏ, thấy bọn họ muốn đi, bận bịu nhảy đến trên vai Ninh Ngô Châu kêu chi chi.

Ninh Ngô Châu không thêm để ý.

Tiềm Thú nhìn bộ dáng lo lắng của thỏ yêu, không khỏi hỏi: "Công tử, nó đang tìm gốc linh thảo thì phải?"

Đi ra bên ngoài, nhóm tiềm lân vệ không còn gọi Ninh Ngô Châu là "Điện hạ", mà đổi thành công tử, để tránh rước lấy hiểu lầm không cần thiết và phiền phức.

Ninh Ngô Châu chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không giải thích chậu mầm non nhỏ đi nơi nào, Tiềm Thú tự nhiên cũng sẽ không biết thức thời mà hỏi tiếp.

Tiềm Thú tự nhiên nhận ra mấy ngày nay Ninh Ngô Châu ôm chậu mầm non nhỏ kia chính là lấy ở Lân Đài Liệp cốc, cũng là đào được từ nơi của thỏ yêu, thỏ yêu xem nó như bảo bối, vì gốc mầm non nhỏ kia, nó còn đuổi theo bọn họ rồi đi Lân Đài Liệp cốc, cũng coi là tính cảm sâu đậm.

Tiếp đó bọn hắn tiếp tục bốn ba trong núi.

Văn thỏ thỏ phát hiện mầm non nhỏ một mực không xuất hiện, cả con thỏ đều không có tinh thần gì, chỉ có linh đan có thể để nó thỉnh thoảng tỉnh lại.

Như thế lại qua hai ngày, bọn họ đi đến một khe hở giữa dãy núi cao nhất, vị trí của nó phi thường bí ẩn, rất khó phát hiện, chung quanh còn có trận pháp che giấu, rõ ràng do người bày ra.

Nơi này chính là đường tắt trong núi Lân Đài để từ Đông Lăng thông ra bên ngoài.

Ninh Ngô Châu nhìn sơ qua trận pháp kia, phát hiện nó mới bị người động, trong mắt lướt qua suy nghĩ sâu xa.

Đoạn thời gian gần đây, hẳn là có đệ tử gia tộc nào đó dùng con đường tắt này rồi đi Đông Lăng, có thể biết về đường tắt này, chỉ có Ninh thị và tứ đại gia tộc, về phần những gia tộc bình thường khác có thể biết hay không, liền xem bản lĩnh của bọn hắn.

Ninh Ngô Châu tiện tay củng cố lại trận pháp có chút nơi lỏng, rồi để mọi người nghỉ ngơi.

Tiềm lân vệ canh giữ ở bên cạnh, chia hai tổ, một tổ ngồi bổ sung linh lực, một tổ canh gác.

Ninh Ngô Châu ngồi trên một gốc cây, đưa một viên linh đan cho Văn thỏ thỏ mặt ủ mảy chau.

Văn thỏ thỏ tiếp nhận linh đan, đang muốn nhét vào miệng, đột nhiên hai tai dựng thẳng, đầu xoay qua chỗ khác, nhìn về phía cách đó không xa.

Tiềm Thú tưởng lại có yêu thú lợi hại xuất hiện, trong nháy mắt liền cảnh giác, buông ra thần thức, nhìn chăm chăm theo phương hướng của thỏ yêu.

Khi Tiềm Thú đang cảnh giác, thì hàng cây rậm rạp phía trước bị một bàn tay vén ra, sau đó một thiếu nữ toàn thân chặt vật xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hoa bá vương mảnh mai

Nhìn thấy thiếu nữ xuất hiện, Văn thỏ thỏ phát ra một âm thanh kinh ngạc, liền muốn nhào qua, bị Ninh Ngô Châu nhanh tay đè lại.

Thiếu nữ kia ngạc nhiên nhìn bọn họ, hé mồm gọi: "Phu quân!"

Tiêm Lân giật mình nhìn xem người đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu nữ vui vẻ chạy về hướng bọn họ.

Những Tiêm lân vệ khác cũng nhận ra thân phận của người đó, thấy chủ tử và Tiêm Lân đều không lên tiếng, bọn hắn cũng không động tác, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận.

Thế là Văn Kiều rất thuận lợi chạy tới.

Ninh Ngô Châu cũng đứng lên, mừng rỡ tiếp được người nhào tới, ôm chặt vào trong ngực.

Hai phu thê rút cuộc quang minh chính đại trùng phùng.

Văn thỏ thỏ cao hứng nhảy lên đầu Văn Kiều, cuộn người phát ra âm thanh thỏa mãn, mầm non nhỏ của nó đã trở về.

Tiếng thỏ yêu mài răng thỏa mãn rút cuộc khiến Tiêm Thú lấy lại tinh thần.

Là người có tu vi cao nhất ở nơi này, đồng thời cũng là hộ vệ của Ninh Ngô Châu, Tiêm Thú cần thiết phải chú ý rất nhiều sự tình, nhìn thấy người khởi tử hoàn sinh xuất hiện, hắn trực giác được có âm mưu.

Nhưng phản ứng của Ninh Ngô Châu nói cho hắn biết, thiếu nữ đột nhiên xuất hiện ở chỗ sâu trong núi Lân Đài nguy cơ trùng trùng này, đúng là Văn Kiều, người mà hắn từng thấy đã chết đi trong bí cảnh.

Lúc ấy Ninh Ngô Châu nói nàng không chết, thậm chí lúc muốn đi tìm nàng, Tiêm Thú cho là hắn chỉ không nguyện ý tiếp nhận cái chết của Văn Kiều, về sau rời đi Lân Đài Liệp cốc, Ninh Ngô Châu nói với bên ngoài là Văn Kiều bị người bên ngoài bắt đi, Tiêm Thú cũng chỉ nghe một chút thôi, không có để trong lòng...

Tất cả suy nghĩ của Tiêm Thú đều thu lại khi thấy nét mặt vui vẻ nhẹ nhàng của Ninh Ngô Châu.

Mặc kệ trong đó phải chăng có vô vàn điểm đáng ngờ, lại khởi tử hoàn sinh có bao nhiêu không thể tưởng tượng nổi, đối với chủ tử của hắn mà nói, những điều này không tính là cái gì.

Bởi vì Văn Kiều trở về, thời gian nghỉ ngơi kéo dài gấp đôi.

Ninh Ngô Châu đưa Văn Kiều đến lầu vải mà nhóm Tiêm lân vệ dựng lên tạm thời, lấy ra quần áo sạch sẽ để nàng rửa mặt thay đồ, sau đó xoa ra búi tóc được tùy tiện buộc lên, lấy lược nhẹ nhàng chải vuốt.

Vừa mới rời đi hai ngày, tiểu thê tử đã khiến bản thân hết sức chật vật, tóc tai buộc không đành hoàng.

Văn Kiều khéo léo ngồi ở đằng kia, trong ngực ôm thỏ con.

Nàng sờ bộ lông mềm mại sạch sẽ của Văn thỏ thỏ, có chút bận tâm hỏi: "Phu quân, Tiêm Thú có thể hoài nghi hay không?"

Khi tiến vào núi Lân Đài, Ninh Ngô Châu liền lập kế hoạch để Văn Kiều quang minh chính đại xuất hiện, hắn không nguyện ý để Văn Kiều một mực trốn tránh không gặp người, như thế không chỉ có khiến nàng ủy khuất, cũng làm nàng không có cách nào lịch luyện tăng thực lực lên thật tốt.

Lúc gặp được hai con vượn kim cương, Ninh Ngô Châu liền thừa cơ để Văn Kiều rời đi trước, tìm cơ hội lại xuất hiện.

Hai ngày này, Văn Kiều một mực theo sau lưng bọn hắn.

Từ khi thành công chuyển đổi ra yêu thể, thiên nhiên đã trở thành màu sắc tự vệ tốt nhất của Văn Kiều, chỉ cần hoàn cảnh bên trong khắp nơi đều là linh thực vật, nàng có thể đem mình hòa vào trong đó, thu lại khí tức của mình, trừ phi tu vi cao đến cảnh giới nhất định, nếu không căn bản không có cách phát hiện sự tồn tại của nàng.

Đây là phương pháp ẩn nấp từ huyết mạch truyền thừa, khác biệt với Ẩn Nặc Thuật mà Tiêm Thú tu luyện, cao minh hơn, thậm chí ngay cả hơi thở đều hoàn toàn dung hợp lại cùng linh thực vật chung quanh, ngay cả yêu thú trong rừng rậm cũng khó phát hiện ra sự hiện diện của nàng.

Cho nên ngay cả Tiêm Thú cũng không phát hiện phía sau bọn họ còn có người, không xa không gần theo sát bọn hắn.

Ninh Ngô Châu không nhanh không chậm nói: "Sẽ không, hắn là người thông minh."

Người thông minh coi như phát hiện có điểm đáng ngờ bên trong, cũng sẽ không tuyên bố, càng sẽ không hỏi nhiều. Không hề nghi ngờ, Tiêm Thú là một

người thông minh, cho nên lúc ban đầu hắn mới có thể kết xuống đồng đạo khế ước cùng Tiềm Thú.

Văn Kiều vô ý thức nghĩ quay đầu nhìn hắn, bị một tay đè lại, "Đừng nhúc nhích, sắp xong rồi."

Văn Kiều ngoan ngoãn ngồi im.

Sau khi búi gọn mái tóc, Ninh Ngô Châu nhìn một chút, phát hiện tiểu cô nương có quá ít đồ trang sức, ngày khác có thời gian, phải chế tạo một ít đồ trang sức cho nàng, có thể đem bọn chúng luyện thành loại linh khí phòng ngự, vừa đẹp lại thực dụng.

Lúc hai phu thê từ lầu vải ra, Tiềm Thú bụng tới thịt nướng và canh thịt đã nấu xong.

Chung quanh đã được bày trận ngăn cách đơn giản, có thể ngăn cách mùi hương ở bên trong, để tránh khi nhóm Tiềm lân vệ nhóm lửa nướng thịt dẫn tới những yêu thú khác công kích. Mặc dù đi ra bên ngoài, nhưng bọn hắn còn nhớ rõ Văn Kiều là người yếu ớt bệnh tật, cần ăn đồ mang theo linh khí để bồi bổ thân thể.

Chỉ là...

Tiềm Thú nhanh chóng nhìn thoáng qua Văn Kiều, phát hiện gặp mặt lại, khí sắc của phu nhân tốt hơn rất nhiều, không còn là bộ dáng ốm yếu lúc nào cũng có thể sẽ chết trẻ.

Văn Kiều nhìn thoáng qua Tiềm Thú, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn.

Tiềm Thú nói: "Phu nhân không cần cảm ơn, đây là việc thuộc hạ phải làm."

Dứt lời, đem đồ ăn bày lên cái bàn nhỏ, liền lui ra, đứng ở cách đó không xa hộ vệ, một khoảng cách không gần không xa, vừa không quá rầy đến hai phu thê, lại có thể tùy thời bảo hộ.

Văn Kiều nhìn chằm chằm bóng lưng Tiềm Thú, phát hiện hắn quả nhiên không lộ ra vẻ hoài nghi gì, thậm chí rất bình tĩnh tiếp nhận nàng khỏi tử hoàn sinh, đột nhiên xuất hiện.

Văn Kiều lập tức yên lòng.

Kỳ thật lúc Ninh Ngô Châu quyết định để nàng quang minh chính đại xuất hiện, Văn Kiều có chút lo lắng, sợ sợ ý một chút bại lộ thân phận huyết mạch của nhau. Nhưng Ninh Ngô Châu không để cho nàng lo lắng, hết thấy giao cho hắn liên lạc tốt.

Đối với Ninh Ngô Châu vị phu quân này, Văn Kiều một mực tin phục.

Thịt nướng là thịt yêu thú săn được ở núi Lân Đài, khi bọn họ tiến vào núi Lân Đài, ven đường đi gặp được không ít yêu thú, loại có thể đối phó, liền thừa cơ săn giết cất giữ, không chỉ có thể làm đồ ăn, khi rời đi Đông Lăng cũng có thể bán ra bên ngoài kiếm ít nguyên tinh; nếu gặp được cấp cao, liền đi đường vòng, không xảy ra xung đột chính diện cùng chúng.

Lúc trước gặp được vợ kim cương đơn thuần là ngoài ý muốn, vợ kim cương rõ ràng đã để mắt tới bọn họ, không chết không thôi.

Nếm mỹ vị đồ ăn nóng hổi, tâm tình Văn Kiều vô cùng tốt, trên mặt cũng cười vui nhiều hơn.

"Phu quân, tiếp theo chúng ta đi như thế nào?" Văn Kiều hỏi.

Ninh Ngô Châu chỉ vào nơi cách đó không xa bị trận pháp ngăn cách, nói: "Nhìn thấy khe núi đó sao? Từ nơi này đi qua, chính là đường tắt từ núi Lân Đài thông với bên ngoài."

Nghỉ ngơi không sai biệt lắm, nhóm Tiềm lân vệ nhanh chóng thu thập xong mọi thứ, một lần nữa xuất phát.

Tiềm Thú dẫn đầu đi vào, tiếp theo là Ninh Ngô Châu và Văn Kiều, nhóm Tiềm lân vệ bọc hậu.

Cửa vào khe núi rất hẹp, chỉ có thể đi vào được một người, ước chừng sau nửa canh giờ, chung quanh mới rộng mở sáng sủa hơn, trở thành một đường hầm có thể chứa đủ ba người đi chung.

Đường hầm tối đen, ở những khe nhỏ sâu gió thổi âm u lạnh lẽo, khiến người ta trong nháy mắt nổi cả da gà.

Văn Kiều một tay đặt lên roi Thạch Kim Mãng bên hông, một tay kéo Ninh Ngô Châu, cảnh giác chung quanh, để tránh có cái gì nguy hiểm.

Bọn họ đi gần ba ngày trong đường hầm hẹp tăm tối này, thẳng đến buổi trưa ngày thứ ba, phía trước mới xuất hiện tia sáng như ẩn như hiện.

Rốt cuộc đã đi đến đầu kia.

Tiềm Thú mừng rỡ, để bọn họ đợi tại chỗ này, hắn đi qua dò xét tình huống bên ngoài, sau khi xác nhận an toàn, mới để cho bọn họ ra ngoài.

Đi ra đường núi chật hẹp, ánh mặt trời ấm áp vậy xuống đỉnh đầu.

Văn Kiêu nhìn chung quanh một chút, phát hiện đầu bên này đường tắt là một sơn cốc không đáng chú, sơn cốc có cây um tùm, phần lớn đều là linh thực vật không có giá trị gì, một ít cấp thấp yêu thú sinh hoạt, không có đồ vật gì giá trị cao, cũng không khiến người chú ý.

Trước khi rời khỏi sơn cốc, Ninh Ngô Châu cũng cố lại trận pháp trong cốc một lần nữa.

Trần Thương Ngô nằm bên cạnh con đường buôn bán đồ vật quan trọng ngang qua Thánh Vũ đại lục, cách đó không xa chính là núi Thương Ngô rộng lớn vô biên, bởi vì có rất nhiều người tu tiên đến núi Thương Ngô lịch luyện, trần Thương Ngô cũng cực kì náo nhiệt phồn hoa.

Yêu thú trong núi Thương Ngô cũng rất nhiều, nghe nói tận sâu bên trong là yêu thú cấp cao như cấp tám, chín sinh sống, là nơi lịch luyện của rất nhiều người tu tiên.

Ngoại trừ yêu thú, linh thảo trong núi cũng không ít, nghe nói từng có người kết đội lên núi lịch luyện, may mắn phát hiện Hoàn hồn thảo, nào biết trông coi bên cạnh Hoàn hồn thảo là một con gấu Địa Liệt lớn cấp tám, tu vi bọn hắn không đủ, cuối cùng mạo hiểm trốn ra được, nhặt được cái mạng trong hung hiểm, làm sao còn dám xa xỉ nghĩ đến Hoàn hồn thảo.

Sau khi tin tức này truyền đi, phản ứng khắp nơi đều không đồng nhất.

Có người tin, chạy theo như vịt, nhao nhao dừng mảnh lao tới núi Thương Ngô; đương nhiên người không tin càng nhiều, đối với điều này khịt mũi coi thường, cảm thấy nếu thật có Hoàn hồn thảo, thì sao còn rêu rao rộng rãi, không phải có âm mưu chứ?

Về sau thấy những người tiến vào núi Thương Ngô vẫn đi rất lâu mà chưa quay về, đoán chừng đã sớm mất mạng trong núi, tin tức về Hoàn hồn thảo cũng theo thời gian bị những tin đồn khác thay thế, rốt cuộc không có người tin trong núi Thương Ngô sẽ có Hoàn hồn thảo.

Bên trong núi Thương Ngô, hai người tu tiên đang bị một đám dê Băng Văn cấp bốn truy đuổi, chạy thoát được cực kỳ nguy hiểm.

Dê Băng Văn dẫn đầu có thân thể khổng lồ, to gấp đôi so với dê Băng Văn chung quanh, nó là dê Băng Văn đầu đàn, một con dê Băng Văn cấp năm.

Mất thấy đám dê Băng Văn đuổi theo không bỏ, vật bảo mệnh trên người bọn họ càng ngày càng ít, linh đan có thể bổ sung linh lực đã hao hết, nếu không thể thoát khỏi bọn dê Băng Văn này, bọn họ sẽ phải chết ở nơi này.

Lúc đó người nam tử liên mạch mẽ làm ra quyết định, nhanh chóng nói: "Hong Nguyệt, muội chạy mau! Ta ngăn bọn chúng lại!"

Sắc mặt Thượng Hong Nguyệt trắng bệch, hai mắt rung rung, chăm chú nắm lấy tay huynh trưởng Thượng Hong Lăng, chết cũng không chịu buông ra, "Không, muội không đi! Ca, cùng lắm thì hai huynh muội chúng ta cùng chết ở chỗ này!"

Làm sao Thượng Hong Lăng đồng ý, hấn hung ác quyết tâm, thừa cơ một tay nhấc muội muội lên, ném ra phía xa xa, nghiêm nghị hô to: "Đi mau! Không cho phép trở về!"

Nơi đó trùng hợp là một sườn dốc, Thượng Hong Nguyệt trực tiếp lăn đi xuống, trong miệng thê lương kêu huynh trưởng.

Thượng Hong Lăng thấy dê Băng Văn không để ý đến muội muội lăn xuống dốc nghiêng, trong lòng buông lỏng, biết mình thành công, khuôn mặt ghen tị, hấn lấy hết sức lực một lần nữa, dụ đám dê Băng Văn hướng chỗ khác chạy tới, vì muội muội tranh thủ thời gian chạy trốn.

Dê Băng Văn dẫn đầu phát ra tiếng be be, tựa hồ như đang thúc giục.

Nghe được tiếng be be kia, những con dê Băng Văn khác tựa hồ có thêm sức mạnh, tốc độ nhanh hơn, rốt cuộc đuổi kịp Thượng Hong Lăng.

Hơi lạnh trên người dê Băng Văn đánh tới từ phía sau, Thượng Hong Lăng biết mình chạy không khỏi một kiếp này, linh lực trong kinh mạch đã khô kiệt, ngay cả sức lực tránh né cũng không còn, chỉ có thể không cam lòng nhắm mắt lại, mặc cho thân thể bị dê Băng Văn đụng bay ra ngoài.

Ngay tại lúc Thượng Hong Lăng cho là mình sẽ rơi xuống đất, bị dê Băng Văn chà đạp thành thịt nát, đột nhiên bên hông bị xiết chặt, thân thể lại bay lên.

Tiếng gió phù phù thổi qua bên tai, tiếp đó thân thể rơi xuống một bụi cỏ rậm rạp.

Mặc dù hoa mắt chóng mặt, nhưng Thượng Hong Lăng vẫn hết sức cảnh giác, mở to mắt, liền thấy được một tiểu cô nương vung chiếc roi dài màu thạch kim ra phía trước, quét ngang đám dê Băng Văn đang mạnh mẽ xông tới sang một bên.

Cô nương kia có vóc người đơn bạc thon gầy, nhìn có vẻ yếu đuối, vung chiếc roi dài màu thạch kim uy thế hùng hực, những con dê Băng Văn cấp bốn bị roi dài cuốn bay lên không trung.

Một màn này hết sức thần kỳ.

Phải biết dê Băng Văn cấp bốn tương đương với người tu tiên cảnh giới nguyên minh, bọn chúng còn là yêu thú có thuộc tính Băng, khí băng sương gây ra tổn thương cho linh khí rất mạnh, có nhiều linh khí bị mất đi hiệu lực trước bọn chúng, không cách nào công kích. Mà lại mỗi lần dê Băng Văn xuất hiện đều là một đàn, không ít hơn trăm con, huống chi còn có một con dê Băng Văn cấp năm dẫn đầu.

Thử hỏi, một trăm người tu tiên cảnh giới nguyên minh lại thêm một cảnh giới nguyên vũ ủa lên, làm sao không khiến người ta đau đầu?

Người tu tiên có tu vi dưới cảnh giới nguyên vũ khi đối đầu với bọn chúng đều không chiếm được lợi thế.

Về mặt Thượng Hồng Lăng nghiêm túc, vội vàng mở miệng nói: "Cô nương cẩn thận, nơi đó còn có một con dê Băng Văn cấp năm."

Đối phương không có lên tiếng, canh giữ ở chỗ cũ, roi dài vung đến xuất thần nhập hóa, quét hết đám dê Băng Văn ra ngoài, không để một con lọt vào vi phạm.

Hành động này quả nhiên chọc giận dê đầu đàn phía sau.

"Be be ~ be be ~"

Tiếng kêu to rõ nơi xa xấm vang lên, bầy dê lại trở nên xao động, những con dê Băng Văn bị quét văng cùng nhau phát ra tiếng be be đáp lại, chung quanh ngưng kết băng sương, cỏ cây phủ lên một lớp sương trắng, nhiệt độ không khí hạ xuống, toàn bộ thể giới biến thành một mảnh băng sương.

Thượng Hồng Lăng thấy thế, biết dê đầu lĩnh ra tay rồi, không để ý đến mình bị băng sương đông cứng, vội vàng nói: "Cô nương, không cần ham chiến, tranh thủ thời gian..."

"Ừ ừ ~"

Một thanh âm kỳ quái vang lên, đánh gãy lời nói của Thượng Hồng Lăng.

Thượng Hồng Lăng há to miệng, còn muốn tiếp tục khuyên, liền nghe đến tiếng kêu thê lương vang lên ở nơi xa, khí băng sương chung quanh tựa hồ cũng đã giảm bớt.

Tất cả chuyện sau đó, Thượng Hồng Lăng chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem, không thể phản ứng.

Tiểu cô nương trước mặt vẫn tiếp tục vung roi dài màu thạch kim chiến đấu với dê Băng Văn, ở nơi xa xa dê đầu đàn đã không còn tiếng động, cũng không biết thế nào.

"Người không sao chứ?"

Một giọng nói âm áp ôn hòa đột nhiên vang lên, Thượng Hồng Lăng quay đầu, chỉ thấy đứng cách đó không xa là một nam tử mặc cẩm bào màu xanh, nhả nhún tuấn mỹ, khí độ tự phụ.

Nam tử kia nhìn có vẻ hết sức trẻ tuổi, mặc dù tu vi không cao, trên thân lại ung dung bình tĩnh, khí tức ôn hoà nhẹ nhàng để người ta vô cùng có hảo cảm.

Thượng Hồng Lăng giật mình, đang muốn nói gì đó, thì thấy nam tử có khí chất hào hoa phú quý ôn hoà đi tới, xem xét vết thương trên người hắn, đưa cho hắn một viên linh đan.

Đây là Hồi Xuân Đan cấp huyền cực phẩm, tron tru chắc nịch, màu sắc như ngọc, sáng trong rực rỡ, không có một chút tạp chất.

Thượng Hồng Lăng hơi co lại con ngươi, cấp huyền đan tự nhiên không tính là linh đan cao cấp, nhưng nếu là loại cực phẩm thì lại khác, chỉ cần là đan cực phẩm, coi như là cấp hoàng đan thấp nhất, cũng hết sức trân quý.

Chỉ có đan cực phẩm, sau khi người tu tiên ăn vào sẽ không tích lũy xuống đan độc ở trong cơ thể, là linh đan mà tất cả luyện đan sư và người tu tiên theo đuổi.

Thượng Hồng Lăng mang theo tâm tình phức tạp tiếp nhận, nói khẽ: "Đa tạ vị công tử này, tại hạ Thượng Hồng Lăng."

Ôn hoà thân thiết công tử cũng đáp lại: "Tại hạ Ninh Ngô Châu."

Thượng Hồng Lăng ăn vào Hồi Xuân Đan, dưới tác dụng của linh đan vết thương trên người nhanh chóng khôi phục, khô kiệt kinh mạch trong cơ thể cũng giữ được hơn phân nửa linh lực, thân thể nặng trĩu trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

Thượng Hồng Lăng mở to mắt, trong lòng vô cùng sợ hãi thần phục.

Không hổ là Hồi Xuân Đan cấp huyền cực phẩm, không chỉ có thể trị liệu nội ngoại thương, đồng thời cũng có hiệu quả hồi phục linh lực.

Ra tay chính là một viên cực phẩm hồi linh đan, cho dù là bằng hữu cũng không hào phóng được như vậy, chẳng lẽ vị Ninh công tử này là một luyện đan sư?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thượng Hồng Lăng nhìn về phía Ninh Ngô Châu trở lên nóng bỏng.

Khi Thượng Hồng Lăng khôi phục thương thế, chiến đấu bên kia cũng chuẩn bị kết thúc.

Nghe được một loạt liên tiếp tiếng kêu be be thê thảm, Thượng Hồng Lăng quay đầu nhìn lại, lập tức sợ ngây người.

Gần một trăm con dê Bạng Văn bị dây leo màu thạch kim buộc cao giữa không trung, khi băng sương trên người dê Bạng Văn không ngừng tràn ra, nhưng không hề có tác dụng với dây leo màu thạch kim kia, vẫn quán bọn chúng ở trên cao, ngẫu nhiên còn vung qua lại mấy lần, để bọn chúng càng thê thảm hơn.

Về phần dê đầu đàn cấp năm kia...

Thượng Hồng Lăng kiểm tra một hồi, phát hiện nó cũng bị treo lên, mà so với dê Bạng Văn phổ thông, nó nhìn còn cực kỳ thảm hại hơn, bộ lông màu trắng bạc thừa thốt, dường như bị cái gì tước mất một nửa bộ lông, lộ ra vết thương da tróc thịt bong, to máu đỏ thắm, hết sức chật vật.

Lúc này, thiếu nữ mang theo roi dài màu thạch kim ôm một con thỏ nhỏ lông xù trở về.

Lần này Thượng Hồng Lăng thấy rõ bộ dáng của thiếu nữ này, tuổi khoảng mười bốn mười lăm, mặc dù chưa hết nét ngây thơ, cũng có vẻ thiếu nữ phong tình, phong thái tuyệt đại, còn là một mỹ nhân hiếm thấy. Chỉ là thân thể đơn bạc, giữa lông mày có chút nét yếu ớt, nhìn có vẻ yếu đuối, vô cùng nũng nịu nhất gan.

Đương nhiên, loại này ấn tượng, khi thiếu nữ kia kéo theo chuỗi dê Bạng Văn bị dây leo buộc lên tới, ném bịch một cái xuống đất, liền tiêu tan.

Á, thì ra là một đóa hoa bá vương mảnh mai. (Bá vương = bạo lực)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Huynh muội Thượng Hồng Lăng!

Ninh Ngô Châu thấy nàng trở về, không để ý đến đám dê Bạng Văn bị trói kêu be be, ôn nhu hỏi: "A Xúc, có bị thương không?"

Văn Kiều lắc đầu, "Có Văn thỏ thỏ hỗ trợ, không có gì khó khăn."

Tuy nói ở đây có gần một trăm con dê Bạng Văn, nhưng tu vi bây giờ của Văn Kiều cũng là cảnh giới nguyên minh trung kỳ, đối phó yêu thú cấp bốn cũng không sợ, lại càng không cần phải nói nàng có roi Thạch Kim Mãng, một roi một con dê Bạng Văn, còn có thể thúc đẩy Thạch Kim Mãng sinh trưởng từ dưới đất lên đánh lên, hai bút cùng vẽ, hạ gục những con dê Bạng Văn này hoàn toàn không có vấn đề.

Về phần dê Bạng Văn cấp năm phía sau, giao cho Văn thỏ thỏ ứng phó, trước mặt Văn thỏ thỏ cấp bảy, hoàn toàn dễ như ăn cơm.

Cho nên Văn Kiều đánh cực kỳ nhẹ nhõm, thậm chí cảm thấy còn có chút chưa đủ nghiền.

Sao Ninh Ngô Châu nhìn không ra vẻ mặt nàng vẫn chưa thỏa mãn, không khỏi mỉm cười.

Vừa rồi mặc dù nói chuyện với Thượng Hồng Lăng, nhưng hắn luôn chú ý tới tình hình chiến đấu, tự nhiên cũng nhìn thấy sự phối hợp của Văn Kiều và Văn thỏ thỏ.

Thượng Hồng Lăng nhìn hai người, phát hiện Văn Kiều có tu vi tương đương với mình, không khỏi kinh ngạc, nhện không được hỏi: "Ninh công tử, vị cô nương này là..."

Ninh Ngô Châu ôn hòa nói: "Đây là đệ tử của ta. A Xúc, vị này là Thượng Hồng Lăng Thượng công tử."

Văn Kiều khẽ gật đầu với Thượng Hồng Lăng, xem như chào hỏi, trên mặt không biểu lộ gì.

Tuy nói bây giờ tính tình nàng sáng sủa hơn, nhưng chỉ là trước mặt Ninh Ngô Châu, lúc khác, Văn Kiều vẫn là tiểu cô nương tương đối trầm mặc ít nói, trong trẻo lạnh lùng mà xa cách.

Thượng Hồng Lăng khiếp sợ nhìn bọn họ, há to miệng, cười khan nói: "Thì ra là như vậy..."

Lúc trước hắn còn tưởng rằng là muội muội này nọ.

Nhìn tuổi của Văn Kiều, thực sự hơi nhỏ, tuy nói tuổi của Ninh Ngô Châu cũng không lớn, nhưng thành thân sớm như vậy, thế nào đều cảm thấy là lạ. Người tu tiên rất ít khi thành thân khi mới mười mấy tuổi, bình thường không phải đều là sau khi tu vi đạt tới cảnh giới nhất định thì trực tiếp kết thành song tu đạo侶 sao?

Văn Kiều không để ý tới hắn, chỉ vào đám dê Bạng Văn, hỏi: "Phu quân, xử lý mấy con dê này như thế nào?"

"Nghe nói thịt dê Bạng Văn rất ngon, đều giữ lại để chúng ta ăn." Ninh Ngô Châu nói.

Văn Kiều đáp dạ, không có ý kiến với an bài của hắn, bọn họ còn phải nuôi một nhóm Tiềm lân vệ, thịt là không chê nhiều, huống chi ăn thịt của yêu thú, cũng tốt cho thân thể.

Thượng Hồng Lăng đứng bên cạnh nghe được lời nói của hai người, nhin không được chen miệng hỏi: "Hai vị ân nhân chính là muốn đến núi Thương Ngô lịch luyện?"

"Núi Thương Ngô?" Ninh Ngô Châu chớp mắt, âm giọng cười nói, "Đúng vậy."

Văn Kiều kỳ quái nhìn hắn một chút, lại ngẩng đầu nhìn rừng núi này nơi, nửa tháng trước bọn họ đi xuyên qua đầu kia đường núi, cũng không có trực tiếp rời đi, mà tiếp tục bốn ba trong núi, thứ nhất có thể tiếp tục lịch luyện, thứ hai cũng nghĩ tìm một ít linh thảo không có trong không gian, thuận tiện săn giết vài con yêu thú làm lương thực dự trữ.

Thì ra mặt khác của núi Lâm Đài là núi Thương Ngô.

Thượng Hồng Lăng cảm thấy buồn lòng, liên tục không ngừng nói: "Mới vừa rồi đa tạ hai vị ân nhân cứu mạng, nếu như không có hai vị, tại hạ có thể đã chết ở chỗ này, đại ân không thể hồi báo, tại hạ ghi nhớ trong lòng, ngày khác nếu có gì cần, cứ mở miệng." Sau đó nghĩ đến cái gì, sắc mặt biến hóa, "Hai vị ân nhân, muội muội ta còn ở bên kia, nàng cũng bị thương, ta đi tìm nàng trước, sau đó lại tới tìm hai vị."

Ninh Ngô Châu tỏ ra quan tâm, "Đi thôi, chúng ta hạ trại ngay bên kia, mười dặm phía trước có một cái sơn cốc, chính là nơi đó."

Thượng Hồng Lăng nhìn hắn cười cảm kích, tranh thủ thời gian chạy tới chỗ trước đó.

Văn Kiều và Ninh Ngô Châu nhìn xem bóng lưng của Thượng Hồng Lăng, cho đến khi hắn biến mất, hai người quay người rời đi.

"A Xúc, nặng không? Có muốn ta giúp hay không?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Văn Kiều kéo chuỗi dê Bạng Văn, dáng vẻ nhẹ nhõm, nhìn hắn nhe răng cười, cười đến ngây thơ đáng yêu, "Không nặng."

Ninh Ngô Châu nhìn thoáng qua chuỗi dê Bạng Văn, trong lòng âm thầm tính toán lực cánh tay của tiểu thê tử, quả nhiên khác hẳn với người thường, xem ra sau khi chuyển hóa yêu thể cải biến đầu tiên chính là sức lực.

Sức lực mạnh một chút cũng rất tốt, đánh nhau không bị thiệt thòi.

Ninh Ngô Châu cực kỳ tự nhiên tiếp nhận việc tiểu thê tử của mình có sức lực vô cùng lớn.

"Thượng Hồng Lăng kia, tâm tính coi như không tệ, là người có ơn tất báo, chúng ta mới đến, nếu có thể tìm người quen thuộc thế giới bên ngoài hỗ trợ không còn gì tốt hơn..."

Ninh Ngô Châu nhẹ giọng nói chuyện phân tích với tiểu thê tử sự tình lúc trước cứu Thượng Hồng Lăng.

Đương nhiên, kỳ thật Văn Kiều là người quyết định ra tay, Văn Kiều trùng hợp đi ngang, nhìn thấy một đám dê Bạng Văn không tính quá mạnh, nghĩ rằng có thể dùng để luyện tập, cứu người chỉ là nhân tiện.

Ninh Ngô Châu là có mục đích nào đó, mới cho hắn một viên linh đan trị liệu, đưa chính là Hồi Xuân Đan cực phẩm, cũng là một loại ném đá dò đường. Thượng Hồng Lăng là người có ơn tất báo càng tốt, nếu không phải, vậy cũng không có gì, coi như bèo nước gặp nhau, nếu lòng mang ác ý, Ninh Ngô Châu cũng có biện pháp để biết hắn linh đan không phải ăn ngon như vậy.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, dây leo Thạch Kim Mãng quét trên mặt đất phát ra tiếng sột soạt kèm theo từng tiếng dê kêu be be, trở lại sơn cốc mà bọn họ đang tạm thời dựng trại.

Trong sơn cốc có lưu vài Tiềm lân vệ trông coi.

Sơn cốc này tự nhiên không phải sơn cốc ở đầu kia đường tắt trong núi Lâm Đài, bên này cực kỳ cách xa, chỉ là một sơn cốc vô cùng nhỏ, tạm thời dùng làm doanh địa không tệ.

Không chỉ có Văn Kiều muốn lịch luyện, những Tiềm lân vệ khác cũng giống vậy.

Vùng này không có yêu thú cấp cao, tự nhiên cũng không cần Tiềm Thú luôn luôn trông coi, Ninh Ngô Châu đưa bọn hắn một ít linh đan và phù lục, liền cho Tiềm Thú an bài nhóm Tiềm lân vệ, để chính bọn hắn đi tìm chỗ lịch luyện, hắn và Văn Kiều mang theo Văn thỏ thỏ đi chung quanh, đủ để tự vệ.

Nhóm Tiềm lân vệ thấy Văn Kiều kéo một chuỗi dê Bạng Văn trở về, bình tĩnh chạy tới tiếp nhận.

Mấy ngày gần đây, mỗi ngày bọn hắn đều có thể nhìn thấy Văn Kiều dùng dây leo Thạch Kim Mãng kéo các loại yêu thú trở về, tiểu cô nương kia nhìn yếu đuối, lại có thể kéo đồ vật nặng hơn mình gấp mấy trăm lần, Tiềm lân vệ nhìn thấy cũng nhin không được tự ti.

Làm một đại nam nhân, bọn hán khắc sâu ý thức được, so ra bọn hán kém tiểu phu nhân.

Không chỉ kém về sức lực, ngay cả đánh nhau cũng không sánh nổi.

Không biết lúc trước tiểu phu nhân kinh lịch qua chuyện gì, mà thoát thai hoá cốt thành như vậy, hoàn toàn không giống với lúc trước tiến Lâm Đài Liệp cốc lịch luyện.

Giao dê Bạng Văn cho nhóm Tiềm lân vệ, sau đó Ninh Ngô Châu lấy ra đan lô, tiếp nhận nguyên liệu nấu ăn mà Tiềm lân vệ đã xử lý tốt, bắt đầu nấu canh.

Canh này vẫn là cho Văn Kiều.

Thân thể Văn Kiều mặc dù đã tốt hơn, nhưng vấn đề kinh mạch yếu ớt còn cần chú ý, Ninh Ngô Châu quyết định ra tay từ được thiện.

Trong truyền thừa của hán có một bộ đan phù khí trận hoàn chỉnh, Ninh Ngô Châu đặc biệt thông qua đan thiên truyền thừa tìm ra một bộ có phương pháp chuyên môn trị liệu kinh mạch yếu ớt, sửa chữa lại đôi chút, sau khi đã hoàn thiện liền quyết định bắt đầu từ được thiện, trước vì điều trị thân thể cho Văn Kiều, chậm rãi cường hóa kinh mạch.

Đây là phương pháp trị liệu ôn hòa nhất, khuyết điểm là tốn rất nhiều thời gian.

Lúc Ninh Ngô Châu bận rộn, Văn Kiều ôm Văn thỏ thỏ ngồi ở một bên quan sát.

Nàng luôn là người an tĩnh, ngoại trừ khi đối mặt với Ninh Ngô Châu có thể hoạt bát một chút, đối với người ngoài vẫn tương đối trong trẻo lạnh lùng. Ninh Ngô Châu cũng không có ý định thay đổi điều này, thậm chí hết sức hài lòng, bởi vậy có thể thấy được hán cũng không phải hiền lành như vẻ ngoài biểu hiện ra như vậy.

Văn thỏ thỏ ôm viên linh đan liếm láp từng chút một, bộ dáng tựa như không nỡ ăn hết quá mau.

Văn Kiều không đành lòng nhìn nó đáng thương như vậy, lấy ra một viên linh đan Ninh Ngô Châu cho nàng từ trong túi không gian, vụng trộm kín đáo đưa cho Văn thỏ thỏ.

Văn thỏ thỏ nhanh chóng ngậm lấy, trước tiên nhét vào túi trong má để cất giữ, sau đó trộm nhìn qua luyện đan sư đang chăm chú nấu canh bên kia, phát hiện hán không chú ý tới, yên lòng thở ra một hơi, Văn Kiều nhìn thấy mà buồn cười.

Làm sao Ninh Ngô Châu không phát hiện, chỉ là không thèm để ý đến con thỏ kia thôi.

Chỉ cần lúc mấu chốt nó có thể phát huy được tác dụng, đương nhiên sẽ không tiết kiệm một chút linh đan.

Canh nấu được một nửa thời gian thì hai huynh muội Thượng Hồng Lăng rốt cuộc tìm tới.

Tiềm lân vệ được Ninh Ngô Châu phân phó, không có ngăn cản bọn hán, để bọn hán tiến vào doanh địa sơn cốc.

Thượng Hồng Lăng đỡ muội muội sắc mặt sắc tái nhợt, hơi thở bất ổn tiến đến, có chút ngượng ngùng nói: "Hai vị ân nhân, chúng ta quấy rầy."

Tướng mạo Thượng Hồng Nguyệt xinh đẹp, thân thể là lướt, bởi vì thụ thương, khiến nàng càng thêm mấy phần yếu đuối.

Nàng đi theo bên cạnh huynh trưởng, nhìn không được nhìn về phía hai vị ân nhân cứu mạng mà huynh trưởng nói tới, thực sự không thể tin được lời nói lúc trước của huynh trưởng.

Ninh Ngô Châu thì thôi đi, huynh trưởng nói hán có thể là một vị luyện đan sư, tu vi chỉ ở cảnh giới nguyên vũ, nhìn đã thấy không có vẻ gì lợi hại, phải biết rất nhiều luyện đan sư đều là một đám trời gà không chặt, dù sao luyện đan sư chú trọng chỉ có thuật luyện đan, phần lớn thời gian đều ở trong phòng luyện đan luyện đan, bất tri bất giác liền sẽ xem nhẹ việc tu luyện, kinh nghiệm chiến đấu cũng không nhiều, người tu tiên cùng cấp hoàn toàn có thể nghiền ép luyện đan sư.

Mà đối thành là một vị tiểu cô nương, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng hết sức xinh đẹp, mềm mại nhút nhát, nhìn làm sao cũng không giống như có thể một roi quét bay một con dê Bạng Văn. Đương nhiên, quét bay một con cũng là bình thường, nhưng nếu nói một lần có thể quét bay mấy chục con, vậy liền khoa trương.

Bất quá...

Nhìn thoáng qua cách đó không xa Tiềm lân vệ đang xử lý những con dê Bạng Văn kia, Thượng Hồng Nguyệt yên lặng thu hồi hoài nghi.

Mặc kệ trong lòng Thượng Hồng Nguyệt nghĩ như thế nào, trên mặt cũng không biểu hiện ra, cùng huynh trưởng cung kính cảm tạ hai vị ân nhân cứu mạng.

Mặc dù cũng không phải cứu nàng, nhưng bọn họ cứu được huynh trưởng, Thượng Hồng Nguyệt vẫn xem bọn họ như ân nhân cứu mạng của mình.

Ninh Ngô Châu âm giọng nói: "Chúng ta trùng hợp đi ngang qua, chẳng qua là Thượng công tử mệnh chưa đến tuyệt lộ."

Nói, mời hai người bọn họ ngồi xuống, Ninh Ngô Châu nhìn Thượng Hồng Nguyệt, nói với Văn Kiều: "A Xúc, cho Thượng cô nương một viên Hồi Xuân Đan."

Văn Kiều yên lặng lấy ra một viên Hồi Xuân Đan từ túi không gian, đưa cho Thượng Hồng Nguyệt.

Mặc dù Thượng Hồng Nguyệt biết bọn họ có luyện đan sư, nhưng tiện tay chính là một viên Hồi Xuân Đan cực phẩm cũng quá dọa người, tay cầm Hồi Xuân Đan đều có chút run rẩy, trong lòng càng thêm cảm kích, may mắn bọn hắn gặp được người tốt.

Thượng Hồng Lăng cũng cảm kích không thôi, bọn hắn tìm tới đây, chỉ bởi vì muội muội thương thể rất nặng, linh đan trên người bọn họ đã tiêu hao hết, không còn cách nào, đành phải mặt dạn mày dày đến đây.

Không nghĩ tới hắn còn chưa kịp nói muốn mua linh đan với hai vị ân nhân, đối phương trực tiếp đưa bọn hắn một viên Hồi Xuân Đan cực phẩm.

"Tiểu muội muội, cảm ơn người." Thượng Hồng Nguyệt cảm kích nói.

Văn Kiều thần nhiên nói: "Không cần cảm ơn."

Nói xong, cũng không tiếp tục để ý bọn hắn, cúi đầu vuốt ve lông Văn tho thả, lặng yên ngồi bên người Ninh Ngô Châu, lắng nghe bọn hắn nói chuyện.

Thượng Hồng Nguyệt liền phát hiện tính tình vị tiểu muội muội xinh đẹp này có chút vắng vẻ, không quá thích để ý đến người khác, nhưng bởi vì bộ dáng xinh đẹp, giữa đầu lông mày quanh quẩn một loại yếu đuối, để người ta rất dễ sinh lòng thương tiếc.

Cùng bọn họ hàn huyên một hồi, Ninh Ngô Châu rất nhanh liền thăm dò rõ ràng tình huống của hai huynh muội này.

Hai huynh muội có tu vi không cao lắm, Thượng Hồng Lăng là cảnh giới nguyên minh hậu kỳ, Thượng Hồng Nguyệt là cảnh giới nguyên minh sơ kỳ, khoảng chừng hai mươi tuổi. Huynh trưởng tính tình khoan hậu, muội muội thẳng thắn sáng sủa, đều là phẩm tính không tệ.

Bọn hắn đến từ Thượng gia thành Hoài Âm, Thượng gia là gia tộc lấy đan dược lập nghiệp, đại đa số đệ tử trong gia tộc là luyện đan sư, Thượng gia tại thành Hoài Âm hết sức nổi danh, rất nhiều người tu tiên đều sẽ đi Thượng gia cầu đan.

Nhưng Thượng Hồng Lăng huynh muội luyện đan ngộ tính không cao, hai người chỉ không ở chỗ này, dứt khoát liền thường ra bên ngoài vì gia tộc tìm kiếm các loại tài liệu luyện đan, lần này hai huynh muội mang theo gia tộc hộ vệ đến núi Thương Ngô, cũng là vì tìm kiếm một chút trân quý linh thảo, nào biết được sau khi bọn hắn vào núi, bởi vì một chút nguyên nhân đắc tội người ta, hộ vệ đi theo đều bị thương nặng mà chết, cuối cùng chỉ còn lại hai huynh muội.

Lúc trước nếu không phải Văn Kiều và Ninh Ngô Châu trùng hợp đi ngang cứu giúp, chỉ sợ cuối cùng hai huynh muội cũng chết ở chỗ này.

Thượng Hồng Lăng nói đến đây, chần chờ một lúc, tiếp tục nói: "Phụ thân Ninh công tử cứu tính mệnh huynh muội chúng ta, chúng ta hết sức cảm kích, ngày khác các người nếu là có cần, có thể đến Thượng gia thành Hoài Âm tìm chúng ta."

Thượng Hồng Nguyệt cũng nói: "Đúng vậy, hai vị nếu là đi thành Hoài Âm, nhất định phải để chúng ta chiêu đãi thật tốt." Nàng có chút ngượng ngùng nói, "Đúng rồi, linh đan của các người, xem như chúng ta mua, chúng ta sẽ lấy cao hơn giá thị trường một thành cho các người."

Ninh Ngô Châu mỉm cười nói: "Này không cần, coi như là kết giao bằng hữu đi."

Thượng Hồng Lăng huynh muội nghe xong cảm động hết sức, bọn hắn lần này tới, ngoại trừ cảm tạ ân cứu mạng của Ninh Ngô Châu, cũng là nghĩ cùng bọn họ nói rõ tình huống, để tránh trở thành mầm tai vạ liên lụy bọn họ.

Nào biết được đối phương không chỉ có không nói gì, ngược lại còn muốn kết giao bằng hữu, có thể thấy được làm việc ngay thẳng, không phải loại tiểu nhân hèn hạ.

Đi ra ngoài bên ngoài, sợ nhất chính là gặp được những loại tiểu nhân hèn hạ, khó lòng phòng bị.

Mặc dù bọn hắn rất muốn cảm tạ ân cứu mạng, đáng tiếc vật có giá trị trên người đã tiêu hao hết trong mấy ngày đào vong, xấu hổ vì tiền bạc trên người rỗng tuếch, chỉ có thể chờ đợi sau này lại cảm tạ.

Đang nói chuyện, canh trong lò đan cũng đã nấu xong, một mùi hương nồng đậm tỏa ra trong không khí.

Hai huynh muội Thượng Hồng Lăng tò mò nhìn Ninh Ngô Châu đổ ra một chén canh từ trong đan lò, đều có chút chán kinh, lần đầu tiên bọn hắn biết được, nguyên lai đan lò từ luyện đan ra, còn có thể dùng để nấu canh.

Canh kia mùi hương thực sự quá thơm, hai huynh muội đều cảm thấy canh này không phải loại canh bình thường, nghĩ đến cực phẩm linh đan lúc trước, càng cảm thấy lai lịch của nhóm người Ninh Ngô Châu bất phàm.

Chẳng lẽ là danh môn đệ tử của đại phái nào?

Nhưng trong đầu bọn hắn đã nghĩ đến tất cả thế hệ trẻ tuổi đệ tử các phái ở Thánh Vũ đại lục, nổi danh bọn hắn cũng nghe qua không ít, lại không nghe

nói qua danh tính của Ninh Ngô Châu, mà tên A Xúc này, nghe liền biết chính là nữ danh, có thể thấy được Ninh Ngô Châu tựa hồ cũng không nguyên ý nói cho bọn hắn biết tên của thế tử.

Chẳng lẽ có cái gì khó nói?

Canh chỉ có một bát, Ninh Ngô Châu đưa cho Văn Kiều, thấy hai huynh muội nhìn qua, giải thích: "Thuở nhỏ thân thể A Xúc không tốt, canh này là cho nàng điều trị thân thể."

Nghe nói như thế, Thượng Hồng Lăng nhìn về phía Văn Kiều ánh mắt càng quái dị hơn.

Quả nhiên là hoa bá vương mềm mại yếu đuối sao?

Văn Kiều an tĩnh uống canh, cụp xuống mí mắt, hàng mi dài cong vuốt, tạo ra cái bóng mờ trên làn da trắng nõn, cả người toát ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng.

Ninh Ngô Châu ôn nhu nhìn nàng một chút rồi tiếp tục trò chuyện cùng huynh muội Thượng Hồng Lăng, bất tri bất giác từ huynh muội Thượng Hồng Lăng biết đến không ít tin tức về thế giới bên ngoài, đối với an bài về sau đại khái đã có kế hoạch.

Mất thấy sắc trời dần tối, nhóm Tiềm lân vệ lần lượt trở về, bắt đầu nhóm lửa nướng thịt, đêm nay bọn hắn ăn chính là thịt dê Băng Văn.

Ninh Ngô Châu nói với hai huynh muội: "Sắc trời đã tối, không bằng hai vị hãy ở chỗ này nghỉ ngơi, như thế nào?"

Thượng Hồng Lăng: "Văn là không được, vạn nhất liên lụy đến các người..."

"Chỉ có một đêm, không có gì liên lụy." Ninh Ngô Châu âm giọng nói.

Thượng Hồng Lăng do dự một chút, thấy thần sắc muội muội mệt mỏi, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Hắn nhìn không ra tư vị của hộ vệ gọi là Tiềm Thú vừa mới trở về, trực giác cho hắn biết nhất định cực cao, chỉ nghỉ ngơi một đêm sẽ không có chuyện gì. Lúc trước muội muội bị thương rất nặng, mặc dù sau khi ăn Hối Xuân Đan thương thế tốt lên rất nhiều, thế nhưng vẫn mệt đến ngất ngư, xác thực cần được nghỉ ngơi.

Đại khái là Ninh Ngô Châu nhìn thật sự rất giống người tốt, rõ ràng hai huynh muội Thượng Hồng Lăng đối với chuyện của hắn hoàn toàn không biết, dĩ nhiên đã xem như là người có thể phó thác tín nhiệm, nên không nghĩ tới đối phương có thể đối huynh muội bọn hắn bất lợi hay không.

Huống chi hiện tại, trên người bọn họ cũng không có đồ vật gì có thể mưu đoạt lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đánh một trận

Bữa tối của bọn họ là thịt dê Băng Văn nướng và canh thịt dê.

Tay nghề nướng thịt của nhóm Tiềm lân vệ vô cùng thành thạo, là được luyện ra khi vào Lân Đài Liệp cốc lịch luyện, trong khoảng thời gian này bọn họ bốn ba trong núi, thật sự không muốn ăn Tích Cốc đan có hương vị không được tốt lắm, liền quyết định nấu nướng thịt yêu thú —— dù sao trên núi cái gì cũng nhiều, nhưng nhiều nhất chính là thịt, sắc thuốc nấu sấy nướng quay, mỗi ngày mỗi khẩu vị khác nhau.

Bọn họ đem dê Băng Văn cấp năm lên nướng.

Đồ tốt đương nhiên muốn trước đưa cho người nhà ăn, đây là nhận thức chung của tất cả Tiềm lân vệ.

Yêu thú có đẳng cấp càng cao, năng lượng ẩn chứa trong thịt càng phong phú, cũng càng mỹ vị, chất lượng thịt dê Băng Văn cấp năm ngon hơn so với cấp bốn.

Tiềm lân vệ mổ dê Băng Văn cấp năm ra để lấy yêu đan, đưa đến cho Văn Kiều.

Đám dê Băng Văn do Văn Kiều săn trở về, yêu đan liền thuộc về Văn Kiều, đây là quy củ mà Ninh Ngô Châu định ra, ai săn được yêu thú, yêu đan liền thuộc về người đó.

Yêu đan của dê Băng Văn cấp năm to cỡ nắm tay hải nhĩ, toàn thân như băng ngọc, phía trên có đường vân màu bạc, phát ra khí băng giá, cầm trên tay dị thường rét lạnh.

Văn Kiều nhìn nhìn, liền đem yêu đan cất kỹ.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ ở trong núi săn giết không ít yêu thú, lấy được rất nhiều yêu đan, có thể cho Văn thỏ thỏ xem như kẹo đường ăn. Đáng tiếc Văn thỏ thỏ cực kỳ kén ăn, ngoại trừ yêu đan hệ Phong, một mực không đụng vào loại khác.

Thịt dê Bãng Văn thập phần mỹ vị, chỉ cần bỏ lên nường, rồi đơn giản thoa một ít mật Nguyệt phong, toàn bộ sơn cốc đều tràn ngập mùi thơm của thịt nường, nhóm Tiềm lân vệ ăn ngấu nghiến, ngay cả huynh muội Thượng gia cũng ăn không ít, cuối cùng còn có chút ngại ngùng.

"Không sao, thịt rất nhiều, hai vị không cần khách khí."

Ninh Ngô Châu chiêu đãi hết sức hiếu khách, khi hắn ăn vô cùng chú ý lễ nghi, dù đối mặt với món ăn mỹ vị, cũng không nhanh không chậm mà ăn, ưu nhã đoan trang, cảnh đẹp ý vui, biểu hiện ra lễ nghi được tu dưỡng vô cùng tốt, triển lộ ra khí độ của một danh môn quý công tử không sai chút nào.

Huynh muội Thượng gia thấy thế, càng cảm thấy lai lịch của Ninh Ngô Châu không hề tầm thường.

Chẳng qua Ninh Ngô Châu không chủ động nói ra, bọn họ cũng không tiện hỏi, dù sao chính là ân nhân cứu mạng, nếu bọn họ không nghĩ tiết lộ lai lịch, sao có thể không biết xấu hổ đi hỏi?

Hôm sau, hai huynh muội Thượng gia liền cáo từ rời đi.

Sáng sớm Tiềm Thú liền dẫn một nhóm tiềm lân vệ rời đi, tiếp tục đi tìm yêu thú luyện tập, sau khi Ninh Ngô Châu cùng Văn Kiều dùng xong đồ ăn sáng, cũng mang theo Văn thỏ thỏ từ từ ung dung rời đi sơn cốc.

Yêu thú chung quanh sơn cốc đã bị dọn không ít, còn dư lại đều là yêu thú cấp hai ba, Văn Kiều không có đuổi tận giết tuyệt, lưu lại một ít tiếp tục sinh sống, đây là quy tắc cân bằng thiên nhiên.

Bất quá bởi vì mỗi lần Văn Kiều gặp được một đàn yêu thú đông đúc, ngoại trừ thú con, đều rất thích đánh cả nhóm, khiến cho đám yêu thú chung quanh đối với nàng và Văn thỏ thỏ có tâm lý oán hận, phạm là nơi nào bọn họ xuất hiện, đám yêu thú nghe hơi liền bỏ chạy, sợ chỉ không cẩn thận một chút, toàn gia đều sẽ bị đánh.

Tìm hoài lâu, cũng không tìm được yêu thú có thể đánh nhau, Văn Kiều len lén nhìn người nam nhân bên cạnh.

Ninh Ngô Châu đã sớm hiểu rõ tính tình của tiểu thê tử, chỉ cần nàng nhăn mày là có thể biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, thấy bộ dáng này của nàng, đã biết rõ nàng muốn kiểm chuyện, nhưng lại sợ hắn không đáp ứng.

Ninh Ngô Châu giả bộ như không biết, đợi nàng tự mình quyết định.

Sau hồi lâu, Văn Kiều nói: "Ninh Ca Ca, chung quanh không có yêu thú để đánh nhau, không bằng chúng ta bay qua rừng cây này, đi xa hơn tí, chẳng cảm thấy được không?"

Mỗi khi vào lúc này, tiểu cô nương miệng đều rất ngọt, tựa như bị Văn thỏ thỏ nhập vào vậy.

Ninh Ngô Châu nhìn về phía nàng chỉ, chớp chớp mắt, nói: "Ta nhớ được, bên kia rừng cây hình như là địa bàn của một con nhện Bạch Phúc Lang."

Sở dĩ biết rõ, là vì vài ngày trước, Văn Kiều đuổi theo một đám linh hầu trắng đến địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang.

Đám linh hầu kia chỉ đoạt một quả trái cây của nàng, kết quả thiếu chút nữa bị nàng đuổi đến tắt thở, xuyên thành một chuỗi kéo đi. Trước có nhện Bạch Phúc Lang, sau có tiểu cô nương đáng sợ, cuối cùng chúng chỉ có thể đem vài hũ rượu linh hầu do chính mình cất đưa cho Văn Kiều, mới có thể chạy trốn.

Văn Kiều ngưng ngưng cười dưới, mềm giọng nói: "Đúng vậy, con nhện Bạch Phúc Lang là yêu thú cấp năm, ở bên trong địa bàn của nó có một cây Lang Chu Thảo, nếu có thể đào về thì không còn gì tốt hơn."

Văn Kiều đã sớm nhìn chằm chằm vào con nhện Bạch Phúc Lang cấp năm kia.

Tơ nhện của nhện Bạch Phúc Lang kịch độc vô cùng, so với yêu thú cấp năm bình thường càng khó giải quyết, có rất ít người tu tiên nguyện ý đối đầu cùng loại yêu thú kịch độc này, có nhìn thấy cũng đi đường vòng, điều này khiến con nhện Bạch Phúc Lang chiếm đoạt cả một khu rừng làm địa bàn của mình.

Lang Chu Thảo do nhện Bạch Phúc Lang trông coi, chính là thánh vật giải độc, dùng để luyện giải độc đan, có thể giải đa số loại kỳ độc.

Văn Kiều đã muốn đánh một trận cùng nhện Bạch Phúc Lang, còn muốn cả Lang Chu Thảo, có thể nói dã tâm này khá lớn.

Ừ, cũng là do mấy ngày nay đánh nhau với nhiều yêu thú, tâm cũng trở nên liều hơn.

Ninh Ngô Châu thấy tiểu cô nương và Văn thỏ thỏ nhìn chằm chằm hắn, mắt không hề chớp, tựa như sợ hắn sẽ không đồng ý.

Hắn cười khề, "Vậy liền đi thôi, chẳng qua nếu như đánh không lại, cũng không thể cậy mạnh. "

Văn Kiều liên tục gật đầu, cam đoan nhất định sẽ không cậy mạnh.

Tuy tu vi của Ninh Ngô Châu không cao, nhưng đầu óc hắn linh hoạt, chỉ số thông minh cao hơn người phàm, khiến người ta tâm phục khẩu phục. Không chỉ có nhóm Tiềm lân vệ phục hắn, nguyện ý nghe theo an bài của hắn, thậm chí ngay cả việc rèn luyện của họ cũng do hắn chỉ định, ngay cả Văn Kiều bây giờ cũng rất nghe lời hắn, mỗi lần muốn làm việc gì, đều tìm hắn thương lượng trước tiên.

Văn Kiều tỏ vẻ, đây là năng tôn trọng phu quân, chứ không phải là người không có chủ ý.

Tiếp theo hai người một thỏ liền gọi ra một con thú tật phong trong túi yêu thú, ngồi trên lưng thú tật phong chạy về hướng địa bàn của Bạch Phúc Lang.

Thú tật phong là yêu thú hệ Phong, tốc độ cực nhanh, tính tình lại ôn hòa, rất nhiều người tu tiên trong Thánh Vũ đại lục thuận đường để làm yêu thú để cưỡi, hầu như người nào cũng có một con, đa số khi xuất hành đều sẽ cưỡi thú tật phong.

Khi đi ngang qua rừng cây, Văn Kiều thấy được một đám linh hầu.

Nàng cho thú tật phong dừng lại, về mặt sáng lạn hướng lên cây chào hỏi nhóm linh hầu.

Văn thỏ thỏ dựa vào đầu Văn Kiều, nhe hai chiếc răng cửa lớn về hướng nhóm linh hầu, đây là phương thức chào hỏi của Văn thỏ thỏ, bắt quá trong mắt những con yêu thú khác, đây rõ ràng chính là một loại uy hiếp.

Đám linh hầu kêu khẹt khẹt không ngừng, tay cầm linh quả nhao nhao ném về hướng bọn họ, bị Văn Kiều thúc đẩy dây leo sinh trưởng giữ lấy được.

Văn Kiều quơ quơ tay với chúng, " Cảm ơn, linh quả hôm nay không tồi, đợi lát nữa trở về, ta hy vọng có thể có một vò rượu linh hầu. "

Nhóm linh hầu càng lớn tiếng hơn, đáng vẻ vô cùng phẫn nộ.

Con người này quá xấu rồi, lần trước lấy đi rượu linh hầu chúng đã ủ cả trăm năm, lần này còn muốn rượu, chưa thấy qua con người nào quá đáng như vậy.

Thế nhưng đánh không lại!

Linh Hầu Vương ẩn mình phía sau đám linh hầu đưa mắt nhìn nhóm người Văn Kiều rời đi, tranh thủ thời gian gọi đồ từ đồ tôn của nó chạy đi, trốn thật xa, tránh cho con người kia trở về lại lấy mất rượu linh hầu của chúng.

Thú tật phong di chuyển nửa ngày thời gian, rốt cục đến được địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang.

Rất xa, liền có thể chứng kiến tơ nhện quấn quanh trên cành cây, tơ nhện màu trắng giăng khắp nơi, hình thành một mạng lưới bảo vệ, ngăn cách cả khu rừng với bên ngoài.

Trên tơ nhện có tính ăn mòn cùng độ dính rất mạnh, yêu thú bình thường nếu không cẩn thận đụng vào, sẽ bị dính chặt lên, từ từ ăn mòn vào máu thịt, cuối cùng trở thành khẩu phần lương thực của con nhện Bạch Phúc Lang.

Bọn người Văn Kiều từ trên lưng thú tật phong nhảy xuống, thuận tay thu thú tật phong vào túi yêu thú.

Thú tật phong ngoại trừ có tốc độ rất nhanh, thì không hề có sức chiến đấu, nên không thể để nó bên ngoài, sẽ bị yêu thú khác xem như đồ ăn.

Văn thỏ thỏ nằm trên đầu Văn Kiều, nhìn nhìn đồng tơ nhện ngổn ngang lộn xộn treo trên cây, đột nhiên nhảy qua hướng đó, vung móng vuốt lên mớ tơ nhện trên một thân cây.

Kết quả, móng vuốt của Văn thỏ thỏ dính lên tơ nhện.

Văn thỏ thỏ vẻ ngơ ngác, dùng sức rút móng vuốt trở về, nào biết tơ nhện kia bị nó kéo đến dài ra, nhưng vẫn dính chặt vào móng của nó.

"Chi chi chi!!"

Văn thỏ thỏ lớn tiếng kêu lên, kêu tý tý tranh thủ thời gian tới đây cứu nó.

Ninh Ngô Châu nhìn Văn thỏ thỏ xung phong đi đầu, rất nhanh liền nhìn ra vài manh mối, tơ nhện chung quanh nơi này có màu tuyết trắng, độ dính rất mạnh, hiển nhiên là con nhện Bạch Phúc Lang vừa nhỏ ra tơ nhện, vẫn còn rất mới, cho dù là thỏ yêu biến dị cấp bảy, vẫn bị dính chặt.

Xem ra con nhện Bạch Phúc Lang kia sắp lên cấp, độ dính của tơ nhện cũng trở nên mạnh hơn.

Ninh Ngô Châu đem phát hiện của mình nói với Văn Kiều, đề nàng cẩn thận.

" Đã biết, phu quân yên tâm đi. " Văn Kiều nói xong, tránh đi tơ nhện trên mặt đất, đi đến trước chỗ Văn thỏ thỏ bị dính tơ nhện.

Văn thỏ thỏ nhìn nàng một cách tội nghiệp, lông của nó bị dính chặt, hơn nữa bộ lông tuyết trắng đang bắt đầu biến đen, là dấu hiệu ăn mòn, nếu lại để lâu hơn, lông trắng của Văn thỏ thỏ sẽ biến thành lông đen.

Sau khi Văn Kiều xem xét, biết mình không có biện pháp chống lại những tơ nhện này, liền lấy ra một đoạn Thạch Kim Mãng từ túi không gian.

Trong túi không gian có rất nhiều đoạn Thạch Kim Mãng giống như vậy, những thứ này đều là dây mây Thạch Kim Mãng mà Văn Kiều thúc đẩy sinh trưởng trong không gian, sau đó cắt xuống những đoạn trưởng thành, chia làm từng đoạn một, lúc cần liền lấy ra dùng.

Cầm lấy một đoạn Thạch Kim Mãng, Văn Kiều đem nó dùng như cây gậy, quét lên tơ nhện chung quanh.

Độ dính của tơ nhện quả nhiên rất mạnh, sau khi dính chặt lên đoạn Thạch Kim Mãng, sẽ không có cách thoát ra. Bất quá Văn Kiều cũng không phải muốn gỡ chúng ra, mà là dùng đoạn Thạch Kim Mãng quấn hết tơ nhện chung quanh.

Ninh Ngô Châu đứng bên ngoài, liền chứng kiến tiểu thê tử nhà hần vung vẩy một đoạn Thạch Kim Mãng, quấn hết tơ nhện chung quanh lên, đám tơ nhện dính dính kia, bị nàng thoải mái mà dọn sạch, ngay cả Văn thỏ thỏ bị dính tơ nhện cũng được nàng thoải mái giải cứu.

Văn thỏ thỏ nhìn thấy móng vuốt của mình bị mất một nhúm lông, lập tức nổi giận.

Nó phát ra âm thanh chói tai, hướng về phía địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang lớn tiếng gào rú, bộ dáng như muốn đánh nhau.

Cũng không biết liệu có phải chịu ảnh hưởng của Ninh Ngô Châu hay không, Văn thỏ thỏ cũng truy cầu hoàn mỹ, đối với một thân lông trắng nõn như bông tuyết của nó rất là thương tiếc trân quý, rụng một cọng cũng đau lòng, huống chi hiện tại bị bong một nhúm, lộ ra làn da trắng nõn bên dưới.

"Đừng nóng vội, dọn hết những tơ nhện này, chúng ta liền đi vào." Văn Kiều an ủi Văn thỏ thỏ, thuận tay dứt một viên linh đan an ủi nó.

Đạt được linh đan Văn thỏ thỏ rốt cục an tĩnh lại, đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang.

Trong chốc lát Văn Kiều đã dọn ra một con đường, gọi Ninh Ngô Châu ở đằng sau tiến đến.

"Ngô Châu, chàng phải đi sát bên ta, đừng rời xa, biết không?" Văn Kiều dặn dò.

Ninh Ngô Châu cười dịu dàng mà đáp ứng, lấy ra một viên giải độc đan dứt cho nàng, "Đây là giải độc đan dùng mật ong chúa Nguyệt Phong luyện ra, có thể ứng phó độc nhện."

Nói xong, chính hần cũng nuốt một viên, cho Văn thỏ thỏ một viên.

Dùng mật ong chúa luyện giải độc đan mang theo vị ngọt mùi thơm đặc trưng của mật ong chúa, Văn Kiều và Văn thỏ thỏ xem chúng như kẹo đường mà ăn, nét mặt rất là vui thích.

Bên này Văn Kiều đang thoải mái thanh trừ tơ nhện của nhện Bạch Phúc Lang, bên kia Ninh Ngô Châu cũng không nhàn rỗi, ở chung quanh tìm kiếm một ít cỏ độc sinh trưởng bên dưới tơ nhện, có thể dùng để luyện chế một ít kỳ đan.

Linh đan có thể cứu mạng, cũng có thể hại người.

Rất nhiều luyện Đan Sư, đa số đều truy cầu con đường luyện đan chính thống, rất ít người sẽ đụng vào những loại độc đan, kỳ đan, quỷ đan. Cho rằng những loại đó sẽ hại tánh mạng người, xem độc đan, kỳ đan, quỷ đan đều là tà môn ma đạo, chính đạo không thể làm, nếu phát hiện có luyện Đan Sư luyện dùng những thứ này, sẽ bị chỉ trách, thanh danh cũng bị hao tổn.

Đối với Ninh Ngô Châu mà nói, thế gian này linh đan đều có thể dùng, trong mắt hần cứu người, hại người không có gì khác nhau. Thậm chí so với linh đan cứu mạng, hần càng cảm thấy có hứng thú đối với kỳ đan, quỷ đan hơn, bởi vì những loại này càng có tính khiêu chiến, thường thường có thể khiến hần khai triển ra rất nhiều linh cảm không giống nhau, luyện ra rất nhiều linh đan thú vị.

Hơn nữa trong lúc máu chột, còn có thể thắng vì đánh bất ngờ.

Ninh Ngô Châu sẽ không dễ dàng sử dụng những thứ kỳ đan quỷ đan này, nhưng nếu có người không có mắt mà đụng tới, vậy khác thì đừng nói tới.

Văn Kiều hoàn toàn không biết ở sau lưng phu quân tỏ ra có bộ dáng nhả nhện quý công tử nhưng đây mình đều là mưu tính đen tốt, ngẫu nhiên quay đầu liếc mắt nhìn, thấy hần vẫn rất tốt, liền tiếp tục dọn tơ nhện.

Chỉ trong nháy mắt một đoạn Thạch Kim Mãng đã quấn đầy tơ nhện như một cái kén.

Ninh Ngô Châu nhìn nhìn, nói: "A Xúc, độ dính của tơ nhện này rất tốt, đợi lát nữa đừng ném đi, để ta đem nó về luyện chế, dung nhập vào vũ khí."

Văn Kiều đáp dạ.

Vừa đi vừa thanh trừ, bắt tri bắt giác, bọn họ đã xâm nhập đến trước sào huyệt của nhện Bạch Phúc Lang.

Nhện Bạch Phúc Lang không ở đây.

Chung quanh là lớp lớp mạng nhện to lớn, phù phù, trong không khí tràn ngập hơi độc âm u lạnh lẽo. Nếu không phải bọn họ đã ăn qua giải độc đan, chỉ sợ hiện tại đã trúng độc.

Văn thỏ thỏ phát hiện nhện Bạch Phúc Lang không ở đây, không khỏi có vài phần thất vọng.

Văn Kiều nhìn nhìn chung quanh, chỉ chớp lát đã tìm ra gốc Lang Chu Thảo.

Nàng mừng rỡ nói: "Phu quân, thừa dịp con nhện Bạch Phúc Lang kia chưa trở về, chúng ta tranh thủ thời gian đào đi."

Trước tiên đào nó đem vào trong không gian gieo xuống, nàng thúc đẩy sinh trưởng nhiều thêm mấy lần, đến khi nó nở hoa kết quả, đạt được hạt giống lại tiếp tục thúc đẩy sinh trưởng, về sau bọn họ sẽ có hăng hà Lang Chu Thảo để có thể luyện giải độc đan rồi.

Văn Kiều tính toán rất nhanh, trong không gian nhiều loại linh thảo đều trồng như thế, vậy mới có thể sử dụng liên tục, tránh khỏi sử dụng hết một cây rồi lại không có.

Ninh Ngô Châu đi đào Lang Chu Thảo, Văn Kiều cầm đoạn Thạch Kim Mãng ở một bên canh giới.

Cũng không biết con nhện Bạch Phúc Lang kia đi nơi nào, cho đến khi Ninh Ngô Châu đào xong, cũng không trông thấy nó xuất hiện, thật sự kỳ quái, Văn Kiều tỏ vẻ tiếc nuối, nàng còn tưởng rằng hôm nay có thể đánh một trận cùng nó.

Ninh Ngô Châu cảm thấy hơi buồn cười.

Nhện Bạch Phúc Lang yên lòng rồi đi, cũng bởi vì sào huyệt của nó ở sâu trong lớp lớp tơ nhện, mỗi một sợi tơ ở đây đều to như ngón tay, độc tính cùng độ dính lợi hại hơn bên ngoài, người tu tiên bình thường căn bản không cách nào xâm nhập vào đây, cũng không ai sẽ như Văn Kiều, bạo lực mà lấy đoạn dây leo xoắn hết tơ nhện lên đó, cộng thêm đoạn Thạch Kim Mãng là yêu mây cấp sáu, vô cùng cứng rắn, trong lúc nhất thời tơ nhện cũng không thể ăn mòn được nó.

Đào xong Lang Chu Thảo, bọn họ vòng đi trở về.

Chung quanh u ám, trên đỉnh đầu khắp nơi đều là mạng nhện, đặc biệt yên tĩnh.

Mắt thấy sắp rời đi địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang, đột nhiên Văn thỏ thỏ phát ra tiếng kêu, Văn Kiều một tay ôm lấy phu quân yếu ớt nhà nàng chạy như điên.

Sau lưng bọn họ, một con nhện bụng trắng toát cực lớn đang bò trên lưới nhện, lặng yên không gây ra một tiếng động mà tiến đến gần, tám đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chăm vào hai con người dám can đảm xông vào địa bàn của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đánh một trận tê người

Sau lưng gió tanh đánh tới.

Văn Kiều nương theo tốc độ chạy, thừa cơ ném Ninh Ngô Châu ra khỏi địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang, đồng thời cũng ném Văn thỏ thỏ ra cùng một chỗ, nói nhanh: "Văn thỏ thỏ, bảo vệ ca ca ngươi cho tốt."

Sau đó nàng nhảy qua bên cạnh, tránh khỏi gió tanh đánh tới sau lưng, cũng nhanh chóng thúc đẩy một đoạn Thạch Kim Mãng sinh trưởng.

Thạch Kim Mãng lấy tốc độ đáng sợ sinh trưởng, dây leo màu vàng kim trước mảnh sau thô, sinh trưởng ngang dọc, chỉ trong chớp lát đã lấp kín mấy trượng chung quanh, đồng thời cũng ngăn trở tơ nhện trắng đang đánh tới.

Tơ nhện trắng dính chặt lên đoạn Thạch Kim Mãng, giật về sau, Thạch Kim Mãng bị kéo ra.

Văn Kiều nương theo dây mây Thạch Kim Mãng sinh trưởng, nhanh chóng nhảy lên, tránh đi một loạt tơ nhện đánh úp lại từ sau lưng, ở đằng sau những nơi đi qua, đều lưu lại một sợi tơ nhện trắng.

Nhảy đến một đoạn dây leo khác, Văn Kiều rốt cuộc có cơ hội dừng lại quan sát, rất nhanh liền nhìn thấy nhện Bạch Phúc Lang xuất hiện ở phía trên lưới nhện, hình dáng của nó khổng lồ, giống như một con trâu rừng, nhẹ nhàng bò trên lưới nhện, toàn thân màu xám đen, chỉ có phần bụng là màu trắng.

Tơ nhện to như ngón tay cái được phóng ra từ giữa bụng nhện Bạch Phúc Lang, lần nào cũng dính lên đoạn Thạch Kim Mãng, Văn Kiều đứng trên dây

leo, nhảy lên tránh đi tơ nhện, chỉ chốc lát sau, đám dây leo đã máng đầy tơ nhện, dính chặt với nhau, không cách nào tách ra.

Văn Kiều lại ném ra một đoạn Thạch Kim Mãng, thúc đẩy sinh trưởng thêm lần nữa.

Hai lần thúc đẩy sinh trưởng, khiến linh lực trong kinh mạch của nàng đã tiêu hao hơn phân nửa, nhiều nhất lại thúc đẩy sinh trưởng thêm hai lần, linh lực của nàng sẽ tiêu hao hết.

Văn Kiều nhanh chóng nuốt một viên Bồ Linh Đan, linh lực trong kinh mạch lại khôi phục được tám phần.

Nàng bắt lấy một đoạn dây leo, thân thể nhẹ nhàng chuyển động qua lại giữa không trung, tránh đi công kích từ tơ nhện, không ngừng di chuyển, bất tri bất giác đã tới gần con nhện Bạch Phúc Lang kia.

Nhện Bạch Phúc Lang âm u lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào con người có ý đồ không ngừng hướng tới gần nó, mạng nhện chung quanh nó nhanh chóng chuyển dời, ngay khi Văn Kiều tới gần, cực kỳ dứt khoát lui lại, hoàn toàn không cho nàng có cơ hội tiếp cận. Tơ nhện giữa bụng không ngừng phóng về phía nàng, muốn trói lại nàng.

Văn Kiều cố gắng mấy lần, phát hiện nhện Bạch Phúc Lang hết sức giảo hoạt, nàng vẫn không có cơ hội tới gần.

Thế là Văn Kiều cũng thay đổi sách lược, tiếp cận không được, vậy liền đánh chính diện!

Lần này, khi tơ nhện lại phóng tới, Văn Kiều không có tránh né, nàng cầm một đoạn dây leo, lập tức quán lấy tơ nhện kia, tơ nhện vững vàng dính vào dây leo, nàng bay vút lên, dùng sức kéo về sau một phát.

Nhện Bạch Phúc Lang đang bò trên lưới nhện bất ngờ không đề phòng, bị con người kéo xuống đất, ném tới những nhánh dây mây Thạch Kim Mãng đang vươn ra, bị dây mây nhanh chóng vây lại.

Dây mây Thạch Kim Mãng khác biệt với linh thực vật phổ thông, vô cùng cứng rắn, nhện Bạch Phúc Lang chỉ có một thân kịch độc, khí lực lại cực nhỏ, sau khi bị Thạch Kim Mãng vây khốn căn bản là không có cách tránh thoát, lo lắng giằng co, phun ra từng ngụm nọc độc, muốn độc mực nát dây mây đang nhốt nó.

Nhưng mà còn chưa kịp thoát khỏi trói buộc của Thạch Kim Mãng, một bàn tay trắng nõn đã đè lên đầu của nó, sau đó hung hăng đánh xuống.

Một quyền này cơ hồ khiến đầu của nhện Bạch Phúc Lang đập mạnh xuống đất, đau đớn khiến nó vùng vẫy kịch liệt.

Sau đó Văn Kiều đè lại nhện Bạch Phúc Lang bị dây mây trói buộc, bắt đầu đánh đập.

Một bên khác, Ninh Ngô Châu bị ném ra địa bàn nhện Bạch Phúc Lang kém chút té trên mặt đất.

Tiếp lấy một con thỏ bay theo ra, ưu nhã mà nhẹ nhàng rơi xuống trên vai hắn.

Ninh Ngô Châu nhanh chóng đứng vững, nhìn qua cuộc chiến bên trong, trong lòng có chút lo lắng, nói với thỏ yêu: "Văn thỏ thỏ, đi vào giúp tỷ tỷ người."

Văn thỏ thỏ giật gật cái mông, không để ý đến lời hắn nói.

Nó muốn nghe lời tỷ tỷ, ở tại nơi này bảo hộ luyện Đan sư, nếu luyện Đan sư xảy ra chuyện gì, nó sẽ không có linh đan ăn.

"Nghe lời!" Luyện Đan sư nói, cũng kín đáo đưa cho nó một viên linh đan, "Đi giúp tỷ tỷ người."

Văn thỏ thỏ cực kỳ nhanh chóng đem linh đan nhét vào trong túi má, vẫn không hề di động, tiếp tục bình tĩnh ngồi xổm trên vai hắn.

Kém chút Ninh Ngô Châu bị con thỏ này chọc tức, hắn đem Văn thỏ thỏ từ trên vai xuống, đang chuẩn bị ném nó vào trận chiến, đột nhiên phát hiện chiến cuộc đã thay đổi, Văn Kiều rút cuộc thúc đẩy dây mây trói lại con nhện Bạch Phúc Lang kia, không ngừng nhắm vào đầu nó đánh đến tê người.

Ninh Ngô Châu lấy lại bình tĩnh, không lại thúc dục Văn thỏ thỏ, mà tiếp tục quan sát cuộc chiến.

Văn thỏ thỏ nhảy lên vai hắn, ôm viên linh đan, một bên liếm một bên quan sát cuộc chiến bên trong.

Nó vô cùng tin tưởng tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định có thể đánh bại con nhện xấu xa kia.

Văn Kiều hung hăng đánh nhện Bạch Phúc Lang kia một trận, đánh gãy mất ba cái chân của nó mới dừng tay.

Nhện Bạch Phúc Lang nằm lăn ra nơi đó, toàn thân đều kiệt sức, ánh mắt nhìn Văn Kiều có chút e ngại, ngay cả mấy cái chân bị đánh gãy cũng không đoái hoài tới.

Văn Kiều nhảy xuống từ trên dây mây Thạch Kim Mãng, nhìn thoáng qua hai bụi mây dính đầy tơ nhện, liền biết không có cách nào thu về bọn chúng, thờ dài, hướng con nhện Bạch Phúc Lang nói: "Hôm nay trước hết cứ vậy đi, lần sau ta lại tới tìm người đánh nhau."

Nhện Bạch Phúc Lang: "..."

Nhện Bạch Phúc Lang run chân lên, tiếp tục giả chết, làm bộ như không nghe thấy câu nói này.

Văn Kiều tránh đi tơ nhện trên đất, nhảy vọt mấy cái, liền ra khỏi địa bàn nhện Bạch Phúc Lang.

Ninh Ngô Châu tiến lên, kéo tay của nàng nhìn một chút, hỏi: "Không có bị thương chứ?"

"Không có đâu." Tiểu cô nương cười với hắn, răng mèo như ẩn như hiện, giọng nói trong veo mềm mại, "Con nhện Bạch Phúc Lang này mặc dù là cấp năm, ngoại trừ tơ nhện có độc và độ dính tương đối mạnh, cái khác không có tác dụng gì, chỉ cần có thể khắc chế nhện độc và độ dính, liền không gì đáng lo."

Nói xong câu cuối, nàng có chút thất vọng, phát hiện mình đã xem trọng nhện Bạch Phúc Lang.

Ninh Ngô Châu vừa rồi quan sát cuộc chiến, cũng phát hiện nhược điểm của nhện Bạch Phúc Lang.

Mặc dù là cấp năm, sức chiến đấu lại yếu hơn cấp năm, lợi hại chính là độc tính của tơ nhện, chỉ thích hợp đánh xa, nếu có thể tiếp cận nó, vượt qua độc tính của nó, rất dễ dàng giết được nó.

Lúc trước Văn Kiều từng ăn giải độc đan, nên không sợ độc tính của nhện Bạch Phúc Lang, về phần tơ nhện, Văn Kiều lợi dụng dây mây Thạch Kim Mãn để kiềm chế, tới gần nó dễ như trở bàn tay, dùng bạo lực chế phục. Người tu tiên khác gặp được nhện Bạch Phúc Lang, phần lớn đều thích dùng hỏa công và đánh xa, không giống như cách đánh của nàng.

Có thể nói, loại tấn công này xưa nay chưa từng có, Văn Kiều là nữ tu tiên đầu tiên dùng bạo lực chế phục nhện Bạch Phúc Lang cấp năm.

Ninh Ngô Châu vén lại những sợi tóc rối cho nàng, cười nói: "Sao nàng không giết nó?"

Yêu đan của nhện Phúc Lang có giá trị không thấp, độc tính kịch liệt, thích hợp dùng để luyện một chút độc đan, hoặc là dùng để trung hoà một ít độc vật có độc tính khác.

Văn Kiều nói: "Nó lại không làm chuyện gì thương thiên hại lý, chỉ cần đánh bại nó là được rồi, ta còn muốn giữ nó lại, lần sau có rảnh sẽ đến tìm nó đánh nhau nữa."

Ninh Ngô Châu: "..."

Hắn nhìn thoáng qua nhện Bạch Phúc Lang nằm rạp trên mặt đất bên kia, mấy cái chân bị gãy, sờ sờ đầu tiểu thê tử, bên môi ngậm lấy nụ cười âm áp, "Ừm, vậy lần sau lại đến tìm nó đánh tiếp."

Hai phu thê vô cùng vui vẻ quyết định, hoàn toàn không thêm xem ý kiến của nhện Bạch Phúc Lang.

Ý kiến của bại tướng dưới tay không cần cân nhắc.

Trên đường trở về, khi đi ngang qua chỗ của đám linh hầu, nhóm Văn Kiều dừng lại.

Dạo qua một vòng, không phát hiện ra Linh Hầu Vương, ngay cả linh hầu cũng không có mấy con, chỉ có một ít tiểu linh hầu trốn ở trên cây tò mò nhìn bọn họ.

Văn Kiều bắt một con tiểu linh hầu đang ném linh quả về hướng nàng, mặt mày trong trẻo lạnh lùng tăng thêm mấy phần ý cười, hỏi: "Đại vương của các ngươi đâu?"

Tiểu cô nương hiếm khi tỏ vẻ ôn hoà với người ngoài như vậy, đáng tiếc đám linh hầu không biết thương thức, khệt khệt khệt khệt réo lên không ngừng với nàng.

Văn Kiều lộ ra vẻ chột hiệu, quay đầu nói với phu quân nhà nàng: "Ngô Châu, tiểu linh hầu nói Hầu Vương sợ chúng ta tìm nó đòi rượu nên đã trốn đi, chúng ta có đi tìm nó hay không?"

Ninh Ngô Châu cong khóe môi, "Nếu nàng thích uống rượu, liền đi vậy."

"Nhóm linh hầu cất linh rượu rất dễ uống." Văn Kiều gật đầu, vẻ mặt vui mừng, "Văn thỏ thỏ cũng thích nữa."

Văn thỏ thỏ kêu ô ô, phụ họa tý tý nó, tý tý nói cái gì cũng đúng.

"Vậy liền đi tìm Hầu Vương!"

Văn Kiều vung tay lên, uy hiếp dụ dỗ, rốt cuộc khiến tiểu linh hầu đáp ứng dẫn đường.

Tiểu linh hầu bị dụ dỗ ôm một viên linh đan, học theo Văn thỏ thỏ bên cạnh vừa liếm vừa phát ra tiếng kêu thỏa mãn, cực kỳ dứt khoát chỉ ra chỗ ẩn thân của Hầu Vương.

Chỉ trong chốc lát Văn Kiều đã tìm được Hầu Vương trong một hốc cây.

Về mặt Hầu Vương tiếc hận không thôi, hương tiểu linh hầu kêu chít chít, giận dữ mắng mỏ nhi tử này không nghe lời, vì một viên linh đan liền bán đứng cha ruột, loại con này sinh ra chính là hổ cha.

Tiểu linh hầu ôm linh đan, không hề bị lay động.

Dù sao gia tộc hầu tử chính là như vậy, một tổ không dung hai vương —— được cái cũng không được, chờ tiểu linh hầu lớn lên, liền sẽ tranh vị trí Hầu Vương với cha mẹ, dù sao vị trí này sớm muộn sẽ là của nó, nó muốn quyết định thế nào mà không được?

Hầu Vương đánh không lại Văn Kiều, đành phải ủ rũ cúi đầu dẫn bọn hắn đi hàm rượu.

Hang ổ của nhóm linh hầu trên một Linh Thụ to lớn, lá xanh phủ đầy, từ không trung nhìn xuống, giống như một ruộng dốc cây xanh rậm rạp chạy dài. Linh Thụ mọc sát vách núi, nửa bên thân cây gần như hòa làm một với vách núi, bên trong vách núi có nước suối chảy xuống, trên Linh Thụ có một nhánh cây khô to rộng tạo thành một cái ao nhỏ, nước trong mát lạnh, linh khí bức người, trách sao nhóm linh hầu có thể ủa ra linh rượu cấp cao như thế.

Bọn người Văn Kiều đứng dưới tàng cây nhìn lên.

Lúc này trăng đã lên cao, đầy trời sao sáng, ánh sao xuyên thấu qua nhánh cây như những tia sáng rơi xuống, vô cùng xinh đẹp.

Linh Thụ cao khoảng mười trượng, thân cây uốn lượn, rỗng cầu khúc chiết, mùi rượu nồng đậm từ trên cây tỏa xuống, Văn Kiều và Ninh Ngô Châu tìm một chỗ cỏ xanh dưới tàng cây ngồi xuống nghỉ ngơi, uống rượu Hầu Vương đưa tới, cả người đều trở nên lười biếng.

Nhóm linh hầu đều nhận ra Văn Kiều, dù sao đây là người xem chút đã đuổi chúng đến địa bàn của nhện Bạch Phúc Lang, cũng đánh bại Hầu Vương, còn lấy đi linh rượu mà bọn chúng cất giấu trăm năm, hóa thành tro cũng nhận ra.

Vốn là bọn chúng còn có chút e ngại Văn Kiều, nhưng dưới sự dẫn đầu của một tiểu linh hầu liền nhanh chóng nhao nhao chen đến bên cạnh bọn họ.

Chính là tiểu linh hầu lúc trước vì một viên linh đan đã dẫn đường cho bọn họ, còn là đứa con nhỏ nhất của Hầu Vương, tuổi không lớn lắm, nhưng tốc độ tu luyện rất nhanh, đợi một thời gian nữa, nhất định có thể vượt qua Hầu Vương, trở thành Linh Hầu Vương ở đây, Hầu Vương già chỉ có thể bị cách chức.

Văn Kiều uống rượu xong, lấy ra một vốc linh đan, phân cho đám linh hầu ở xung quanh.

Được linh đan, đám linh hầu khẹt khẹt khẹt khẹt kêu lên, vô cùng vui vẻ, nhao nhao đem rượu do chính bọn chúng cất, và hái linh quả đều đưa cho bọn họ.

Một viên linh đan liền mua chuộc được bọn linh hầu này, không còn tiếp tục cảm thấy Văn Kiều ghê gớm, ngược lại hi vọng nàng có rảnh liền đến gặp bọn nó.

Văn Kiều thu lễ vật đến mỗi tay, nàng dùng một cái túi đựng hết lễ vật của đám linh hầu.

"Kỳ thật ta càng thích linh thảo." Văn Kiều ngồi xếp bằng, ăn linh quả mà linh hầu tặng, đôi mắt giống như những ánh sao trời, chiếu sáng rạng rỡ.

Ninh Ngô Châu dựa vào thân cây, ôm một vỏ rượu, cứ như vậy mà nhìn thiếu nữ ngồi dưới tán cây ăn linh quả và nói chuyện với đám linh hầu.

Gió đêm thổi đến, ánh sao sáng chói, chỉ cảm thấy năm tháng tĩnh hảo, một ít trí nhớ cũng giống như vậy tựa như rất lâu về trước rất là mơ hồ...

Ninh Ngô Châu bọn họ nghỉ ngơi một đêm dưới cây linh hầu, sau khi trời sáng tinh thần phấn chấn mà rời đi.

Ngay lúc bọn họ rời đi, đám linh hầu kêu lên khẹt khẹt khẹt khẹt, từ trên cây nhảy xuống, đem một cây lại một cây linh thảo còn dính bùn đất đến trước mặt Văn Kiều.

Văn Kiều mừng rỡ nói: "Đây là các ngươi tìm được suốt đêm sao? Coi như không tệ, cảm ơn."

Nói xong, lại cầm một vốc linh đan, phân cho đám linh hầu, cảm tạ linh thảo của bọn chúng.

Kỳ thật những chủng loại linh thảo này vàng thau lẫn lộn, thậm chí còn tùy tiện hái cỏ dại phổ thông đưa tới, xét thấy lần đầu tiên đám linh hầu làm loại chuyện này, Văn Kiều cũng không để ý, lấy ra một vài loại linh thảo trong không gian không có, cái khác thì không muốn, càng đặc biệt lựa ra cỏ dại, nói cho bọn chúng biết, những loại này nàng đã có, về sau nếu như bọn chúng có thể tìm tới linh thảo nàng không có, nàng sẽ lấy linh đan đến trao đổi.

Đám linh hầu hết sức cao hứng, nhao nhao tiến lên, nghiêm túc nhìn những linh thảo Văn Kiều không muốn đã lựa ra, lần sau không thể lại tìm loại này.

Về sau, trong thời gian Văn Kiều ở núi Thương Ngô, đám linh hầu dường thành thói quen mỗi ngày đưa linh thảo cho bọn họ, đổi lấy linh đan về.

Rời đi địa bàn của linh hầu bọn họ trở lại sơn cốc.

Mặc dù một đêm chưa về, nhóm Tiềm lân vệ cũng không lo lắng, giữa bọn hán và Ninh Ngô Châu có tồn tại khế ước, Ninh Ngô Châu không triệu hoán bọn hán, liền biết không có gì nguy hiểm, nên sẽ không đặc biệt đi tìm bọn họ.

Điều này cũng để Ninh Ngô Châu và Văn Kiều có không gian riêng của hai người, tình cảm tiến triển cực kỳ ổn định.

Thời gian sau đó, Văn Kiều vẫn như cũ đi khắp nơi tìm yêu thú đánh nhau, ma luyện kỹ thuật roi pháp của mình, khi nhện Bạch Phúc Lang dường tốt thương Văn Kiều lại đi tìm nó đánh mấy trận, mỗi lần đều đánh gãy vài cái chân của nó.

Hết lần này tới lần khác trước lúc Văn Kiều rời đi, đều sẽ nhét cho nó một viên linh đan trị liệu, chân gãy của nó rất nhanh liền mọc tốt, sau đó tiếp tục gãy.

Mẹ nó vẫn chưa kết thúc!

Nhện Bạch Phúc Lang vì không muốn bị đánh, liền học theo đám linh hầu, đưa linh thảo cho Văn Kiều.

Linh thảo nhện Bạch Phúc Lang tặng đẳng cấp cao hơn nhiều so với của đám linh hầu tặng, chủng loại cũng phong phú, bởi vì nhện Bạch Phúc Lang vô cùng kịch độc, rất nhiều yêu thú đều không phải là đối thủ của nó, nó đi đoạt những linh thảo được yêu thú khác bảo vệ, chỉ cần hạ độc bọn chúng, liền có thể thoải mái lấy đi, tự nhiên cao cấp hơn nhiều so với đám linh hầu tìm được.

Văn Kiều đối xử như nhau, cũng cầm linh đan trao đổi linh thảo với nhện Bạch Phúc Lang.

Nhện Bạch Phúc Lang ném đến ngon ngọt, càng sung sức đi tìm linh thảo, yêu thú phụ cận đều gặp xui xẻo, linh thảo trong địa bàn của bọn chúng đều bị nhện Bạch Phúc Lang cướp đi, thật sự là tức giận không thôi.

Ngày hôm đó, nhện Bạch Phúc Lang cướp đi một gốc hoa Xích Tinh trong địa bàn báo Xích Viêm, điều võ giường oai rời đi.

Nó vừa rời đi, liền có một đám người tu tiên đi vào địa bàn của báo Xích Viêm.

Cầm đầu là một người tu tiên trẻ tuổi mặc cẩm y ngọc bào, ngũ quan anh tuấn, một đôi mắt ẩn tình càng khiến hắn thêm mấy phần mê người, đi theo bên cạnh hắn là một đôi tỷ muội song sinh có dung mạo kiều tiểu.

Chung quanh còn có một số hộ vệ, theo sát bảo hộ chung quanh ba người họ.

"Công tử, nghe nói nơi này có một cây hoa Xích Tinh cấp sáu, do báo Xích Viêm trông coi." Một người trong cặp song sinh dịu dàng lên tiếng.

"Công tử, con báo Xích Viêm kia không dễ đối phó, ngài phải cẩn thận, Kiều Kiều không hi vọng công tử bị thương, sẽ rất đau lòng."

Công tử mặc áo gấm đóng đưa cây quạt trong tay, mỉm cười nói: "Không có gì đáng ngại, viêm hỏa của báo Xích Viêm xác thực lợi hại, nhưng ta có tính thủy khắc chế được viêm hỏa, đối phó với nó không thành vấn đề, Kiều Kiều Thiên Thiên không cần lo lắng."

Song bào thai tỷ muội nghe xong, hết sức cao hứng, Kiều Kiều cười nói: "Nếu có thể dùng hoa Xích Tinh luyện ra Xích Dương Đan, Thượng gia kia tính là gì nữa đâu, làm sao còn xứng làm đối thủ với luyện Đan sư của Vương gia chúng ta."

"Đúng vậy, nghe nói lần này trong Hội Đan Ngũ Thành, Thượng gia muốn đưa ra Hóa Sát Đan cấp địa, để chèn ép Vương gia chúng ta một bậc, cho nên phái hai huynh muội Thượng Hồng Lăng đến núi Thương Ngô tìm linh chi Thất Diệp Thiết, nào biết..." Nữ tử gọi Thiên Thiên che miệng cười, "Hiện tại chỉ sợ bọn hán đã mất mạng trong miệng yêu thú rồi, thì cốt không còn."

Công tử áo gấm mỉm cười nghe hai tỷ muội người một lời ta một câu, cũng không nói chen vào.

Cho đến khi hộ vệ dò đường phía trước trở về, công tử áo gấm mới lên tiếng: "Thế nào? Có phát hiện ra hành tung của báo Xích Viêm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Lời một khoản Nguyên tinh

Báo Xích Viêm là yêu thú hệ Hỏa, trời sinh thân cận với lửa, địa bàn của nó ở gần một ngọn núi lửa, nhiệt độ không khí hơi cao, chung quanh đại đa số là linh thực vật mang thuộc tính Hỏa làm chủ.

Đoàn người Vương gia đến từ thành An Khâu, công tử áo gấm là đệ tử thuộc dòng chính Vương gia, xếp hạng thứ tư, tên là Vương Tu Viễn, mọi người xưng hắn là Tu công tử.

Lần này Vương Tu Viễn tới núi Thương Ngô, ngoại trừ nghe nói đối thủ một mắt một còn là Thượng gia thành Hoài Âm phải đệ tử đến núi Thương Ngô tìm linh thảo luyện chế Hóa Sát Đan, bọn hắn cũng đến tìm một cây hoa Xích Tinh, đây là linh thảo chủ yếu để luyện chế Xích Dương Đan.

Trước đó, bọn hắn từng dò nghe nơi ở của hoa Xích Tinh, vì muốn chuẩn bị thật tốt để hái được hoa Xích Tinh.

Chỉ cần tìm được hoa Xích Tinh, giao cho luyện Đan sư của gia tộc, lần này ở Hội Đan Năm Thành, luyện Đan sư của Vương gia có thể luyện chế ra Xích Dương Đan tại đan hội, đàn áp bốn thành khác một bậc, Vương Tu Viễn cũng có thể lập công cho gia tộc, địa vị tiến thêm một bước, được gia tộc cung cấp nhiều tư nguyên hơn.

Vương Tu Viễn mang theo hai song sinh tỷ nữ, và một đám hộ vệ đi đến nơi có hoa Xích Tinh.

Càng đến gần địa bàn báo Xích Viêm, không khí nhiệt độ chung quanh càng cao, hai tỷ nữ chảy mồ hôi đầm đìa, không ngừng lấy khăn lau mồ hôi. Tu vi người chung quanh đều cao hơn các nàng, mặc dù cũng cảm thấy nóng, nhưng không phải không thể thừa nhận.

"Công tử, hoa Xích Tinh là ở chỗ này." Thị vệ đi thăm dò nói.

Vương Tu Viễn nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy phía trước là một sơn động, vách núi chung quanh đều có màu đỏ thẫm, màu sắc như bị ngọn lửa đốt cháy, bên trong hình như có viêm hỏa toát ra, không có một ngọn cỏ, phẳng phất ngay cả không khí cũng bị lửa thiêu đốt đến vận vẹo.

Hoa Xích Tinh ở trong sơn động này, do báo Xích Viêm trông coi.

"Báo Xích Viêm đâu?"

"Không biết, chúng ta không dò ra hành tung của nó, cũng không thấy trong động."

Vương Tu Viễn nhắm lại đôi mắt ẩn tình, căn cứ vào tin tức đạt được, bên trong hang núi này có một con đường thông với núi lửa, bình thường báo Xích Viêm ở núi lửa dung nham bên cạnh tu luyện, còn lúc khác đều trông coi hoa Xích Tinh. Hiện tại báo Xích Viêm hẳn là đến dung nham bên cạnh tu luyện, chỉ cần bọn họ nhanh tay, lấy được hoa Xích Tinh lập tức rời đi, chắc có lẽ sẽ không phải đối đầu với con báo Xích Viêm kia.

Trong lòng cân nhắc một phen, Vương Tu Viễn quyết định đánh cược một lần.

"Kiều Kiều và Thiển Thiển ở lại nơi đây, chúng ta đi vào, cẩn thận một chút." Vương Tu Viễn nói.

Song sinh tỷ muội có thể tới đây đã rất khó khăn, trong lòng biết mình không cách nào lại đi tiếp, liên tục không ngừng đáp ứng, tìm một địa phương trốn vào.

Vương Tu Viễn lật tay lấy tịnh thủy đã chuẩn bị, vẩy ra tịnh thủy thành một bức màn che chắn, rồi cùng bọn thị vệ đi vào sơn động.

Sau đó không lâu, trong sơn động vang lên một tiếng rống động trời.

Kiều Kiều Thiển Thiển đợi ở bên ngoài lấy làm kinh hãi, đang lúc lo lắng, liền thấy đoàn người Vương Tu Viễn chật vật vọt ra từ trong sơn động, phía sau bọn họ, là một con báo Xích Viêm cực kỳ tức giận.

Báo Xích Viêm như một ngọn lửa đỏ lao tới, miệng phun viêm hỏa, cháy đỏ cả vùng không gian chung quanh, khi đốt đến gần đoàn người Vương Tu Viễn, bị một bức màn trong suốt che chắn ngăn trở.

Đây là tịnh thủy hình thành bức màn che chắn.

"Đi mau!"

Kiều Kiều Thiển Thiển mặt mày tái mét, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao bây giờ, sau đó liền bị bọn thị vệ một tay xách một người, chạy theo.

Báo Xích Viêm phần nộ truy đuổi sau lưng bọn hắn, như kéo lấy một đóm lửa, theo đuổi không bỏ.

Bên trong ngọn lửa kia, mơ hồ có thể thấy được trên bộ lông màu đỏ rực xinh đẹp của báo Xích Viêm, chỗ này một khối trọc sẹo, chỗ kia một khối da đỏ, nhìn cực kỳ xấu xí, dường như nhiễm phải bệnh ngoài da gì đó.

Vương Tu Viễn một bên chạy trốn một bên tức giận không thôi.

Hoa Xích Tinh không biết bị ai lấy đi, con báo Xích Viêm kia nghiễm nhiên xem bọn hắn như người hái đi hoa Xích Tinh, lâm vào trạng thái cuồng bạo, tuy bọn hắn có tịnh thủy hộ thân, nhưng nếu muốn xung đột chính diện cùng một con báo Xích Viêm cuồng bạo, đó là cực kì không khôn ngoan.

Rất rõ ràng, trước khi bọn hắn đến, hoa Xích Tinh vừa lúc bị người lấy đi, báo Xích Viêm mất hoa Xích Tinh, tự nhiên hết sức nổi giận, vừa vận gấp được bọn hắn tiến vào, liền trở thành mục tiêu phát tiết của báo Xích Viêm. Lại nhìn báo Xích Viêm, da lông trên người có nhiều chỗ bị tổn hại, hẳn là thương tích do nọc độc gây ra, người lấy đi hoa Xích Tinh am hiểu dùng độc.

Vương Tu Viễn rất nhanh đã suy đoán ra tình huống, càng thêm phần nộ.

Đừng để hần biết là ai đã lấy đi hoa Xích Tinh, bằng không Vương Tu Viễn hần nhất định sẽ không khách khí.

"A, là hoa Xích Tinh?"

Văn Kiều ngạc nhiên tiếp nhận gốc hoa Xích Tinh dính lấy bùn nóng, hai mắt sáng lên.

Hoa Xích Tinh mới đào ra từ trong đất không lâu, nhện Bạch Phúc Lang còn biết lấy cả rễ và đất, không có tổn thương rễ của nó, trong đất ẩn chứa linh lực hệ Hỏa, cảm trong tay thật ấm nóng.

Nhện Bạch Phúc Lang giật giật chân dài.

Văn Kiều lắng nghe một hồi, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, "Người cướp nó từ một con báo xích diễm? Nó bị người hạ độc? A, không dùng bao nhiêu độc, chỉ đánh ngã nó rồi đào đi..."

Nghe nhện Bạch Phúc Lang báo cáo xong, Văn Kiều lấy một bình đan từ túi không gian ra, "Trong này có mười viên Bích Linh đan, cho người."

Nhện Bạch Phúc Lang duỗi ra một cái chân, nhanh chóng thu lấy bình đan, sợ Văn Kiều lấy lại.

Lần này có mười viên Bích Linh đan luôn, thật vui vẻ ~~

Hoa Xích Tinh là linh thảo hệ Hỏa vô cùng khó được, có thể dùng để luyện chế không ít linh đan dương tính, cho nên Văn Kiều rất hào phóng cho nó một bình Bích Linh đan.

Bích Linh đan là một loại linh đan cấp huyền mà Ninh Ngộ Châu đặc biệt luyện ra cho bọn yêu thú, tất cả yêu thú đều rất thích ăn, Văn thỏ thỏ cũng thích, nó có ích với yêu thú hơn so với những linh đan khác, có Bích Linh đan, nhện Bạch Phúc Lang trực tiếp thuận lợi từ cấp năm bước vào cấp sáu.

Nhóm linh hầu khác từng ăn Bích Linh đan tu vi cũng lên cấp, có thể thấy được Bích Linh đan này rất có ích cho yêu thú.

Từ khi phát hiện đám yêu thú có thể giúp đỡ tìm linh thảo, Ninh Ngộ Châu cảm thấy so chính bọn họ đi tìm càng dễ dàng hơn, liền căn cứ theo nhu cầu của đám yêu thú, sáng chế ra Bích Linh đan, để Văn Kiều trao đổi với những yêu thú kia.

Đạt được Bích Linh đan nhện Bạch Phúc Lang rất nhanh rồi đi, tranh thủ thời gian về nơi ở của mình đem linh đan luyện hóa.

Văn Kiều và Ninh Ngộ Châu cũng trở về sơn cốc.

Trở lại sơn cốc, sau khi bày ra cấm chế ở chung quanh hai người liền tiến vào không gian.

Trong không gian, Ninh Ngộ Châu mở một chỗ chuyên môn dùng để trồng những chủng loại linh thảo đặc thù, dùng cấm chế ngăn cách.

Bọn họ gieo xuống hoa Xích Tinh, bày ra cấm chế chung quanh nó, để tránh khí Hỏa của hoa Xích Tinh ảnh hưởng đến sinh trưởng của linh thảo có thuộc tính khác.

Sau khi trồng xuống hoa Xích Tinh, Văn Kiều lại thúc đẩy một ít linh thảo sinh trưởng, Ninh Ngộ Châu thì hái những linh thảo đã trưởng thành, Văn thỏ thỏ ở một bên vội vàng chọn vài linh thảo mình ưa thích làm đồ ăn vặt gặm.

Tiếp đó Văn Kiều tiếp tục thúc đẩy linh thảo, thuận tiện hấp thu tinh khí thảo mộc, Ninh Ngộ Châu ở một bên luyện đan.

Hai ngày sau, nhóm linh hầu lại tới đưa linh thảo.

Văn Kiều đem Bích Linh đan đã chuẩn bị phân cho bọn chúng, và đạt được một tin tức từ nhóm linh hầu này.

"Có một đám người đi trộm hoa Xích Tinh, sau đó bị báo Xích Viêm truy sát, đang chạy trốn về hướng này?" Văn Kiều nói, nhện không được liếc nhìn Ninh Ngộ Châu.

Về mặt Ninh Ngộ Châu không hề thay đổi.

Cảm tạ tin tức của đám linh hầu, sau khi tiễn chúng nó đi Văn Kiều gãi gãi mặt, hỏi Ninh Ngộ Châu, "Nếu như bọn họ chạy tới, chúng ta có nên tránh đi không?"

Nghĩ đến hoa Xích Tinh trong không gian, Văn Kiều liền hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nhất định là nhện Bạch Phúc Lang đi đoạt hoa Xích Tinh của báo Xích Viêm, báo Xích Viêm đánh không lại nó, chỉ có thể mặc cho nó cướp đi, trùng hợp đám người kia đụng vào, báo Xích Viêm liền xả giận lên bọn hắn.

Nàng họ nhẹ một tiếng, may mắn nhện Bạch Phúc Lang đem hoa Xích Tinh tới cho bọn họ không bị ai phát hiện.

Về phần đám người đen đuôi kia, Văn Kiều không có cảm nghĩ gì, hoa Xích Tinh là không thể nào trả trở về.

Bất quá, nàng cũng không nguyên ý va chạm cùng bọn hắn, mấy ngày này, kỳ thật họ cũng gặp phải vài người tu tiên khác đến núi Thương Ngô lịch luyện, ngoại trừ huynh muội Thượng Hồng Lăng, đều xa xa tránh đi mấy người tu tiên khác, cho dù gặp được, trừ phi cần thiết, hai bên đều có ý tránh đi đôi phương, để khỏi phải phát sinh hiểu lầm không cần thiết.

Thời gian tu luyện trong núi hết sức bình thản, cũng vô cùng phong phú thú vị, Văn Kiều thực sự không nguyên ý tiếp xúc quá nhiều với kẻ không quen biết.

"Nhìn tình huống đi." Ninh Ngô Châu sờ sờ đầu của nàng, "Chung quanh đây đã không có linh thảo gì cần nữa, qua một thời gian ngắn chúng ta có thể rời đi."

Văn Kiều đáp dạ, rất nhanh liền không quan tâm đến đám người kia nữa.

Nhưng mà vào ngày thứ hai, không lâu sau khi Văn Kiều và Ninh Ngô Châu rời đi sơn cốc, vừa vặn gặp phải đám người tu tiên chạy trốn tới bên này.

*

Vương Tu Viễn quần áo tả tơi, chật vật không chịu nổi, trên người đều là vết thương, khuôn mặt sưng thành đầu heo, vừa xanh lại đen, hoàn toàn nhìn không ra là người. Nếu gặp người quen biết, căn bản sẽ không nhận ra đây là Tu công tử phong nhã ngăn nắp của thành An Khâu.

"Công tử, ngài không sao chứ?"

"Công tử, thương thế của ngài cần xử lý."

"Nhưng linh đan của chúng ta đều dùng hết rồi, làm sao bây giờ?"

"Nếu không, chúng ta xuống núi trước?"

Song sinh tỷ muội hai mắt rung rung, điềm điềm đáng yêu nhìn công tử đáng thương nhà các nàng, hận không thể lấy thân thay thế.

Mặc dù tu vi của hai tỷ muội thấp, nhưng bởi vì trên đường đi có hộ vệ công theo chạy, ngoại trừ có chút chật vật, ngược lại thì không bị thương gì, cũng sống được rất tốt. Những người khác so với các nàng, thì tương đối thảm hơn, bị báo Xích Viêm công kích, bọn hộ vệ đều mang thương tích, những này còn không tính cái gì, về sau bọn hắn không may xâm nhập vào địa bàn của một đám ong độc, bất ngờ không đề phòng, bị ong độc chích chết một nửa người, chỉ có số ít người mạo hiểm trốn được.

Lúc trước bọn hắn còn cười nhạo huynh muội Thượng gia, đến phiên bọn hắn, mới biết được núi Thương Ngô có bao nhiêu đáng sợ, yêu thú tung hoành, hơi không cẩn thận liền sẽ chết không toàn thây.

Vương Tu Viễn không nói chuyện, mặt của hắn sưng thành đầu heo, đầu lưỡi run lên, nói một câu cũng khó khăn.

Vương Tu Viễn tuy là chủ tử, nhưng hắn có địa vị hôm nay tại Vương gia, cũng là dựa vào sức lực của chính mình, đương nhiên không phải chỉ để thị vệ bảo hộ, lúc gặp được nguy hiểm cũng xung phong đi đầu, cho nên mới sẽ bị thương nghiêm trọng như vậy.

Thị vệ che chở bọn hắn bỏ chạy tinh mắt, phát hiện phía trước có một đôi nam nữ đi ngang qua, hai mắt lập tức sáng lên.

"Hai vị đạo hữu xin dừng bước."

Song sinh tỷ muội ngạc nhiên nhìn hai người, có thể gặp được người, đại biểu bọn hắn có thể mua đan giải độc từ đôi phương, đại biểu độc của công tử có thể giải, không cần lại chịu tội.

Bọn hắn vội vàng đỡ Vương Tu Viễn đi qua.

Văn Kiều và Ninh Ngô Châu dừng lại, nhìn xem đám người thê thảm này, có vẻ trải qua không ít chuyện, bị yêu thú chơi đùa thật đáng thương.

Trên thực tế, mỗi ngày nhóm Tiềm lân vệ khi trở về, cũng là bộ dáng thê thảm, Tiềm Thú vì rèn luyện Tiềm lân vệ, cũng hết sức nhẫn tâm, không có đạt tới yêu cầu của hắn, ngày mai lại tiếp tục ném vào ổ yêu thú, chỉ cần giữ lại một hơi không chết, Ninh Ngô Châu đều có thể cứu.

Có Ninh Ngô Châu vị thầy luyện đan này làm hậu thuẫn, mặc kệ nhóm Tiềm lân vệ gãy vỡ thê thảm cỡ nào, đều không chết được.

Dưới cường độ rèn luyện cao, sức chiến đấu của Tiềm lân vệ nhanh chóng tăng mạnh, lại có lượng lớn linh đan hỗ trợ, nhóm Tiềm lân vệ dòn dập tấn cấp.

Thực lực của Tiềm Thú cũng càng ngày càng sâu không lường được.

"Hai vị, chúng ta là đệ tử Vương gia thành An Khâu, vị này là công tử của chúng ta Vương Tu Viễn."

Thị vệ tự giới thiệu, chỉ cần nghe qua người của Vương gia thành An Khâu, đều biết điều này đại biểu gì, Năm Thành Đan Minh, chỉ cần có thể nhắc lên chút giao tình với một thành trong số đó, về sau muốn cầu lĩnh đan dễ như trở bàn tay.

Nào biết một đôi nam một nữ đối diện này hết sức bình tĩnh, phảng phất như chưa nghe qua Vương gia thành An Khâu.

Đồ nhà quê từ đâu tới vậy?

Kiều Kiêu Thiên Thiên có chút bất mãn với thái độ của hai người, nhưng bởi vì có việc cầu người, nên cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng.

Bọn hắn rất nhanh liền nói rõ ý đồ đến, muốn mua một chút giải độc đan của bọn họ.

Văn Kiêu đứng ở một bên, vẻ mặt lạnh nhạt, gương mặt xinh đẹp không biểu lộ gì, để Kiêu Kiêu Thiên Thiên bởi vì mỹ mạo của nàng mà nhìn nhiều vài lần cảm thấy nhẹ nhàng.

Công tử nhà các nàng không thích thú với băng sơn mỹ nhân, vẫn là thích tương đối xinh xắn đáng yêu hơn, lại có thể giải buồn giải trí.

Sau khi Ninh Ngô Châu nghe xong, mỉm cười nói: "Thì ra chư vị là đệ tử Vương gia, chúng ta có giải độc đan, không biết các người muốn dùng bao nhiêu Nguyên tinh để mua?"

"Năm mươi khối Nguyên tinh một viên, như thế nào?"

Đây là giá cao hơn so với trên thị trường gấp mười lần.

Nào biết Ninh Ngô Châu hơi giảm nụ cười trên mặt, nhủ lại lòng này nói: "Kỳ thật trên người chúng ta cũng không còn nhiều đan giải độc..."

Kiều Kiêu Thiên Thiên bất khả tư nghị nhìn hắn, vị công tử này dáng dấp sáng sủa đẹp đẽ như thế, sao có thể nào dung tục như vậy?

"Một trăm Nguyên tinh." Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Đám người nhìn về phía Vương Tu Viễn, bên cạnh mắt hắn có một cục u sưng to, giống như bươu thịt, hết sức đáng sợ, cũng che đi cặp mắt ẩn tính kia, không còn nhìn ra một chút mê người nào cả.

Thấy Vương Tu Viễn sáng khoái, Ninh Ngô Châu tự nhiên cũng rất sáng khoái.

Hai bên một tay giao Nguyên tinh, một tay giao lĩnh đan.

Giao dịch xong Ninh Ngô Châu liền dẫn Văn Kiêu rời đi, cũng không bởi vì bọn hắn là người Vương gia thành An Khâu liền lưu lại lời kéo tình cảm.

Điều này khiến Kiêu Kiêu Thiên Thiên càng tỏ ra bất mãn, cảm thấy Vương gia bị bọn hắn coi thường.

Lời được một khoản Nguyên tinh, tâm tình Ninh Ngô Châu rất tốt.

Hắn đem Nguyên tinh giao cho Văn Kiêu, ôn nhu nói: "Bây giờ chúng ta tương đối thiếu Nguyên tinh, Nguyên tinh và linh thạch đều có thể dùng để tu luyện, chờ rồi đi núi Thương Ngô liền đi bán một mớ linh đan và tài nguyên không cần đến tìm được ở trong núi."

Văn Kiêu im lặng nghe theo sắp xếp của hắn, hoàn toàn không có ý kiến.

Ai nuôi gia đình ai vất vả, hiện tại rõ ràng là Ninh Ngô Châu nuôi gia đình, nàng không có ý kiến.

"Đám người vừa rồi hắn là người có khúc mắc với huynh muội Thượng Hồng Lăng."

Văn Kiêu nhìn hắn, nghi ngờ hỏi: "Làm sao chàng biết?"

"Thượng Hồng Lăng nói."

Văn Kiêu: "... Tại sao ta không biết?" Rõ ràng lúc ấy bọn họ ở cùng một chỗ, làm sao nàng không nghe huynh muội Thượng Hồng Lăng nói qua?

Ninh Ngô Châu mỉm cười, nói: "Trước khi Thượng Hồng Lăng rời đi, từng nói vài câu với ta, để chúng ta cẩn thận, tránh bước theo gót chân của bọn hắn. Vương gia thành An Khâu này, giống như Thượng gia, vì sắp đến Hội Đan Năm Thành mà đến núi Thương Ngô tìm kiếm linh thảo. Trước khi lên núi, bọn hắn trùng hợp gặp nhau dưới chân núi, bởi vì người Vương gia ngáng chân, huynh muội Thượng Hồng Lăng vô ý đắc tội người ta, mới rơi vào kết cục này."

Văn Kiêu giật mình, "Hóa ra là dạng này."

"Người mà huynh muội Thượng Hồng Lăng đắc tội là một đệ tử của đại phái, nghe nói đệ tử kia có lòng dạ hẹp hòi, thích tùy ý làm việc."

"Vậy hẳn nhất định không phải người tốt lành gì." Văn Kiều nói.

Ninh Ngô Châu mỉm cười, "Đúng vậy, không phải tất cả đệ tử danh môn đại phái đều là người tốt, có tốt, cũng có không tốt."

Văn Kiều nghiêm túc nghe, ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Xem ai hơn ai

Sau khi hộ Vương Tu Viễn lời được một khoản Nguyên tinh, Văn Kiều và Ninh Ngô Châu rất nhanh đã quên người này sạch sành sanh, tiếp tục lịch luyện trong núi.

Bây giờ bọn họ đã ở núi Thương Ngô được gần hai tháng.

Trải qua gần hai tháng lịch luyện, hai mươi người Tiềm lân vệ phát sinh biến hóa long trời lở đất, tu vi của bọn hắn dần đập đột phá tới cảnh giới nguyên vũ, khí thể trên người càng bư hãn, kết trận ngăn địch, thậm chí có thể chịu được một đòn của người tu tiên ở cảnh giới nguyên minh.

Tu vi của Văn Kiều cũng tấn thăng đến đỉnh cao cảnh giới nguyên minh, tựa hồ lại có dấu hiệu đột phá.

Lo lắng tu vi của nàng tăng lên quá nhanh sẽ khiến trong lòng bất ổn, Ninh Ngô Châu để nàng tạm thời áp chế lại tu vi, trước ngưng tu luyện một đoạn thời gian.

Văn Kiều rất nghe lời, không có cưỡng ép đột phá, hết thầy đều tùy duyên.

So sánh lẫn nhau, Ninh Ngô Châu không có thay đổi gì, vẫn là cảnh giới nguyên vũ, chỉ vượt một tiểu cảnh giới, bây giờ là cảnh giới nguyên vũ trung kỳ, so sánh với nhóm Tiềm lân vệ cảnh giới nguyên vũ, vẫn là rất yếu ớt.

Ninh Ngô Châu cũng không thêm đề ý, vẫn như cũ từng bước tu luyện, luyện đan, nhìn không ra bất luận sự vội vàng xao động gì.

Ngày hôm đó, Văn Kiều mang theo Văn thỏ thỏ và một con tiểu linh hầu, đi đến trước một vách núi.

Nàng đứng bên trên vách núi, cúi xuống có thể nhìn thấy một cây Linh Thụ sinh trưởng từ khe núi, toàn bộ vách đá nhấp nhô, chỉ có gốc Linh Thụ rất dễ chú ý, trên một nhánh cây Linh Thụ có cái chim tổ, lúc này chủ nhân của tổ chim cũng không ở đây.

"Chính là chỗ này sao?" Văn Kiều hỏi.

Tiểu linh hầu bám vào vai nàng, thăm dò nhìn xuống phía dưới, hướng nàng chít chít kêu.

Đạt được đáp án khẳng định, Văn Kiều lại nhìn nhìn phía dưới, nói: "Con điều Kim Sí Diễm này thường xuyên đoạt linh quả của các người, còn bắt đi tiểu linh hầu, cho nên các người muốn để ta đánh chết nó?"

Tiểu linh hầu chít chít gọi vài tiếng, một đôi mắt ngập nước mà nhìn nàng.

Văn Kiều a một tiếng, "Được, vậy liền đánh một trận, không đánh chết."

Ước định với tiểu linh hầu cẩn thận xong Văn Kiều vung roi Thạch Kim Mãng. Roi dài màu thạch kim quấn ở một khối đá nhô ra trên vách núi, nàng kéo roi dài, thả người nhảy xuống.

Tiểu linh hầu và Văn thỏ tranh thủ thời gian bám trên vai của nàng, lông thỏ bị gió thổi bay.

Văn Kiều nhẹ nhàng vọt xuống, thân thể mảnh khảnh giống như một cộng long vũ, tung mình giữa không trung, ung dung nhẹ nhàng.

Roi da màu vàng kim nhanh chóng dài ra, Văn Kiều nắm roi dài, vững vàng dọc theo vách núi trượt xuống, rốt cuộc đi đến trước cây Linh Thụ ở vách đá kia. Mắt thấy sắp đến, Văn Kiều lại nhảy lên lần nữa, chân đạp lên một cành cây của Linh Thụ, cành cây cong thành đường cung, Văn Kiều dựa vào lực bắn ngược, nhảy đến phía trước, vững vàng roi xuống tổ chim.

Tổ chim rất lớn, có vài sợi lông vũ màu vàng kim cứng rắn rậm rạp trong đó, hiển nhiên là của con điều Kim Sí Diễm kia.

Lần này Văn Kiều tới tìm điều Kim Sí Diễm, cũng là vì đám linh hầu nhờ vả, nghe nói điều Kim Sí Diễm này thường xuyên đoạt linh quả của bọn chúng, thậm chí những lúc thiếu đồ ăn còn sẽ bắt tiểu linh hầu làm đồ ăn, vô cùng ghê tởm. Mấy chuyện như vậy hay xảy ra, bình thường đám yêu thú đều có địa bàn của mình, trừ phi bắt đắc dĩ, sẽ rất ít vi phạm luật đi săn, đám linh hầu biết bản lãnh của điều Kim Sí Diễm, cũng không muốn Văn Kiều thật sự giết

nó.

Vả lại Văn Kiều cũng nghĩ tìm yêu thú có thể đánh nhau, sau khi nghe nói về con điều Kim Sí Diễm này liền quyết định đến tìm nó đánh một trận.

Điều Kim Sí Diễm không ở đây, Văn Kiều đi một vòng chung quanh Linh Thụ, rất nhanh đã tuần sát xong hoàn cảnh phụ cận tổ chim.

Linh Thụ sinh trưởng ở giữa vách đá này vô cùng tươi tốt, cành lá rậm rạp, xen lẫn lá xanh là những linh quả đỏ rực, mặc dù không phải cây linh quả cấp cao gì, nhưng hương thơm nức mũi, linh khí sung túc, vô cùng mê người.

Tiểu linh hầu đã không kịp chờ đợi mà hái được một ít linh quả, đưa cho Văn Kiều và Văn thỏ thỏ mỗi người một trái, còn tự mình ôm lấy một trái cho vào trong miệng.

Văn Kiều nhận lấy linh quả, một người một thỏ một khi nếm qua mùi vị của linh quả đều cảm thấy rất không tệ.

Ăn xong linh quả Văn Kiều liền kiếm một chỗ chung quanh Linh Thụ để trốn vào, thuận tiện thu lại hơi thở của mình, hòa mình với cây Linh Thụ kia, chờ đợi con điều Kim Sí Diễm đi săn trở về.

Văn Kiều đợi chừng hai canh giờ, rốt cuộc nhìn thấy điều Kim Sí Diễm đi săn trở về.

Chân trời xuất hiện một cái bóng màu đen, âm thanh huýt dài từ xa xa truyền đến, liền biết con điều Kim Sí Diễm đã trở về.

Nghe được tiếng kêu của kẻ địch, lông tiểu linh hầu đều dựng lên, không lại lo tiếp tục ăn linh quả, tranh thủ thời gian trốn đến sau lưng Văn Kiều.

Ngược lại Văn thỏ thỏ rất bình tĩnh, từ trong túi má móc ra một viên linh đan, bình tĩnh liếm liếm, vừa liếm vừa nhìn con điều Kim Sí Diễm bay trở về sào huyết.

Con điều Kim Sí Diễm là yêu thú cấp năm, lông vũ có màu nâu vàng kim, nhìn từ xa xa, phảng phất như có ánh sáng kim loại lưu động, mỏ chim và móng vuốt chỉ có màu vàng kim thuần túy, khi hai cánh mở ra, có thể dài đến mười mấy trượng, trên không trung tạo ra một cái bóng to lớn, tốc độ bay lượn cực nhanh, là bá chủ của vùng trời này.

Điều Kim Sí Diễm đậu xuống Linh Thụ, lúc khép lại hai cánh, tạo nên một trận cuồng phong thổi lá cây xào xạc.

Văn Kiều trốn ở một bên kếm chút bị cuồng phong kia thổi bay, tranh thủ thời gian ôm lấy Linh Thụ bên người, an tĩnh nhìn chằm chằm con điều Kim Sí Diễm.

Điều Kim Sí Diễm không có phát hiện gần bên sào huyết của nó có người xâm nhập, nó đã ăn uống no đủ, lười biếng dùng miệng cắt tia lông vũ của mình, vô cùng hài lòng.

Văn Kiều lặng yên không một tiếng động tiếp cận điều Kim Sí Diễm.

Khi cách con điều Kim Sí Diễm khoảng mấy trượng, điều Kim Sí Diễm vẫn không có phát hiện người xâm nhập, nghiêm túc chải vuốt lông vũ. Văn Kiều nhắm ngay thời cơ nhảy qua nó, cả người nằm trên lưng điều Kim Sí Diễm, vung lên nắm tay trắng nõn, hung hăng nện một quyền lên lưng điều Kim Sí Diễm.

"Tiểu —— "

Một tiếng kêu thê lương vang lên, điều Kim Sí Diễm bị nắm đấm mềm mại lại mạnh mẽ nện đến cả người ngã xuống trong ổ chim. Nó giằng co kịch liệt, xòe ra hai cánh, muốn hất bay người đánh lên phía sau.

Vậy mà lúc này, trên lưng của nó không chỉ có một con người có sức lực vô cùng lớn, chăm chăm ghim chặt cổ nó, từng quyền từng quyền đập xuống, còn có một con thỏ đang ngồi trên đầu của nó, móng vuốt thỏ sắc bén, bắt đầu gọt lông chim.

Gọt lông là gì, là chuyện mà Văn thỏ thỏ thích nhất.

Rõ ràng là một con thỏ con, phải thích đào hang mới đúng, nhưng trên người nó có rất nhiều tập tính không thuộc loài thỏ.

Tiểu linh hầu trốn ở một bên run lấy bầy, run lên một hồi, phát hiện điều Kim Sí Diễm bị Văn Kiều và Văn thỏ thỏ cùng nhau đè lại cuồng đánh, làm sao cũng không hất ra được bọn họ, cả con khi đều giật mình, tròn tròn mắt to ngập nước nhìn xem một người một thỏ ngược điều.

Lông vũ bay tứ tung, điều Kim Sí Diễm xinh đẹp nhanh chóng biến thành một con điều trọc lông.

Tiếng kêu thê lương tiếp tục một hồi lâu mới dừng lại, điều Kim Sí Diễm xòe hai cánh, nằm nhàoai trong ổ chim, một bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc, đồng thời cũng biểu thị thần phục với Văn Kiều.

Nên kiểu gì liền kiểu gì đi.

Giờ khắc này, tâm tình của điều Kim Sí Diễm giống hệt với nhện Bạch Phúc Lang khi bị Văn Kiều đánh lúc trước.

Văn Kiều nhảy xuống từ trên lưng nó, nhặt lên lông vũ dính máu rơi trên đất, đặc biệt chọn ra những cái xinh đẹp.

Những lông chim này là vật liệu luyện khí rất tốt, có thể đưa cho phu quân nhà nàng.

Tiểu linh hầu nhảy ra, vui sướng giúp nàng nhặt lông vũ rơi rụng của điều Kim Sí Diễm.

Làm xong những việc này, Văn Kiều lại đi hái một ít linh quả đã chín trên Linh Thụ, liền vung roi Thạch Kim Mãng, phóng tới giữa vách núi, thân mình nhanh chóng tung lên, rồi đi sào huyệt của điều Kim Sí Diễm.

Trở lại trên vách núi, Văn Kiều quần roi Thạch Kim Mãng cắt lại bên hông, vuốt phẳng y phục hơi nhăn trên người, liền rời đi vách núi, chuẩn bị trở về sơn cốc.

Trên đường trở về, khi Văn Kiều đi ngang qua một khu rừng măng đá, đột nhiên gặp một nữ tử áo hồng chặt vật chạy ra từ trong rừng măng đá, sau lưng nàng ta hình như có gì đó, xông thẳng ra từ bên trong rừng măng đá.

Áo hồng nữ tử nhìn thấy Văn Kiều, trên mặt vui mừng, quyết định thật nhanh đem vật cầm trong tay ném tới hướng Văn Kiều, cao giọng nói: "Vị đạo hữu này, mời giúp đỡ chút."

Văn Kiều không chút do dự phóng ra roi Thạch Kim Mãng, vung đồ vật mà nữ tử áo hồng ném tới ngược trở về, đồng thời nhanh chóng lui lại.

Vật kia trực tiếp rơi xuống trên mặt của nữ tử áo hồng, nước văng khắp nơi, nhanh chóng ngưng kết thành một màng đá mỏng trên mặt nàng ta, so sánh với da thịt trắng nõn nhìn hơi có chút cổ quái.

"Chít chít." Tiểu linh hầu kêu lên.

Văn Kiều biến sắc, trong lòng giật mình, thì ra đồ vật mà nữ tử áo hồng ném tới là sữa măng đá, một loại chất liệu luyện đan cực tốt. Sữa măng đá mới nảy cực kỳ khó được, mười năm mới có thể ngưng tụ ra một giọt, trăm năm mới có một cây, chung quanh sữa măng đá còn có một đám chuột Măng Đá trông coi, mỗi lần xuất hiện đều là hàng ngàn hàng vạn con, chọc tới bọn chúng hết sức đáng sợ.

Quả nhiên, Văn Kiều rất nhanh liền nhìn thấy đám chuột Măng Đá đuổi theo.

Nữ tử áo hồng phần hận trùng mắt liếc Văn Kiều, nếu như người không chịu hỗ trợ vậy liền cùng chịu xui xẻo đi, liền chạy thẳng tới phía nàng.

Làm sao Văn Kiều để nàng ta như ý, liền xoay người chạy đi, đồng thời dưới sự hỗ trợ của linh hầu, đi tắt vào đường nhỏ, chỉ mấy lần liền vứt bỏ nữ tử áo hồng sau lưng.

Sau khi nữ tử áo hồng phát hiện nàng đào tẩu hận đến nhe răng nứt mắt, nhưng chuột Măng Đá ở sau lưng người được hương vị sữa măng đá trên người nàng, đều trở nên cuồng bạo, càng theo đuổi không bỏ.

Một con chuột Măng Đá dựa vào đồng bạn chung quanh, tung mình nhảy lên, bổ nhào lên lưng nữ tử áo hồng, cào rách y phục của nàng, gặm được một miếng thịt trên đầu vai nàng.

"A —— "

Áo hồng nữ tử kêu lên thảm thiết.

Nàng đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kém chút ngã xuống đất, nhưng lại không dám dừng lại, nếu dừng lại, sẽ bị hơn mấy ngàn vạn chuột Măng Đá nhào tới, một con gặm một miếng, đủ để cắn chết nàng.

Nữ tử áo hồng nhanh chóng nhét linh đan vào miệng, cũng kích hoạt Linh phù, ném ra phía sau.

Linh phù nổ mạnh, chết không ít chuột Măng Đá, nhưng càng nhiều chuột Măng Đá bởi vì đồng bạn chết, mùi máu tươi kích thích, càng phát cuồng bạo, từng con từng con nhào tới.

Chỉ chớp lát sau, sau lưng nữ tử áo hồng đã máu me đầm đìa, bị gặm không biết bao nhiêu khối thịt, lộ ra vết thương thấy xương.

May mắn, khi nữ tử áo hồng sắp không thể tiếp tục kiên trì, một nhóm nam tử xuất hiện.

Nhóm nam tử nhanh chóng tiến lên, vây quét đám chuột Măng Đá, bỏ ra chút thời gian, rốt cuộc tiêu diệt toàn bộ bảy chuột Măng Đá phát cuồng kia, thi thể trải đầy đất, mùi máu tươi tràn ngập chung quanh.

Một nam tử đỡ nữ tử áo hồng thụ thương, "Mộ sư muội!"

Nữ tử áo hồng hai mắt nhắm lè mà nhìn nam nhân ôm nàng, ủy khuất kêu lên: "Sư huynh, ta đau quá..."

Mộ Tử Minh nhìn sư muội hơi thở yếu ớt trong ngực, tranh thủ thời gian cho nàng ăn mấy viên linh đan trị liệu, phát hiện trên mặt nàng đọng một lớp sữa măng đá, cau mày nói: "Làm sao lại thành dạng này? Sư muội, sữa măng đá đâu?"

Sau khi ăn linh đan sắc mặt Mộ San tốt lên rất nhiều, tức giận nói: "Sur huynh, đều là tiểu tiện nhân kia..."

Lần này lấy sữa măng đá, dựa theo kế hoạch, bọn hắn sẽ dụ đám chuột Măng đá rời đi, để Mộ San vụng trộm lấy đi sữa măng đá, sau đó hội họp bên ngoài rừng măng đá. Nguyên bản kế hoạch rất tốt, nào biết được lúc Mộ San chạy trốn, lại tới một đám chuột Măng Đá đuổi theo nàng, bọn hắn thật vất vả thoát khỏi chuột Măng Đá, tìm tới Mộ San, không nghĩ tới sữa măng đá lại bị đập bể.

Theo kế hoạch của Mộ San, lúc ấy chuột Măng Đá đuổi theo không bỏ, nàng thoát được hết sức chật vật, nhìn thấy bên ngoài rừng măng đá có một nữ tử đi ngang qua, liền muốn gấp lửa bỏ tay, trước giao sữa măng đá cho nàng, để chuột Măng Đá thay đổi mục tiêu, sau đó nàng tìm sur huynh rồi cùng đi cướp sữa măng đá về.

Về phần nữ tu tiên kia có thể bị chuột Măng Đá xem như mục tiêu mà cắn chết hay không, mắc mớ gì đến nàng?

Mộ Tử Minh nghe xong Mộ San kể, đôi mắt tinh minh hơi nheo lại.

Mộ San tức giận nói: "Sur huynh, người nhất định phải tìm tiểu tiện nhân kia, báo thù cho ta."

Sắc mặt Mộ Tử Minh có chút khó coi, uống phở công phu một hồi, vẫn bỏ lỡ sữa măng đá, cho dù là ai thì tâm tình đều không tốt, bất quá hắn vẫn an ủi: "Tất nhiên rồi, nữ tử kia hẳn cũng là đến núi Thương Ngô luyện đạo, nếu gặp phải nàng ta, nhất định sẽ báo thù vì sư muội."

Văn Kiều trở lại địa bàn của linh hầu, liền thấy Ninh Ngô Châu ngồi dưới cây linh hầu luyện đan, chung quanh có bảy cấm chế, đám linh hầu vây quanh bên ngoài cấm chế mắt nhìn lom lom.

Thấy được nàng trở về, hắn lộ ra nụ cười hiền hòa, nhanh chóng thu đan, đan hương bị vây ở trong cấm chế, không có bay ra ngoài.

"A Xúc về rồi, có bị thương không?"

"Không có đâu, rất tốt."

Văn Kiều nói, ngồi xuống bên cạnh hắn, tiếp nhận linh rượu tiểu linh hầu đưa tới uống một ngụm, nheo mắt lại hưởng thụ.

Tiếp đó nàng đem chuyện như thế nào mai phục điều Kim Sí Diễm, như thế nào cùng Văn thỏ thỏ đánh cho nó tê người cẩn thận kể lại có hắn nghe, thuận tiện nhắc đến việc đi ngang qua rừng măng đá gặp phải nữ tử áo hồng kia, và việc nàng ta đã làm.

"Nàng ta rõ ràng là muốn gấp lửa bỏ tay người, ta lại không theo ý của nàng." Lúc nói lời này, gương mặt xinh đẹp của Văn Kiều trở nên lạnh lẽo.

Mặc dù nàng đơn thuần, không có nhiều kinh nghiệm chung đụng với người, nhưng mấy ngày này được Ninh Ngô Châu tự thân dạy dỗ, đã hiểu được bên trong giới tu tiên có rất nhiều hắc ám và chuyện bất bình, nên lúc gặp được nữ tử áo hồng kia, liền cảnh giác lên, không có để nàng ta đạt được.

Ninh Ngô Châu hơi nheo mắt lại, trầm ngâm một lát, nói ra: "Chúng ta ở chỗ này cũng đã lâu, là thời điểm nên rời đi."

"Muốn rời đi?"

Văn Kiều nghĩ nghĩ, không có phản đối.

Quyết định rời đi núi Thương Ngô, Văn Kiều đặc biệt tạm biệt linh hầu và nhện Bạch Phúc Lang, bọn họ muốn rời đi, về sau bọn chúng không cần lại đặc biệt đi tìm linh thảo.

Nghe được tin tức này, đám linh hầu khẹt khẹt khẹt khẹt kêu lên, hết sức không nỡ.

Nhện Bạch Phúc Lang di động chân dài, dứt khoát quyết định lại đi đoạt một cây linh thảo cấp cao trở về, để đổi thêm một ít Bích Linh đan.

So sánh với nhện Bạch Phúc Lang tính toán tỉ mỉ, đám linh hầu đơn thuần hơn nhiều, hiểu rõ sau này không biết lúc nào mới có thể gặp lại, liền đưa tất cả linh rượu mà chúng nó cất cho Văn Kiều, lão Hầu Vương ở bên cạnh nhìn thấy đều dậm chân, chít chít mồm không ngừng, cũng không dám ngăn cản, nhưng khi Văn Kiều phân phát linh đan, liền lén lén lút lút đem nước vãn quả mình không nỡ dùng đưa cho Văn Kiều.

Nhận lấy linh rượu của đám linh hầu và một cây linh chi Thất Diệp Thiết mà nhện Bạch Phúc Lang cướp về, Văn Kiều theo giá trị linh thảo trao đổi Bích Linh đan cho chúng nó, cuối cùng nói tạm biệt với bảy yêu thú này.

Sau đó bọn họ rời đi tiểu sơn cốc, hướng về bên ngoài núi Thương Ngô.

Tục ngữ nói, lên núi dễ dàng xuống núi khó.

Tại núi Thương Ngô, lần này núi khó chỉ là ven đường gặp phải yêu thú, lúc đi ngang qua địa bàn của bọn nó, không có chính diện gặp được còn tốt, nếu là gặp được, trực tiếp xung đột lên, không thiếu được muốn đánh một trận.

Đối với Văn Kiều mà nói, dám cản đường, vậy liền đối mặt cương, xem ai hơn ai!

Đều không cần Tiềm lân vệ ra tay, Văn Kiều liền đánh những yêu thú cản đường kia đến khi chúng không còn dám nữa.

Bọn họ thuận thuận lợi lợi xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thì ra hai người vẫn còn nhớ ta

Tuy trấn Thương Ngô chỉ là một thị trấn nhỏ nằm ở phía đông biên thủy Thánh Vũ đại lục, lại bởi vì sau lưng là núi Thương Ngô, vị trí địa lý đặc thù, người tu tiên lui tới hết sức náo nhiệt.

Sau khi đoàn người Văn Kiều xuống núi, trạm thứ nhất chính là trấn Thương Ngô.

Mỗi một người tu tiên muốn vào trấn cần giao nộp mười khối Nguyên tinh.

Cửa vào Trấn Thương Ngô có người tu tiên trông coi, chuyên môn thu lấy Nguyên tinh, thực lực của bọn hắn tại cảnh giới nguyên vũ, tuy nói cũng không phải là rất cao, nhưng không có ai dám không nộp mười khối Nguyên tinh này, lại không dám gây rối tại trấn Thương Ngô, bởi vì trong trấn có một vị tu tiên ở cảnh giới nguyên tông cấp cao, bởi cảnh hùng hậu, chỉ cần người có chút nhãn lực, cũng sẽ không dám khiêu chiến người trông coi trấn Thương Ngô.

Dần dà, trấn Thương Ngô cũng trở thành chỗ an toàn trong lòng của đông đảo người tu tiên, những người đi lịch luyện trở về từ núi Thương Ngô, đặc biệt là người mang bảo vật, cũng sẽ lựa chọn tiến vào trấn Thương Ngô trước tiên để được tiếp nhận sự che chở.

Nhóm Văn Kiều có nhiều người, lập tức liền phải ra hơn hai trăm Nguyên tinh, điều này khiến Văn Kiều cảm giác được, bọn họ quả nhiên không đủ Nguyên tinh để dùng.

Giao nộp xong Nguyên tinh đoàn người tiến vào trấn Thương Ngô.

Còn chưa xem xét rõ tiểu trấn ở thế giới bên ngoài này thế nào, một đứa bé lanh lợi chạy như bay đến, ân cần mà cung kính nói: "Hai vị tiên bối là lần đầu tiên đến trấn Thương Ngô? Cần tiểu nhân cho các ngài tìm chỗ dừng chân sao? Trấn Thương Ngô nhiều người, rất nhiều khách sạn đều trụ đầy người, muốn tìm được chỗ có thể dừng chân cũng không dễ dàng."

Văn Kiều nhìn đứa bé kia một chút, ước chừng khoảng mười hai mười ba tuổi, mày thanh mắt sáng, tu vi mới vừa vào nguyên cảnh sơ kỳ, toàn thân lộ ra một sự lanh lợi sung sức, mở miệng liền nhắm chuẩn nằng và Ninh Ngô Châu, giống như biết hai người bọn họ mới là người chủ sự, người khác đều là hộ vệ.

Đứa bé như vậy trong trấn Thương Ngô có rất nhiều, bọn hắn vô cùng tinh mắt, sẽ luôn tìm tới những người tới trấn Thương Ngô lần đầu tiên, cung cấp các loại trợ giúp cho bọn họ, để kiếm chút Nguyên tinh.

Đương nhiên, có thể kiếm nhiều ít, liền xem đối tượng phục vụ của bọn hắn rộng rãi cỡ nào.

Ninh Ngô Châu khoe môi mang cười, dung mạo ung dung tuấn mỹ, cũng không khiến người ta có cảm giác khó thân cận, ngược lại để cho người ta liền sinh lòng hảo cảm, cảm thấy hắn là người tốt, nguyện ý tới kết giao.

"Kiếm một chỗ cho chúng ta dừng chân, chúng ta sẽ ở lại chỗ này mấy ngày." Ninh Ngô Châu nói.

Hai mắt đứa bé sáng lên, vang dội đáp dạ một tiếng, liền đi trước dẫn đường cho bọn họ.

Trấn Thương Ngô cũng không rộng lớn, trên đường người đến người đi, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, hình thành một cảnh tượng cực kì phồn hoa náo nhiệt, mà người tu tiên hành tẩu trên đường tu vi đều không đồng nhất, người tu luyện cấp thấp không ít, nhưng càng có nhiều người nhìn không thấu tu vi.

Văn Kiều yên lặng nhìn xem, biết những người nhìn không thấu đều có tu vi cao hơn mình.

Đứa bé đưa bọn họ đến một khách sạn trong ngõ nhỏ vắng vẻ, khách sạn này không so được với những khách sạn lớn trên con đường náo nhiệt kia, nhưng tốt ở chỗ sạch sẽ gọn gàng, nhân viên tiếp đón cũng hết sức ân cần, nở nụ cười làm cho người sinh hảo cảm.

Bọn hắn bao một cái viện, nhóm Tiềm lân vệ cùng nhau đi vào.

Đứa bé một đường ân cần theo sát, nói chuyện lưu loát giới thiệu tình huống của trấn Thương Ngô cho bọn họ, chờ bọn họ đến trong viện, đã đại khái hiểu rõ về trấn Thương Ngô.

Đứa bé rất thức thòi, dừng lại trước cổng sân, nói: "Công tử, tiểu thư, ngày mai tiểu nhân sẽ lại tới, mọi người có gì cần cứ việc đến tìm tiểu nhân."

Ninh Ngô Châu ừ một tiếng.

Một Tiềm lân vệ nắm một vốc Nguyên tinh thưởng cho nó.

Đứa bé xem qua, lại có gần hai mươi viên Nguyên tinh, trong lòng biết mình đã gặp được khách nhân hào phóng, vô cùng vui vẻ, liên tục không ngừng cảm tạ quý khách ban thưởng, biểu thị ngày mai nó sẽ tới thật sớm.

Sau khi đứa bé lưu luyến không thôi rồi đi nhóm người Văn Kiều cũng vào khách sạn nghỉ ngơi.

Tiềm lân vệ để khách sạn đưa một chút ăn uống tới, đại khái là trần Thương Ngô giáp với núi Thương Ngô, nên chủng loại đồ ăn nơi này coi như cũng phong phú, thức ăn chưng nấu xào nướng đều có, tương đối khá nhiều món ăn.

Văn Kiều ăn một chút, cảm thấy còn không ngon bằng thịt nướng mà Tiềm lân vệ làm.

Đại khái do nguyên liệu nấu ăn đẳng cấp quá thấp, tuy đều là nguyên liệu nấu ăn ẩn chứa linh khí, nhưng chất lượng cũng có cao thấp, yêu thú cấp cao thịt không chỉ có lực lượng phong phú, chất thịt cũng mỹ vị, không phải thịt yêu thú cấp thấp có thể so sánh, đã quen ăn thịt dê Băng Văn cấp bốn năm, đột nhiên ăn thịt yêu thú cấp một hai liền có chút không hợp.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ trở về phòng nghỉ ngơi.

Bên ngoài có Tiềm lân vệ trông coi, Ninh Ngô Châu bày ra cấm chế ở chung quanh, cùng Văn Kiều và Văn thỏ thỏ tiến vào không gian.

Không gian diện tích vẫn như cũ không có gì thay đổi, chủng loại linh thảo mới lại nhiều hơn, còn có gốc Thạch Kim Mãng sinh trưởng tươi tốt ở ven bia không gian, khiến cho toàn bộ không gian vô cùng chật chội, rất không đủ dùng.

Ninh Ngô Châu sờ lên cằm, quyết định sẽ bớt thời gian tăng tu vi lên một chút.

Văn Kiều thúc đẩy một nhóm linh thảo sinh trưởng trước, Ninh Ngô Châu thì hái xuống những linh thảo đã trưởng thành sau đó lại rải xuống một nhóm hạt giống, nàng liền biến thành cây mầm non nhỏ, cắm rễ trong vườn linh thảo tu luyện.

Văn thỏ tranh thủ thời gian cạo đến bên người mầm non nhỏ trông coi, vô cùng hạnh phúc nằm ở chỗ này.

Ninh Ngô Châu nhìn thoáng qua gốc mầm non nhỏ trong vườn linh thảo, khẽ mỉm cười, liền bắt đầu luyện đan.

Một người tu luyện, một người luyện đan, bận rộn như vậy đến hơn nửa đêm, bọn họ mới rời khỏi không gian, lên giường nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, đứa bé kia đúng hẹn mà đến, đã đợi ở ngoài viện từ sáng sớm.

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều sử dụng xong đồ ăn sáng sau đó dẫn theo Tiềm Thú, cùng nhau ra ngoài.

"Hôm nay quý khách muốn đi nơi nào?" Đứa bé hỏi.

"Đi cửa hàng đan dược nhìn xem." Ninh Ngô Châu nói.

Đứa bé giật mình, "Quý khách muốn mua linh đan sao?"

Ninh Ngô Châu cười cười, không nói gì.

Đứa bé liền ở bên cạnh dẫn đường, len lén liếc nhìn thiếu nữ ôm một con thỏ yêu bên cạnh Ninh Ngô Châu.

Hôm qua đến bây giờ, nó vẫn chưa nghe nàng mở miệng nói chuyện, sắc mặt của nàng bình thản, ngay cả gương mặt xinh đẹp vô song đều mang theo vẻ lạnh lùng, và cũng không giống với rất nhiều nữ tu tiên khác.

Tuổi của nó tuy nhỏ, nhưng những năm này bên ba tại trần Thương Ngô, gặp được đủ loại người tu tiên, nữ tu tiên mỹ mạo dị thường cũng đã gặp, đủ loại phong tình khác nhau. Nhưng những nữ tu tiên cùng tuổi với cô nương này, đại đa số đều là ngọt ngào đơn thuần, hoạt bát đáng yêu, cực ít khi trong trẻo lạnh lùng giống như vậy.

Đi vào một con đường náo nhiệt, có thể nhìn thấy hai bên đủ loại cửa hàng đan dược, nhiều người tu luyện ra ra vào vào.

Linh đan là tài nguyên không thể thiếu trên con đường tu hành của người tu tiên, nó có công dụng rộng rãi, sau khi người tu tiên bước lên con đường tu hành có thể không cần cái khác, nhưng linh đan lại là vật rất cần thiết, cơ bản nhất là khi muốn nguyên linh nhập thể, liền cần dẫn linh đan.

Chỉ cần nơi nào có cửa hàng đan dược, vĩnh viễn sẽ không thiếu người tu tiên.

Đứa bé đối với nơi này hết sức quen thuộc, dọc đường đi giới thiệu cho bọn họ về cửa hàng đan dược, cửa hàng nào nhiều chủng loại linh đan, cửa hàng nào giá cả vừa phải, cửa hàng nào có linh đan chất lượng tốt nhất... thuộc như lòng bàn tay, để người ta rất nhanh đã hiểu xong tình hình, lựa chọn được

cửa hàng đan được mình cần.

Ninh Ngô Châu hỏi: "Nhà ai thu mua linh đan?"

Trong lòng đứa bé chần động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lập tức liền biết bên trong đoàn người này có luyện Đan sư.

Luyện Đan sư so người tu tiên càng được hoan nghênh, một luyện Đan sư lợi hại, có thể để người tu tiên chạy theo như vịt, phụng làm khách quý, được người tôn kính, ở đâu đều có thể nhận được đối xử trọng hậu.

Đứa bé càng tỏ ra ân cần, đem tình huống của từng cửa hàng đan được thu mua linh đan nói tỉ mỉ với hắn.

Ninh Ngô Châu liền tuyển một cửa hàng mà đứa bé đề cử, đoàn người tiến vào cửa hàng đan được.

Cửa hàng diện tích cũng không lớn lắm, nhân số không nhiều không ít, ngăn tủ chung quanh có hơn hai mươi loại linh đan, được dùng cấm chế ngăn cách, để người ta có thể nhìn xem, nếu muốn mua, thì tìm chủ quán triệt hạ cấm chế, lấy loại linh đan mình muốn.

Ninh Ngô Châu nhìn một chút, nói với nhân viên cửa hàng tới đón tiếp: "Trong tiệm các ngươi có thu mua linh đan không?"

Nhân viên cửa hàng là người tu tiên cảnh giới nhập nguyên hậu kỳ, sau khi nghe xong cười nói: "Không biết quý khách muốn bán linh đan gì? Phẩm cấp gì?"

"Đều là cấp hoàng đan, thượng phẩm và cực phẩm đều có."

Nghe được Ninh Ngô Châu, hai mắt nhân viên cửa hàng sáng lên, liên tục không ngừng nói: "Mời quý khách đến bên trong nghỉ ngơi, ta lập tức đi gọi chủ quán tới."

Nói xong, dẫn bọn họ tới một gian phòng nghỉ bên trong cửa hàng, dâng lên linh trà, nhanh chóng đi tìm chủ quán.

Đứa bé không có đi vào theo, hắn canh giữ ở bên ngoài cửa hàng, nghĩ lại lời nói vừa rồi của Ninh Ngô Châu, trong lòng nóng bỏng, có thể luyện đan không tính là gì, nhưng nếu có thể luyện ra đan thượng phẩm và đan cực phẩm, dạng này luyện Đan sư mới lợi hại, cũng được thế nhân kính ngưỡng nhất.

Chủ quán rất nhanh liền xuất hiện.

Cửa hàng chủ quán là một trung niên nam nhân hơi mập.

Trong giới tu tiên, có rất ít người mập mạp, dù sao người tu tiên hấp thụ thiên địa linh lực vào cơ thể để rèn luyện, căn bản không lưu được mỡ thừa, trừ phi tu luyện công pháp đặc thù, đem mình luyện thành một người mập mạp. Mà chủ quán này, tu vi tại cảnh giới nguyên vũ, rõ ràng chính là loại có tư chất cực kỳ kém cỏi, đoán chừng đời này ở cảnh giới nguyên vũ đã là cuối cùng, tuổi thọ có hạn, tự nhiên cũng không cần yêu cầu bản thân khắc nghiệt tu luyện, buông ra lòng dạ mà hưởng thụ, nên mới thành một người hơi mập cũng là bình thường.

Chủ quán cực kỳ nhiệt tình, "Không biết quý khách muốn bán loại linh đan nào?"

Ninh Ngô Châu nói: "Bổ Linh Đan, Đại Hoàn đan, Hóa Chương Đan, Bổ Huyết Đan, Tổ Xương Đan..."

Ninh Ngô Châu nói một hơi mười loại cấp hoàng đan, đều là linh đan thường thấy nhất cũng là được người tu luyện hoan nghênh nhất, dù sao ngoại trừ tu luyện, người tu tiên thường xuyên đi ra ngoài lịch luyện, ai không có lúc thụ thương đâu, bình thường đều sẽ mua mấy bình linh đan thường gặp này để dự sẵn, phòng vạn nhất.

Chủ quán nghĩ đến lời nói vừa rồi của nhân viên cửa hàng, hỏi: "Không biết những linh đan này là phẩm mấy?"

"Tự nhiên là thượng phẩm và cực phẩm, thượng phẩm khá nhiều, cực phẩm ít hơn một chút."

Chủ quán hai mắt phát sáng, sợ Ninh Ngô Châu đổi ý, vội vàng nói: "Mỗi một viên đan cực phẩm, ta ra giá cao hơn so với giá thị trường mười hai thành, thượng phẩm hơn mười một thành, ngài cảm thấy thế nào?"

Ninh Ngô Châu khẽ cười, tự nhiên không có ý kiến.

Hắn biết chủ quán nguyên ý để giá, bất quá là nghĩ lung lạc hắn, hi vọng về sau hắn có linh đan cực phẩm, vẫn sẽ cảm tới đây bán.

Tiếp đó Ninh Ngô Châu lấy ra linh đan đã chuẩn bị xong, để chủ quán xem xét từng loại.

Chủ quán nhìn thấy vừa tươi cười, vừa kinh hãi.

Hắn vốn nghĩ rằng đan cực phẩm có cái mười viên tám viên đã không tệ, nhưng bên trong mười loại linh đan này, lại có gần ba mươi viên đan cực phẩm, số lượng này nhiều hơn hắn tưởng tượng. Còn cái khác là đan thượng phẩm, trong lòng hắn cũng vô cùng vui vẻ, đan thượng phẩm mặc dù không bằng cực phẩm, nhưng cực kỳ ít tạp chất, rất nhiều người tu tiên mua không nổi cực phẩm, cũng nguyện ý mua thượng phẩm.

Xem ra luyện Đan sư bên người vị công tử này cực kỳ lợi hại.

Nghĩ tới đây, chương quỹ liền sinh ra lòng kết giao, dò hỏi: "Không biết công tử là người phương nào, những linh đan này là do vị luyện Đan sư lợi hại nào luyện được?"

Ninh Ngô Châu cười cười, không nói gì.

Chương quỹ thấy thế, liền biết đối phương không nguyên ý lộ ra lai lịch và luyện Đan sư, mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng cũng không cố tìm tòi kỹ càng, để miễn đắc tội luyện đan sư kia, chỉ có thể tha thiết nói: "Lần sau công tử còn có linh đan, cứ tới cửa hàng của ta, chắc chắn sẽ cho ngài một cái giá thích hợp."

Ninh Ngô Châu mỉm cười, "Được"

Bán xong một mớ linh đan, túi không gian của bọn họ rỗng tuếch cũng đầy lên.

Có Nguyên tinh, vậy liền không cần làm oan chính mình, Ninh Ngô Châu mang theo Văn Kiều, trước tiên đi thẳng đến cửa hàng linh thảo.

A Xúc thích linh thảo, tự nhiên muốn mua nhiều một chút, chờ về sau tu vi của hắn tăng lên, không gian diện tích biến lớn, lại có thể thêm mấy mảnh vườn linh thảo, để mỗi ngày A Xúc đều có thể tu luyện trong không gian của hắn.

Nhân viên cửa hàng linh thảo nhiệt tình đón tiếp, sau khi hỏi thăm bọn họ cần gì liền lấy ra một ít linh thảo mới thu mua được còn dính bùn đất.

Mỗi ngày có không ít người tu tiên trở về từ núi Thương Ngô, ngoại trừ lưu lại một số linh thảo hái được trong núi cho mình, còn lại những loại khác chọn ra bán cho cửa hàng linh thảo trong trấn Thương Ngô, kiếm một khoản Nguyên tinh.

Văn Kiều nhìn một chút, phát hiện những linh thảo này đều có trong không gian, lập tức có chút thất vọng.

"Còn có loại khác sao?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Nhân viên cửa hàng lại lấy ra một ít linh thảo đã mua trước đó.

Văn Kiều lại nhìn, phát hiện có hai loại trong không gian không có, nhưng lực sinh mệnh của chúng đã xói mòn gần hết, muốn trồng đến không gian căn bản không thể nào nào.

Nàng có chút thất vọng, cũng không muốn mua.

Hai người đến cửa hàng linh thảo tiếp theo.

Bọn họ tại những cửa hàng linh thảo nhìn xem, thấy được loại linh thảo trong không gian không có liền mua ngay, thuận tiện cũng mua một ít hạt giống linh thảo, nếu có thể may mắn được đến loại giống như hoa đường nhan vậy thì càng tốt hơn. Đáng tiếc hạt giống hiếm có như hoa đường nhan chỉ có thể gặp không thể cầu, Văn Kiều nhìn rất lâu, cũng không có mua được bao nhiêu hạt giống linh thảo mong muốn.

Ninh Ngô Châu tiếp tục theo nàng từ từ đi dạo.

Đi dạo đến một cửa hàng linh thảo cuối cùng, bọn họ vừa bước vào, gặp một nam nhân đang đưa cây quạt, phong lưu phóng khoáng.

Nam nhân nhìn thấy bọn họ, liền ngạc nhiên mừng rỡ, cặp mắt ân tình sáng lên, vui mừng không thôi nói: "Hai vị, các ngươi cũng ra khỏi núi rồi?"

Văn Kiều mê mải mà nhìn xem nam nhân cột nhà đang đưa cây quạt, không biết hắn là ai.

Ngược lại là Ninh Ngô Châu nhìn thoáng qua hắn, nhanh chóng kịp phản ứng, âm giọng hỏi: "Ngươi là công tử lần trước mua giải độc đan của chúng ta?"

Vương Tu Viễn cao hứng nói: "Đúng vậy, thì ra hai vị vẫn còn nhớ ta."

Văn Kiều lạnh lùng.

Không, nàng không nhớ, nếu không phải Ninh Ngô Châu nói, Văn Kiều vốn không đem nam nhân lăng ló này và nam nhân bị ong độc chích thành đầu heo liên hệ với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Diện tích không gian lớn hơn

Văn Kiều còn nhớ rõ nhện Bạch Phúc Lang đã đoạt hoa Xích Tinh của báo Xích Viêm đổi Bích Linh đan với nàng, đúng lúc hoa Xích Tinh kia là mục tiêu lần này Vương Tu Viễn tiến vào núi Thương Ngô.

Tuy nói Vương Tu Viễn cũng không biết hoa Xích Tinh ở trên người bọn họ, nhưng sau khi biết về người này, Văn Kiều đối với hắn ấn tượng cũng rất khắc sâu.

Bây giờ nhìn bộ dáng anh tuấn tiêu sái này của hắn, nàng không chỉ không thể thương thức, ngược lại chỉ nghĩ đến bộ dáng lần đầu gặp mặt không may bị ong độc chích thành đầu heo của hắn.

Vương Tu Viễn cười hỏi: " Hai vị tới đây mua linh thảo? "

Ninh Ngô Châu gật đầu, âm giọng nói: " Khó được đến trấn Thương Ngô, nhìn xem nơi này có loại linh thảo gì, nếu như không tệ, cũng muốn mua một ít. "

Trong mắt Vương Tu Viễn lóe lên tia sáng, cười nói: " Tại hạ có chút giao tình với lão bản trong tiệm này, nếu là hai vị để ý, cứ việc lấy đi, coi như tại hạ tặng. "

Ninh Ngô Châu thẳng thắn cự tuyệt, cho thấy vô công không thụ lộc, bọn họ làm sao có thể lấy không đồ của người khác.

Vương Tu Viễn: " Coi như là cảm tạ đan giải độc của ngày đó. "

Ninh Ngô Châu nói: " Vương công tử không cần đa lễ như vậy, giải độc đan kia là các người dùng nguyên tinh mua, cũng không thua thiệt chúng ta. "

Vương Tu Viễn thập phần kiên trì, nói: " Lúc ấy chúng ta đã xài hết giải độc đan, nếu không gặp được các người, chỉ sợ nọc ong xâm nhập lục phủ ngũ tạng, không biết có thể chống đỡ được đến khi xuống núi hay không, nói cho cùng, vẫn là nên cảm tạ các người. "

Nói xong, không để Ninh Ngô Châu cự tuyệt nữa, phân phó nhân viên cửa hàng đi lấy những linh thảo quý hiếm của tiệm đem ra.

Chờ sau khi nhân viên cửa hàng rời đi, Vương Tu Viễn nhỏ giọng nói với bọn họ: " Các cửa tiệm trong trấn Thương Ngô đều có địa vị, trong tiệm bọn họ chỉ bán những loại linh thảo bình thường, một số loại trân quý hiếm có, đều sẽ không bán ra ngoài, muốn đem nó đưa đến nơi đó. Nếu không có phương pháp, không cách nào mua được. "

Ninh Ngô Châu hớp thời mà lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Tu Viễn mỉm cười gật đầu, nhìn không được nhìn thoáng qua Văn Kiều đứng bên cạnh luôn không lên tiếng.

Vương Tu Viễn cũng không xem nhẹ Văn Kiều, tuy nói hiện tại Văn Kiều còn nhỏ tuổi, thể nhưng với gương mặt xinh đẹp này chỉ cần là nam nhân bình thường cũng khó có thể xem nhẹ, lại càng không cần phải nói Vương Tu Viễn loại người này tự xưng là phong lưu tiếu ngọc.

Chỉ là bọn hắn mới quen, tự nhiên không tốt biểu hiện được quá nhiệt tình, vạn nhất mạo phạm đến đối phương, vậy thì được không bù mất.

Vì vậy Vương Tu Viễn đặc biệt khiêm tốn mà nói chuyện phiếm cùng Ninh Ngô Châu, bộ dáng tỏ vẻ quân tử.

Quả nhiên, lúc này nhân viên cửa hàng lấy ra linh thảo không chỉ có phẩm cấp cao, chất lượng thượng thừa, trong đó còn có vài loại mà trong không gian không có.

Văn Kiều ghé qua xem, mặt mày lạnh lùng trở nên ôn hòa hơn, nói với nhân viên cửa hàng kia: " Ta muốn mua mấy loại linh thảo này. "

Vương Tu Viễn thấy Văn Kiều vui vẻ, mặt mày mềm mại, rốt cục lộ ra vài phần ngọt ngào xinh đẹp của thiếu nữ nên có, trong lòng hơi lay động, liền biết nàng thật sự ưa thích những thứ này, tự nhiên cũng muốn cho bọn họ một cái nhân tình, lập tức nói với nhân viên cửa hàng: " Tự nhiên có thể, hãy ghi hết vào sổ của ta, đến lúc đó ta sẽ nói với chủ quầy của các người. "

Nhân viên cửa hàng đáp ứng, tính tiền cho bọn họ, tổng cộng là một trăm ba chục ngàn nguyên tinh.

Ninh Ngô Châu lấy túi không gian ra, phát tay một cái, nguyên tinh óng ánh sáng long lanh liền xuất hiện trên bàn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, khiến cho lời muốn nói của Vương Tu Viễn như xương mắc tại cổ họng, chỉ có thể bất đắc dĩ nở nụ cười, để nhân viên cửa hàng thu lại nguyên tinh.

Mua xong linh thảo, Ninh Ngô Châu bọn họ liền muốn rời đi.

Vương Tu Viễn thấy sắc trời không còn sớm, mời bọn họ đến quán rượu gần đây cùng dùng bữa, " Gặp lại tức là hữu duyên, khó được gặp lại hai vị ở chỗ này, không bằng để tại hạ làm chủ, hai vị chớ có từ chối. "

Ninh Ngô Châu từ chối vài lần, cuối cùng đành phải đáp ứng trước lời mời nhiệt tình của hắn.

Văn Kiều giữ im lặng theo sát bên người Ninh Ngô Châu, đứa bé dẫn đường đã bị đuổi đi, Tiềm Thú không xa không gần theo sau bọn họ.

Vương Tu Viễn đưa bọn họ đến một quán rượu trang hoàng xa hoa lộng lẫy trong trấn, quán rượu có bốn tầng, nguyên liệu nấu ăn chủ yếu đều là loại cấp cao, giá cả đắt đỏ, người tu tiên không có chút thân phận căn bản tiêu phí không nổi.

Bất quá Thánh Vũ đại lục cũng không thiếu người tu tiên có tiền, thậm chí rất nhiều người ngẫu nhiên tại núi Thương Ngô phát tài cũng dùng chân tới đây, hưởng thụ một chút mỹ vị linh thực linh rượu, tự thưởng cho sự vất vả của mình.

Như thế, cũng khiến cho từ lâu lúc này rất đông khách dùng cơm, và cũng khó mà đặt được chỗ trước.

Nhưng mà Vương Tu Viễn lại không phải lo vấn đề này, lúc bọn họ đến quán rượu, Vương Tu Viễn trực tiếp dẫn bọn họ đến một ghế lô ở tầng ba.

Bên trong có đôi tỷ muội song sinh đang chờ, ngồi ở đó ưu nhã pha trà, trong không khí tràn ngập hương trà.

" Công tử, ngài đã về rồi. "

Hai tỷ nữ yêu kiều xinh đẹp đi tới nghênh đón, mặt mày vui vẻ, bất quá đến khi nhìn thấy Ninh Ngô Châu và Văn Kiều, nụ cười trên mặt của hai tỷ muội lập tức có hơi miễn cưỡng.

Các nàng cũng nhận ra hai người họ.

Trong lòng hai tỷ muội, hai người họ một người sáng sủa đẹp đẽ lại chỉ biết đến tiền, tục tằng không chịu nổi, một người chỉ có xinh đẹp, lại lạnh lùng như băng, không khiến người ta ưa thích.

" Hai vị, mời ngồi. " Vương Tu Viễn mời bọn họ ngồi xuống, chỉ vào hai tỷ muội nói, " Đây là Kiều Kiều và Thiên Thiên, là hai tỷ nữ của ta, các người có cần gì, cứ việc phân phó các nàng. "

Tuy trong nội tâm của Kiều Kiều Thiên Thiên không quá ưa thích hai người họ, trên mặt vẫn cười dịu dàng mà đáp dạ, liền lui sang một bên, thúc giục tiểu nhị quán rượu mang thức ăn lên.

Linh thực được nhanh chóng đem lên, bày đầy một bàn.

Văn Kiều nhìn nhìn, bề ngoài những món ăn của từ lâu này so với thức ăn khách sạn mà bọn họ ở thì cao hơn mấy bậc, càng không cần phải nói sắc hương vị đều đủ, không hổ danh là từ lâu cao cấp, đáng giá.

Vương Tu Viễn rót rượu cho hai người, hỏi: " Còn không biết xưng hô như thế nào với hai vị đâu. "

" Tại hạ Ninh Ngô Châu, vị này chính là Mẫn Xúc, thê tử của ta. " Ninh Ngô Châu nói.

Nghe thấy hắn sửa lại tên mình, Văn Kiều ngẩng đầu nhìn Ninh Ngô Châu, không có lên tiếng, chấp nhận tên Mẫn Xúc này. Mẫn là họ mẹ của nàng, Xúc là nhũ danh cha mẹ lấy cho nàng, tên này rất tốt.

Vương Tu Viễn hơi sững sốt, rất nhanh liền cười nói: " Nguyên lai là phu thê. "

Trong lòng âm thầm lau mồ hôi, may mắn vừa rồi hắn biết tiết chế, không có vừa gặp mặt liền bởi vì con gái người ta xinh đẹp mà đối với thê tử người ta xum xoe, bằng không thì chẳng phải đã đắc tội với người? Đó là một giáo huấn, về sau nếu là gặp được nữ tu tiên xinh đẹp, phải biết rõ đối phương có phải có vị hôn phu hoặc kết hôn chưa trước mới được, không thể bởi vì tuổi còn nhỏ liền xem nhẹ.

Kiều Kiều Thiên Thiên hầu hạ bên cạnh cũng chán động, ánh mắt liên tục nhìn sang Văn Kiều, tuy nhiên một chút buồn bực trong lòng đã tiêu tán, càng vui mừng khi đối phương là nữ tử đã có chồng, không phải tiểu yêu tinh đến đoạt công tử cùng các nàng.

Vì vậy khi Vương Tu Viễn đề Kiều Kiều Thiên Thiên hầu hạ Văn Kiều dùng cơm, hai tỷ muội không có chút nào miễn cưỡng, ngược lại đặc biệt nhiệt tình, đứng ở bên cạnh vì nàng chia thức ăn rót rượu, giọng nói nhỏ nhẹ mà hỏi thăm nàng muốn ăn gì, bàn tay trắng nõn thu xếp cho nàng.

Văn Kiều im lặng ăn cơm, tuy được hai tỷ muội song sinh hầu hạ, cũng không có chút nào không được tự nhiên.

Thấy tỷ nữ nhà mình đột nhiên trở nên nhiệt tình, Vương Tu Viễn quan sát Ninh Ngô Châu, thấy hắn không có phản ứng, cũng không lên tiếng.

Bất quá nhìn thấy thái độ thân thiện của đôi phu thê, Vương Tu Viễn không khỏi suy nghĩ nhiều chút.

Vương Tu Viễn liền quanh co vòng vèo mà tìm hiểu lai lịch của hai người.

Ninh Ngô Châu nói: " Không đối gât Vương công tử, phu thê chúng ta đến từ đầm chướng khí Nam Minh, đối với ngoại giới cảm thấy hết sức hứng thú, liền muốn nhìn xem xung quanh, thuận tiện rèn luyện....."

Văn Kiều cúi đầu uống canh Kiều Kiều Thiên Thiên đưa tới, không chỉ có tên của nàng thay đổi, lai lịch của bọn họ cũng thay đổi.

Nàng tiếp tục giữ im lặng lắng nghe phu quân nhà nàng lừa dối tên Vương công tử kia.

Hiện tại ngược lại nàng đã có chút hiểu, tên Vương Tu Viễn nhiệt tình tiếp đón như vậy, chắc chắn có toan tính, mà phu quân nhà nàng cũng là tương kế

tự kể, hai nam nhân tâm tư khó lường, người tới ta đi, không có chỗ cho người bên ngoài xen vào, nàng vẫn nên tiếp tục ăn uống uống đi.

Văn Kiều chính mình ăn uống không tính, còn cho Văn thỏ thỏ nhà nàng ăn linh thảo, đem vài cọng mới lạ linh thảo vừa mới mua cho nó.

Văn thỏ thỏ ngồi ở một bên, ôm linh thảo gặm, khiến chính mình trở thành một con thỏ con manh manh, không có chút sự uy hiếp nào.

Kiều Kiều Thiên Thiên là cô nương, tự nhiên đối với sinh vật dễ thương như vậy không cách nào cự tuyệt, nhìn không được thấp giọng kêu lên, thật sự ưa thích con thỏ manh manh này, nhìn không được lấy ra một ít linh thảo trong túi không gian của mình.

Ai đến Văn thỏ thỏ cũng không cự tuyệt, dựa vào giả ngây thơ hết ăn lại uống.

Vương Tu Viễn tranh thủ nhìn qua, phát hiện hai tỷ nữ nhà mình đã hoàn toàn bị một chủ một sủng thu phục, cũng quên đi mình là người nhà ai rồi.

Hắn kéo khỏe miệng, tiếp tục lôi kéo Ninh Ngô Châu nói chuyện.

Sau khi Văn Kiều ăn no, liền ôm Văn thỏ thỏ ngồi ở một bên, nghe hai nam nhân bên cạnh nói lời sắc bén qua lại.

Vương Tu Viễn rốt cục nói rõ ý đồ đến: "..... Thực không dám đầu điểm, ngày ấy được giải độc đan của hai vị, không quá nửa ngày thời gian, nọc ong trên thân thể tại hạ liền giải hết. Tại hạ có thể cảm giác được giải độc đan kia tuy chỉ là thượng phẩm, nhưng hiệu quả so với giải độc đan bình thường càng lớn, không biết là vị luyện Đan Sư nào luyện ra? "

Ninh Ngô Châu âm giọng cười nói: " Vương công tử có thể nói như vậy, là vinh hạnh của tại hạ. "

Vương Tu Viễn kinh ngạc hỏi: " Giải độc đan kia là Ninh công tử luyện? "

" Đúng vậy. "

Vương Tu Viễn không nghĩ tới giải độc đan kia dĩ nhiên là Ninh Ngô Châu luyện, lại nhìn tu vi của hắn, rõ ràng chẳng qua là cảnh giới nguyên vũ đỉnh phong, vậy mà có thể luyện ra phẩm chất giải độc đan cao như thế, có thể thấy được trình độ luyện đan của hắn rất cao, ngày khác nếu để tu vi hắn tăng lên, thuật luyện đan chắc chắn cũng tăng, luyện ra linh đan đẳng cấp cao là không phải nói chơi.

Ngày ấy bọn hắn tình cờ có thể gặp hai người họ mới bắt đầu dĩ dùng gấp đôi giá thị trường mua giải độc đan, đối với hiệu quả giải độc đan căn bản không ôm bất kỳ hy vọng gì, thậm chí trước cổ chống đỡ để quay về trấn Thương Ngô là tốt rồi.

Nào biết hiệu quả giải độc đan kia thật tốt, hoàn toàn khác biệt với những loại trên thị trường, không quá nửa ngày thời gian, nọc ong trên người bọn hắn liền giải.

Vương thị thành An Khâu là luyện đan thế gia, mặc dù hắn không có thiên phú luyện đan, nhưng ở gia tộc mưa dầm thấm đất, đối với con đường luyện đan cũng có vài phần hiểu biết, tự nhiên có thể nhìn ra được giải độc đan kia lợi hại. Lúc này gặp lại hai người Ninh Ngô Châu, hắn mới nhiệt tình như vậy, muốn biết người luyện ra giải độc đan kia là ai, thế nào cũng phải lôi kéo luyện Đan Sư kia sử dụng vì gia tộc, còn có thể kết xuống một đoạn thiện duyên, quả thật là một cơ hội tốt.

Trong nội tâm Vương Tu Viễn suy nghĩ qua qua lại lại, trên mặt càng tỏ ra nhiệt tình, trò chuyện cùng Ninh Ngô Châu về con đường luyện đan.

Ninh Ngô Châu không có biểu hiện ra quá yêu nghiệt, chỉ để Vương Tu Viễn chứng kiến những gì hắn muốn thấy.

Trong mắt Vương Tu Viễn, Ninh Ngô Châu là một luyện Đan sư rất có thiên phú, nhưng trình độ luyện đan cũng không có vượt qua tu vi hiện tại của hắn quá nhiều, điều này khiến Vương Tu Viễn hết sức coi trọng Ninh Ngô Châu, cố tình kết giao cùng hắn.

" Các người mới đi ra từ núi Thương Ngô, không biết kế tiếp có kế hoạch gì? "

Ninh Ngô Châu cười nói: " Chúng ta muốn đi bốn phía nhìn xem một chút, chủ yếu là vì rèn luyện, cũng chưa biết sẽ đi nơi nào, trước tiên ở trấn Thương Ngô mấy ngày lại quyết định. "

Sau khi Vương Tu Viễn nghe xong, liền mời bọn họ đi tham gia Đan hội Năm Thành sắp tổ chức.

Hắn đơn giản nói qua Đan hội Năm Thành như thế nào, lại nói: " Đan hội diễn ra trong ba ngày, sẽ có luyện Đan Sư đến từ các nơi tụ về một chỗ, bọn họ cùng nhau luận bàn thảo luận phương pháp luyện đan, đối với luyện Đan Sư mà nói là một cơ hội cực kỳ khó được, nếu hai vị Ninh công tử không chê, có thể cùng tại hạ cùng nhau tham gia đan hội. "

Ninh Ngô Châu cũng không có đáp ứng ngay, chỉ nói suy nghĩ thêm một chút.

Dùng xong cơm sau, hai người Ninh Ngô Châu liền cáo từ rời đi.

" Tại hạ tạm thời sẽ ở trấn Thương Ngô mấy ngày, nếu hai vị có ý tham gia đan hội, có thể tìm ta, chúng ta cùng nhau đi chung, trên đường cũng có người kết bạn. " Vương Tu Viễn nói.

Ninh Ngô Châu đáp ứng, rồi dắt Văn Kiều rời đi.

Tiền Thủ vẫn ẩn trong đám người như cũ, không xa không gần theo sát bọn họ, đang âm thầm bảo hộ.

Trở lại khách sạn, Văn Kiều lấy linh thảo và hạt giống linh thảo hôm nay mua được ra, dựa theo khác biệt mà phân loại.

Ninh Ngô Châu bưng một chén linh trà trong tay, mỉm cười nhìn nàng, hỏi: "A Xúc có hứng thú đối với đan hội không?"

Văn Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêng đầu nói: "Còn chàng?"

"Với trình độ của ta bây giờ, đan hội này có thể dẫn dắt cho ta cũng không nhiều."

Không nhiều lắm, nhưng vẫn có chỗ hữu ích.

Hiện tại Văn Kiều đã hiểu phương thức nói chuyện của phu quân nhà mình, luôn thích nói một nửa giữ một nửa, trong lòng yên lặng bổ sung cho hắn, lập tức nói: "Dù sao bây giờ chúng ta cũng không có sự tình gì, có thể đi nhìn xem. Chúng ta đi chung với tên Vương công tử kia ư?"

Văn Kiều vẫn chưa quên Vương Tu Viễn này không coi là một quang minh quân tử gì, không có bị thái độ nhiệt tình khách khí của hắn mê hoặc.

Tuy nói Vương gia thành An Khâu và Thượng gia thành Hoài Âm là đối thủ cạnh tranh, Vương Tu Viễn cũng không có trực tiếp ra tay hãm hại người, nhưng hắn âm thầm ngăn chân huynh muội Thượng Hồng Lăng, hại bọn họ tiến vào núi Thương Ngô đắc tội với đệ tử thế lực lớn, thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, liền biết Vương Tu Viễn cũng không phải người biểu hiện ra tốt chung đụng như vẻ ngoài như vậy.

Cùng người như thế giao tiếp, ánh mắt nhất định phải sâu sắc hơn hắn, làm việc phải chú tâm.

Văn Kiều cảm thấy cũng quá mệt mỏi.

"Trước xem tình huống." Ninh Ngô Châu mỉm cười nói, "Mấy ngày nữa liền có thể quyết định có đi cùng với hắn hay không."

Văn Kiều nghi ngờ nhìn hắn, đầu óc có chút không đủ dùng, hoàn toàn không có cách nào từ lời nói một nửa giữ một nửa của hắn mà phỏng đoán rõ ràng hắn muốn làm gì.

Ninh Ngô Châu không có nhiều lời, giúp nàng phân loại hạt giống linh thảo thật tốt, sau đó bố trí một cái Tụ Linh trận ở chung quanh, bắt đầu tu luyện.

Khó được khi thấy hắn tích cực tu luyện như thế, Văn Kiều cực kỳ kinh ngạc.

Mấy ngày này, nàng hiểu rõ được Ninh Ngô Châu bận rộn bao nhiêu, vội vàng luyện đan, chế phù, luyện khí, ngẫu nhiên có rảnh rỗi còn sửa chữa một ít trận pháp, không có thời gian để tu luyện.

Bất quá tu vi của Ninh Ngô Châu xác thực quá thấp, khó được thấy hắn tu luyện, Văn Kiều tự nhiên sẽ không quấy rầy hắn, thậm chí đem Văn thô thô ra xa một tí, không cho nó quấy rầy đến hắn.

Ninh Ngô Châu tu luyện chính là ba ngày thời gian.

Chờ hắn triệt hạ Tụ Linh trận, Văn Kiều phát hiện tu vi của hắn đã là nguyên minh cảnh sơ kỳ.

Văn Kiều: "....."

"A Xúc, chúng ta cùng vào xem không gian đi, xem hiện tại nó rộng bao nhiêu."

Ninh Ngô Châu hào hứng bừng bừng, kéo tay của nàng, hai người cùng nhau tiến vào không gian.

Vừa mới tiến vào không gian, Văn Kiều phát hiện không gian so với trước rộng hơn vài phần, không gian vốn chỉ lớn khoảng nửa mẫu, hiện tại lớn thành hai mẫu ruộng. Biên giới khí xám hỗn độn đã chuyển ra bên ngoài, lộ ra mảng đất phì nhiêu, dây mây Thạch Kim Mãng đã không thể chờ đợi được mà đem móng thân dây leo chằng chịt của nó bám lan ra ngoài, giương nanh múa vuốt quay quanh dọc theo vành không gian.

"Không gian lớn hơn rất nhiều." Văn Kiều cao hứng nói, lại có chỗ trồng linh thảo rồi.

Thấy nàng cao hứng, Ninh Ngô Châu cũng mỉm cười.

Bất quá bọn họ cũng không ở trong không gian quá lâu, rất nhanh đã đi ra ngoài, nguyên nhân là Vương Tu Viễn tới đây thăm hỏi.

Kiểm chế ba ngày, Vương Tu Viễn rốt cục nhận không được đến tìm bọn họ.

Trong mắt Vương Tu Viễn, Ninh Ngô Châu đến từ đám chương khí thần bí Nam Minh là một luyện Đan Sư có tài, bất quá khi hắn phát hiện mấy ngày hôm trước Ninh Ngô Châu tại trấn Thương Ngô bán qua một mớ linh đan, trong đó cực phẩm linh đan có gần ba mươi viên, đây mới là nguyên nhân để hắn nhanh chóng cải biến thái độ.

Lúc Ninh Ngô Châu bán linh đan, cũng không có tận lực giấu diếm, Vương Tu Viễn có thể hỏi thăm ra cũng không kỳ quái.

Về phần ba mươi viên cực phẩm linh đan, cũng là hấn cố ý bán ra.

Hiện tại hấn luyện ra đan cấp Hoàng, số đan suất ra không chỉ có đầy mười viên, đồng thời đều là đan cực phẩm. Số đan thượng phẩm được bán đi là do lúc trước hấn luyện tập luyện ra, số lượng cũng không nhiều, nên bán đi, cực phẩm mới giữ lại cho người mình.

Biết rõ khả năng luyện đan của Ninh Ngộ Châu, Vương Tu Viễn không muốn bỏ qua hấn, nếu có thể lôi kéo hấn đến Vương gia đương nhiên tốt, không được, cũng phải kết giao bảo trì quan hệ tốt đẹp cùng hấn, nếu có thể kéo ra một chút quan hệ càng tốt.

Cơ hội kết thân tới được cũng rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ninh Ngộ Châu ra tay chữa bệnh

Nhìn thấy hai người Ninh Ngộ Châu, Vương Tu Viễn chào hỏi xong, đột nhiên phát hiện cái gì, kinh ngạc hỏi: "Ninh công tử lên cấp rồi?"

Ninh Ngộ Châu khiêm tốn nói: "Mấy ngày nay bế quan, may mắn đột phá."

Lời này khiến Văn Kiều nhìn qua, nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy hấn tùy tiện đột phá, cũng sẽ cho là hấn tu luyện rất khó khăn.

Tại Thánh Vũ đại lục, phía dưới cảnh giới nguyên vũ đều được xưng là người tu luyện cấp thấp, người tu tiên có tu vi này rất nhiều, thậm chí những người tư chất không tốt cả đời đều dừng bước ở đây, tuổi thọ cũng chỉ gần hai trăm năm. Chỉ có thành công lên tới cấp cảnh giới nguyên vũ, mới tính là chân chính đi lên con đường tu tiên, trở thành nghịch thiên mà đi, người tu tiên tranh phong cùng thiên địa.

Chỉ là cảnh giới nguyên minh không đáng kể chút nào, vốn không có quá nhiều người chú ý, trong mắt những danh môn đại phái, căn bản sẽ không để vào mắt một người tu tiên cảnh giới nguyên minh. Nhưng Vương Tu Viễn nhìn trúng thiên phú luyện đan của Ninh Ngộ Châu, đối với việc hấn lên một cấp, đều hết sức coi trọng.

Vương Tu Viễn bất chấp gì khác, nhện không được hỏi: "Không biết bây giờ Ninh công tử có thể luyện linh đan cấp mấy?"

Ninh Ngộ Châu vẫn là hết sức khiêm tốn, "Vừa mới vượt tới cấp Huyền đan, nếu may mắn, ngẫu nhiên cũng có thể luyện ra mấy lô."

Mới đầu Vương Tu Viễn hơi kinh ngạc, sau đó không khỏi mừng rỡ.

Luyện đan nào có may mắn mà nói, mặc dù rất nhiều luyện Đan sư ngẫu nhiên có thể phát huy siêu trình độ, có thể luyện ra linh đan vượt qua tu vi bản thân, nhưng đây đều là số ít.

Vương Tu Viễn tự nhận mình có ánh mắt nhìn người không tệ, mặc dù Ninh Ngộ Châu ngoài miệng nói rất khiêm tốn, nhưng sao không biết vị thiên tài luyện Đan sư này ngạo khí tận trong xương tủy, đây là bệnh chung của rất nhiều luyện Đan sư, tự tin đối với thuật luyện đan của mình.

Hấn dám nói như thế, liền biết hấn nhất định là có thể luyện ra đan cấp huyền, mặc dù không biết là đan cấp mấy, nhưng đừng quên, hiện tại hấn mới chỉ ở cảnh giới nguyên minh.

Luyện Đan sư có thể luyện đan cấp huyền, tu vi đều là cảnh giới nguyên vũ trở lên, có rất ít luyện Đan sư tại cảnh giới nguyên minh liền có thể luyện ra. Bởi vì luyện Đan sư phía dưới cảnh giới nguyên vũ, linh lực trong kinh mạch không đủ để chống đỡ bọn hấn hoàn chỉnh luyện ra đan cấp huyền.

Ninh Ngộ Châu biểu hiện, có thể nói là cấp độ thiên tài yêu nghiệt.

Ánh mắt Vương Tu Viễn nhìn Ninh Ngộ Châu vô cùng nóng bỏng, nhưng vẫn nhớ kỹ mục đích tới đây của mình, rất nhanh liền tập trung tinh thần, cười nói: "Tại hạ trước tiên chúc mừng Ninh công tử tu vi tăng lên. Gần đây Ninh công tử rất nổi danh, nghe nói có nhiều người đều muốn tìm Ninh công tử luyện đan đầu."

Ninh Ngộ Châu lộ ra vẻ mặt không hiểu, "Không biết Vương công tử nói có ý gì?"

"Không phải mấy ngày trước Ninh công tử bán một mớ linh đan cho cửa hàng đan dược Văn Lai à..."

Văn Kiều ôm Văn thỏ thỏ ngồi ở một bên, rất nhanh liền từ trong lời nói của Vương Tu Viễn hiểu rõ tình huống.

Thì ra mớ linh đan mà bọn họ bán cho cửa hàng đan dược kia, chừng quỹ đã để giá cao bán ra khoảng mười viên cực phẩm linh đan, tuy là cấp hoàng đan, nhưng chỉ cần là cực phẩm, không sợ không ai mua. Thậm chí có thể nói, chỉ cần trên thị trường xuất hiện đan cực phẩm, đều sẽ khiến những người tu tiên tranh đoạt.

Đan cực phẩm sẽ không tích lũy đan độc trong cơ thể, hiệu quả rõ rệt, đây chính là đồ vật cứu mạng, coi như mắc tiền một tí, cần rằng cũng phải mua.

Cửa hàng đan dược Vân Lai mấy ngày nay bởi vì bán ra đan cực phẩm, danh tiếng vang xa, sinh ý liền vượt lên trên những cửa hàng đan dược khác, để rất nhiều người tu tiên chạy theo như vịt, đồn dập nghe ngóng luyện Đan sư luyện ra đan cực phẩm là ai.

Chưởng quỹ cửa hàng đan dược Vân Lai tự nhiên muốn đầu điểm, nhưng lúc Ninh Ngô Châu tới bán đan cũng không có che lấp, rất nhanh đã bị người hữu tâm biết được. May mắn chỗ ở bây giờ của nhóm người Ninh Ngô Châu tương đối vắng vẻ, những người tu tiên tìm đan kia còn chưa tìm đến, nếu không chỉ sợ sẽ không thanh tịnh.

Vương Tu Viễn nói: "Không nghĩ tới Ninh công tử tuổi còn trẻ đã có thể luyện ra đan cực phẩm, thật là khiến tại hạ kinh ngạc. Bây giờ có rất nhiều người cầu đan, chỗ ở bên này của Ninh công tử chẳng mấy chốc sẽ bị người phát hiện, không biết Ninh công tử có cần chuyển sang nơi khác hay không?"

Ninh Ngô Châu trầm ngâm, không có trả lời hắn.

Vương Tu Viễn lộ ra ý tứ rất rõ ràng, tuy nói luyện Đan sư được người người tôn trọng, địa vị khá cao, nhưng một luyện Đan sư không có bối cảnh gì, ngược lại sẽ kích thích một vài người tu tiên có lòng riêng mang ý đồ xấu. Tỷ như ép buộc luyện Đan sư đó gia nhập thế lực của bọn hắn, trở thành công cụ luyện đan của bọn hắn, ép bức sức lực của luyện đan sư...

Chuyện như vậy trước kia cũng phát sinh qua, bởi vì ảnh hưởng rất lớn, về sau mới hình thành Đan Minh, dùng để bảo hộ lợi ích của luyện Đan sư.

Ở trong mắt Vương Tu Viễn, Ninh Ngô Châu đến từ đám chưởng khí Nam Minh xa xôi, nghe nói Nam Minh là một nơi thần bí mà hung hiểm, đầm lầy đầy đặc, độc chưởng hoành hành, nơi đó phần lớn người tu tiên đều vô cùng hung ác, chỉ có một ít gia tộc nhỏ có thế lực đứng vững.

Ninh Ngô Châu hẳn là luyện Đan sư của thế lực nhỏ nào đó ở Nam Minh bồi dưỡng ra.

Đáng tiếc chính là có hơi ngại thối ròi, tuy nói mang theo một đám hộ vệ, nhưng những hộ vệ này tu vi không tính quá cao, đối với nhiều người xem ra không đáng kể chút nào.

Nếu như Ninh Ngô Châu thông minh, hẳn phải biết tranh thủ thời gian lựa chọn gia nhập thế lực nào đó che chở, để hắn có thể càng nhanh chóng trưởng thành, trở thành một luyện Đan sư mà bất luận kẻ nào cũng không dám gây chuyện.

Còn có cái gì so thế lực Đan Minh tốt hơn?

Các luyện Đan sư nên góp thành đoàn, chỉ có Đan Minh mới có thể giữ được lợi ích của luyện Đan sư tốt nhất.

Vương gia thành An Khâu là một trong Năm Thành Đan Minh, Vương gia có địa vị không thấp trong Đan Minh, nếu Ninh Ngô Châu nguyện ý gia nhập thành An Khâu, đạt được sự che chở của Đan Minh, ai dám động đến hắn?

Vương Tu Viễn hôm nay đến, chính là mượn cơ hội rút ngắn quan hệ với Ninh Ngô Châu, trước tiên giúp hắn ngăn lại những người không có ý tốt, sắp xếp chỗ ở không bị người quấy rầy cho hắn, đợi giao tình càng sâu hơn, về sau còn lo tìm không thấy cơ hội thuyết phục hắn gia nhập Vương gia hay sao?

Ninh Ngô Châu trầm ngâm một lát, một nặt áy náy nói: "Vương công tử để tại hạ suy nghĩ trước đã, ngày mai ta cho người trả lời chắc chắn được chứ?"

Vương Tu Viễn mỉm cười, mặc dù trong lòng hi vọng hắn lập tức liền đáp ứng, trên mặt vẫn tỏ vẻ chiều hiền đãi sĩ, mỉm cười nói: "Tự nhiên có thể, tuy tại hạ vẫn hi vọng Ninh công tử có thể mau chóng quyết định, nghe nói đã có mấy thế lực đang thăm dò tin tức của Ninh công tử, bọn hắn sớm muộn sẽ tìm tới."

"Đa tạ Vương công tử, tại hạ hiểu rõ."

Tiếp lấy lại trò chuyện một hồi, Vương Tu Viễn mới cáo từ rồi đi.

Sau khi Vương Tu Viễn đi, Ninh Ngô Châu gọi Tiềm Thú tiến đến, hỏi thăm mấy ngày nay trấn Thương Ngô có tin tức gì.

Tiềm Thú nói: "Công tử, cửa hàng đan dược Vân Lai bán ra linh đan ngài luyện, nhanh chóng liền trở nên nổi tiếng, bọn hắn bắt đầu thăm dò tin tức của ngài, ngoại trừ cầu đan, còn có người muốn tìm ngài chữa bệnh..."

Ninh Ngô Châu sau khi nghe xong, hỏi: "Tìm ta chữa bệnh? Có biết là ai?"

Tiềm Thú lắc đầu, "Tu vi của đối phương rất cao, cũng không lộ ra thân phận, thuộc hạ tạm thời không cách nào thăm dò rõ ràng."

Ninh Ngô Châu lại hỏi thăm hình dáng của đối phương, sau khi biết được đại khái để Tiềm Thú phái người tiếp tục chú ý tin tức trong trấn Thương Ngô, nếu có cái gì liên quan tới bọn họ, phải kịp thời trở về bẩm báo.

Sau khi Tiềm Thú lui xuống, Ninh Ngô Châu lộ ra nụ cười ôn nhu với Văn Kiều đang ngồi an tĩnh bên cạnh, nói: "A Xúc, chúng ta rất nhanh liền có thể rời đi."

Văn Kiều khẽ gật đầu, mặc dù không biết phu quân nhà nàng muốn làm gì, nghe ý của hắn, đã có quyết toán.

Chạng vạng tối, lại nghênh đón một vị quý khách.

Kìa là một nữ tử mặc áo đỏ, lưng đeo một thanh đại đao.

Dáng người của nàng cao gầy, tư thái yếu điệu thướt tha, mặt mày xinh đẹp còn bừng bừng khí khái hào hùng, hai mắt có thần, nhìn từ tướng mạo, đây là một nữ tu tiên nghị lực kiên định.

Chỉ là vẻ mặt bây giờ của cô nương này lo nghĩ, mặt mày anh khí nhiều hơn mấy phần u sầu.

"Người chính là luyện Đan sư bán đan cực phẩm cho cửa hàng đan dược Văn Lai?" Nữ tu tiên áo đỏ hỏi thẳng vào vấn đề.

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều nhìn thấy nàng, trong lòng đều hiểu rõ, nữ tu tiên này chính là Tiềm Thú nói tới, người muốn tìm hấn chữa bệnh, áo đỏ đại đao, vô cùng dễ nhận.

"Đúng là tại hạ, không biết cô nương là..." Ninh Ngô Châu ôn hòa hỏi.

"Tần Hồng Dao." Nữ tu tiên áo đỏ đơn giản nói, "Ta đã dùng qua linh đan người luyện, chất lượng thượng tầng, cực phẩm không tì vết, muốn tìm người hỗ trợ chữa bệnh cho một người."

Ninh Ngô Châu vẫn như cũ không vội không gấp nói: "Tần cô nương, tại hạ chỉ là Đan sư cấp hoàng, năng lực có hạn, chỉ sợ không thể giúp người được gì, không bằng cô nương đi tìm những luyện Đan sư khác."

"Luyện Đan sư trong trấn ta đều tìm qua, vô dụng!" Tần Hồng Dao cảm xúc có hơi táo bạo, nếu không phải đều đi xem qua luyện Đan sư trong trấn, không có một ai có thể trị, nàng cũng sẽ không tìm tới Ninh Ngô Châu.

Trong trấn luyện Đan sư có bản lĩnh cao hơn Ninh Ngô Châu tự nhiên có, trong đó có hai luyện Đan sư cấp huyền, đáng tiếc bọn hắn cũng bất lực. Tần Hồng Dao sẽ tìm tới, cũng là lấy ngựa chết làm ngựa sống, muốn xem thử một chút Ninh Ngô Châu có thể trị hay không.

Nếu không phải thời gian không đợi người, nàng cũng sẽ không ở lại trấn Thương Ngô tìm kiếm luyện Đan sư khắp nơi, đã sớm mang người đi Năm Thành Đan Minh.

Nói cho cùng, trấn Thương Ngô xác thực hơi vắng vẻ, đại đa số người tu tiên tới đây là đi núi Thương Ngô lịch luyện, luyện Đan sư vô cùng ít ỏi, muốn ở chỗ này tìm một luyện Đan sư cấp địa trở lên cực kỳ khó khăn.

Tần Hồng Dao không phải người không nói lý, nàng kiềm chế lại nóng nảy trong lòng, nói ra: "Người cũng không cần lo lắng, coi như trị không được, ta cũng sẽ không giận lấy sang người."

Điểm ấy Ninh Ngô Châu ngược lại là tin tưởng, từ Tiềm Thú nghe ngóng trở về tin tức có biết, đối phương tìm rất nhiều luyện Đan sư đều không có cách trị, những luyện Đan sư bị tìm đi cũng bình an trở về, không có xảy ra chuyện gì.

Tần Hồng Dao tu vi ngay cả Tiềm Thú cũng nhìn không thấu, có thể thấy được tu vi của nàng rất cao, tu vi người như vậy, coi như nàng giận chó đánh mèo, người bên ngoài cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thánh Vũ đại lục, cường giả vi tôn, không phải chỉ dễ dễ nghe.

Cường giả làm việc, cho dù bất công, kẻ yếu cũng không dám lên tiếng.

Nói đều nói đến đây, Ninh Ngô Châu tự nhiên không tiện cự tuyệt, đáp ứng theo Tần Hồng Dao cùng đi xem.

Lúc này Ninh Ngô Châu và Văn Kiều đi theo Tần Hồng Dao ra ngoài.

Lúc ra cửa, Tần Hồng Dao nhìn thoáng qua Văn Kiều, ánh mắt đột nhiên nhìn vào thỏ yêu trong ngực nàng, kinh ngạc hỏi: "Đây là yêu thú biến dị?"

Văn Kiều liếc nhìn nàng ta, khẽ gật đầu.

Đây là người đầu tiên bọn họ gặp được phát hiện Văn thỏ thỏ là yêu thú biến dị, có thể thấy được nhãn lực của nàng ta không tầm thường.

"Không tệ, yêu thú biến dị khó được, nếu có thể dùng thiên tài địa bảo cho nó ăn, ngày khác lúc trưởng thành, thực lực nhất định sẽ không thua kém với những yêu thú cấp cao có huyết mạch cao quý." Trên mặt Tần Hồng Dao nhiều hơn mấy phần ý cười, đặc biệt chỉ điểm một phen.

Văn Kiều đột nhiên đối với nàng ta sinh ra rất nhiều hảo cảm.

Tính cách thẳng thắn, lại không lấy mạnh hiếp yếu, làm việc có nguyên tắc và điểm mấu chốt, sẽ không tham lam người khác bảo vật, ngược lại có thể thiện ý chỉ điểm. Đây mới là phong phạm của danh môn đại phái đệ tử trong mắt của nàng, hoàn toàn khác biệt với nữ tử áo hồng bi ối ngày đó nàng gặp

phải.

Tần Hồng Đào dẫn bọn họ đi vào một căn nhà riêng ở trong ngõ nhỏ cực kì vắng vẻ.

Ngoài cửa có bày trận pháp cao thâm, Ninh Ngô Châu nhìn thoáng qua, liền đoán ra chỗ lợi hại của trận pháp này, không phải người tu tiên cảnh giới nguyên linh không thể phá được. Có thể xuất ra trận pháp lợi hại như vậy, có thể thấy được lai lịch của Tần Hồng Đào nhất định bất phàm.

Tần Hồng Đào lấy ra thẻ ngọc mở trận pháp, dẫn hai người đi vào.

Vừa vào cửa là một viện trống trải, chỉ có một ít cỏ dại sinh trưởng, hết sức hoang vu.

Đi vào mấy gian sương phòng, đến trước sương phòng ở giữa, Tần Hồng Đào đẩy cửa ra, mời hai người đi vào.

Trong phòng tia sáng có hơi lơ mờ, không khí tràn ngập một mùi tanh hôi như có như không, còn mang theo ít hương vị ngọt ngào.

Điều này khiến Văn Kiều có chút khó chịu, sau khi nàng chuyển hóa ra yêu thể khứu giác cực kỳ mẫn cảm, hơn nữa cũng như những linh thực vật kia, nàng chỉ thích hương khí tự nhiên mát mẻ, không ngửi được những mùi vị khác thường, sẽ hết sức khó chịu.

Văn Kiều bắt giác nín thở.

Tần Hồng Đào đi thẳng tới chiếc giường duy nhất trong phòng, vừa đi vừa kêu: "Sur đệ, ta mang theo một luyện Đan sư tới cho ngươi xem một chút, ngươi khá hơn chút nào chưa?"

Một hồi lâu, trong phòng vang lên thanh âm khàn khàn, "Sur tỷ, ngươi đừng phí tâm nữa, hãy mang ta trở về đi, ta muốn gặp cha mẹ ta lần cuối..."

"Nói hươu nói vượn! Phi phi phi, tiểu hài tử biết cái gì? Ngươi nhất định không có việc gì!"

Tần Hồng Đào cất cao thanh âm mắng vài câu, liền hướng phía cửa chỗ Ninh Ngô Châu bọn họ nói: "Ninh công tử, Mẫn cô nương, mời tới đây."

Lúc này Ninh Ngô Châu và Văn Kiều mới đi qua, đến trước giường, nương theo tia sáng mờ mờ, rất nhanh đã thấy rõ bộ dáng người nằm trên giường.

Khi thấy người trên giường, Văn Kiều mới hiểu được vì sao trong không khí có mùi kỳ quái như vậy, trên mặt người này nổi những mụn mủ màu đen, những cái mụn kia đều bị vỡ, máu mủ ghê tởm chảy ra, căn bản thấy không rõ mặt mũi. Không chỉ có trên mặt, trên thân những chỗ lộ ra ngoài y phục đều có những mụn này, nhìn xem vừa ghê tởm vừa kinh khủng, giống như ác quỷ.

Nam tử trên giường tựa hồ cực kì thống khổ, hơi thở yếu ớt, đôi mắt ảm đạm vô thần, khẽ nhếch lấy miệng, phát ra âm thanh thống khổ hồng học.

Tần Hồng Đào nhìn thấy hết sức không đành lòng, xoay đầu qua, thúc giục Ninh Ngô Châu: "Ninh công tử, đây là sư đệ ta Thịnh Văn Thâm, làm phiền ngươi tranh thủ thời gian khám cho sư đệ ta."

Ninh Ngô Châu không nói gì, thần sắc của hắn hết sức bình tĩnh, tiến đến vén chăn lên, xem xét tình huống của Thịnh Văn Thâm.

Tần Hồng Đào đứng ở một bên, nhìn thoáng qua hai người Ninh Ngô Châu, gặp bọn họ đều không lộ ra vẻ khác thường, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Từ khi sư đệ nàng biến thành bộ dáng này, mỗi người nhìn thấy phản ứng đều không khác nhau, đầu tiên là giật mình, sau đó có chút dị sắc tránh đi, thậm chí rất nhiều người nhìn không được lộ ra vẻ kinh tởm. Ngay cả xem như những luyện Đan sư nàng mời tới, cũng không nhìn được bịt mũi, thậm chí không thêm xem, liền biểu thị bọn hắn bất lực.

Ninh Ngô Châu biểu hiện quá bình thường, tựa như đối mặt một bệnh nhân hết sức bình thường, điều này khiến trong lòng Tần Hồng Đào dễ chịu hơn.

Bên kia, Ninh Ngô Châu kéo ra Thịnh Văn Thâm vật áo, lộ ra lồng ngực nổi đầy mụn mủ đen, theo lời Tần Hồng Đào nói, những mụn mủ đen đáng sợ này nổi trên toàn thân của hắn, không có một chỗ hoàn hảo.

Hắn lấy ra một ngân châm mảnh như lông tơ, đâm vào mụn mủ đen để trích máu mủ, liền thấy ngân châm nhanh chóng biến thành đen.

Sau đó hắn lấy ra một quả cầu lớn như nắm tay từ trong túi không gian, mặt ngoài của nó cũng không bóng loáng, mà sần sùi, mỗi một mặt đều có màu sắc không giống nhau, như khám từng khối mảnh vỡ hình thoi, nhan sắc ảm đạm.

Ninh Ngô Châu lấy chút máu mủ, nhỏ một giọt lên quả cầu.

Máu mủ nhanh chóng bị hấp thu, trong nháy mắt kia quả cầu nhìn ảm đạm không ánh sáng liền phát ra màu sắc rực rỡ, từng mảnh vỡ hình thoi sáng lên, đỏ vàng xanh đen... Tổng cộng có mười mấy loại nhan sắc lấp lóe.

Tần Hồng Đào hết sức không hiểu, hỏi: "Ninh công tử, đây là vật gì?"

"Đây là đá giám độc, ta đặc biệt luyện chế để thử đồ vật có độc." Ninh Ngô Châu giải thích.

Tần Hồng Đào kinh hãi, không phải luyện Đan sư sao? Tại sao lại biến thành luyện Khí sư rồi? Nghi vấn này rất nhanh đã bị ném đến sau đầu, khản

trương hỏi: "Vậy người có thể thử ra đến cùng sự đệ ta bị trúng loại độc gì sao?"

Ninh Ngô Châu xem hết phản ứng trên đá giám độc, nghiêm túc nói: "Tàn cô nương, kỳ thật độc của Thịnh công tử có thể giải, nhưng là..."

"Nhưng là cái gì?" Tàn Hồng Đào không kịp chờ đợi hỏi.

Trên giường Thịnh Vân Thâm cũng vội vàng nhìn hấn, những ngày gần đây, hấn từng ăn rất nhiều giải độc đan đều vô dụng, những luyện Đan sư kia cũng tra không ra hấn bị trúng độc gì, không thể nói rõ nguyên do.

Đây là lần thứ nhất có người nói nhất định có thể giải.

Ninh Ngô Châu nói: "Bên trong chất độc này, ẩn chứa minh độc đến từ U Minh, đây mới là nguyên nhân độc của Thịnh công tử một mực không thể giải."

Lúc Ninh Ngô Châu trị liệu cho sự đệ của Tàn Hồng Đào, có mấy người tu tiên đến trấn Thương Ngô.

Mấy người tu tiên kia khi vào trấn Thương Ngô liền đi thẳng đến nơi bố cáo tin tức trong trấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Văn Kiều bị treo thưởng

Quy Nguyên Các là nơi linh thông tin tức nhất trong Thánh Vũ đại lục.

Thế lực của Quy Nguyên Các phân bố rộng lớn tại Thánh Vũ đại lục, rất nhiều nơi đều có phân đường Quy Nguyên Các, phân đường có thể từ người tu tiên phát ra nhiệm vụ và mua bán các loại tin tức.

Người tu tiên tại Quy Nguyên Các phát ra nhiệm vụ, bất kể là việc gì, chỉ cần bỏ ra đủ giá tiền, Quy Nguyên Các sẽ căn cứ giá trị người giao ra mà điều chỉnh vị trí phát ra nhiệm vụ. Nếu muốn mua bán tin tức, càng đơn giản hơn, Quy Nguyên Các sẽ căn cứ độ khó dễ của tin tức thu lấy phí tổn khác biệt, cũng xem giá cả cao thấp để quyết định thời gian tin tức.

Trong Trấn Thương Ngô có thiết lập một phân đường Quy Nguyên Các, tại trấn Thương Ngô, rất nhiều người tu tiên đều tới đây tìm một chút tin tức hoặc nhiệm vụ có liên quan đến núi Thương Ngô, đại đa số về linh thảo và yêu thú, đây cũng là đặc điểm của phân đường tại trấn Thương Ngô, mỗi ngày có không ít người tu tiên tới đây.

Ngày hôm đó, phân đường Quy Nguyên Các thiết lập tại trấn Thương Ngô có mấy người tới, phát ra một nhiệm vụ treo thưởng.

"Sur huynh, nhất định phải mau chóng tìm ra tiện nhân kia, báo thù cho ta!"

Thiếu nữ mặc một bộ y phục màu trắng hung dữ nổi, dung mạo nguyên bản ngọt ngào xinh đẹp, bởi vì hai đầu lông mày vênh vào hung hăng và hận ý vằn vẹo mà giám đi mấy phần.

Mộ Tử Minh nói: "Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, bọn hấn cũng giống như chúng ta, gần đây đã trở lại trấn Thương Ngô. Trừ phi..."

Trừ phi đối phương vẫn còn quanh quẩn trong núi, khả năng này cũng có, nhưng bọn hấn sẽ không luôn luôn ở trong núi Thương Ngô không đi; còn có một khả năng, trong lòng đối phương biết đã chọc tới bọn hấn, sợ bị trả thù, trực tiếp rời đi núi Thương Ngô, ngang qua trấn Thương Ngô mà không vào, rồi xa nơi đây.

Điều này cũng không sao, phạm là bên trong Quy Nguyên Các phát ra nhiệm vụ treo thưởng, chỉ cần chỗ nào có thế lực Quy Nguyên Các, nhiệm vụ treo thưởng liền sẽ luôn luôn tồn tại, toàn bộ người tu tiên ở Thánh Vũ đại lục đều có thể nhìn thấy, cho dù bọn hấn có mọc cánh cũng khó thoát.

Mộ San mất hứng bĩu môi, "Sur huynh, ta không muốn chờ nữa, cùng lắm thì tốn nhiều hơn một chút Nguyên tinh, nhất định phải tìm ra tiện nhân kia."

Nghĩ đến lúc ấy bị đám chuột Măng Đá kia gặm cắn huyết nhục thống khổ, sắc mặt Mộ San âm trầm, hận ý khó tiêu.

Mộ Tử Minh vẫn luôn thương yêu người sư muội này, tốt tính đồng ý.

Mộ San đem tất cả Nguyên tinh trên người đều dùng để phát ra nhiệm vụ treo thưởng, nàng cẩn thận kể lại dung mạo người treo thưởng một lần, nói với đệ tử Quy Nguyên Các đón tiếp bọn hấn: "Đặt ở chỗ dễ thấy nhất, phải tìm được người này thật sớm."

Đệ tử Quy Nguyên Các phụ trách tiếp đãi lễ phép cười, "Cô nương xin yên tâm, lấy giá cả mà cô nương đưa ra, chúng ta sẽ đem nhiệm vụ treo thưởng này đặt tới nơi bắt mắt nhất."

Phát xong nhiệm vụ treo thưởng đoàn người Mộ Tử Minh rời đi Quy Nguyên Các phân đường, tìm một khách sạn tại trấn Thương Ngô nghỉ ngơi, chờ đợi tin tức treo thưởng.

"Sur muội, vạn nhất nữ tu tiên kia đã sớm rời đi núi Thương Ngô thì làm sao bây giờ?" Một đệ tử hỏi.

Mộ San cười lạnh nói: "Ta đã ở Quy Nguyên Các phát ra nhiệm vụ treo thưởng, Quy Nguyên Các rất nhiều phân đường, ta cũng không tin nàng ta có thể trốn khỏi tai mắt của Quy Nguyên Các."

Sau khi đệ tử đó nghe xong, liền không lên tiếng nữa, cẩn thận mà liếc nhìn Đại sư huynh của bọn hắn.

Kỳ thật sau khi đệ tử kia nghe xong quá trình sư muội và nữ tu tiên kết thù cảm thấy người có lỗi chính là sư muội mới đúng.

Dưới tình huống lúc đó, sư muội muốn gấp lửa bỏ tay người, nữ tu tiên kia phản ứng rất bình thường, muốn thật dễ sư muội đạt được, nữ tu tiên kia mới là ngốc. Nhưng từ nhỏ sư muội đã bị sư phụ và sư nương cưng chiều tới lớn, lại có đông đảo sư huynh đệ vì nàng thu thập giải quyết tốt hậu quả, đường thành tính tình không chịu thiệt, tùy hứng điều ngoa, những ai đối đầu với nàng đều không có quả ngon để ăn, còn không chịu nói lý, thế gian này lý chỉ ở trên người nàng.

Mộ Tử Minh vẻ mặt hồ hững, giống như không thấy được ánh mắt của sư đệ.

Quy Nguyên Các không hổ danh là nơi có tin tức linh thông nhất, Mộ San ban bố nhiệm vụ treo thưởng rất nhanh liền có phản hồi.

So với những người khác, Vương Tu Viễn và Tiềm Thú bởi vì gần đây luôn chú ý tin tức trong trấn Thương Ngô, là người đầu tiên biết nhiệm vụ treo thưởng này, theo miêu tả trong đó, bọn hắn đều liên tưởng đến một người —— Văn Kiều.

Trong lòng Vương Tu Viễn lo lắng, hắn không biết là ai muốn treo thưởng tước tử Ninh Ngô Châu, bây giờ hắn đã biết giá trị của Ninh Ngô Châu vị thầy luyện đan này, bất kể là ai, hắn cũng không nguyện ý để đoàn người Ninh Ngô Châu xảy ra chuyện.

Vương Tu Viễn vội vàng phái người đi tìm hiểu đến cùng là ai muốn treo thưởng Văn Kiều, trước biết rõ ràng việc này lại nói.

Rất nhanh, Vương Tu Viễn đã dò ra, khi biết người phát ra nhiệm vụ treo thưởng là nữ nhi của Đạo Diễn Chân Nhân Thanh Vân Tông —— Mộ San, Vương Tu Viễn tê cả da đầu.

Thanh Vân Tông chính là siêu cấp đại tông môn mà Vương gia không thể đắc tội nổi.

Nói đến, Vương Tu Viễn cũng không lạ gì Mộ San của Thanh Vân Tông, lần này Vương gia và Thương gia đều phái người đến núi Thương Ngô tìm kiếm linh thảo, lúc ấy khi bọn hắn tiến núi Thương Ngô, trùng hợp gặp được đoàn người Mộ San Thanh Vân Tông.

Lúc ấy Vương Tu Viễn mượn cơ hội ám hại huynh muội Thương gia, làm Mộ San căm ghét huynh muội Thương Hồng Lăng, khiến cho bọn hắn mới tiến vào núi Thương Ngô không lâu đã bị Mộ San bức bách đến xảy ra chuyện.

Vương Tu Viễn và Mộ San chưa từng gặp nhau, nhưng đã nghe qua thanh danh vị Mộ đại tiểu thư này, nghe nói rất được Đạo Diễn Chân Nhân sủng ái, lúc ấy hắn chỉ là muốn mượn Thanh Vân Tông chèn ép một chút Thương gia, để Thương gia ăn thiệt thòi, nào biết được Mộ San kia phản ứng lớn như thế, từ đó cũng có thể nhìn ra tính tình của nàng ta, đúng là một tôn đại phạt không chọc vào được.

Vương Tu Viễn không nghĩ tới Văn Kiều sẽ chọc đến Mộ San.

Thanh Vân Tông thế nhưng là một trong những siêu cấp đại tông môn của Thánh Vũ đại lục, hai nhà Vương Thương đều đắc tội không nổi thế lực lớn này, lại càng không cần phải nói đoàn người Ninh Ngô Châu không có bối cảnh gì.

Vương Tu Viễn hết sức lo lắng, cũng bắt đầu suy tư, muốn từ bỏ Ninh Ngô Châu hay không.

Thiên tài luyện Đan sư chỗ nào cũng có, nhưng nếu vì hắn đối đầu Thanh Vân Tông, thực sự không khôn ngoan.

Phòng mờ mờ điểm một chiếc đèn, ánh đèn sáng ngời xua tan âm u trong phòng, dưới ánh đèn mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Tần Hồng Dao bùng đèn tới, giải thích nói: "Từ khi sư đệ ta trúng độc rất nhiều người đều bị hù dọa, chính hắn cũng khó chịu, nên lúc trước luôn không đốt đèn."

Ninh Ngô Châu ừm một tiếng, còn tại xem xét trên giường Thịnh Vân Thâm.

Thịnh Vân Thâm thấp thỏm trong lòng, dùng giọng nói khàn khàn khó nghe hỏi: "Ninh công tử, không biết người có thể giải được độc trên người ta hay

không?"

Tần Hồng Đào bên cạnh cũng khẩn trương nhìn bọn họ.

Ninh Ngô Châu nói: "Thật có lỗi, ta bất lực."

Sau khi nghe xong, Tần Hồng Đào và Thịnh Văn Thâm đều thất vọng không thôi, trong lòng đều sinh ra tuyệt vọng.

Gần đây Thịnh Văn Thâm bị độc trong người tra tấn, trong lòng biết nếu không giải độc, chỉ sợ mình sống không được bao lâu, hẳn có thể cảm giác được sinh mệnh của mình đang chậm rãi xói mòn, loại cảm giác chờ chết này, khiến hẳn hết sức tuyệt vọng thống khổ. Nếu không phải nhìn thấy sư tỷ vì mình bận trước bận sau, chỉ sợ Thịnh Văn Thâm sẽ trực tiếp từ bỏ, không muốn kéo dài hơi tàn, để tránh liên lụy sư tỷ.

Tần Hồng Đào đỏ vành mắt, khàn khàn nói: "Ninh công tử, người đã có thể nhìn ra là loại độc gì, thật sự chẳng lẽ không có cách nào..."

Ninh Ngô Châu tiếp tục nói: "Nếu muốn triệt để giải độc trong người Thịnh công tử, cần Nhị Chuyển Huyền Âm Đan, đan này là đan cấp Huyền."

Đan cấp Huyền?

Hai tỷ đệ Tần Hồng Đào mừng rỡ, liên tục không ngừng nói: "Cái này Nhị Chuyển Huyền Âm Đan là đan gì? Có phải chỉ cần tìm được Đan sư cấp Huyền liền có thể luyện được?"

Bọn hắn nghĩ là hiện tại Ninh Ngô Châu chỉ là Đan sư cấp Hoàng, vốn không cách nào luyện đan cấp Huyền, nên mới sẽ nói bất lực.

Nào biết Ninh Ngô Châu lại lắc đầu, tiếp tục giải thích: "Nhị Chuyển Huyền Âm Đan cũng không khó luyện, khó khăn là muốn góp đủ vật liệu của nó, trong đó có một vị chủ dược, chỉ có ở U Minh."

Tần Hồng Đào giật mình, nghĩ đến cái gì, hỏi: "Ninh công tử, lúc trước người nói sư đệ ta bị trúng độc, có một vị độc đến từ U Minh, cho nên mới cần phải tìm kiếm vị linh dược tương khắc ở U Minh sao?"

"Đúng thế."

Sắc mặt Tần Hồng Đào biến ảo, rất nhanh liền làm ra quyết định, nàng thành khẩn nói: "Ninh công tử, U Minh ngăn cách với nhân gian, có cực ít người biết lối đi vào U Minh, ta cũng không biết vị linh dược kia khi nào có thể tìm được. Nhưng độc trên người sư đệ đã không thể trì hoãn thêm nữa, không biết người có biện pháp nào?"

Tìm đến nhiều luyện Đan sư như vậy, chỉ có Ninh Ngô Châu có thể nhìn ra trên thân sư đệ bị trúng độc vật gì, thậm chí có thể nói ra tên linh đan giải độc, có thể thấy được thực lực của hắn.

Tần Hồng Đào may mắn mình không có bởi vì Ninh Ngô Châu tu vi thấp mà bỏ lỡ hắn, đem hi vọng đều đặt ở trên người hắn.

Quả nhiên, Ninh Ngô Châu cũng không khiến nàng thất vọng, mỉm cười, gương mặt tuấn mỹ ấm áp, bộ dáng bình tĩnh tự nhiên, để cho người ta không hiểu tin phục.

"Ta có thể tạm thời áp chế độc trên người Thịnh công tử, để các người có thời gian đi tìm linh dược kia." Ninh Ngô Châu nói.

Tần Hồng Đào mừng rỡ, liên tục không ngừng cảm tạ.

Thịnh Văn Thâm cũng hết sức ngạc nhiên mừng rỡ, nếu có thể còn sống, ai sẽ muốn chết đâu? Người tu tiên nghịch thiên mà đi, gặp phải không ít hiểm cảnh, trúng độc bất quá là một loại trong số đó. Hắn vốn không muốn liên lụy sư tỷ, cho là chẳng mấy chốc mình sẽ chết, mới có thể khuyên nàng đừng lại vì chính mình bỏ mạng, hiện tại biết được có thể sống, tự nhiên muốn cố gắng sống sót.

Ninh Ngô Châu cho Thịnh Văn Thâm ăn một viên giải độc đan trước, sau đó lấy tới giấy bút, viết xuống tên gần ba trăm loại linh thảo, để Tần Hồng Đào mau chóng chuẩn bị kỹ càng những linh thảo này.

"Muốn tạm thời áp chế độc trên người Thịnh công tử không khó, trước tiên ta sẽ dẫn xuất một phần độc trong cơ thể Thịnh công tử, cái khác còn cần từ từ đến." Ninh Ngô Châu nói.

Tần Hồng Đào không ngừng liên tục gật đầu, nàng không hiểu những này, cũng không chất vấn Ninh Ngô Châu, trong tay cầm giấy ra ngoài thu thập linh thảo cần thiết được viết trên đó.

Tốc độ của Tần Hồng Đào rất nhanh, chưa tới một canh giờ đã trở lại.

Chỉ là sắc mặt của nàng không thấy cao hứng bao nhiêu, giọng nói chua chát: "Ninh công tử, linh dược trên này, ta đã thu thập đến không sai biệt lắm, chỉ là thiếu hai loại, một loại là linh chi Thất Diệp Thiệt, một loại là linh quả Xích Huyết, tất cả cửa hàng linh thảo tại trấn Thương Ngô đều không có..."

Nghĩ đến bởi vì không cách nào thu thập xong linh dược, sư đệ còn muốn tiếp tục bị tra tấn, thậm chí có lẽ ép ra không được độc dẫn đến mất mạng, Tần Hồng Đào liền khó chịu không thôi, hai mắt đỏ ngầu.

Văn Kiều nghe được nàng, ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên mở miệng nói: "Hai vị linh được này chúng ta có."

Tần Hồng Dao: "..."

Cái gì gọi là ngạc nhiên mừng rỡ? Đây chính là ngạc nhiên mừng rỡ!

Ngạc nhiên mừng rỡ tới quá đột ngột, Tần Hồng Dao luống cuống nhìn không được bước nhanh đến phía trước, dùng sức ôm lấy đáng người đơn bạc thon gầy của Văn Kiều, kích động hỏi: "Thật? Mẫn cô nương, các người thật sự có? Quá tốt rồi..."

Ninh Ngô Châu: "..."

Nhìn xem tiểu thê tử bị người xa lạ ôm ở trước mặt mình, dù cho người kia là nữ nhân, Ninh Ngô Châu vẫn có chút không vui, tiến lên một bước ôm tiểu thê tử trở về, nói với Tần Hồng Dao: "Linh thảo đã chuẩn bị kỹ càng, vậy chúng ta bắt đầu đi."

Tần Hồng Dao không có chú ý tới cử động của hắn, liên tục không ngừng nói tốt, dưới sự chỉ huy của Ninh Ngô Châu đi làm chuẩn bị.

Ninh Ngô Châu buông tiểu thê tử xuống, sờ sờ đầu của nàng, ôn nhu nói: "A Xúc, chúng ta còn muốn ở chỗ này thêm một chút thời gian, nàng đói không?"

Văn Kiều lắc đầu, "Trong túi không gian có đồ ăn, không đói bụng, chàng đi mau đi."

Phu quân nhà nàng muốn cứu người, Văn Kiều tự nhiên không thể làm phiền hắn.

Ừm, thật ngoan.

Ninh Ngô Châu nhìn không được lại sờ sờ đầu nàng, nếu không phải nơi này còn có người ngoài, sẽ nhìn không được mà hôn tiểu cô nương nhu thuận lại đáng yêu này một cái.

Ninh Ngô Châu để một cái bồn tắm đặc chế trong phòng, bồn tắm được treo lơ lửng, phía dưới là phù lục thiêu đốt yếu ớt, bồn tắm dần dần bốc khói, nước trong bồn tắm cũng bắt đầu sôi lên.

Tiếp lấy hắn đem dược liệu đã được xử lý tốt bỏ vào bồn tắm theo trình tự.

Nước bồn tắm nhanh chóng liên phát sinh biến hóa, từ trong suốt biến thành màu hồng phấn, sau đó biến thành màu đỏ, rồi chuyển thành màu đen, cuối cùng lại biến thành màu xanh sẫm, mùi cũng trở nên hết sức cô quái.

Văn Kiều lần nữa chịu không nổi, thối lui đến bên cửa.

Ngược lại Tần Hồng Dao không có phản ứng gì, chỉ cần có thể cứu được sư đệ nàng, đồ vật lại khó ngại nàng đều sẽ không cảm thấy có gì.

Nước trong bồn tắm nổi lên bọt, phía dưới phù lục vẫn còn thiêu đốt.

Ninh Ngô Châu nhìn một lát, nói với Tần Hồng Dao: "Có thể đặt Thịnh công vào trong bồn tắm."

Tần Hồng Dao đáp dạ một tiếng, ngay lập tức đi đến giường đỡ Thịnh Vân Thâm ra, mắt thấy phải đem người quăng vào trong bồn tắm, Ninh Ngô Châu vội nói: "Cần phải cởi y phục ra, để tránh y phục dính trên người, bất lợi cho việc dẫn xuất độc tố."

Văn Kiều đứng ở cửa nghe xong, cực kỳ tự giác quay người đưa lưng về phía cửa.

Thịnh Vân Thâm kêu thảm một tiếng, vô lực nắm lấy y phục, "Sư tỷ, ta tự mình cởi!"

"Người có sức sao?" Tần Hồng Dao hỏi lại, gặp hắn không phản bác được, thuận tay kéo y phục của hắn, sau đó ném người vào trong bồn tắm, vô cùng đơn giản thô bạo.

Sau khi đơn giản thô bạo quăng sư đệ vào bồn tắm, Tần Hồng Dao lại hỏi Ninh Ngô Châu những điều cần chú ý, hết sức khẩn trương.

"Không cần chú ý gì, trước hết để hắn ngâm trong bồn tắm mười canh giờ, lửa không thể tắt, sau mười canh giờ ta lại tới."

Nghe hắn nói muốn rời khỏi, Tần Hồng Dao lần nữa khẩn trương, giữ lại nói: "Ninh công tử, xin người đừng đi, vạn nhất nửa đường có chuyện gì làm sao bây giờ? Ta không phải không tin Ninh công tử, mà là Ninh công tử ở chỗ này, ta càng yên tâm hơn. Nếu các người mệt mỏi, có thể ở chỗ này nghỉ ngơi, sát vách có phòng, ta đi dọn dẹp cho các người..."

Dứt lời, người đã hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, vì bọn họ sắp xếp gian phòng.

Ninh Ngô Châu thấy thế, liền không còn chấp nhất rồi đi, cùng Văn Kiều ở lại chỗ này.

Tần Hồng Dao là người có tính tình hấp tấp, làm người sáng sủa, trong thô có mảnh, chỉ cần có thể tiếp nhận tính tình của nàng, cùng nàng ở chung sẽ cực kỳ vui vẻ.

Vì hai người thu thập xong gian phòng, nàng lại đi ra quán rượu phía ngoài đóng gói linh thực có đủ sắc hương vị trở về, chiếu cố cực kì chu đáo.

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều cũng không chối từ, ngồi ở bàn đá trong sân trước dùng bữa.

Vị trí này vừa lúc đối diện với gian phòng, ngược mắt liền có thể nhìn thấy tình huống trong phòng, cực kỳ thuận tiện cho bọn họ tùy thời có thể chú ý tình trạng của Thịnh Vân Thâm.

Lúc ăn cơm, Tần Hồng Đào cũng ngồi vào cùng, kể một cách đơn giản nguyên nhân khiến Thịnh Vân Thâm bị trúng độc.

"... Chúng ta phụng mệnh sư môn, truy tra án mạng thôn Dương Hương, lúc đang muốn tróc nã hung thủ quý án, nào biết được hung thủ kia không biết từ chỗ nào lấy ra chất độc cổ quái bực này, sư đệ vô ý trúng độc, hung thủ cũng chạy trốn. Ta thấy tình huống của sư đệ thực sự nghiêm trọng, chỉ có thể dẫn hắn đến trấn Thương Ngô trước."

Trấn Thương Ngô là thành trấn cách thôn Dương Hương gần nhất, bộ dáng Thịnh Vân Thâm sau khi trúng độc thực sự rất đáng sợ, tu vi hoàn toàn biến mất, các loại linh đan bọn hắn mang theo đều vô dụng, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tới trấn Thương Ngô tìm luyện Đan sư trị liệu.

Nào biết độc trong người Thịnh Vân Thâm bá đạo như vậy, căn bản không cho bọn hắn thời gian phản ứng, từng ngày từng ngày ăn mòn sinh mệnh của Thịnh Vân Thâm, nếu lại không giải độc, chỉ sợ căn bản chống đỡ không nổi đến khi tìm được luyện Đan sư lợi hại hơn đến giải độc, cuối cùng Tần Hồng Đào đành phải lấy ngựa chết làm ngựa sống, biện pháp gì cũng đều xuất ra.

Nói đến đây, Tần Hồng Đào vô cùng thôn thức, lần nữa cảm thấy may mắn khi tìm đến Ninh Ngô Châu, không khỏi liên tục cảm tạ.

Ninh Ngô Châu cười cười, đang muốn nói gì đó, đột nhiên vẻ mặt cứng lại, lấy ra một viên Truyền Âm Phù từ trong tay áo.

Hắn đem Truyền Âm Phù đặt bên tai, chờ sau khi nghe xong, sắc mặt có chút khó coi.

Văn Kiều nhìn không được nhìn hắn, có thể làm cho phu quân luôn luôn vân đạm phong thanh nhà nàng lộ ra loại vẻ mặt này, có thể thấy được sự tình có vẻ nghiêm trọng.

Tần Hồng Đào là người nhiệt tình, hiện tại lại đem Ninh Ngô Châu xem như ân nhân cứu mạng của sư đệ, nhân tiện nói: "Ninh công tử gặp được phiền toái gì hay sao?"

Ninh Ngô Châu than nhẹ một tiếng, "Quả thật có chút phiền phức, Tần cô nương, có lẽ chúng ta muốn liên lụy tới người."

"Vì sao nói như vậy?" Tần Hồng Đào không hiểu.

Ninh Ngô Châu nói: "Ta được đến tin tức, nữ nhi của Đạo Diễn Chân Nhân Thanh Vân Tông phát treo thưởng tại Quy Nguyên Các, treo thưởng A Xúc."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Một nụ hôn

"Thanh Vân Tông?" Tần Hồng Đào giật mình, tựa như chính mình đang nghe lầm, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc mà nhìn hắn, hỏi: "Người xác định?"

Ninh Ngô Châu hơi gật đầu, than nhẹ một tiếng, "Đúng là Thanh Vân Tông! Ta nghe nói qua Thanh Vân Tông, đó là một cái đại tông môn siêu cấp, vô số môn hạ cấp cao, người theo ngàn vạn, không phải tiểu môn phái như chúng ta có thể trêu chọc. Ta không nghĩ tới vị nữ nhi của Đạo Diễn Chân Nhân kia sẽ phát thông báo treo thưởng, chỉ sợ lần này đã liên lụy đến các người."

Ninh Ngô Châu tỏ ra áy náy, tuy có kiêng kị đối với Thanh Vân Tông, nhưng trước sau như một luôn bảo vệ tiểu thê từ nhà mình, chỉ nói việc này cũng không phải là nàng sai, nếu nữ nhi của Đạo Diễn Chân Nhân không đồng ý buông tha, hắn cũng sẽ không cam chịu số phận, tuy phải liều cả tánh mạng, cũng muốn dành lại công đạo.

Lời này nói được vô cùng chính nghĩa, lại khiến Văn Kiều nhìn không được nhìn chăm chăm vào phu quân nhà nàng.

Nàng giống như..... đã có chút hiểu ý định của Ninh Ngô Châu.

Sau khi Tần Hồng Đào nghe xong, không chỉ không có khẩn trương, ngược lại vui vẻ, vỗ bàn hào phóng nói: "Thì ra người nói là Mộ San ngu xuẩn kia của Thanh Vân Tông? Không có việc gì, cho dù nàng là nữ nhi của Đạo Diễn Chân Nhân, ta cũng không sợ nàng!"

Lúc nói lời này, vẻ mặt ngạo khí và thần thái của Tần Hồng Đào toát ra sự tự tin với chính mình.

Loại tự tin này cũng không phải do bối cảnh xuất thân sau lưng nàng ta, mà là nguồn gốc từ ngạo khí và thực lực trong nàng.

Còn có trường đao trên tay nàng.

Trong mắt Ninh Ngô Châu lóe lên ánh sáng, nghiêm mặt nói: "Tần cô nương, nghe nói đại đệ tử của Đạo Diễn Chân Nhân——Mộ Tử Minh cũng ở đây, tu vi của hắn cực cao."

Tần Hồng Dao nhếch miệng cười cười, "Thì ra hắn cũng ở đây..., cũng lâu rồi ta không tìm hắn so tài! Không sao, nếu hắn dám đến đây, hết thầy đã có ta!" Nàng vỗ ngực, vô cùng nghĩa khí nói.

Ninh Ngô Châu lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tần Hồng Dao nói vậy khiến người nghe xong liền biết nàng và Mộ Tử Minh có quen biết, hơn nữa còn có qua lại.

Tần Hồng Dao nhìn nhìn bọn họ, đột nhiên nói: "Các ngươi không phải người ở Trung Ương đại lục?"

Ninh Ngô Châu âm giọng nói: "Xác thực không phải, chúng ta tới từ vùng đất Nam Minh, gần đây mới vừa tới núi Thương Ngô, đối với Trung Ương đại lục cũng chưa quen thuộc lắm."

Tần Hồng Dao lộ ra vẻ chột hiểu, cười nói: "Ta hiểu rồi, hiện tại ta đây lại chính thức giới thiệu một chút, ta là Đại sư tỷ Tần Hồng Dao của Xích Tiêu Tông, bên trong là sư đệ ta Thịnh Văn Thâm."

Dứt lời, nàng cười híp mắt nhìn hai người.

Hai người cũng không phụ nàng chờ mong, Văn Kiều đang ôm Văn Thỏ thỏ cho nó ăn liền tỏ vẻ chột hiểu, "Là Xích Tiêu Tông một trong ba tông ư?"

Thánh Vũ đại lục có ba tông tứ môn năm tộc, ba tông chính là ba đại tông môn cấp cao nhất, Xích Tiêu Tông, Thanh Vân Tông, Quy Nhất Tông.

Ba tông đặt song song, thực lực tương đương, là đệ đầu đàn của rất nhiều thế lực ở Thánh Vũ đại lục, có địa vị cao cả.

Ngay cả Thượng gia và Vương gia thuộc Năm Thành Đan Minh cũng không dám chống lại ba tông, huynh muội Thượng Hồng Lăng đắc tội với đệ tử Thanh Vân Tông một trong ba tông, rơi vào kết cục kia với người khác xem ra là bình thường, cuối cùng huynh muội Thượng Hồng Lăng cũng chỉ có thể xám xịt mà quay về thành Hoài Âm, lại không dám nói trả thù.

Ba tông danh tiếng rất lớn, đệ tử ba tông ra ngoài hành tẩu, ít có ai không biết bọn họ, trừ phi bọn họ đặc biệt giấu diếm thân phận.

Lần thứ nhất gặp mặt, Tần Hồng Dao liền nói ra tên tuổi

Chỉ cần là người tu tiên ở Trung Ương đại lục, đại đa số đều nghe qua danh tiếng của Đại sư tỷ Tần Hồng Dao thuộc Xích Tiêu Tông.

Áo đỏ trường đao Tần Hồng Dao, trường đao là vũ khí của nàng, dựa vào vũ khí này, nàng đã từng thiêu qua Ma Tông, thanh danh lan xa, trở thành ác mộng của Ma Môn.

Đây cũng là vì sao Tần Hồng Dao đặc biệt báo danh trước tiên, để cho đối phương an tâm.

Những luyện Đan Sư mà nàng mời đến chữa bệnh cho Thịnh Văn Thâm, cũng là nghe được đại danh của nàng, mới có thể nguyện ý đi trị liệu cho một người trúng cự độc, nếu không nào dám đi dính vào loại sự tình này.

Nào biết được nàng gặp phải là hai người nhà quê đến từ nơi xa xôi, mặc dù nghe nói qua danh tiếng của ba tông, vẫn còn chưa kịp hiểu rõ tình huống cụ thể của ba tông, đối với đệ tử ba tông càng là biết rất ít.

Tần Hồng Dao sờ trường đao bên người nàng, vẫn là bộ dáng sáng sủa, hai đầu lông mày toát lên vẻ anh khí kiêu ngạo, "Các ngươi là ân nhân cứu mạng của sư đệ, cũng là ân nhân cứu mạng Tần Hồng Dao ta! Mộ San kia dám động vào các ngươi, còn phải xem Tần Hồng Dao ta có cho hay không."

Ninh Ngô Châu hơi kinh ngạc, trên mặt liền lộ ra vui vẻ, cũng tiếp nhận ý tốt của nàng, "Chúng ta đây liền tạ Tần cô nương."

Tiếp theo, Ninh Ngô Châu cũng nói qua quá trình kết thù giữa Văn Kiều và Mộ San kia.

Tuy chưa gặp qua Mộ San, nhưng Ninh Ngô Châu có thể từ đó phỏng đoán ra Mộ San chính là nữ tử áo trắng mà Văn Kiều đã gặp phải tại rừng Măng Đá, A Xúc nhà hắn nghe lời nhu thuận như vậy, ngay cả yêu thú đều có thể trở thành bằng hữu, tâm tư đơn thuần, làm việc có nguyên tắc, làm sao có thể đắc tội với người khác, khiến người ta trực tiếp treo giải thưởng?

Hơn nữa bọn họ mới rời khỏi Đông Lăng, gặp phải không nhiều người lắm, kết thù cũng chỉ duy nhất có nữ tử áo trắng gặp ở rừng Măng Đá.

Nghe xong quá trình hai bên kết thù, Tần Hồng Dao nói: "Ta biết ngay, loại chuyện vô lý ngang ngược này cũng chỉ có Mộ San làm được."

Tần Hồng Dao thành danh cực sớm, cộng thêm lại là Đại sư tỷ Xích Tiêu Tông, người không có chút thực lực, không có tư cách đứng trước mặt nàng.

Mộ San là nữ nhi mà Đạo Diễn Chân Nhân sủng ái, tu vi không cao, hiện tại cũng bắt quá là cảnh giới Nguyên Vũ, xa xa không đủ tư cách để Tần Hồng Đào kính trọng chút nào. Hết lần này tới lần khác Mộ San tự tạo ra danh tiếng, làm đến nỗi ngay cả Tần Hồng Đào cũng nghe qua tên của nàng ta, hơn nữa cực kỳ không nói đạo lý, đã từng bởi vì Tần Hồng Đào cùng Mộ Tử Minh so tài, đánh bại Mộ Tử Minh, Mộ San liền chạy đến trước mặt nàng, nói một đồng lời không hiểu đạo lý, khiến cho Tần Hồng Đào nhớ kỹ nàng.

Tần Hồng Đào không có đem Mộ San xem như chuyện quan trọng, hôm nay đối với nàng mà nói, quan trọng nhất là tiểu sư đệ bị trúng độc.

Nàng lại để hai người Ninh Ngô Châu đi nghỉ ngơi trước, những thứ khác không cần lo nhiều, nếu Mộ Tử Minh dám tìm đến, hết thầy có nàng.

Ninh Ngô Châu tiếp nhận ý tốt của Tần Hồng Đào, đối với hấn mà nói, đây bắt quá là một loại trao đổi, lòng hấn yên tâm kéo Văn Kiều đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi, lại để Tần Hồng Đào trông coi Thịnh Văn Thâm.

Đem cửa phòng đóng lại, Văn Kiều ôm Văn thỏ thỏ nhìn chăm chăm Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu lấy ra tấm đệm trải sạch sẽ trong túi không gian, quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười hỏi: "A Xúc nhìn gì vậy?"

Văn Kiều chậm rãi đi tới, mặc hấn kéo ngồi vào trên giường, ngửa đầu nhìn nam nhân bên giường, hỏi: "Phu quân, chàng đã sớm biết Mộ San sẽ không bỏ qua ư?"

Ninh Ngô Châu nắm tay của nàng, cùng nàng ngồi xuống bên giường.

Hấn cười cười, nói khẽ: "Như thế thì không có, ta chỉ là phòng ngừa chu đáo mà thôi."

Hấn không có thân thông quảng đại đến nỗi có thể đoán được thân phận của nữ tử muốn hãm hại Văn Kiều ở rừng Măng Đá, nếu nữ tử kia không may mắn mà bị chuột Măng Đá cắn xé chết là tốt nhất, như không chết, cũng nên sớm phòng bị một phen.

Theo hành vi lúc ấy của nữ tử kia có thể thấy được, đây là một người thập phần không nói đạo lý, cùng nàng giảng đạo lý là vô dụng, ngược lại sẽ bị nàng cắn một cái. Nếu như nàng ta không có bối cảnh gì liên thôi, nếu là nàng ta đến từ thế lực lớn, vậy liền muốn đề phòng kịp thời.

Đó là lúc Ninh Ngô Châu quyết định xuống núi, sau khi đến trấn Thương Ngô, liền bắt đầu bố cục.

Nếu như Mộ San không có động tác gì vậy thì không sao, tối đa khiến hấn có chút danh tiếng ở trấn Thương Ngô, kết giao một ít thế lực cũng không tệ, nếu Mộ San có động tác, Ninh Ngô Châu cũng không sợ, hiện tại chẳng phải tìm được người có thể khắc bọn hấn sao?

Ninh Ngô Châu vốn muốn thế lực khác ở trấn Thương Ngô chú ý, tốt nhất có thể chính là vị cao thủ cảnh giới Nguyên Tông trông coi trấn Thương Ngô kia, chỉ cần Mộ San hành động, hấn lập tức liền đem thế lực ở khắp trấn Thương Ngô trộn lẫn, để bọn họ kiểm chế đoàn người Mộ San.

Tần Hồng Đào xuất hiện là ở ngoài ý định, bắt quá thân phận sư tỷ đệ Tần Hồng Đào cũng tốt ngoài ý định, tự nhiên không cần quá lo lắng.

Sau khi Văn Kiều nghe xong, ngược mắt nhìn hấn, mỉm cười, nói ra: "Lần sau ta nhất định sẽ cẩn thận, sẽ không dễ dàng lại trêu chọc những địch nhân không nói đạo lý này."

Trong nội tâm nàng có chút không vui, rõ ràng Mộ San kia muốn hại nàng, sau khi gieo gió gặt bão, ngược lại cắn nàng một ngụm. Có thể nàng cũng biết, bọn họ mới từ Đông Lăng ra ngoài, ở Trung Ương đại lục, không được coi là gì, còn Mộ San xuất thân từ đại tông môn, không chống lại cùng nàng ta là chính xác.

Nhưng trong lòng vẫn ghen ghét.

So với loại trả thù không phóng khoáng này, nàng càng muốn chính diện đối mặt với Mộ San, cùng lắm thì đánh một trận.

Ninh Ngô Châu đột nhiên cúi người qua, nghiêng mặt, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt non mềm của nàng.

Văn Kiều: "....."

Hai tròng mắt của nàng trừng lớn, cặp mắt đen nhánh sáng ngời phản chiếu bóng hình của hấn, lại để Ninh Ngô Châu nhìn không được cười khế, đưa tay vuốt ve mặt nàng, sau đó giữ ót nàng, cúi xuống hôn môi của nàng.

Trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Yên tĩnh đến nỗi Văn thỏ thỏ cũng nhìn không được muốn di chuyển một cái, nhắc nhở bọn họ sự tồn tại của nó, nào biết cái móng của nó vừa nhúc nhích, đã bị người nắm lỗ tai, sau một khắc đã bị ném vào trong không gian.

Không có Văn thỏ thỏ quấy rầy, bầu không khí trở nên càng mập mờ thêm.

Sau một hồi, Ninh Ngô Châu thẳng người lên, chậm chậm bình ổn hô hấp, nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng của tiểu cô nương, ôn nhu nói: "A Xúc, hô hấp."

Văn Kiều từ từ cẩn thận hô hấp, khuôn mặt đỏ hồng, có chút không biết làm sao.

Mí mắt của nàng rung động lợi hại, làn mi cong dày cụp xuống, che đi nửa cặp mắt sáng ngời, ngoan ngoãn khéo léo mà ngồi ở đằng kia, ngón tay thoáng có chút không tự nhiên nhéo làn váy.

Ninh Ngô Châu thấy thế, trực tiếp ôm tiểu cô nương vào lòng.

Thân hình của nàng nhỏ nhắn, bị người ôm lấy, càng lộ ra sự nhỏ nhắn vô cùng xinh xắn, hoàn toàn phù hợp khi ở trong lòng hắn.

Hai người cứ như vậy yên tĩnh ôm nhau.

Sau khi Quy Nguyên Các đạt được tin tức chuẩn xác, lập tức đưa tin tức đến cho Mộ San người đã treo giải thưởng trước tiên.

"Tiện nhân kia gọi là Mẫn Xúc?" Mộ San lộ ra một nụ cười cái khát máu, "Rất tốt...! Đại sư huynh, chúng ta đi, đi khách sạn Hồ An ở ngõ hẻm Hồ Liễu!"

Mộ Tử Minh biết rõ trong lòng sư muội tích tụ lửa giận, không phát tiết ra sẽ rất khó chịu, lúc này cũng không có phản đối, cùng nàng đi khách sạn Hồ An ở ngõ hẻm Hồ Liễu.

Khi Mộ San hùng hổ tìm tới cửa, khí Vương Tu Viễn nhận được tin tức đã tới đây trước tiên nhìn chăm chăm khách sạn Hồ An.

Hắn đứng cách khách sạn Hồ An không xa, nhìn thấy sư huynh muội Mộ San tiến vào khách sạn, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Một hồi lâu sau, Vương Tu Viễn sâu kín thở dài, quay người rời đi.

Đồng thời, cũng triệt để buông tha vị thiên tài luyện Đan sư Ninh Ngô Châu này.

Lúc Vương Tu Viễn rời đi, không hề chú ý tới sau lưng cách đó không xa có một bóng người như ẩn như hiện.

Tiền Thủ ẩn nấp trong bóng tối dưới một mái hiên nhìn Vương Tu Viễn rời đi, hơi hơi nhíu mày, thầm nghĩ phản ứng của Vương Tu Viễn quả nhiên như công tử dự đoán.

Hắn nhìn chăm chăm vào cửa lớn khách sạn, trong chớp lát sau, liền thấy đoàn người Mộ San hùng hổ rời đi, hướng đến một phương hướng khác.

Nơi đó là nhà nhỏ riêng biệt mà sư tỷ đệ Tàn Hồng Đào đang tạm thời ở lại.

Tiền Thủ lặng yên không một tiếng động không xa không gần theo sát bọn họ.

Trong trấn Thương Ngô, không ít thế lực chú ý tới đoàn người Mộ San.

Bọn họ vốn cực kỳ cảm thấy hứng thú với vị luyện Đan sư Ninh Ngô Châu này, cũng muốn mời hắn về dưới trướng. Nào biết tiểu cô nương bên người Ninh Ngô Châu vậy mà chọc tới nữ nhi của Đạo Diễn Chân nhân Thanh Vân Tông, theo tính tình nóng nảy của vị đại tiểu thư kia, đích thị là không thuận theo không buông tha, cũng không biết nhóm người Ninh Ngô Châu sẽ có kết cục gì.

Bởi vì Mộ San chặn ngang một gạch, tất cả thế lực rục rịch chỉ có thể tạm thời dằn xuống, quan sát sự tình tiến triển.

Thấy bọn người Mộ San rời đi khách sạn, hướng về phía khu nhà tư nhân mà đi, không ít người vụng trộm theo đuôi đi qua, muốn nhìn xem sư huynh muội Mộ San sẽ đối phó Ninh Ngô Châu như thế nào.

Đương nhiên, bọn họ cũng không lo lắng sư huynh muội Mộ San sẽ ra tay với luyện Đan sư kia ở trấn Thương Ngô, trấn Thương Ngô có quy tắc, không được đánh nhau nháo sự trong trấn, muốn giết người phóng hỏa, đều giải quyết bên ngoài trấn, ra trấn Thương Ngô, ai quản người muốn gì?

Nhưng ở trong trấn Thương Ngô, hết thầy đầu đà tư nhân cũng không cho phép phát sinh.

Đây cũng vì sao mọi người dám theo đuôi sang đây xem trò hay.

Tiền Thủ ẩn thân trong số người tu tiên theo đuôi, thập phần không ngờ.

Tàn Hồng Đào trông coi sư đệ đang ngâm trong bồn nước, một bên chú ý tình huống phù hòa thiêu đốt phía dưới, một bên theo dõi gương mặt của sư đệ, phát hiện thời gian càng dài, những mụn mủ đen trên mặt hắn từ từ không còn đáng sợ như vậy, nhan sắc cũng phai nhạt một ít, trong lòng nổi lên một sự vui mừng.

Quả nhiên Ninh Ngô Châu có thể cứu sư đệ nàng.

Tuy nói nàng không hoài nghi khả năng của Ninh Ngô Châu, nhưng người bị chính là sư đệ mình, nên quan tâm sẽ bị loạn, không có tận mắt nhìn thấy, vẫn không có cách an tâm. Hiện nay phát hiện độc trên người sư đệ có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Đây là từ lúc sư đệ trúng độc, luyện Đan sư duy nhất cho nàng nhìn thấy hiệu quả.

Tần Hồng Dao thập phần tin phục khả năng của Ninh Ngô Châu, tuy nói hiện tại tu vi của hắn thấp, chẳng qua là Đan sư cấp Hoàng, với một tay trị liệu này của hắn, thành tựu tương lai sẽ không thấp, nói không chừng có thể trở thành Đan sư cấp Thánh trong truyền thuyết cũng không chừng.

Cho nên, nàng càng không thể tùy ý Mộ San ngu xuẩn kia hại một thiên tài luyện Đan sư có thành tựu không thấp trong tương lai.

Trong một hồi, Thịnh Vân Thâm tỉnh lại, về mặt hắn mờ mịt.

"Sư tỷ....."

Tần Hồng Dao thò đầu ra từ sau bồn nước, mừng rỡ nhìn thấy sư đệ tỉnh lại, hỏi: "Sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Sau khi đưa vào bồn tắm không lâu, Thịnh Vân Thâm liền lâm vào ngủ say, Ninh Ngô Châu nói để hắn ngủ càng có lợi cho việc bài độc, cũng có thể giảm bớt một ít thống khổ, Tần Hồng Dao tự nhiên sẽ không đánh thức hắn.

Gương mặt Thịnh Vân Thâm với những mụn mủ khó chịu, lộ ra nụ cười yếu ớt, "Hình như cũng không có đau lắm."

"Vậy là tốt rồi."

Tần Hồng Dao vui mừng, đây là từ lúc sư đệ trúng độc đến nay, lần đầu nói không đau, khiến nàng vô cùng vui mừng, cũng sung sức hơn, cảm giác mình ở chỗ này ngồi trên thêm mười ngày nửa tháng cũng sẽ không mệt mỏi, chỉ cần sư đệ có thể tốt.

"Sư đệ, còn muốn ngâm thêm tám canh giờ nữa, ngươi ngủ tiếp đi." Tần Hồng Dao nói.

Thịnh Vân Thâm ừ một tiếng, đang muốn nhắm mắt lại, đột nhiên lại mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía chỗ cửa, nói: "Sư tỷ, hình như có người đang khuấy động trận pháp thì phải?"

Tần Hồng Dao không để ý, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đoán chừng là vài tên đạo chích, không cần để ý, nhanh ngủ đi."

Thân thể Thịnh Vân Thâm đến cùng vẫn suy yếu, rất nhanh đã lại dựa vào bồn nước ngủ tiếp.

Tần Hồng Dao đứng trước bồn nước, nhìn nhìn nước màu xanh lá cây trong bồn, được phù hỏa thiêu đốt bên dưới mà sôi ùng ục, nhưng thần kỳ chính là nước này lại không gây phỏng, sờ vào tay âm ẩm.

Nhìn thêm một hồi, thẳng đến khi cảm chế phía ngoài rung động càng ngày càng kịch liệt, Tần Hồng Dao mới nhú mảy đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Tần Hồng Dao bước ra sân nhỏ, mở cửa lớn ra, thì nhìn thấy Mộ San đang tức giận cầm kiếm công kích vào trận pháp trên cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Vậy thì đánh một trận

Tần Hồng Dao nhìn hai người ở cửa.

Hai người cũng nhìn nàng, Mộ San cầm Tú Nữ Kiếm trong tay cứng tại chỗ đó, thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Tần Hồng Dao nhếch miệng cười cười, vung tay, trường đao đã ở trong tay, dựng thẳng trước người, ngạo nghễ hỏi: "Đến đánh nhau?"

Lần này, kiếm trong tay Mộ San thật sự rớt xuống.

Có thể thấy được sức mạnh kinh sợ của thanh trường đao trong tay Tần Hồng Dao.

Nghe nói như thế, gương mặt Mộ Tử Minh có chút nhăn nhó, bất giác nghĩ đến nhiều lần từng bị Tần Hồng Dao áp chế đánh, có thể nói quá trình thành danh của Mộ Tử Minh tại Trung Ương đại lục, là che phủ dưới bóng ma của thanh trường đao trong tay Tần Hồng Dao.

Mỗi lần nhìn thấy Tần Hồng Dao, hắn đều có loại ảo giác xương cốt đau nhức.

Dần dà, mỗi khi nhìn thấy người này, Mộ Tử Minh liền không nhịn được đi đường vòng, tránh khỏi đụng độ với kiểu nữ nhân bạo lực không giống nữ nhân này.

Mộ San cũng không sợ Tần Hồng Dao, rất nhanh liền kịp phản ứng, vội vàng nhặt kiếm trên đất lên, hét to: "Ta tìm tiện nhân Mẫn Xúc kia, nàng có phải ở chỗ này hay không?"

Tần Hồng Dao hơi nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mộ sư muội, Đạo Diễn Chân Nhân chính là dạy ngươi như vậy sao? Há miệng ngậm miệng tiện nhân, chẳng phải chính là đang tự chửi mình? Ngươi là một cô nương, có gì mồm bần như thế?"

Với tư cách là Đại sư tỷ Xích Tiêu tông, đáng về Tần Hồng Dao dạy dỗ người, miệng lưỡi vô cùng lưu loát.

Tuy nói Mộ San không phải đệ tử Xích Tiêu tông, nhưng trước giờ ba đại tông môn luôn giao hảo, duy trì mặt ngoài bình thân, đệ tử ba tông môn nếu gặp nhau, cũng có thể xưng sư huynh muội lẫn nhau, để đại biểu cho sự thân cận.

Mộ San bị giáo huấn đến sững sờ, sau đó giận tím mặt, "Ngươi nói ta là tiện nhân?"

"Ta không nói a..., nhưng nếu chính ngươi muốn nghĩ rằng như vậy, ta cũng không phản đối." Tần Hồng Dao cười tủm tỉm, trường đao trong tay phát ra khí rét lạnh.

Nàng đứng ở cửa ra vào, dáng người cao gầy, khí thế áp bức, đơn giản chỉ cần so với Mộ San đang kêu gào ở cửa có dung mạo vốn tú lệ cũng trở nên âm đạm hơn.

Mộ San không hề phát hiện biến hóa này, nhìn thấy mặt Tần Hồng Dao liền phiền, nữ nhân này lớn lên không đẹp, suốt ngày như một nam nhân bình thường chém chém giết giết, làm việc kiêu ngạo, nếu không phải nàng ta có thực lực mạnh, không biết sẽ có bao nhiêu người vì xem nàng ta không thuận mắt mà muốn giáo huấn nàng ta một trận.

Mộ San chính là người muốn dạy dỗ nàng ta một trận đây.

Nàng nén giận, lạnh lùng nói: "Tần sư tỷ, ta kính ngươi một tiếng sư tỷ, hy vọng ngươi cũng đừng nhiều chuyện, tốt nhất hãy giao Mẫn Xúc ra đây."

"Nếu ta không giao thì sao?" Tần Hồng Dao hỏi.

"Vậy đừng trách chúng ta không khách khí."

Tần Hồng Dao cười nhạo một tiếng, phảng phất nghe được chuyện buồn cười, nàng nhìn qua Mộ Tử Minh, hỏi: "Mộ sư đệ, ngươi cũng muốn không khách khí với ta?"

Sắc mặt Mộ Tử Minh tối tăm, vẻ mặt áy náy nói: "Tần sư tỷ, Mẫn Xúc kia đắc tội Tiểu sư muội, tốt xấu hãy để Tiểu sư muội xả giận một chút. Nếu không thể diện của Thanh Vân Tông còn gì nữa?"

"Được!" Tần Hồng Dao vô cùng sáng khoái, đi lên phía trước, "Vậy hãy đánh một trận!"

Hai sư huynh muội Mộ San ngậy ngấn cả người.

Trong nội tâm Mộ Tử Minh dâng lên một dự cảm bất hảo.

Tần Hồng Dao là một người sáng khoái, trong lòng nàng ta, đánh một trận rồi thì không có chuyện gì là không giải quyết được, nếu không được, vậy đánh tiếp một trận.

"Mẫn Xúc là khách của ta, ta không cho phép các ngươi tổn thương nàng, huống hồ ân oán giữa Mộ sư muội và Mẫn cô nương ta đã hiểu rõ, là Mộ sư muội gieo gió gặt bão, còn muốn làm hại người bị hại, thế gian nào có đạo lý như vậy? Nếu các ngươi muốn đối phó nàng, hãy hỏi đạo của ta có đáp ứng hay không."

Mộ San thét lên: "Tần sư tỷ! Ngươi cố ý cùng chúng ta đối nghịch phải không?"

"Ít lời nhai, đánh đi! Ta đánh thắng, về sau không cho phép các ngươi tìm Mẫn cô nương phiền toái!"

"Dựa vào cái gì?" Mộ San thốt ra.

"Chỉ bằng đao của ta!"

Sắc mặt Mộ San tái nhợt, Mộ Tử Minh trầm mặc không nói.

Tần Hồng Dao thấy hai người không lên tiếng, chẳng muốn cùng bọn họ lãng phí thời gian, hỏi: "Có đánh hay không? Ta cũng không khi dễ các ngươi, Mộ sư đệ, ngươi liền thay sư muội của ngươi xuất chiến đi."

Lần này đến phiên Mộ Tử Minh xanh mặt.

Hắn thở sâu, nói ra: " Tàn sư tỷ, người thật muốn che chở người đắc tội sư muội? "

" Đúng vậy. " Tàn Hồng Dao không chút do dự nói.

" Ta có thể hỏi một chút nguyên nhân không? "

" Bọn họ là ân nhân cứu mạng của Thịnh sư đệ ta. "

Nghe đến đó, Mộ Từ Minh liền hiểu, không nghĩ tới hai người kia có bản lĩnh bức này, vậy mà lại để cho Tàn Hồng Dao, Thịnh Vân Thâm thiếu ân tình của bọn họ. Hắn tự nhiên biết rõ tính cách của Tàn Hồng Dao, lòng hiệp nghĩa, chuyện đã nhận định tuyệt sẽ không thay đổi, nếu muốn đối phó hai người kia, trừ phi đánh bại nàng.

Mộ Từ Minh nhanh chóng cân nhắc ra kết quả, nói: " Tàn sư tỷ, chúng ta đã quấy rầy. "

" Sư huynh! " Mộ San dậm chân, phát hiện sư huynh lại muốn buông tha hai người kia, nàng hết sức tức giận.

Mộ Từ Minh không nói gì, kéo tay sư muội muốn đi.

Tàn Hồng Dao gọi lại bọn hắn, " Còn có, chuyện treo giải thưởng hãy triệt bỏ đi, việc này vốn là Mộ sư muội gieo gió gặt bão, trút giận sang người khác, chẳng phải là tiểu nhân gây ra? "

" Ta không! " Mộ San tùy hứng nói, " Dựa vào cái gì ta phải nghe người? "

Với tư cách là một đại tiểu thư được cha mẹ sủng ái lớn lên, cho dù đối mặt với Tàn Hồng Dao có tu vi cao hơn mình, nàng cũng không sợ. Bởi vì không có ai dạy nàng phải sợ, nàng chỉ cần sống với ý mình là tốt rồi, mặt khác hết thấy đều có cha mẹ vì nàng chuẩn bị, cha mẹ chính là lực lượng của nàng.

Từ nhỏ đến lớn, còn không có ai dám khinh bỉ qua Mộ San nàng.

Cho dù là Tàn Hồng Dao, Mộ San cũng không sợ, thật sự bởi vì Tàn Hồng Dao là một người vô cùng có nguyên tắc, nàng ta sẽ không ra tay với kẻ yếu và nữ nhân, trừ phi người nọ thật sự có tội không thể tha.

" Sư muội! " Mộ Từ Minh cảnh cáo gọi một tiếng.

Mộ San ngửa đầu, vẻ mặt vẫn không phục.

Tàn Hồng Dao cũng không nuông chiều nàng, " Nếu như Mộ sư muội không chịu buông tha, vậy thì dùng thực lực nói chuyện. Chúng ta ra bên ngoài trấn đánh một trận, bắt kẻ sinh tử. "

" Đánh liền đánh! " Mộ San lớn tiếng nói, " Sư huynh, đánh với nàng. "

Sắc mặt Mộ Từ Minh liền đen, cái gì gọi là đồng đội như heo? Đây chính là đồng đội như heo.

Tàn Hồng Dao nhếch miệng cười cười, đang muốn nói chuyện, đột nhiên lại nghe Mộ San nói, " Sư huynh đánh với người, ta đánh với nữ nhân này. "

Mộ San chỉ ngón tay về hướng sân nhỏ sau lưng Tàn Hồng Dao.

Tàn Hồng Dao quay đầu lại, phát hiện chẳng biết lúc nào hai người Ninh Ngô Châu đã từ trong phòng đi ra, đứng ở dưới hành lang nhìn qua hướng bên này.

Tàn Hồng Dao cau mày, nàng tự nhiên biết rõ Mộ San đang suy tính chủ ý gì, tu vi nàng ta là cảnh giới Nguyên Vũ giai đoạn cuối, cao hơn Văn Kiều một cảnh giới, hai người đánh nhau, tự nhiên người có cảnh giới thấp bị chịu thiệt, đến lúc đó Mộ San thừa cơ lúc tỷ thí giết Văn Kiều, bọn họ cũng không thể nói gì, đây đều do hai bên đồng ý.

" Người nghĩ ta ngốc sao...! " Tàn Hồng Dao không muốn như ý của nàng ta, " Chính người có tu vi gì, nàng tu vi gì, không biết nhìn ư? Trắng trợn trả thù như vậy, xem người khác đều là ngu ngốc, tùy ý người quyết định? "

Một lần nữa bị vạch rõ ý định trong lòng Mộ San tức chết đi được, hét rầm lên, " Ta vốn chính là muốn trả thù, có cái gì không đúng? Điều này cũng không được, kia cũng không được, người muốn thế nào? Ta muốn nói cho cha ta, người khi dễ ta! "

" Nói đi, ta không sao cả. " Tàn Hồng Dao tùy ý nói, cho rằng cảm ra Đạo Diễn Chân Nhân là có thể áp nàng ư? Vậy nàng cũng không phải là Đại sư tỷ Xích Tiêu tông.

Mộ San bị chọc giận gần chết, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó vặn vẹo, thờ hồng học phi phò.

Mộ Từ Minh trầm mặc, hắn biết rõ tính của sư muội, không bao giờ nghe khuyên giải, chỉ có thể xem Tàn Hồng Dao quyết định như thế nào.

Cuối cùng Mộ San trực tiếp lướt qua Tàn Hồng Dao, hướng Văn Kiều nói: " Mẫn Xúc, người có dám tỷ thí một trận cùng ta hay không, bắt kẻ sinh tử? "

" Thật sự, bắt kẻ sinh tử? " Văn Kiều hỏi.

Mộ San ngao nghễ gật đầu, khinh thường nhìn nàng, một tên tu vi chỉ ở cảnh giới Nguyên Minh đỉnh phong, cho rằng đánh thắng được nàng ư?

Văn Kiều nói: " Tốt, nếu như ta thắng ngươi, ngươi liền tháo xuống treo giải thưởng, về sau cũng không cho phép tìm chúng ta phiền toái. "

" Ta đáp ứng! " Mộ San nhanh chóng đáp, sợ Tần Hồng Dao lại chặn ngang một gạch.

" Ta đây sẽ là nhân chứng! " Tần Hồng Dao cười híp mắt nói.

Mộ Tử Minh thăm nghĩ không tốt, nhưng Mộ San đáp ứng quá nhanh, căn bản không để hắn nói chuyện, chỉ có thể xanh mặt, xem hai người thề, Tần Hồng Dao ở một bên làm chứng cho hai người.

Lập lời thề xong, Tần Hồng Dao nói: " Bây giờ sắc trời đã tối, sau giờ Ngọ ngày mai ra ngoài trấn tỷ thí đi. "

Mộ San đạt được kết quả mình muốn, liền không dây dưa nữa, rời đi cùng Mộ Tử Minh.

Nàng ngược lại không lo lắng Văn Kiều sợ hãi chạy trốn, tuy Tần Hồng Dao rất chán ghét, nhưng lời hứa đáng giá nghìn vàng, việc đã đáp ứng sẽ không thay đổi.

Trước khi đi, nàng âm thầm nhìn thoáng qua Văn Kiều, đắc ý lại vênh váo mà hướng nàng cười cười, dĩ nhiên đã xem nàng trở thành một người chết.

Trên đường trở về, Mộ Tử Minh luôn nhíu mày, trong cặp mắt khôn khéo chứa đầy vẻ lo lắng.

" Sư muội, ngươi thật sự không nên tỷ thí cùng Mẫn Xúc kia. " Mộ Tử Minh nói.

Mộ San lơ đãng, " Sư huynh chẳng lẽ lo lắng ta đánh không thắng nàng? Nàng chẳng qua là cảnh giới Nguyên Minh, hướng hồ ta cũng không nói lúc tỷ thí sẽ không thể sử dụng vũ khí, dựa vào mỗi người bản lĩnh, không phải sao? "

Mộ Tử Minh nghĩ đến sư phụ sư mẫu cho Tiểu sư muội các loại đồ vật phòng thân, trong lòng khẽ buồn lòng.

Bất quá hắn vẫn không mấy vui vẻ, sư muội tỷ thí với Mẫn Xúc kia là không ngoài ý muốn, nhưng hắn tỷ thí cùng Tần Hồng Dao, không cần nhìn cũng biết kết quả, khả năng sẽ bị nữ nhân kia áp chế đánh cho một trận.

Mà hết thảy này, đều do sư muội đưa tới.

Mộ Tử Minh nghĩ tới đây, nhìn thoáng qua sư muội bên cạnh, khẽ rũ mắt xuống.

Sau khi đóng cửa lại, Tần Hồng Dao nghiêm mặt nói: " Mẫn cô nương, ngày mai tỷ thí, ngươi có nắm chắc? "

Văn Kiều là cô nương một là một, hai chính là hai, nói ra: " Có. "

Tần Hồng Dao nghe xong, hết sức vui mừng, nàng rất ưa thích cô nương tự tin này, mặc kệ có thể thắng hay không, đầu tiên mình không thể thua khí thế, phải để cho địch nhân ấn tượng khó có thể rung chuyển, nói không chừng thật có thể đánh thắng đâu?

Về phần tu vi của Văn Kiều thấp hơn so với Mộ San, kỳ thật Tần Hồng Dao không để ở trong lòng, phải biết chính nàng là người ưa thích khiêu chiến vượt cấp, tự nhiên cảm thấy người ngoài cũng có thể. Mộ San bị Đạo Diễn Chân Nhân sủng ái quá mức, cũng không chăm chú tu luyện, đã sắp hai mươi, tu vi mới ở cảnh giới Nguyên Vũ, có thể thấy được là một cận bã yếu kém.

Dạy dỗ một cận bã yếu kém thì không tốn sức chút nào.

" Vậy được, ngày mai ngươi tỷ thí với nàng, không cần khách khí, chỉ cần giữ lại một cái mạng là được. " Tần Hồng Dao nói, " Giữ lại mạng cho nàng ta, cũng bởi vì Đạo Diễn Chân Nhân kia là một người không nói đạo lý, chúng ta không nên lãng phí thời gian trên những người này. "

Văn Kiều nhu thuận đáp ứng.

Nói xong những điều này, Tần Hồng Dao trở lại phòng chính giữa, mở cửa ra, phát hiện Thịnh Vân Thâm trong bồn tắm đã tỉnh.

Thịnh Vân Thâm khàn khàn hỏi: " Sư tỷ, phát sinh chuyện gì? "

" Không có việc gì, vừa rồi gặp được sư huynh muội Mộ Tử Minh của Thanh Vân Tông, hẹn ta đánh nhau. " Tần Hồng Dao tự nhiên thoải mái nói.

Thịnh Vân Thâm biết tính sư tỷ nhà mình, lập tức cười nói: " Mộ Tử Minh kia nhất định sẽ thua. Đáng tiếc ta như bây giờ, bằng không ta cũng muốn tỷ thí một chút cùng hắn. "

" Yên tâm, sẽ có cơ hội. "

Tần Hồng Đào trấn an, ôm nàng trường đao, ngồi bên cạnh bồn tắm, tiếp tục nhìn chăm chăm vào phù hỏa.

Mười canh giờ chậm rãi đi qua.

Ninh Ngô Châu đi vào phòng, kiểm tra cho Thịnh Vân Thâm.

Phù hỏa ở dưới bồn tắm vẫn còn từ từ thiêu đốt, nước trong bồn tắm từ màu xanh lá cây biến thành màu đen tuyền, phát ra một mùi hôi tanh có chút ngọt ngào. Thịnh Vân Thâm trong bồn tắm cũng phát sinh biến hóa thật lớn, mụn mủ đen trên mặt đã không còn chảy máu mủ, nhan sắc cũng trở nên nhạt hơn nhiều.

Nếu như nói trước khi trị liệu, Thịnh Vân Thâm thoát nhìn như một ác quỷ dữ tợn, vậy bây giờ chỉ giống như một người ăn trứng đồ vật gì đó bị dị ứng mà thôi, ít nhất đã có thể nhìn ra được mặt mũi tương mạo.

Tần Hồng Đào khản trương đứng ở một bên, lo lắng hỏi: "Ninh công tử, sư đệ ta thế nào?"

Ninh Ngô Châu kiểm tra toàn thân Thịnh Vân Thâm, nói: "Lần này dẫn xuất ba phần độc, có thể áp chế thời gian nửa tháng. Nếu muốn kéo dài thời gian, còn phải tiếp tục trị liệu."

"Vậy làm phiền Ninh công tử." Tần Hồng Đào tranh thủ thời gian nói.

Thời gian không sai biệt lắm, Ninh Ngô Châu liền để cho Tần Hồng Đào ôm người ra.

"Không cần, tự chính mình ta đứng dậy." Thịnh Vân Thâm vẫn muốn chút mặt, vịn bồn tắm tự mình đứng lên, "Sư tỷ, người xoay người a...."

Tần Hồng Đào thấy hần thật sự có sức lực đứng lên, liền xoay người, đi tới ngoài cửa.

Ngoài cửa Văn Kiều đang ôm Văn Thỏ Thỏ, trong tay một người một thỏ đều cầm linh đan, xem như đường đậu ăn.

Tần Hồng Đào nhìn thấy giật giật khỏe mắt, đặc biệt khi phát hiện linh đan mà bọn họ xem như đường đậu ăn đều là đan cực phẩm, bất giác âm thầm nuốt nước miếng.

Với tư cách là Đại sư tỷ tông môn đỉnh cấp, các loại tu luyện tài nguyên là không kém, cũng sẽ không ít, nhưng cũng không thể như Văn Kiều và một con thỏ yêu, đem linh đan cực phẩm xem như đường đậu ăn, muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu, cái này nhiều ít luyện Đan Sư mới cung cấp được đủ? Huống chi tông môn còn có rất nhiều đệ tử, không có khả năng toàn bộ đều cung cấp một người, Tần Hồng Đào bảo vệ đám sư đệ muội phía dưới, cũng sẽ không bá đạo chiếm hết tài nguyên tông môn.

Không cần hỏi cũng biết, những linh đan cực phẩm này là Ninh Ngô Châu luyện.

Lúc trước sẽ tìm tới Ninh Ngô Châu, đều bởi vì hần bán ra linh đan cực phẩm, có rất ít luyện Đan Sư cam lòng một hơi bán ra ba mươi viên linh đan cực phẩm, hoặc là thực sự thiếu tiền, hoặc là không thiếu linh đan cực phẩm. Không hề nghi ngờ, Ninh Ngô Châu nhất định không thiếu linh đan cực phẩm, mà khả năng luyện linh đan phẩm chất phi thường tốt.

Hôm nay xem ra, Ninh Ngô Châu so nàng đoán còn lợi hại hơn, khả năng luyện đan, tỷ suất đạt được đan cực phẩm vô cùng cao.

Trong phòng, Thịnh Vân Thâm rất nhanh đã xử lý tốt bản thân, mặc vào một bộ áo choàng rộng rãi, ngồi trên ghế thái sư, thoát nhìn có chút suy yếu, bất quá đã tốt hơn hôm qua.

Tần Hồng Đào cùng Văn Kiều đi tới.

"Ninh công tử, kế tiếp muốn chuẩn bị cái gì? Có phải tiếp tục ngâm thuốc tắm hay không?" Tần Hồng Đào ân cần hỏi.

Ninh Ngô Châu ừ, "Thuốc tắm còn cần ngâm tiếp, ta lại luyện chút đan dùng trị liệu, cả hai cùng dùng, chỉ cần mấy ngày sẽ khỏe."

Tần Hồng Đào mừng rỡ, vội vàng hỏi thăm cần chuẩn bị cái gì, nàng cũng nhanh đi thu thập thật tốt.

Ninh Ngô Châu lại viết một trang giấy linh thảo, để nàng theo như phía trên mà đi thu thập.

Tần Hồng Đào cất kỹ tờ giấy, nhìn sắc trời một chút, nói: "Thời gian cũng không sai biệt lắm, chúng ta nên xuất phát rồi."

Bọn họ hẹn Mộ San là sau giờ Ngọ ra trấn tỷ thí, vừa vặn là lúc Thịnh Vân Thâm ngâm xong thuốc, chờ tỷ thí xong lại đi thu thập linh thảo cũng không muộn.

"Sư tỷ, các người muốn đi ra ngoài? Ta cũng đi." Thịnh Vân Thâm nói.

Tần Hồng Đào cũng lo lắng lưu lại một mình sư đệ, lập tức cầm một cái áo choàng mặc vào cho sư đệ, che phủ từ đầu đến chân hần.

Sau đó một đoàn người rời khỏi nhà nhỏ, đi về hướng bên ngoài trấn Thương Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thẳng tay ngược cặn bã

Lúc bốn người Tàn Hồng Đào vừa tới bên ngoài cổng trấn Thương Ngô, phát hiện người Thanh Vân Tông cũng vừa vận đến, sư huynh muội Mộ San liền ở trong đó.

Cừu nhân gấp mặt, hết sức đỏ mắt.

Mộ San nhìn chăm chăm Văn Kiều đến đỏ mắt, trên mặt lộ ra thần sắc khoái chí và hung ác.

Mộ Tử Minh nghiêm mặt, thoạt nhìn có chút trầm mặc.

Văn Kiều và Ninh Ngô Châu phản ứng bình thản, Văn Kiều ôm Văn Thỏ Thỏ trong lòng, ngăn lại Văn Thỏ Thỏ đang muốn nhảy qua rào lấy Mộ San khi nàng ta trừng mắt với nàng.

Bầu không khí vô cùng quỷ dị, khiến cho những đệ tử Thanh Vân Tông khác run cả da đầu, cẩn thận tiến lên, nhao nhao bái chào Tàn Hồng Đào, miệng gọi "Tần sư tỷ".

Thân phận Đại sư tỷ Xích Tiêu Tông này của Tàn Hồng Đào rất có trọng lượng, đệ tử tam tông gặp được, ngoại trừ những đệ tử chân truyền của mấy vị Chân Quân, Đế Quân, Thánh Quân, thì những đệ tử khác nếu gặp nàng, đều phải cung kính gọi một tiếng "Tần sư tỷ".

Tàn Hồng Đào cũng không vì Mộ San mà có thành kiến tới các đệ tử khác của Thanh Vân Tông, vẫn vô cùng hiền lành, mỉm cười nói chuyện vài câu với họ.

Mộ San không kiên nhẫn nói: "Tần sư tỷ, các người chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị tốt rồi thì đi thôi, tránh cho thời gian quá muộn, lại muốn đổi sang ngày mai."

Đây chính là châm chọc lời nói hôm qua của Tàn Hồng Đào.

Sau khi đệ tử Thanh Vân Tông nghe xong, mặt mày khổ sở, lo Tàn Hồng Đào cho là bọn họ cùng một phe với Mộ San, khiến nàng tức giận, rút đao ra thì làm sao bây giờ?

May mắn Tàn Hồng Đào là một người thập phần phân rõ phải trái, quay qua liếc nhìn nàng ta, nói: "Nếu như Mộ sư muội gấp như thế, vậy đi thôi."

Một đám người lập tức không nói chuyện, cùng đi ra hướng bên ngoài trấn.

Theo sau bọn họ là một đám người tu tiên, ánh mắt như có như không nhìn đến mấy người phía trước.

Hôm qua chuyện sư huynh muội Mộ San ước chiến Tàn Hồng Đào và Văn Kiều, đã truyền khắp trấn Thương Ngô, thậm chí có người còn lên mở cá cược, xem thử cuối cùng ai có thể thắng.

Trừ điều đó ra, bọn hắn cũng cảm thấy rất có hứng thú đối với lần ước chiến này.

Văn Kiều tỷ thí cùng Mộ San, bởi vì tu vi hai người đều quá thấp, không có gì đáng xem, không khiến bọn hắn hứng thú nổi, bắt quá chỉ muốn biết xem Văn Kiều có thể đè ép khí thế của đại tiểu thư Thanh Vân Tông này hay không, hoặc là đại tiểu thư Thanh Vân Tông sẽ hành hạ đến chết người dám can đảm mạo phạm nàng ta như thế nào.

Tàn Hồng Đào tỷ thí cùng Mộ Tử Minh lại không giống nhau, hai người đều là người tu luyện có đẳng cấp cao, có thể quan sát người tu tiên đẳng cấp cao tỷ thí ở khoảng cách gần chính là cơ hội khó mà có được, đối với việc tu luyện của bọn hắn cũng có chỗ tốt, trách sao mới sáng sớm, đã có người canh giữ ở cổng ra vào trấn Thương Ngô, chỉ cần nhóm người Tàn Hồng Đào xuất hiện, liền đi theo xem náo nhiệt.

Đoàn người đi vào một khu rừng nhỏ bên ngoài trấn Thương Ngô khoảng mười dặm.

Nơi đây rất gần núi Thương Ngô, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy dãy núi Thương Ngô kéo dài cách đó không xa, cùng với một số người tu tiên vừa rèn luyện trở về từ núi Thương Ngô.

Những người tu tiên kia thấy chung quanh có người tụ tập, cảm thấy hết sức kỳ quái, đến khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, lập tức cũng không vội chạy về trấn Thương Ngô, nhao nhao ở lại cùng xem cuộc chiến.

Đây chính là áo đỏ trường đao——Tàn Hồng Đào chiến đấu cùng Thanh Vân công tử——Mộ Tử Minh, vô cùng đáng xem, tự nhiên không muốn bỏ

qua.

Đoàn người Tần Hồng Đào đứng đối diện với đệ tử Thanh Vân Tông, tựa hồ có thể giằng co.

Tần Hồng Đào dẫn theo đạo của nàng, cười nói: "Chúng ta hãy đánh trước một trận, để bầu không khí náo nhiệt hơn, Mộ sư đệ, đến đây đi. "

Mộ Tử Minh co rút khóe miệng, cũng không phải thi đấu giữa tông môn, bầu không khí cần gì thêm náo nhiệt? Không đúng, coi như là thi đấu giữa tông môn, cũng không cần thêm nhiệt a...!

Hắn ho nhẹ một tiếng, khiêm tốn nói: "Tần sư tỷ, hay là để sư muội cùng vị Mẫn cô nương kia đánh trước! Sư muội cảm rằm một buổi tối, hết sức chờ mong cuộc tỷ thí này, không bằng hóa giải ân oán giữa sư muội và Mẫn cô nương trước. "

Mộ Tử Minh này cũng là một người biết ăn nói, hai ba câu đã thay đổi khái niệm ân oán giữa Mộ San và Văn Kiều, nếu là người không biết, thật đúng sẽ cho rằng Văn Kiều không biết điều, chọc tới ái nữ của Đạo Diễn Chân Nhân.

Ninh Ngô Châu nhìn Mộ Tử Minh, khóe môi tươi cười nhạt đi.

Tần Hồng Đào sáng khoái nói: "Cũng được! Bất quá ta tuyên bố trước, Mộ sư muội và Mẫn cô nương không có ân oán gì hết, đều là Mộ sư muội chính mình gieo gió gặt bão, chính mình gây ra mà thôi. "

Mộ San đang có tâm trạng tốt lập tức bị Tần Hồng Đào nói trắng ra phá hư, hai mắt nàng phóng hỏa, phần nộ trùng Tần Hồng Đào, trong lòng cực kỳ tức giận.

Nữ nhân này quả nhiên vô cùng chán ghét, luôn gây phiền toái cho nàng.

Tần Hồng Đào cười như không cười, nàng cũng không phải nương của Mộ San, tại sao phải nuông chiều nàng ta?

"Mẫn cô nương, người chuẩn bị xong chưa?" Tần Hồng Đào quay sang bên cạnh hỏi Văn Kiều.

Văn Kiều thành thật, "Ta chuẩn bị xong. "

"Được, đánh đi! Không cần khách khí, phát huy trình độ bình thường của người là được. " Tần Hồng Đào vỗ vỗ bả vai tiểu cô nương, cổ vũ.

Văn Kiều nói cảm ơn, đưa Văn Thỏ Thỏ trong lòng cho Ninh Ngô Châu, nói: "Văn Thỏ Thỏ theo Ninh ca ca, không được chạy lung tung. "

Văn Thỏ Thỏ nằm trên vai Ninh Ngô Châu, ô ô với nàng vài tiếng, tỏ vẻ hiểu rõ.

Tỷ tỷ muốn đi dạy dỗ cận bã, cho nên nó phải bảo vệ ca ca thật tốt, không thể để cho người ta thừa cơ làm ca ca bị thương.

Thịnh Vân Thâm mặc áo choàng che từ đầu đến chân đứng bên cạnh có chút lo lắng hỏi: "Ninh công tử, Mẫn cô nương thật sự sẽ không có vấn đề gì chứ? "

Văn Kiều thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, vóc người cũng còn chưa trưởng thành, đứng cạnh Mộ San, Mộ San nghiêm nhiên chính là một cô nương cao lớn khỏe mạnh, khiến người ta không tự chủ được mà nghiêng về Văn Kiều.

Thịnh Vân Thâm chứng kiến sự đối lập rõ ràng ngay, liền không nhịn được lo lắng, lại càng không cần phải nói Văn Kiều và Ninh Ngô Châu chính là ân nhân cứu mạng của hắn, trong lòng của hắn đã sớm nghiêng về Văn Kiều.

Ninh Ngô Châu lấy ra một viên linh đan kín đáo đốt cho Văn Thỏ Thỏ, lạnh nhạt nói: "Ta tin tưởng A Xúc. "

Thịnh Vân Thâm a một tiếng, thời gian bọn hắn quen biết hai người Ninh Ngô Châu thật sự quá ngắn, hiểu nhau không nhiều lắm, thật sự không biết rõ về hai người, muốn nói gì đó, lại lo lắng nói quá nhiều không ổn, đành phải im miệng.

Tần Hồng Đào dựng trường đao trên mặt đất, nhìn hai người đi vào giữa sân chiến đấu.

Mộ San cầm Tú Nữ Kiếm trong tay, nhìn Văn Kiều đột nhiên lộ ra một nụ cười ngọt ngào động lòng người, đôi môi đỏ mọng hé mở, lời nói ra lại hết sức ác độc: "Tiện nhân, hôm nay ta sẽ thu thập ngươi, cho ngươi ném thử thống khổ bị xẻo thịt. "

Sự thống khổ bị chuột Mãng Đá cắn thịt nàng vẫn luôn không cách nào quên, nếu không phải do Văn Kiều, nàng cũng sẽ không bị cắn thành như vậy.

Văn Kiều mở trừng hai mắt, "Tốt, ta đây chờ tiện nhân ngươi xuất chiêu. "

Mộ San đỏ mặt, "Ngươi đừng đắc ý! "

"Tốt, mời tiện nhân! "

"Ngươi gọi ai tiện nhân hả?" Mộ San thét lên.

Văn Kiều nghiêng đầu, sắc mặt có chút sợ hãi, lộ ra vẻ ngây thơ vô tội, " Không phải người sao? Ta nghĩ người thích gọi người khác như vậy, bởi vì người cũng muốn người khác gọi người như vậy đi. "

Mộ San tức giận thở hồng hộc.

Quần chúng bên ngoài vòng vây xem nghe được cuộc đối thoại giữa hai nữ tử, vẻ mặt tràn đầy cổ quái.

Tục ngữ nói, trêu chọc trước là người ti tiện, chính là Mộ San cứ mở miệng là gọi ti tiện nhân, cho dù tướng mạo có ngọt ngào động lòng người, thì cũng vì lời nói ác độc không thêm che dấu này mà giảm đi nhiều. Lại càng không cần phải nói, hai nữ tử đứng chung một chỗ, nhìn thế nào Văn Kiều vẫn hấp dẫn hơn, đó là một loại xinh đẹp đặc biệt tinh xảo yếu ớt, giữa hai đầu lông mày toát ra nét gầy yếu, càng khiến lòng người sinh thương tiếc.

Huống hồ tuổi nàng còn nhỏ, thanh âm trong veo mềm mại, lúc nghiêng đầu nhìn người, tựa như một tiểu cô nương ngoan ngoãn nghe lời, so với Mộ San đã hơn hai mươi, đây vẫn là một đứa bé đầu.

Thấy thế nào, hành động của Mộ San cũng bị xem là thấp kém, khiến người ta có ấn tượng ý lớn hiếp nhỏ.

Nhóm người Tần Hồng Dao cũng thấy buồn cười.

Thịnh Vân Thâm cười đến không ngừng được, áo choàng run run, nhỏ giọng hỏi Ninh Ngô Châu: " Mẫn cô nương luôn thú vị như vậy ư? "

Ninh Ngô Châu liếc nhìn hắn, " A Xúc rất ngoan, người khác mắng nàng đương nhiên phải phản bác, đứng ở đó bị mắng mà không lên tiếng mới không ngoan. "

Thịnh Vân Thâm: "....." Người đối với định nghĩa ngoan ngoãn có phải có hiểu lầm gì hay không?

Suy nghĩ của đám đệ tử Thanh Vân Tông bên kia không quá tốt.

Mặt mũi bọn hắn tràn đầy xấu hổ, trước kia biết rõ Tiểu sư muội nóng nảy không tốt, nhưng mắt mặt như vậy, đây là lần đầu tiên.

Nếu như là dĩ vãng, những người khác nể mặt Đạo Diễn Chân Nhân và nàng tuổi còn nhỏ, cười một cái liền thôi, hết lần này tới lần khác gặp phải là Tần Hồng Dao, sẽ không nuông chiều nàng, lại còn có một Văn Kiều không chịu thiệt thòi, càng nổi bật lên sự thấp kém quá quắt của nàng.

Sao Mộ Tử Minh không biết trong mắt mọi người ấn tượng đối với Mộ San đã hạ xuống, Mộ San quá nóng nảy và vênh vao, rất ít khi chịu nghe khuyên giải, cho dù nàng có nhiều điều không đúng, bọn hắn cũng chỉ có thể gánh lấy cho nàng, để nàng không bị ủy khuất, nếu không khi quay về tông môn sẽ bị sự phụ trách tội.

Mộ San vô cùng tức giận, cũng không tốn nước miếng thêm nữa, trực tiếp cầm kiếm đâm tới Văn Kiều.

Văn Kiều để tay bên hông, khẽ vung tay áo, trên tay liền cầm chiếc roi màu thạch kim, tựa như linh xà, bóng xà di chuyển, khi Tú Nữ Kiếm đâm tới, lập tức cuốn lấy thanh kiếm, tay nàng giương lên, kiếm kia liền văng khỏi tay chủ nhân của nó, bị ném bay ra ngoài.

Bầu không khí tại hiện trường trở nên xấu hổ.

Mới một chiêu đã bị tước mất vũ khí, đối với người tu tiên mà nói, là một sỉ nhục rất lớn.

Mộ San không dám tin đứng ở nơi đó, hai tròng mắt trừng lớn.

Văn Kiều, "CHỈU...U...U!" thu roi lại, thất vọng nói: " Đây là bản lĩnh của người? Chẳng trách sao lúc ở rừng Mãng Đá, người lại gấp lửa bỏ tay người, bằng vào một chút khả năng này của người, bị chuột Mãng Đá rượt đuổi chặt vật chạy thực mạng cũng là bình thường. "

Đây là trắng trợn đâm một dao.

Cặp mắt Mộ San đỏ ngầu, phẫn hận nói: " Chẳng qua là ta cũng không phải am hiểu dùng kiếm, người cho rằng ta sẽ thua cho người? "

Nàng xì mũi coi thường, tung người lên, ở giữa không trung tựa như đạp mây, đánh tới Văn Kiều.

Lúc hai tay cuốn lại, tựa như có màn lụa mỏng di động, trải dài bay ra, như một cái cái lồng, tiến về hướng Văn Kiều.

Có người kinh hô: " Là Lưu Vân Sa của Lưu Vân Tiên Tử. "

Lưu Vân Tiên Tử là tên của mẫu thân Mộ San, sau khi kết làm song tu đạo lữ cùng Đạo Diễn Chân Nhân, vũ khí thành danh của bà được rất nhiều người biết đến.

Văn Kiều trực giác được nguy hiểm, tự nhiên sẽ không chính diện chống đỡ, đồng thời ném ra một đoạn Thạch Kim Mãng về hướng Mộ San.

Mộ San nghĩ rằng đối phương phóng ám khí, đem lụa mỏng quấn lại, bao bên trong Lưu Vân Sa, không cách nào thu hồi trở về.

Văn Kiều cũng không thêm để ý, vung ra roi dài, quấn quanh màn lụa mỏng đang bay nhanh đến.

Thân hình hai người đan xen, Lưu Vân Sa nhẹ nhàng tuyệt mỹ, rồi Thạch Kim Mãng như hình như bóng, chỉ chốc lát không biết đã qua mấy chiêu, người tiến ta lui, người công ta phòng, khiến người hoa mắt.

Người vây xem đều có chút ngoài ý muốn, vốn cho là tỷ thí không có gì đáng xem, mà thắng thua cũng đã sớm định, nào biết được thể lực cả hai ngang nhau, cũng có chút đặc sắc.

Không chỉ có đặc sắc, còn vô cùng xinh đẹp, đúng là được mở rộng tầm mắt.

Nữ tu tiên không giống với nam tu tiên, các nàng thường ưa thích sử dụng một ít chiêu thức rất xinh đẹp nhẹ nhàng, đánh nhau lấy cái đẹp làm đầu, có nhiều nam tu tiên cũng rất thích xem.

Đột nhiên, Mộ San cười lạnh, đầu ngón tay vung lên.

Văn Kiều nhanh chóng lui về phía sau, võ túi không gian, mấy chục cái phù lục xuất hiện trước mặt, niệm một tiếng.

Phù lục đánh về phía Mộ San, vây chung quanh Mộ San, tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, một làn khói đỏ tung ra, trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào, khuếch tán bốn phía.

Những người tu tiên ngửi ngửi, đột nhiên hắt hơi một cái.

Sau đó càng ngày càng nhiều người hắt xì, tiếng hắt xì liên tiếp vang lên, rất nhanh mũi của đám người kia liền đỏ bừng lên, hai mắt thấm ra nước mắt, chặt vật không chịu nổi.

"Đây là cái gì..... HAAA xì——"

Tần Hồng Dao kinh nghiệm phong phú, khi phát hiện khói mù màu đỏ kia, liền ngừng thở trước tiên, nên không bị gì.

Ngược lại là Thịnh Vân Thâm, bất ngờ không đề phòng hít vài hơi, tiếng hắt xì không dứt.

"Đây là cái gì? Thật là khó chịu....."

Ninh Ngô Châu lật tay, lấy ra một bình thuốc đưa cho hắn, "Ăn một viên."

Thịnh Vân Thâm không chút do dự đỏ ra một viên linh đan, nhét vào trong miệng, chỉ chốc lát sau đã không tiếp tục hắt xì.

Thanh Vân Tông bên kia, ngoại trừ Mộ Tử Minh, tiếng hắt xì cũng vang lên liên tục, ánh mắt nhìn Mộ San thập phần u oán.

Tiểu sư muội lấy ra đồ vật kỳ quái gì, không chỉ không có thần kỳ không chiến thắng, ngược lại còn hại bọn hắn những người xem bên ngoài.

Mộ Tử Minh nhìn chằm chằm vào hai người trên chiến trường, thấy Văn Kiều không bị ảnh hưởng, không ngừng tới gần Mộ San, trong lòng của hắn liền có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, sau khi Mộ San đánh lên mấy lần đều bị Văn Kiều hóa giải, Văn Kiều rút cục tiếp cận được Mộ San, tung một quyền đánh nàng bay ra.

Lập tức tất cả mọi người sợ ngây người.

Mộ San cũng ngây người, cho đến khi thân thể hung hăng đập xuống đất, nửa bên mặt sưng lên, nàng còn không dám tin.

Văn Kiều thừa cơ hội phóng xuống, đè lại nàng tiếp tục đánh.

Mọi người càng ngây người.

Kiểu đánh lưu manh như vậy, hơn nữa còn là hai nữ tử, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy....

Chỉ có Ninh Ngô Châu và Tiềm Thú ẩn trong đám người vô cùng lạnh nhạt, bởi vì khi ở núi Thương Ngô, Văn Kiều bắt được yêu thú chính là đánh như vậy, đánh đến khi chúng khóc ròng chảy nước mắt, cũng không dám xuất hiện nữa mới thôi.

Văn Kiều đây là xem Mộ San như yêu thú mà đánh.

Vấn đề là yêu thú da dày thịt béo, bị nàng đánh liên đánh, nhưng Mộ San thể nhưng là một cô nương, còn là một Tiểu sư muội được trên dưới Thanh Vân Tông sủng ái, da mịn thịt mềm, đánh một trận như vậy, kết quả có thể nghĩ.

"A...—— dừng tay—— người thứ man rợ—— cầu người đừng đánh nữa..... Oa oa oa..... Sư huynh cứu ta....."

Người bên ngoài từ lúc bắt đầu nghe Mộ San kêu gào đến cầu xin tha thứ, rồi đến cầu sư huynh cứu mạng, tâm tình hết sức phức tạp.

Một chút cảnh đẹp ý vui khi nữ tu tiên chiến đấu đều không còn, lúc trước cảm thấy các nàng đánh nhau vô cùng xinh đẹp đúng thật sự là mất mủ.

Mộ Tử Minh nghe được tiếng kêu thê thảm của sư muội, muốn tiến lên, bị trường đao của Tần Hồng Dao ngăn lại.

"Làm gì? Còn chưa kết thúc đâu. " Tần Hồng Dao cười híp mắt nói.

" Thế nhưng sư muội..... "

" Đây là cuộc tỷ thí của các nàng, các nàng chưa có một người nhận thua, người bên ngoài sao có thể nhúng tay vào giữa trận chiến của các nàng? Chớ không phải ngươi nghĩ rằng chiến đấu giữa những nữ tử chúng ta là trò đùa, muốn nhúng tay liền nhúng tay? " Nàng híp mắt hỏi.

Đây là một vấn đề toi mạng, nếu hần trả lời đúng, đây chẳng phải đắc tội với tất cả nữ tử trong thiên hạ? Nếu hần không trả lời, sư muội còn khóc thảm như vậy.....

Ở giữa Văn Kiều vừa đánh Mộ San vừa hỏi: " Có nhận thua hay không? "

Mộ San bị đánh được đến đầu óc ong ong, vô ý thức mà trả lời: " Không nhận! "

Không nhận vậy tiếp tục đánh!

Từng quyền từng quyền, từng quyền đánh xuống, vô cùng chắc chắn, Mộ San kêu thảm thiết, cặp mắt của nàng đỏ bừng, trừng mắt nhìn Văn Kiều, miệng khê nhúc nhích.

Sau lưng các nàng, Luru Vân Sa bị bỏ quên một bên đột nhiên dựng thẳng lên, từ giữa không trung trùn tới đây.

Ngươi tu tiên chung quanh lên tiếng kinh hô.

Ngay tại lúc bọn hần cho rằng chiến cuộc muốn nghịch chuyển, Mộ San phản kích trong tuyệt địa, thì đột nhiên Luru Vân Sa nổ tung từ bên trong, chi chít dây leo chọc rách Luru Vân Sa, khiến màn lụa trắng xinh đẹp nhẹ nhàng bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, trước đó Văn Kiều ném ra một đoạn dây leo màu thạch kim, vừa vịn bị Luru Vân Sa cuốn vào, còn chưa phóng xuất ra.

Luru Vân Sa bị xé nát, Mộ San khí huyết dâng lên, phun ra một búng máu.

" Sư muội! " Lúc này đây, Mộ Tử Minh rút cuộc không cách nào khoanh tay đứng nhìn, tiến lên.

Tần Hồng Dao cũng xông lại, trường đao quét ngang, hất Mộ Tử Minh ra, không cho phép hần tới gần hai người kia, nơi đây cũng chỉ có nàng có bản lĩnh ngăn lại hần.

Mộ Tử Minh vội la lên: " Sư muội ta nhận thua! "

Văn Kiều kéo theo Mộ San tựa như chó chết, nhìn nàng hỏi: " Ngươi nhận thua ư? "

Mặt mũi Mộ San đều là máu, hai mắt thần thờ, thần trí mơ hồ, căn bản không nghe được nàng nói cái gì.

Văn Kiều thấy thế, lấy một viên linh đan trong túi không gian ra nhét vào trong miệng nàng.

" Ngươi cho nàng ăn vật gì? " Mộ Tử Minh kêu lên, vẻ mặt khẩn trương.

Văn Kiều không để ý đến hần, vẫn như cũ mang theo Mộ San, dùng sức lắc lư, khiến nàng run run tỉnh lại, hỏi lần nữa: " Ngươi nhận thua chưa? "

Cả người Mộ San dần dần, toàn thân đau nhức, nàng khê rên mở một đôi mắt sưng lên, nhìn thấy Văn Kiều, ánh mắt lộ ra ý sợ hãi, vừa kinh vừa sợ, căn bản không có nghe rõ nàng đang nói cái gì.

Văn Kiều chỉ phải lặp lại một lần, thấy nàng không có phản ứng, âm thanh lạnh lùng nói: " Ngươi đã không nhận thua, ta đây đành phải đánh ngươi thêm một trận. "

Mộ San:!!!! Đây là ma quỷ ư?!!!

Mắt thấy nắm đấm kia sắp rơi xuống người, Mộ San khàn giọng mà kêu lên, " Ta nhận thua! "

Quyền kia dừng lại trước mặt nàng, Văn Kiều lại hỏi: " Vậy về sau ngươi còn tìm chúng ta phiền toái nữa không? "

" Không tìm..... "

" Treo giải thưởng ở Quy Nguyên Các thì sao? "

" Ta, ta sẽ kêu bọn hần bỏ xuống..... "

Văn Kiều rất cục thả mẫn, " Ngươi lập lời thề, và viết một tờ giấy bảo đảm, miễn cho về sau quýt nợ. Nếu ngươi dám thất hứa, ta liền đem bằng chứng treo ở chỗ bắt mắt nhất của Quy Nguyên Các, để cho tất cả người tu tiên ở Thánh Vũ đại lục đều có thể nhìn thấy, biết rõ nữ nhi của Đạo Diễn Chân Nhân là tiểu nhân dối trá bực nào. "

Mộ San: "....." Ngươi là ma quỷ ư?

Người chung quanh đã bỏ tay rồi, chỉ có Tần Hồng Dao cười ha ha, " Mẫn muội muội nói hay lắm, phải làm như vậy, về sau ta cũng muốn làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Sau khi ngược cặn bã

Dưới sự chứng kiến của phần đông người tu tiên, Mộ San lập lời thề, còn tự tay viết xuống giấy cam kết, việc này rốt cục coi như xong.

Làm xong những thứ này, Mộ San mang khuôn mặt bị sưng, vừa khóc vừa hàm hồ nói: " Như này ngươi hài lòng chưa? "

Nếu là bình thường, xinh đẹp động lòng người nữ tu khóc lên, tự nhiên làm cho người sinh lòng thương tiếc, cũng thấy Văn Kiều hùng hổ dọa người. Nhưng bây giờ nàng mang khuôn mặt vừa xanh vừa tím, hoàn toàn nhìn không ra một chút mỹ mạo nào, so với bên cạnh có một Văn Kiều vừa xinh đẹp vừa như thuận, khiến người ta thật sự rất khó có thể sinh lòng thương tiếc với nàng.

Mộ San chính là không nhận tội.

Văn Kiều nhìn nhìn nàng, đột nhiên nói: " Vừa rồi ta cho ngươi ăn một viên Hồi Xuân Đan cực phẩm, giá thị trường là hai trăm nguyên tinh một viên, ngươi phải trả lại cho ta.... " Nếu không phải vì muốn cho Mộ San thanh tỉnh, nàng cũng sẽ không lãng phí một viên Hồi Xuân Đan cực phẩm.

Mộ San: "....."

Thiếu chút nữa Mộ San đã nói cũng không phải nàng kêu nàng ta cho, tự nhiên đòi nàng là sao? Thì đã bị Mộ Tử Minh tay mắt lanh lẹ che miệng lại, ôm đến trong ngực, bộ dáng sư muội bị thương rất nặng.

Trong lòng Mộ Tử Minh biết sư muội nóng này, cho dù bị đánh sợ, nhưng giang sơn khó đổi, tự nhiên sẽ không để nàng tiếp tục làm chuyện mất mặt.

Tuy là như thế, đệ tử Thanh Vân Tông vẫn cảm thấy trên mặt nóng rát, không dám lên tiếng.

Với tư cách là đệ tử đại tông môn, xưa nay bọn hắn cũng được người tu tiên khác hâm mộ và tôn kính, khi nào bị mất mặt qua như thế? Bất kể lúc trước Mộ San chơi xấu, hay là hiện tại bị buộc phát lời thề, đối với danh dự của Thanh Vân Tông đều có ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng bọn hắn có thể làm sao?

Không nói việc này vốn là Mộ San khơi dậy trước, tăng thêm Tần Hồng Dao thủ tại chỗ này, vị Đại sư tỷ Xích Tiêu Tông này ân oán rõ ràng, đúng chính là đúng, sai chính là sai, chỉ đứng ở bên chân lý, sẽ không bởi vì thân phận và lai lịch đối phương không tầm thường mà bỏ qua.

Chỉ có thể nói, hôm nay Văn Kiều thắng được xinh đẹp như thế, lại giải quyết hết ân oán với Mộ San, thì không thể bỏ qua công lao của Tần Hồng Dao.

Nếu không có Tần Hồng Dao, chỉ một Mộ Tử Minh liền hoàn toàn có thể chèn ép bọn họ, Văn Kiều cũng không có biện pháp đánh Mộ San một trận.

Mộ Tử Minh cũng đồng dạng hiểu rõ, trong lòng hắn rất tức giận với Tần Hồng Dao, lại không thể trở mặt với nàng, toàn bộ hành trình đều căng mặt, nhìn qua Văn Kiều và Ninh Ngộ Châu, đỡ Mộ San suy yếu lên, liền muốn rời đi.

" Đợi một chút, chúng ta còn chưa so tài. " Tần Hồng Dao ngăn hắn lại.

Cả gương mặt Mộ Tử Minh co quắp, nhẫn nại nói: "Tần sư tỷ, ta tự biết thực lực thấp, không cách nào so với Tần sư tỷ, tự động nhận thua."

" Cái này không thể được. " Tần Hồng Dao khề hást cảm, " Ta đã lâu không so tài với Mộ sư đệ, hôm nay được rảnh rồi, không bằng chúng ta đánh một trận. "

Nhưng hắn không muốn so tài cùng nàng.

Kết quả so tài thế nào, trong lòng Mộ Tử Minh biết rõ, hắn cũng không phải thích thụ ngược đãi điên cuồng, cho nên từ lúc mới bắt đầu hắn đã không nghĩ đánh với Tần Hồng Dao.

Tần Hồng Dao là một người bướng bỉnh, quyết định của nàng ngoại trừ sư phụ nàng ra, không người nào có thể thay đổi, Mộ Tử Minh càng không thể.

Cuối cùng Mộ Tử Minh chỉ có thể đáp ứng.

Những người tu tiên chung quanh còn chưa rời đi kích động lên, lập tức quên đi chuyện vừa rồi, chăm chú mà nhìn theo hai người đi đến vùng đất trống, trong đó còn kèm theo vài tiếng cổ nhện hắt xì không ngừng.

Thì ra vừa rồi Mộ San dùng khí hòng để đánh lên uy lực còn chưa lui, rõ ràng cực kỳ khó chịu, những người tu tiên kia vẫn không chịu rời đi, chẳng qua là liên tục lấy tay bịt lại cái mũi đỏ bừng, tiếp tục quan sát cuộc chiến.

Văn Kiều đem giấy cam kết của Mộ San cất kỹ, quay sang Ninh Ngô Châu hé miệng nở nụ cười, lúm đồng tiền hơi lộ ra, vừa ngọt vừa mạnh, vô cùng đáng yêu.

"Mẫn cô nương, người thật lợi hại!" Thịnh Văn Thâm kích động nói, "Ta còn là lần đầu nhìn thấy có người có thể chèn ép Đại tiểu thư kiều căng kia."

Với tư cách là đệ tử trẻ tuổi của Xích Tiêu Tông, Thịnh Văn Thâm và Mộ San cũng biết nhau, thậm chí có thể nói là không đánh không quen biết.

Mộ San không phải người dễ chọc, Thịnh Văn Thâm cũng là thiên chi kiều tử Xích Tiêu Tông, hai người đều được các vị trưởng bối nâng trong lòng bàn tay sủng ái, dễ dàng nhìn đối phương không vừa mắt. Thêm với Mộ San lại là một cô nương, khi hai người xảy ra xung đột, tất cả mọi người sẽ nghiêng về Mộ San, dần dà, Mộ San càng trở nên kiều căng, ngược lại khiến hắn giống như tiểu nhân thích khi dễ nữ tu.

Thịnh Văn Thâm rất không chào đón Mộ San.

Lúc này nhìn thấy Mộ San chịu thiệt, Thịnh Văn Thâm hết sức cao hứng, không uống công hân kéo theo thân thể suy yếu cũng muốn sang đây xem trò hay.

Ninh Ngô Châu vượt đầu tiểu thê tử, cười nói: "A Xúc giỏi quá, vừa rồi bố cục trong chiến đấu vô cùng tốt."

Văn Kiều đầu lông mày khỏe mắt đều toát ra vui vẻ, hiển nhiên được khen mà vui, nàng ôm Văn Thỏ Thỏ, lấy ra một viên linh đan dứt cho nó.

Người tu tiên ở bên cạnh thoáng nhìn một màn này tròng to mắt, sau đó trong lòng bị thương không thôi.

Ngay cả con thỏ ăn cũng là linh đan cực phẩm, đầu năm nay, thật sự là người không bằng thỏ.

Mộ Tử Minh muốn ứng chiến, giao Mộ San cho đệ tử Thanh Vân Tông đỡ.

Chứng kiến bộ dáng thảm hại của Mộ San, đệ tử Thanh Vân Tông đều lo lắng.

Trong lòng bọn họ, Tiểu sư muội Mộ San luôn luôn ngăn nắp xinh đẹp, y phục màu trắng, xinh đẹp hoạt bát, đáng yêu ngây thơ, tuy rằng vênh váo tùy hứng, nhưng có người sủng ái, vì nàng thu dọn cục diện rồi rậm, nàng chỉ cần hoạt bát phóng túng là tốt rồi. Nhưng lúc này nhìn nàng, tóc tai bết nhúm nhúm hai bên gò má, còn dính bùn và không biết mấy thứ gì khác, gương mặt sưng đỏ không chịu nổi, từng mảng tím xanh, khỏe mắt cũng bị rách, mặt thì dính máu, thật sự nhìn không ra bộ dáng xinh đẹp ngày trước.

Nếu không phải tận mắt thấy nàng bị đánh thành như vậy, bọn hắn căn bản sẽ nhận không ra đây là Tiểu sư muội kiều ngạo của bọn hắn.

"Mộ sư muội, người không sao chứ?"

Mộ San không có lên tiếng.

Trong lòng nàng oán hận ngập trời, cho dù muốn chém Văn Kiều thành từng mảnh, rút hồn luyện pháp mà trả thù lại, cũng không dám lộ ra một chút. Nàng đã bị sợ, cái loại sợ hãi này là khắc vào sâu bên trong, ở thời gian ngắn tới, nàng không chỉ không dám làm gì Văn Kiều, thậm chí hận có thể không cần gặp lại nữ nhân đáng sợ này nữa.

Nàng vẫn còn muốn chút mặt mũi, dù sao phụ thân Đạo Diễn Chân Nhân là chủ Thanh Vân Tông, nếu việc này truyền đi, phụ thân bị mất mặt, trong lòng nàng cũng sẽ khó chịu.

Cuối cùng, Mộ San chỉ có thể dè dặt con tức này.

Nhưng mà những ánh mắt của người chung quanh, làm cho nàng như nghẹn ở cổ họng, khó chịu không thôi, hận không thể trực tiếp ngắt đi trốn tránh sự thật. Có thể do lúc trước Văn Kiều này cho nàng viên cực phẩm Hồi Xuân Đan kia hiệu quả quá tốt, thân thể rõ ràng cực kỳ khó chịu, lại còn không có đạt tới trình độ có thể ngắt đi, như vậy treo nửa vơi, thập phần khó chịu.

Thanh Vân Tông đệ tử thấy nàng không lên tiếng, cũng không có cách nhìn mặt mà hiểu ý nghĩ của nàng, liền cũng không hỏi nhiều, tranh thủ thời gian chú ý vào trận đấu.

Những người khác cũng giống nhau.

Tần Hồng Đạo và Mộ Tử Minh chiến đấu vô cùng đặc sắc, bởi vì không phải cuộc chiến sinh tử, hai người thu liễm rất nhiều, chẳng qua khí thế huy hoàng hiển hách vẫn khiến người kinh hãi, trường đao của Tần Hồng Đạo lóe ra ánh sáng băng lạnh, chém vào đâu chỗ đó không một vật sống, làm

người ta không ngừng thụt lui.

Thấy trường đao gác đến bên cổ, Mộ Tử Minh thần sắc tăm tối, nói ra: " Tàn sư tử, người thắng. "

Tàn Hồng Dao chắc một tiếng, thu hồi vũ khí, " Mộ sư đệ, người không dùng hết sức. "

Mộ Tử Minh thần nhiên nói: " Thực lực của Tàn sư tử đã không phải tại hạ có thể bằng, cho dù dùng hết hoàn toàn khí lực, cũng không thắng được Tàn sư tử. "

" Nhưng nếu người muốn, cuộc chiến sẽ không chấm dứt nhanh như vậy. " Tàn Hồng Dao có chút không vui, " Đánh thật không đã ghiền, lần sau hy vọng người xuất ra tất cả bản lĩnh, nếu không ta sẽ không thủ hạ lưu tình nữa. "

Mộ Tử Minh da mặt co rút, căn bản cũng không muốn đánh với nàng, càng không có lần sau.

Nhưng mà trước mặt mọi người, hắn cũng muốn giữ phong độ, chỉ có thể đáp ứng lời hứa quân tử.

Sau đó, Mộ Tử Minh vịn Mộ San bị thương, mang theo đệ tử Thanh Vân Tông chuẩn bị trở về trấn Thương Ngô trị liệu.

" Đợi một chút. " Tàn Hồng Dao gọi hắn lại.

Mộ Tử Minh lông mày hơi nhảy, mỗi lần nghe Tàn Hồng Dao gọi hắn như vậy, trong lòng hắn có một loại dự cảm không tốt, hết sức đau đầu.

Không thể không dừng lại, để tránh mất phong độ Thanh Vân tông tử, hỏi: " Tàn sư tử còn có chuyện gì? "

Tàn Hồng Dao cũng không làm khó dễ hắn, chỉ vào đám người tu tiên bên ngoài nói: " Vừa rồi cái bình mà Mộ sư muội dùng như vũ khí để công kích vật bên trong là cái gì? Có giải được không? "

Theo lời của nàng nói ra, thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng hất xì.

Người tu tiên ở đây vì muốn xem cuộc chiến, cũng là đủ liều, rõ ràng mắt đỏ mũi sưng, vẫn cứng rắn nhìn xuống. Chỉ là một số người tu tiên có tình huống thật sự khó chịu, đánh hất xì đánh tới cuối cùng, đã choáng đầu hoa mắt, tình trạng thật sự không tốt, cho dù bọn hắn đã dùng qua giải độc đan mang theo bên người, cũng không thấy có chút tác dụng nào, có thể thấy được uy lực của thứ đồ trong bình kia.

Mộ Tử Minh nhìn thoáng qua, phát hiện bộ dáng đệ tử Thanh Vân Tông cũng giống như thế, đành phải hỏi Mộ San, " Sư muội, có giải được không? "

" Không có. " Mộ San mơ hồ đáp, " Đây là Sầm sư bá cho ta vật phòng thân, không có giải được, qua một thời gian ngắn sẽ hết thôi. "

Sầm sư bá mà Mộ San nói tới tất cả mọi người đều biết rõ, là Sầm Bách Thảo của Thanh Vân Tông.

Sầm Bách Thảo là Đan Sư cấp Thiên, gần trăm năm nay luôn có ý muốn đột phá đến Đan Sư cấp Vương, hắn thích nhất là giày vò một ít đồ này nọ, nghe nói có rất nhiều đệ tử Thanh Vân Tông đi qua chỗ hắn đều chịu qua ít tội. Sầm Bách Thảo sùng ái nhất tiểu sư đệ đệ Mộ San này, trên người Mộ San có rất nhiều đồ chơi nhỏ phòng thân, cũng là Sầm Bách Thảo cho.

Nhưng Sầm Bách Thảo chỉ cho vật phòng thân, chưa cho giải được tương ứng.

Nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng đám người tu tiên đều phát khở.

Qua một thời gian ngắn là bao lâu?

Tiếp tục hất xì thì vẫn hất xì, không hất xì chỉ cảm thấy cái mũi đã chập choạng tựa như không còn của chính mình, khó thở, chỉ có thể dùng miệng để hô hấp, bộ dáng miệng mở rộng hô hấp, vừa ngu xuẩn vừa bất nhã, chẳng lẽ bọn hắn muốn mang theo bộ dạng ngu xuẩn như thế suốt khoảng thời gian này? Mà tu vi của bọn hắn còn chưa đạt tới giai đoạn có thể nín thở mười ngày nửa tháng không hô hấp.

Bởi vậy có thể thấy được Sầm Bách Thảo luyện chế ra thuốc bột có uy lực cỡ nào.

Người tu tiên ở đây bị tội đều có chút tuyệt vọng, chỉ có thể ở trong lòng tự nhận không may, ai bảo chính bọn hắn chạy đi xem náo nhiệt, cũng không thể thật sự buộc Thanh Vân Tông cho bọn hắn giải độc?

Ngay lúc bọn hắn chán nản, thất vọng chuẩn bị rời đi, Thịnh Vân Thâm lên tiếng: " Ninh công tử, giải độc đan vừa rồi còn nữa không? "

Lập tức, tất cả mọi người đều nhìn về phía Ninh Ngô Châu, tự nhiên cũng nhận ra Ninh Ngô Châu chính là luyện Đan Sư gần đây làm náo động tại trấn Thương Ngô.

Ninh Ngô Châu dung mạo xuất chúng, khí độ tự phụ ung dung, một bộ trường bào màu xanh đơn giản, thần nhiên đứng ở nơi đó, không giống người tu tiên, ngược lại tựa như một quý công tử được nuôi dưỡng ra từ thế gia vọng tộc hào phú nào đó của giới thế tục, khỏe mỗi thoáng mỉm cười, như gió xuân phất qua cành liễu, chất ngọc tự nhiên, chỉ liếc nhìn đã làm cho người ta khó có thể dời ánh mắt.

Mà hắn lại là người tu tiên, cũng không mất đi khí độ tao nhã người tu tiên nên có, trên người hắn có cả hai thứ, hình thành một loại khí chất mâu thuẫn lại

hấp dẫn người.

" Có, gần đây ta vừa vận luyện ra một mớ giải độc đan. " Ninh Ngô Châu nói.

Nghe nói như thế, những người ở đây có tâm tư nhảy bén lập tức tìm tới, " Ninh Đan Sư, ta muốn mua thuốc của ngươi. "

Chỉ cần không phải quá ngu xuẩn, tự nhiên sẽ hiểu rõ ý nói trong lời kia của Thịnh Vân Thâm, nói với mọi người, Ninh Ngô Châu có giải độc đan, có thể giải được độc tính khối hồng, liền nhao nhao ủa tới đây muốn mua.

Người thứ nhất mua được đang muốn đem giải độc đan ăn vào, đột nhiên a một tiếng, kinh ngạc nói: " Là đan cực phẩm. "

Lời này giống như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, lập tức khiến người tu tiên ở hiện trường kích động lên, nhao nhao hướng Ninh Ngô Châu đi qua.

Thịnh Vân Thâm tranh thủ thời gian nói: " Các ngươi chờ đây, từng người từng người đến....."

Đáng tiếc hiện tại thân thể hắn suy yếu, không còn khí lực ngăn đón, cuối cùng vẫn là Tàn Hồng Dao ra mặt, ngăn lại đám người tu tiên kích động, để bọn họ xếp hàng, ai dám thừa dịp làm loạn mờ ám, một đao rút đi qua.

Có Tàn Hồng Dao chắn nhiếp rất nhanh những người tu luyện kia liền tự chủ xếp thành một hàng dài.

Vốn là người tu tiên cần giải độc đan không nhiều như vậy, nhưng mỗi người đều không kiếm được mơ tưởng đến giải độc đan cực phẩm, cho dù hiện tại không dùng được, cũng có thể giữ lại về sau lại dùng. Đan cực phẩm có tiền mà không mua được, thật vất vả hiện tại có người coi tiền như rác cam lòng bán đan cực phẩm, làm sao có thể bỏ lỡ.

Từ trong túi không gian Ninh Ngô Châu lấy ra cái bàn, bày ra hai cái ghế.

Hắn và Văn Kiều ngồi, một người bán linh đan, một người phụ trách thu nguyên tinh, Văn Thò Thò ôm một viên linh đan ngồi xỏm trên bàn, hai con mắt giống như hồng bảo thạch chăm chú nhìn những người tu tiên mua đan, cùng với số nguyên tinh mà bọn hắn đưa tới, thiếu một chút đều không được.

Ninh Ngô Châu bán giải độc đan không đắt, giống với giá đan cực phẩm trên thị trường, không có thừa cơ nâng giá.

Đệ tử Thanh Vân Tông nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm.

Càng làm cho bọn hắn giật mình chính là, Ninh Ngô Châu bán giải độc đan tất cả đều là cực phẩm.

Đây là khái niệm gì?

Tuy nói giải độc đan này chẳng qua là đan cấp Hoàng thấp nhất, nhưng đều là cực phẩm, vậy cũng quá dọa người rồi.

Trên mặt Mộ Tử Minh cũng lộ ra một chút kinh ngạc, nhìn chăm chăm Ninh Ngô Châu trong đám người, mắt sắc hơi tối đi, đỡ Mộ San bị thương lên, thân nhiên nói: " Đòi thôi. "

Đệ tử Thanh Vân Tông nhìn hàng dài kia, lại nhìn Mộ Tử Minh, mang theo cái mũi hồng hồng, lắp bắp nói: " Đại sư huynh, chúng ta cũng muốn đi mua giải độc đan. "

" Đúng vậy, Đại sư huynh, cái mũi thật sự rất khó chịu. "

" Đại sư huynh, không bằng ngươi và Mộ sư muội về trước đi, chúng ta mua được giải độc đan liền trở về. "

Nghe được mấy sư đệ nói, Mộ Tử Minh cũng không thể ngăn đón bọn hắn, nhàn nhạt dặn dò một tiếng, ôm Mộ San rồi đi.

Sau nửa canh giờ, rốt cục mỗi người đều có một viên giải độc đan, những người tu luyện kia thiên ân vạn tạ mà rời đi.

Mặc dù không quen biết, nhưng ấn tượng của bọn hắn về Ninh Ngô Châu cũng càng khắc sâu.

Thiên tài luyện Đan Sư xác thực không ít, nhưng ở cấp Hoàng có thể luyện ra đan cực phẩm cực hiếm, nếu để hắn tiếp tục phát triển, tương lai cấp Huyền, cấp Địa, cấp Thiên đan đan cực phẩm còn có thể ít ư?

Như vậy luyện Đan Sư, chỉ có thể có quan hệ tốt, tuyệt đối không thể đắc tội.

Lại càng không cần phải nói, luyện Đan Sư này còn có quan hệ tốt với Đại sư tỷ Xích Tiêu tông, có Tàn Hồng Dao bảo kê, ai dám có ý xấu lên người hắn?

Đệ tử Thanh Vân Tông là nhóm người đến cuối cùng.

Bọn hắn có chút tâm thần bất định, lo lắng Ninh Ngô Châu bởi vì Mộ San, không chịu bán linh đan cho bọn hắn.

Nào biết Ninh Ngô Châu hỏi một tiếng " Các ngươi đến mua đan? ", sau khi đạt được trả lời khẳng định, không có gì tỏ vẻ, đối xử như nhau mà bán giải

độc đan cho bọn hần.

Sau khi ăn vào giải độc đan, cái mũi rớt cục cũng thông, đệ tử Thanh Vân Tông cảm kích không thôi, nhao nhao tiến lên nói lời cảm ơn: "Ninh Đan Sư, thật sự là rất đa tạ. "

Ninh Ngô Châu khoe môi mỉm cười, âm giọng nói: " Không cần tạ, tuy nói Mộ cô nương không nói đạo lý, các ngươi lại không làm cái gì. "

Đệ tử Thanh Vân Tông cảm động đến muốn khóc, Ninh Đan Sư thật là một người tốt có lòng dạ rộng lượng.

Đệ tử Thanh Vân Tông lập tức nói: "Ninh Đan Sư yên tâm, sư muội của chúng ta đã làm sai trước, sau khi quay về tông môn, chúng ta sẽ nói rõ ràng với các trưởng bối, việc này Mẫn cô nương không sai. "

" Đúng vậy, Ninh Đan Sư yên tâm đi. "

Ninh Ngô Châu vẫn ôn hòa và ấm áp nói: " Như vậy tại hạ đa tạ mấy vị đạo hữu. "

" Không cần không cần, về sau Ninh Đan Sư nếu lại bán linh đan cực phẩm, chúng ta không thiếu được sẽ đến làm phiền. "

Đệ tử Thanh Vân Tông đều cảm kích rời đi.

Tần Hồng Dao cười như không cười nhìn đệ tử Thanh Vân Tông rời đi, không khỏi chắc chắn một tiếng, " Đệ tử Thanh Vân Tông vẫn còn có chút đáng yêu. "

" Đúng, nếu Thanh Vân Tông không có Mộ Tử Minh và Mộ San, bầu không khí sẽ tốt hơn. " Thịnh Vân Thâm phụ họa.

Một người giỏi tính toán, một người vênh vác ngu xuẩn, đều không phải thứ gì tốt.

Sau đó bọn hần nhìn về phía Ninh Ngô Châu, còn có Văn Thỏ Thỏ và Văn Kiêu đang đem nguyên tinh thu vào túi không gian, cảm thấy đôi phu thê này thật sự rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hối hận đã muộn

Trở lại trấn Thương Ngô, Tần Hồng Dao đưa ba người về tòa nhà nhỏ nghỉ ngơi trước, nàng liền đi ra ngoài thu thập linh thảo.

Lần này linh thảo cần thu thập vẫn như cũ không ít, có gần bốn trăm loại, lật khắp toàn bộ trấn Thương Ngô, liên lạc một chút quan hệ, vẫn có mấy loại không thể tìm được.

Mặc dù Trấn Thương Ngô lưng tựa núi Thương Ngô, số lượng linh thảo lưu thông cực lớn, nhưng bởi vì quá xa, vẫn không so được với những thành lớn có khả năng thu thập linh thảo chủng loại phong phú ở Trung Ương đại lục.

Không còn cách nào, Tần Hồng Dao đành phải trở về tìm Ninh Ngô Châu, thương lượng với hần muốn rời đi trấn Thương Ngô trước hay không, đến một thành tu luyện lớn khác tìm xem. Nếu không phải nơi này quá xa Xích Tiêu Tông, Tần Hồng Dao đã nghĩ mang sư đệ về tông môn trước, với thực lực của tông môn, gom đủ những linh thảo này cũng không khó.

Ninh Ngô Châu lật xem những linh thảo nàng đã thu thập, sau đó hần bổ sung thêm.

Kỳ thật đối với Tần Hồng Dao có thể thu được nhiều ít, trong lòng Ninh Ngô Châu đều hiểu rõ. Bởi vì vài ngày trước, hần và Văn Kiêu đã từng đi dạo một vòng cửa hàng linh thảo ở trấn Thương Ngô từ sớm, đối với trấn Thương Ngô có linh thảo gì đều rất rõ ràng.

Phương án trị liệu mà hần đưa ra, cũng là căn cứ vào những linh thảo hiện có trong trấn Thương Ngô đến trị liệu.

Nếu không phải trấn Thương Ngô thực sự không đủ chủng loại linh thảo, hần cũng sẽ không dùng phương pháp phiền toái như vậy áp chế độc cho Thịnh Vân Thâm, cần phân mấy lần trị liệu.

Hai sư tỷ đệ Tần Hồng Dao kinh ngạc nhìn bọn hần, "Các ngươi có?"

Nghĩ đến hôm qua Ninh Ngô Châu bỏ cứu đủ linh chi Thất Diệp Thiết và linh quả Xích Huyết cho bọn hần, Tần Hồng Dao không biết nói cái gì cho phải, luôn cảm thấy toàn thân trên dưới hai người này đều là bí mật.

Linh chi Thất Diệp Thiết và linh quả Xích Huyết mặc dù không coi là linh thảo cấp cao quá hiếm hoi, nhưng có thể muốn lập tức tìm được cũng không dễ

dàng.

Hai người Ninh Ngô Châu tu vi không cao, lại là đến từ Nam Minh xa xôi, thấy thế nào đều không giống như người có thể có được linh thảo đắt giá như vậy.

Ninh Ngô Châu mỉm cười, "Chúng ta mới từ núi Thương Ngô luyện trở về, những cái này là thu hoạch được tại núi Thương Ngô."

Kỳ thật đều là dùng Bích Linh Đan đổi với yêu thú núi Thương Ngô.

Tại núi Thương Ngô hơn hai tháng, bọn hắn và yêu thú trao đổi không ít linh thảo, giống hoa Xích Tinh, linh chi Thất Diệp Thiết và linh quả Xích Huyết những linh dược tương đối trân quý thừa thối, vẫn là nhện Bạch Phúc Lang đi đoạt trở về. Nhện Bạch Phúc Lang sức chiến đấu mặc dù chẳng ra sao cả, một thân độc lại hết sức lợi hại, rất nhiều yêu thú đều bị nó hạ độc, đoạt gốc linh thảo cực kỳ thuận tiện.

Những linh thảo này mặc dù trân quý hiếm có, bất quá trong không gian bọn hắn có rất nhiều, đây đều là Văn Kiều thúc đẩy sinh trưởng. Mỗi lần chỉ cần thu thập được linh thảo hiếm có, Văn Kiều liền thúc đẩy sinh trưởng trước, thu thập được không ít hạt giống, ngoại trừ lưu lại vài cọng trồng trong ruộng linh thảo, những cái khác lúc cần sẽ vung một ít hạt giống trong linh điền, trực tiếp thúc đẩy sinh trưởng là được.

Tần Hồng Dao sư tỷ đệ không biết nội tình bên trong, bất quá bọn hắn vẫn hết sức cảm động, cũng không nguyện ý lấy không của bọn họ, nói rõ sẽ mua với giá cao hơn giá thị trường ba phần.

Chờ có thể hoàn toàn áp chế lại độc trong người Thịnh Vân Thâm sau bọn hắn sẽ còn có hậu lễ đáp tạ khác.

Tiếp đó Thịnh Vân Thâm tiếp tục ngâm thuốc tắm.

Lần này thời gian ngâm thuốc tắm tương đối lâu, cần hai mươi canh giờ, sau khi giao phó tốt những gì cần chú ý Ninh Ngô Châu và Văn Kiều không ở lại trông coi, dự định đi xử lý một chút chuyện cá nhân trước.

Trải qua trận chiến buổi trưa, Tần Hồng Dao đương nhiên không cần lo lắng an nguy của bọn họ, lúc này không có cứng rắn muốn bọn họ lưu lại.

** **

Ninh Ngô Châu và Văn Kiều trở lại khách sạn ở ngõ nhỏ Hồ Liễu.

Ngoại trừ Tiềm Thú ẩn ở một nơi bí mật gần đó thăm dò tin tức, nhóm Tiềm lân vệ đều an phận ở trong khách sạn, cũng may mắn lúc trước đoàn người Mộ San chấp nhất tìm Văn Kiều trả thù, bọn hắn mới không đối đầu cùng nhóm Tiềm lân vệ.

"Công tử, phu nhân, các người đã trở về."

Tiềm lân vệ thấy bọn họ bình an vô sự trở về, đều hết sức kích động.

Biết Ninh Ngô Châu trở về Tiềm Thú cũng hiện thân, báo cáo với Ninh Ngô Châu tin tức trong trấn Thương Ngô.

Trải qua chuyện hôm nay, trấn Thương Ngô trong không có người còn dám gây sự với Văn Kiều và Ninh Ngô Châu, ấn tượng đối hai người cũng xảy ra thay đổi ngất trời. Không chỉ có bởi vì Văn Kiều hung tàn đến nỗi ngay cả tiểu sư muội Thanh Vân Tông đều ăn thiệt thòi lớn trong tay nàng, cũng bởi vì có Tần Hồng Dao nói rõ phải che chở bọn hắn, và thuật luyện đan tinh xảo của Ninh Ngô Châu.

Có thể nói, bây giờ trấn Thương Ngô đối Ninh Ngô Châu ấn tượng phi thường tốt, bởi vì giải độc đan cực phẩm.

Ít có luyện Đan sư hào phóng giống hắn như vậy, không đem cực phẩm linh đan coi ra gì, chỉ cần có người mua, hắn liền trực tiếp bán, không chút nào tiết kiệm.

Hào phóng còn lợi hại luyện Đan sư, tự nhiên được người hoan nghênh, ngay cả dư luận cũng khuynh hướng hai người, ngược lại là thanh danh của Mộ San bại hoại đến triệt để, nếu không phải những người này không dám chọc vào Thanh Vân Tông, chỉ sợ việc này đã sớm truyền đến các địa phương khác.

Những này đều không ngoài dự kiến của Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu để nhóm Tiềm lân vệ lui xuống, chỉ lưu lại Tiềm Thú, căn dặn hắn một hồi, lại cho hắn mấy cái túi không gian, để hắn xuống dưới an bài.

Văn Kiều an tĩnh ngồi ở một bên, chờ Tiềm Thú rời đi mới mở miệng nói: "Ngô Châu, chàng để nhóm Tiềm lân vệ đi Thiên Đan Cốc trước, là dự định sẽ đi chỗ đó sao?"

Thiên Đan Cốc là địa bàn của đan minh, mỗi một năm Hội Đan Năm Thành đều sẽ tổ chức tại Thiên Đan Cốc.

Ninh Ngô Châu ừm một tiếng, nói ra: "Thiên Đan Cốc cách trấn Thương Ngô không xa, nơi đó là nơi tổ chức Hội Đan Năm Thành, bình thường cũng là một đan phường khá lớn, tụ tập đầy đủ không ít linh đan và dược thảo ở Thánh Vũ đại lục, Tần cô nương hắn cũng sẽ đi chỗ ấy."

Sau khi Văn Kiều nghe xong, khẽ gật đầu, cũng không hỏi hắn làm sao biết dự định của Tần Hồng Dao.

Một chút sau đó, Tiềm lân vệ tiến đến bẩm báo, Vương Tu Viễn đến đây.

Ninh Ngô Châu chau mày, để cho người ta mời Vương Tu Viễn tiến vào.

Lúc Vương Tu Viễn đi vào, nhìn thấy hai người Ninh Ngô Châu, mặc dù trong lòng có chút xấu hổ, nhưng trên mặt lại không lộ ra mảy may, một mặt vui sướng chúc mừng hai người.

Ninh Ngô Châu mỉm cười nói: "Không biết chúc mừng này từ đâu tới."

Văn Kiều ôm Văn thỏ thỏ yên lặng nhìn hấn, cặp mắt đen trong suốt phản chiếu khuôn mặt của người đối diện, giống như không gì có thể che giấu được.

Vương Tu Viễn da mặt cứng đờ, không khỏi nhớ tới hôm qua lúc đoàn người Mộ San xông vào khách sạn Hồ An tìm hai người Ninh Ngô Châu gây phiền phức, hấn không đếm xỉa đến mà bỏ đi. Lúc ấy hấn xác thực quyết định từ bỏ Ninh Ngô Châu, với lại hấn thấy, nhóm người Ninh Ngô Châu đắc tội Mộ San Thanh Vân Tông, căn bản liền không có khả năng xoay người.

Người thông minh sẽ không đem mình đặt vào trong nguy hiểm, lại càng không cần phải nói Vương gia căn bản đắc tội không nổi Thanh Vân Tông.

Không cần thiết vì một luyện Đan sư không biết tương lai có bao lớn thành tựu mà đắc tội Thanh Vân Tông.

Nào biết được sự tình lại chuyển hướng, Ninh Ngô Châu vậy mà nhận biết Đại sư tỷ Xích Tiêu Tông, Tàn Hồng Đào.

Tàn Hồng Đào ghét ác như thù, không thích nhất người giống như Mộ San lật ngược phải trái, lấy mạnh hiếp yếu, nàng sẽ ngăn trở Mộ San, che chở hai người Ninh Ngô Châu, hoàn toàn không gì bất ngờ. Lại càng không cần phải nói Ninh Ngô Châu bị nàng mời đi chữa bệnh vì Thịnh Vân Thâm, Tàn Hồng Đào càng không cho phép Mộ San ức hiếp bọn họ.

Về sau sự tình cũng không ngoài dự đoán, có Tàn Hồng Đào che chở, phu thê Ninh Ngô Châu không chỉ không có việc gì, ngược lại còn khiến Mộ San mất mặt mũi.

Kỳ thật ước chiến hôm nay, Vương Tu Viễn cũng đi xem.

Khi thấy Văn Kiều hung tàn đè ép Mộ San đánh, Vương Tu Viễn đơn giản không thể tin được, rõ ràng tiểu cô nương nhìn yêu kiều nhu nhược như vậy, từng quyền đánh lên người đều thấm đến thịt, so với thể tu càng đáng sợ.

Cũng không biết nắm tay nhỏ trắng trẻo mịn màng kia, nơi nào có uy lực lớn như vậy.

Xem hết Văn Kiều đánh người, về sau lại nhìn thấy Ninh Ngô Châu tại chỗ bán cực phẩm giải độc đan, nói thực ra, Vương Tu Viễn hối hận.

Sớm biết hai người sẽ không có việc gì, hấn nhất định sẽ không lựa chọn bo bo giữ mình, mà là tận tâm tận lực giúp bọn họ, có loại giao tình trong hoạn nạn này, tương lai còn sợ Ninh Ngô Châu không tuyển chọn Vương gia sao?

Đáng tiếc thế gian không có bán thuốc hối hận, trong lòng Vương Tu Viễn lại hối hận cũng không làm được chuyện gì, chỉ có thể tiếp tục kiên trì, nhìn xem có thể hay không chữa trị mối quan hệ một chút.

"Lúc này rồi đi trấn Thương Ngô, có lẽ là về Thanh Vân Tông."

Ninh Ngô Châu phản ứng rất bình thản, nhàn nhạt ừm một tiếng.

"Không biết sắp tới Ninh công tử có an bài gì?"

Ninh Ngô Châu nói: "Trước xem tình huống của Thịnh công tử bên kia thế nào, ta đã được Tàn cô nương nhờ vả, tự nhiên muốn hết sức trợ giúp Thịnh công tử mới được."

Bởi vì Mộ San gây một màn này, bây giờ chuyện Thịnh Vân Thâm trúng độc đã truyền ra, Tàn Hồng Đào dứt khoát cũng không còn giấu diếm, chỉ cần người có lòng tra một chút hành động mấy ngày này của nàng tại trấn Thương Ngô, liền có thể biết chuyện Thịnh Vân Thâm trúng độc, không cần phải dấu diếm.

Như thế cũng khiến những người khác biết, Ninh Ngô Châu đang giúp Thịnh Vân Thâm trị liệu, là ân nhân Tàn Hồng Đào nàng, người nào muốn động bọn họ, phải cân nhắc một chút mình có thực lực kia hay không.

Vương Tu Viễn ánh mắt chớp lên, lo lắng hỏi: "Không biết Thịnh công tử bây giờ thế nào?"

Ninh Ngô Châu thân nhiên nói: "Tạm thời áp chế lại độc, muốn hoàn toàn giải độc, chỉ sợ ta cũng bất lực."

Nghe đến đó, Vương Tu Viễn thật cũng không hoài nghi hấn.

Tàn Hồng Đào đều đã tìm đến hai Đan sư cấp Huyền trong trấn Thương Ngô đều vô dụng, Ninh Ngô Châu chỉ là một Đan sư cấp Hoàng càng không có khả năng chữa khỏi, coi như hấn có thể luyện ra cực phẩm linh đan, nhưng này cũng là cấp thấp linh đan.

Vương Tu Viễn mặc dù muốn cùng Ninh Ngô Châu chữa trị quan hệ, nhưng bộ dáng Ninh Ngô Châu từ đầu đến cuối không mặn không nhạt, để hắn có cảm giác không có chỗ xuống tay. Nhưng Vương Tu Viễn thật ra là người vô cùng biết luồn cúi, tính cách hòa hợp, làm việc chu toàn, nhưng không biết tại sao trước mặt Ninh Ngô Châu, không thi triển ra được thủ đoạn.

Từ đó cũng có thể nhìn ra, Ninh Ngô Châu kỳ thật đã biết quyết định lúc ấy của hắn, chỉ là hắn không nói rõ thôi.

Cái này khiến Vương Tu Viễn lần nữa hối hận không thôi.

Lại nói một lát, Vương Tu Viễn rút cuộc thức thời đứng dậy rời đi.

Lại không rời đi, chẳng lẽ để cho người ta đuổi đi sao? Mặc dù Ninh Ngô Châu vẫn là bộ dáng ảm áp hiền lành, nhưng Vương Tu Viễn vẫn có thể cảm giác hắn ở ngoài sáng trong ngấm đuối người.

Gặp hắn cuối cùng cũng đi, Văn Kiều ôm Văn thỏ thỏ nhẹ nhàng thờ ra, chân mày vốn nhăn lại cũng buông lỏng.

"A Xúc không thích hắn?" Ninh Ngô Châu mỉm cười hỏi.

Văn Kiều lạnh nhạt mà nói: "Không thích, rất phiền! Mượn gió bẻ măng, không trượng nghĩa!"

Mặc dù nàng cũng hiểu rõ Vương Tu Viễn lựa chọn, nhưng nếu đã làm lựa chọn, thì sao còn đến cửa tỏ ra muốn tu bổ quan hệ? Không bằng lẫn nhau nhẹ tựa mây khói, làm người dung không tốt sao?

Vừa nghĩ bo bo giữ mình, lại muốn chỗ tốt, thế gian làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Ninh Ngô Châu buồn cười nhìn trên mặt tiểu thê từ tỏ vẻ phiền chán, đây là lần đầu tiên A Xúc biểu hiện ra không thích một người như thế tươi sáng, để hắn có chút mới mẻ.

Đương nhiên, phát hiện A Xúc chán ghét nam nhân khác, cũng khiến hắn càng cao hứng.

"Vậy sau này liền không cùng hắn qua lại." Ninh Ngô Châu ôn nhu nói.

Văn Kiều ừm một tiếng, sắc mặt hơi hòa hoãn, ăn một viên cực phẩm linh đan, lại cho ăn Văn thỏ thỏ một viên, tâm tình rốt cuộc thông thuận.

Hai mươi canh giờ sau Ninh Ngô Châu và Văn Kiều tới cửa lần nữa.

Bởi vì Ninh Ngô Châu chưa đến, Thịnh Vân Thâm vẫn ngoan ngoãn ngâm mình ở trong bồn tắm, nước trong bồn tắm vẫn đen nhánh như cũ, phát ra mùi tanh hôi khó ngửi. Mà trong bồn tắm, mụn mủ trên mặt Thịnh Vân Thâm đã biến mất hơn phân nửa, vết tích so lúc trước ít hơn rất nhiều.

Không có những mụn mủ dữ tợn kinh khủng kia, mặt mày Thịnh Vân Thâm cũng để người thấy được rõ ràng, là một thiếu niên tuấn lãng, nụ cười tỏa sáng, rất dễ khiến lòng người sinh hảo cảm.

Sư tỷ đệ Tàn Hồng Đào hai mắt lom lom nhìn Ninh Ngô Châu.

Ninh Ngô Châu kiểm tra cho Thịnh Vân Thâm xong cười nói: "Không tệ, dư độc đã giảm năm phần, có thể áp chế hai tháng, lại trị liệu thêm một lần, đem độc áp chế đến còn ba phần, trong vòng sáu tháng đều không cần lo lắng. Sáu tháng sau, nếu vẫn không tìm được giải được, độc tính sẽ tái phát lần nữa."

Kết quả của việc tái phát, chính là bộ dáng ác quỷ lúc trước.

Nghĩ đến thống khổ lúc độc phát, dù Thịnh Vân Thâm là một nam nhân ý chí kiên cường, thân thể cũng có chút sợ hãi run run.

Tàn Hồng Đào nghĩ nghĩ, hỏi: "Ninh công tử, nếu lần sau độc phát, muốn áp chế độc tính có phải hay không so lần này càng khó?"

"Đúng vậy, tốt nhất mau chóng dùng Nhị Chuyển Huyền Âm Đan, đem độc giải là cách tốt nhất." Ninh Ngô Châu nghiêm mặt nói.

Tàn Hồng Đào hé miệng, trầm mặt gật đầu, "Như thế, liền phiền phức Ninh công tử viết một phần vật liệu cần thiết của Nhị Chuyển Huyền Âm Đan cho ta, ta để cho người đưa tin về sư môn chuẩn bị đi tìm trước tốt hơn."

Ninh Ngô Châu tất nhiên là đáp ứng.

Hắn mang tới giấy bút, lần nữa múa bút, viết xuống Nhị Chuyển Huyền Âm Đan phương thuốc, đưa cho Tàn Hồng Đào.

Tàn Hồng Đào vốn cho là thấy được vật liệu luyện chế Nhị Chuyển Huyền Âm Đan thôi, không nghĩ tới lại là Nhị Chuyển Huyền Âm Đan phương thuốc, không khỏi có chút sửng sò.

"Ninh công tử, đây là..."

"Đây là Nhị Chuyển Huyền Âm Đan phương thuốc." Ninh Ngô Châu mỉm cười nói, "Lần này đa tạ Tàn cô nương chiếu cố hai phu thê ta, phương thuốc này liền tặng cho các người."

Luyện Đan sư đều cực kỳ coi trọng phương thuốc, sẽ rất ít khi truyền ra ngoài, bên ngoài lưu truyền một chút phương thuốc, đều là phương thuốc tương đối bình thường, không có giá trị gì. Nhị Chuyển Huyền Âm Đan này Tàn Hồng Đào cũng chưa nghe qua, liền biết là phương thuốc trân quý Ninh Ngô Châu cất giữ, nào biết đối phương vậy mà trực tiếp đưa bọn hắn.

Lấy thể lực Xích Tiêu Tông, tự nhiên cũng có không ít phương thuốc, thường có vài thể lực vì muốn lấy lòng Xích Tiêu Tông, đưa qua không ít phương thuốc. Nhưng Ninh Ngô Châu khác với những người muốn lấy lòng Xích Tiêu Tông, kỳ thật nàng cũng không có giúp bọn họ gì nhiều, mặc dù tính tình nàng sáng sủa, nhưng cũng không phải ngốc, những ngày này tiếp xúc, làm sao không nhìn ra Ninh Ngô Châu là hạng người gì.

Hắn lòng có đảm đương, chỉ sợ lúc ấy coi như nàng không xuất hiện, Ninh Ngô Châu cũng có bản lĩnh hóa giải ân oán với Mộ San.

Trước giờ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì khó, bỏ đá xuống giếng dễ dàng, hành động của Ninh Ngô Châu lần này để Tàn Hồng Đào tăng gấp bội hảo cảm.

Tàn Hồng Đào trình trọng nói: "Ninh công tử, Mẫn cô nương, về sau các người chính là ân nhân của Tàn Hồng Đào ta, tương lai các người có gì phiền phức cứ việc tìm ta, chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa, ta Tàn Hồng Đào tuyệt không hai lời."

Thịnh Vân Thâm một mặt nhiệt huyết mà nói: "Còn có ta, các người đã cứu tính mệnh của ta, sau này mạng của ta sẽ là của các người, tùy thời chờ đợi sai khiến."

Tàn Hồng Đào nghe được mặt đen lại, cười mắng một tiếng "Nói hươu nói vượn cái gì".

Thịnh Vân Thâm cười hắc hắc, gãi đầu một cái, "Ta không biết nói chuyện, các người chớ để ý a."

Ninh Ngô Châu cũng cười cười, "Hai vị nói quá lời, không nhận nổi như thế."

Tiếp đó Tàn Hồng Đào cẩn thận nhìn Nhị Chuyển Huyền Âm Đan phương thuốc, hỏi: "Ninh công tử, người nói linh dược sinh tại U Minh nơi, chính là ngàn năm Thực Tâm Thảo này?"

"Đúng thế." Ninh Ngô Châu nói, "Ngàn năm Thực Tâm Thảo sinh trên xương cốt mục nát, nếu lấy xương cốt mục nát, ngàn năm Thực Tâm Thảo có thể bào mòn xương tủy, cực kỳ bá đạo, nếu tiếp xúc nó, nhất định phải đề phòng thật tốt."

Tàn Hồng Đào và Thịnh Vân Thâm đều hít khí, "Thực Tâm Thảo độc mạnh như thế, như vậy độc tương khắc chẳng phải còn lợi hại hơn?"

Nghĩ đến lần này Thịnh Vân Thâm bị trúng độc chính là một loại độc đến từ U Minh, Tàn Hồng Đào liền hết sức tức giận, càng căm hận người sử dụng kịch độc như thế.

Tốt nhất đừng để nàng bắt được người kia, nếu không nhất định sẽ không để hắn tốt hơn.

Nói xong những điều này, Tàn Hồng Đào nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi: "Không biết kế tiếp Ninh công tử và Mẫn cô nương có kế hoạch gì?"

Ninh Ngô Châu nói: "Nghe nói đan minh tại Thiên Đan Cốc tổ chức đan hội, phu thê chúng ta hai người muốn đi xem náo nhiệt."

Tàn Hồng Đào trên mặt lộ ra ý cười, "Ta và sư đệ lúc trước cũng thương lượng đi Thiên Đan Cốc nhìn xem có vật liệu Nhị Chuyển Huyền Âm Đan hay không, vừa vận linh thảo cho lần trị liệu cuối cùng cũng có thể đến đó thu thập. Đã như vậy, vậy liền cùng xuất phát, trên đường có người làm bạn cũng tốt."

Ninh Ngô Châu đương nhiên sẽ không cự tuyệt, có Tàn Hồng Đào bực này cao thủ hộ tống, trên đường cũng an toàn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Mặc cho sờ mặc cho vò

Hôm sau, bọn hắn xuất phát tiến đến Thiên Đan Cốc.

Đoàn người Tiềm Thú đã rời đi trước bọn hắn một bước.

Trải qua chuyện Mộ San, Ninh Ngô Châu liền có an bài mới cho Tiềm lân vệ. Hắn dự định bồi dưỡng Tiềm lân vệ thành một đội kị binh, âm thầm phát

triển tại Trung Ương đại lục, vào thời khắc mấu chốt dùng làm át chủ bài.

Như thế, liền không để Tiềm lân vệ đi theo bên cạnh bọn họ, để Tiềm lân vệ rời đi tự do phát triển.

Tiềm Thú cũng bị hấn phải đi ra, Ninh Ngô Châu đem hơn phân nửa tài nguyên của bọn họ đều cung cấp cho Tiềm lân vệ, để Tiềm Thú dẫn đầu Tiềm lân vệ ẩn núp tại Trung Ương đại lục, âm thầm phát triển.

Sau khi rời đi trấn Thương Ngô, Tần Hồng Dao ném ra ngoài một cái phi hành khí.

Phi hành khí là linh khí cấp Địa, nhìn xem giống một chiếc thuyền con, ở giữa không trung nhanh chóng phóng đại, toàn thân có màu trắng bạc, đường cong trơn láng ưu mỹ, tinh xảo là lướt, là kiểu dáng mà nữ tu tiên ưa thích, nhìn xem không quá giống đồ vật Tần Hồng Dao sẽ dùng.

"Sur tỷ, phi hành khí này thật xinh đẹp, không giống như đồ người sẽ dùng, ở đâu ra vậy?" Thịnh Vân Thâm nhiều hứng thú hỏi.

Tần Hồng Dao hết sức lưu manh nói: "Lúc rời đi tông môn, Phó trưởng lão tặng ta."

Thịnh Vân Thâm kêu lên ai da, mặt lộ vẻ không công bằng, "Vì sao Phó trưởng lão đưa phi hành khí cho tỷ? Sao không đưa ta? Quá bất công, trở về ta muốn tìm Phó trưởng lão nói một chút!"

"Tìm đi tìm đi, chỉ cần người có thể đưa hấn một loại vật liệu luyện khí cấp Thiên, đừng nói phi hành khí cấp Địa, phi hành khí cấp Thiên Phó trưởng lão cũng sẽ giúp người luyện."

Thịnh Vân Thâm lập tức im bất.

Cũng chỉ có Tần Hồng Dao có năng lực như vậy, vật liệu luyện khí cấp Thiên nói tặng người liền tặng người.

Bởi vì Tần Hồng Dao là người không chịu ngồi yên, trong lòng nàng cho rằng bế quan tu hành là vô ích, không hề giống với những người tu tiên khác, động một chút lại bế quan tu luyện. Nàng thường xuyên đi ra ngoài lịch luyện, xông vào các loại hiểm cảnh, mặc dù quá trình vạn phần mạo hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất lớn, thường thường có thể tìm tới rất nhiều tài nguyên phẩm chất không tệ.

Nàng lại là một người hào phóng, túi tiền lỏng lẻo, đồ vật không cần đến sẽ tiện tay đưa cho người cần, không cầu hỏi báo gì, cũng sẽ không bởi vì quý giá liền giấu diếm, như thế cũng khiến Tần Hồng Dao trở thành người được hoan nghênh nhất trong tông môn, mặc kệ là trưởng bối vẫn là các sư đệ sư muội, ít có ai không thích nàng.

So với những vật ngoài thân này, Tần Hồng Dao càng muốn tự thân ma luyện, cho rằng chỉ có mình đủ mạnh mẽ, có những đồ vật phụ trợ hay không đều không gấp.

Một người một đao, Tần Hồng Dao liền như thế xông xáo đại lục, hết sức tiêu sái, là tấm gương của rất nhiều nữ tu tiên.

Tiếp đó Tần Hồng Dao đưa tay ra dấu mời Ninh Ngô Châu và Văn Kiều, rồi lấy tay xách cổ áo Thịnh Vân Thâm, đơn giản thô bạo nâng hấn lên.

Hai người Văn Kiều và Ninh Ngô Châu cũng đi lên phi hành khí.

Thịnh Vân Thâm bị xách lên phi hành khí nhịn không được phàn nàn, "Sur tỷ, về sau đừng như vậy, tốt xấu gì ta cũng là một đại nam nhân."

Bởi vì do trúng độc, bây giờ Thịnh Vân Thâm không thể tùy tiện điều động linh lực trong cơ thể, càng không có sức chiến đấu, chỉ có thể như một phế vật bị người bảo hộ. Điều này khiến hấn hết sức uể oải, nhưng đến cùng không dám lấy thân thể mình nói đùa, trước phi hành khí đều chỉ có thể tùy sư tỷ xách hấn như xách gà kéo lên.

"Biết, người là đại nam nhân thân trúng cự độc." Tần Hồng Dao thuận miệng đáp một tiếng, xoay qua Ninh Ngô Châu nói, "Ninh công tử, Mẫn cô nương, lấy tốc độ của phi hành khí, chừng mười ngày liền có thể đến Thiên Đan Cốc. Phi hành khí có mười gian phòng, các người tùy ý chọn một căn nghỉ ngơi, chờ đến Thiên Đan Cốc, ta sẽ gọi các người."

Ninh Ngô Châu không có khách khí với nàng, nói một tiếng cảm ơn, liền cùng Văn Kiều tìm một gian phòng nghỉ ngơi.

Gian phòng coi như lớn, đại khái là dùng kỹ thuật không gian, Văn Kiều lần thứ nhất tiếp xúc loại này phi hành khí, hết sức tò mò với nó, đem Văn thỏ thỏ dạo một vòng trong phòng, nói với Ninh Ngô Châu: "Ninh ca ca, phi hành khí này coi như không tệ, nhanh hơn thú tạt phong nhiều, Văn thỏ thỏ, người nói có đúng không?"

Một tiếng "Ninh ca ca" này cực kỳ ngọt, ngọt giống mật nguyệt ong vậy.

Văn thỏ thỏ phát ra âm thanh mài răng phụ họa.

Một người một thỏ cứ như vậy mở to mắt to, nhìn "Ninh ca ca" của bọn hấn.

Ninh Ngô Châu bị một người một thú dễ thương như thế nhìn, cho dù tâm chí kiên định, cũng không nhịn được có chút dao động.

Hấn lắc đầu bật cười, kéo tiểu cô nương tới, xoa bóp khuôn mặt mềm mềm của nàng, âm giọng nói: "Chờ thu thập đầy đủ vật liệu luyện khí, ta liền luyện

chế một chiếc phi hành khí cho nàng, được chứ?"

"Tạ ơn Ninh ca ca, Ninh ca ca thật tốt." Văn Kiều vô cùng cao hứng nói, bỏ nhào vào trong lòng hắn ôm lấy hắn.

Văn tho thỏ cũng nhảy đến trên bả vai hắn, dùng thân lông xù của mình cọ hắn.

Ninh Ngô Châu trong ngực ôm một cái manh vật, trên bờ vai nằm một cái manh vật, bị hai cái manh vật làm cho dở khóc dở cười, lại có chút ấm áp, nhin không được cũng đưa tay ôm lấy tiểu cô nương trong lòng, ôm một hồi lâu mới buông tay.

Tiếp đó Ninh Ngô Châu ở chung quanh bày ra mấy tầng cấm chế, hai phu thê mang theo Văn tho thỏ cùng nhau tiến vào không gian.

Linh thảo trong không gian một mảnh xanh um tươi tốt, tinh thần phấn chấn, đây leo Thạch Kim Mãng vây một vòng xung quanh viên không gian, nhánh dây leo màu thạch kim thô to thấp thoáng bên dưới tàn lá, trắng kiêu hãnh lực, giống như thân của măng xà, có thể tưởng tượng được độ cứng cáp của nó.

Văn Kiều biến thành mầm non nhỏ, cắm rễ trong linh điền, bắt đầu tu luyện cũng thúc đẩy linh thảo trong linh điền sinh trưởng.

Ninh Ngô Châu nhìn thoáng qua một mầm một cỏ kia, và những linh thảo không gió mà bay trong linh điền, mỉm cười, từ trong túi không gian lấy ra một đan lò cổ xưa, dùng linh lực kích hoạt vài tờ phù lục ném xuống đan lò.

Phù lục bốc cháy, phát ra phù lửa yếu ớt.

Ninh Ngô Châu chuyển động đan lò thêm lửa, thẳng đến khi độ lửa đến không sai biệt lắm, liền bỏ một phần linh thảo vào đan lò, bắt đầu chuyên tâm luyện đan.

Tốc độ luyện đan của hắn cực nhanh, Hoàng đan cấp thấp, chỉ mới một khắc đồng hồ liền được một lò, mỗi lò đều là đầy mười viên, viên viên cực phẩm.

Bất quá Ninh Ngô Châu vẫn thấy tốc độ này quá chậm, lại lấy ra một cái lò đan, hai cái đan lò đồng thời luyện đan.

Lúc Văn Kiều thanh tỉnh từ trong tu luyện, thấy được phù quân nhà nàng đồng thời tiến hành luyện đan với hai đan lò, mà mỗi đan lò lại luyện khác biệt linh đan, nhin không được sinh lòng kính phục.

Mặc dù nàng không hiểu chuyện luyện đan, nhưng cũng nghe được một chút, bản lãnh một lần làm hai này đúng là chưa từng nghe thấy.

Nếu như không phải linh lực trong cơ thể chống đỡ không được, nàng cảm thấy đoán chừng Ninh Ngô Châu còn có thể luyện thêm mấy lò cùng một lúc.

Như thế, số lượng linh đan một ngày luyện được cũng là hết sức kinh người.

Đem số Hoàng đan đã tiêu hao hết bỏ sung đến không sai biệt lắm, Ninh Ngô Châu lại bắt đầu luyện Huyền đan.

Thời gian mười ngày thoáng một cái đã qua.

Tần Hồng Đào tới gõ cửa, lúc cửa mở ra, ngửi được mùi thuốc phiêu tán trong không khí, lại nhìn Ninh Ngô Châu, quanh thân một mùi thuốc nồng nặc quanh quần, giống như cả người đều thăng hoa mấy phần, liền biết mấy ngày nay hắn đều tại luyện đan.

Tinh thần của hai người hết sức dồi dào, chào hỏi với Tần Hồng Đào.

Tần Hồng Đào nhìn hai người một chút, cười nói: "Ninh công tử, Mẫn cô nương, đã sắp đến Thiên Đan Cốc."

Hai người đa tạ nàng nhắc nhở, cùng đi ra gian phòng, đến phía trước mũi phi hành khí, Thịnh Vân Thâm ngồi ở chỗ đó, nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Gặp hai người đi ra, Thịnh Vân Thâm cao hứng nói: "Ninh công tử, Mẫn cô nương, nhanh đến Thiên Đan Cốc, các ngươi là lần đầu tiên đến Thiên Đan Cốc đúng không?"

Ninh Ngô Châu lại cười nói: "Đúng là lần đầu tiên tới, sau khi chúng ta rời đi Nam Minh là đến núi Thương Ngô trước, đều không quen thuộc rất nhiều địa phương ở Trung Ương đại lục."

Văn Kiều liếc nhìn phù quân nhà nàng, nói đến thật đúng y như thật, kém chút ngay cả nàng đều cho là bọn họ thật ra là đến từ Nam Minh.

Đối với chuyện Ninh Ngô Châu giấu diếm lai lịch của bọn họ, nhiều ít Văn Kiều cũng có chút hiểu dụng ý của hắn.

Đông Lăng vắng vẻ, thiên địa linh lực mỏng manh, thực lực của đa số người tu tiên Đông Lăng đều không cao, nếu là bọn họ ở bên ngoài vô ý trêu chọc người tu tiên lợi hại gì, giận chó đánh mèo đến Đông Lăng, bằng thực lực của người tu luyện Đông Lăng, căn bản ngăn cản không nổi.

Khi thực lực của bọn họ chưa cường đại đến có thể nhìn ra hết thầy âm mưu quỷ kế, bọn hắn sẽ không đặt Đông Lăng trước mắt người tu tiên ở Trung

Uống đại lục.

Phi hành khí dừng lại cách Thiên Đan Cốc mười dặm.

Tần Hồng Dao vẫn như cũ xách theo Thịnh Vân Thâm nhảy xuống phi hành khí, tiếp theo là Ninh Ngộ Châu và Văn Kiều, Văn tho thả bình tĩnh nằm trên vai tỷ tử nó, vụng trộm điều động gió chung quanh, nhẹ nhàng nâng hai người, để hai người đáp xuống đất với tư thế cực kỳ nhẹ nhàng đẹp mắt.

Tần Hồng Dao tựa như cảm giác được, quay đầu nhìn thoáng qua thỏ con nhìn có vẻ yếu đuối trên vai Văn Kiều, không khỏi bật cười, nói: "Ngược lại là vật nhỏ tốt."

Văn Kiều sờ sờ lông Văn tho thỏ, hai đầu lông mày trong trẻo lạnh lùng trở nên dịu dàng hơn.

Sau khi thu lại phi hành khí, bốn người hướng đến Thiên Đan Cốc.

Chung quanh có rất nhiều phi hành khí, đều là người tu tiên và luyện Đan sư giống như bọn họ đến đây tham gia Hội Đan Năm Thành, sau khi bọn hắn đi xuống từ phi hành khí, cũng dần dập tiến đến Thiên Đan Cốc.

Theo Hội Đan Năm Thành đến, người tu tiên các nơi ở Thánh Vũ đại lục dần dập đuổi tới Thiên Đan Cốc, đại đa số bọn hắn là ôm ấp mục đích mà đến: Thứ nhất là xem đan hội, thứ hai là đến vì linh đan của các luyện Đan sư luyện chế trong đan hội; thứ ba là nếu có thể giao hảo với lợi hại luyện Đan sư nào đó, tương lai muốn tìm người luyện đan cũng có một đường..

Có thể nói, Hội Đan Năm Thành trước giờ được Thánh Vũ đại lục hết sức coi trọng.

Ở lối vào Thiên Đan Cốc có thể nhìn thấy một khối đá lớn cao gần mười trượng, trên đá lớn là ba chữ to rồng bay phượng múa: Thiên Đan Cốc.

Bên cạnh khối đá lớn có người tu tiên tuần tra, còn có người thu phí vào cốc.

Mỗi người tu tiên tiến vào Thiên Đan Cốc, cần giao nộp hai mươi khối Nguyên tinh, ngoại trừ giao nộp hai mươi Nguyên tinh, nếu lại giao nộp một trăm khối Nguyên tinh, liền có thể lĩnh một cái lệnh bài Thiên Đan Cốc.

Có được lệnh bài, khi mua sắm linh đan tại Thiên Đan Cốc, không chỉ có thể hưởng thụ ưu đãi của Thiên Đan Cốc, đồng thời cũng có thể mua sắm một chút trân quý linh thảo Thiên Đan Cốc cất giữ.

Tần Hồng Dao giao nộp xong phí tổn vào cốc sau lại đặc biệt muốn hai cái lệnh bài, một cái tự mình thu, một cái đưa cho Ninh Ngộ Châu.

Văn Kiều nhìn nhìn, cảm thấy Thiên Đan Cốc thực biết làm ăn.

Sau khi vào Thiên Đan Cốc, Tần Hồng Dao quen cửa quen nẻo dẫn bọn hắn đi vào một chỗ thuê động phủ, hào sảng thuê hai động phủ cao cấp.

Chuyến này đi tới, tốn hao không ít Nguyên tinh, nhưng hiển nhiên Tần Hồng Dao là người có tiền, mất đều không nháy một chút.

Vì Hội Đan Năm Thành sắp tổ chức, người đến người đi Thiên Đan Cốc, mỗi một nhà khách sạn đều đã đầy khách, coi như khách sạn trong ngõ nhỏ vắng vẻ cũng không ngoại lệ. Nếu như muốn lưu lại Thiên Đan Cốc, chỉ có thể đi thuê động phủ, đại đa số người tu tiên tới tham gia đan hội ở Thiên Đan Cốc dừng lại thời gian cũng không dài, giá cả thuê động phủ quá đắt đỏ, được không bù mất, ít có người tu tiên sẽ nguyện ý thuê động phủ, đặc biệt là động phủ cao cấp.

Đương nhiên, ngoại trừ những luyện Đan sư và đệ tử danh môn đại phái có không ít nguyên tinh cao cấp.

Bốn người dàn xếp xong tại Thiên Đan Cốc xong, Tần Hồng Dao liền cầm tờ giấy Ninh Ngộ Châu viết xuống những linh thảo cần thiết cho lần trị liệu thứ ba, đi thẳng đến chợ Thiên Đan Cốc.

Thiên Đan Cốc quả nhiên không phụ thanh danh của nó, nơi này chủng loại linh thảo cực kỳ phong phú, bất quá chỉ mới nửa ngày thời gian, Tần Hồng Dao đã thu thập xong gần năm trăm linh dược cần có, trở lại động phủ cao cấp.

Thịnh Vân Thâm lại bị quăng vào trong bồn thuốc, bắt đầu ngâm tẩm thuốc.

"Lần này thời gian cần thiết sẽ lâu hơn, tốt nhất phải ngâm đủ ba ngày." Ninh Ngộ Châu nói.

Tần Hồng Dao gác trường đao tới một bên, bệ vệ ngồi xuống, canh giữ bên cạnh bồn tắm, nói với bọn họ: "Đề ta trông coi là được, hai vị lần đầu tiên tới Thiên Đan Cốc, bên trong Thiên Đan Cốc có không ít linh thảo, các ngươi có thể đi ra xem một chút."

Ninh Ngộ Châu đang có ý này, căn dặn một chút những điều cần chú ý xong liền cùng Văn Kiều rời đi động phủ cao cấp.

Thiên Đan Cốc tuy nói là một cốc, nhưng địa thế cực kì rộng lớn, giống như một thành tu luyện hạng trung.

Bên trong Thiên Đan Cốc linh lực thiên địa so bên ngoài càng dày đặc, trong cốc ngoại trừ phố chợ náo nhiệt cùng động phủ, chung quanh đều là những khoảng đất trống trải, phân bố từng khối từng khối linh điền, những linh điền này do người của Năm Thành Đan Minh quản lý, linh dược trong linh điền cũng không tùy tiện bán, đại đa số đều xem như dùng khi đan hội cần thiết, và khi đan hội ban thưởng.

Sau khi hai người đi ra khu động phủ cao cấp, đi vào một phố xá náo nhiệt, hai bên đường mái cong tường cao, đều là quán rượu mấy tầng cao, mùi rượu nồng đậm từ trong tủ lâu bay ra.

Quán rượu quá nhiều, để người mới đến đều phải hoa mắt.

"A Xúc, chúng ta đi quán rượu nào tốt?" Ninh Ngô Châu đem quyền lựa chọn giao cho tiểu thê tử.

Văn Kiều ngửi ngửi mùi rượu trong không khí, chỉ vào quán rượu thứ năm ở đầu phố, "Đến đó."

Quán rượu thứ năm tên là "Cửu Linh Hương", lúc hai người đi vào, hương vị linh rượu nồng đậm lộ ra hơi mát lạnh trong không khí càng rõ ràng hơn, ngay cả Văn thỏ thỏ cũng nhận không được nhún nhún cái mũi ngửi ngửi.

Mặc dù Văn thỏ thỏ chỉ ăn chay, nhưng cũng thích linh đan và linh rượu, với lại đây đều là dùng linh dược luyện tạo.

Ở lầu một trong đại sảnh, không ít người tu tiên uống rượu, bọn hắn một bên thưởng thức linh rượu, một bên đàm luận Hội Đan Năm Thành lần này.

Ở đại sảnh tìm một vị trí ngồi xuống, liền có tiểu nhị nhiệt tình tới chiêu đãi.

"Trong tiệm các người có linh rượu chiêu bài gì?" Ninh Ngô Châu hỏi.

Điểm tiểu nhị cười nói: "Tự nhiên là Cửu Linh Hương, đó chính là dùng chín loại linh dược hiếm hoi, thêm mấy trăm loại linh thảo cất chế, rất nhiều người đến Thiên Đan Cốc, đều là vì Cửu Linh Hương của chúng ta mà tới."

"Vậy trước tiên lấy một bình Cửu Linh Hương, lại thêm chút thức ăn đi." Nhìn qua thực đơn, Ninh Ngô Châu lại gọi thêm vài món thức ăn và một thỏ com từ linh.

Tiểu nhị ghi lại những món bọn họ chọn xong lập tức liền xuống dưới, tiếp đó bưng lên mấy đĩa rau trộn thức nhắm và một bầu rượu.

Văn Kiều lấy ba ly, cầm bình rót rượu.

Nước rượu màu xanh trúc nhàn nhạt đổ vào ly rượu màu bạch ngọc, bạch ngọc cùng xanh nhạt, nhan sắc nói không ra được đẹp mắt, mùi rượu mát lạnh xông vào mũi, còn chưa uống người đã hơi say.

Văn Kiều uống một ngụm Cửu Linh Hương, hơi nheo mắt lại.

Thắng đến uống xong một ly rượu, nàng nhận không được nói: "Uống thật ngon."

Cảm giác không chỉ có tuyệt hảo, trong rượu mang theo linh khí nhàn nhạt, có thể bổ sung linh khí trong cơ thể, tác dụng hết sức rõ ràng, trách sao giá tiền của nó đắt như vậy.

Chỉ là chỉ có một bình linh rượu nhỏ, liền tốn một ngàn Nguyên tinh.

Văn thỏ thỏ ngồi xỏm ở nơi đó, một ngụm liền uống hết rượu trong ly, miệng động động, cái đuôi lông tròn vo run run hết sức lợi hại, có thể thấy được nó cũng thích linh rượu này.

Ninh Ngô Châu lại cười nói: "Đã thích thì uống nhiều một chút."

Quy củ của tủ lâu Cửu Linh Hương cũng lạ, quý khách chỉ có thể ở trong tủ lâu uống rượu, không thể gói mang đi, muốn uống chỉ có đến trong tủ lâu uống.

Văn Kiều lắc đầu, "Văn là thôi đi, quá đắt."

Tuy nói hiện tại bọn họ không thiếu Nguyên tinh, nhưng Ninh Ngô Châu luyện đan nuôi gia đình cũng hết sức vất vả, Văn Kiều không nỡ để hắn quá mệt mỏi.

Sau khi nghe rõ nàng ý tứ Ninh Ngô Châu mặt mày bao hàm nụ cười ôn nhu, ánh mắt sáng sủa, dùng thanh âm ấm áp nói: "Nếu A Xúc đã thích, sau khi trở về ta tìm mấy đơn thuốc linh rượu, cất một chút linh rượu, để nàng có linh rượu uống không hết."

Văn Kiều hết sức cao hứng, xưa nay nàng không hoài nghi Ninh Ngô Châu, ở trong ý thức của nàng, chỉ cần phu quân nhà nàng đã nói ra, chưa từng có gì hắn làm không được. Loại này nhận thức, không biết từ khi nào bắt đầu, đã thâm căn cố đế.

Nàng cao hứng nói với Văn thỏ thỏ: "Văn thỏ thỏ, ca ca ngươi sẽ cất linh rượu cho chúng ta, cao hứng không?"

Văn thỏ thỏ đương nhiên cao hứng, lưu loát xoay người, lộ ra cái bụng mềm mại, bộ dáng mặc cho sờ mặc cho vò, dùng cái này đến cảm tạ Ninh ca ca.

Ninh Ngô Châu nhìn cũng chưa từng nhìn con thỏ con kia một chút, chờ tiểu nhị đem đồ ăn đến liền múc cho Văn Kiều một chén com Từ Linh lớn, hai người bắt đầu dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Thê* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.